Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 8-14
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

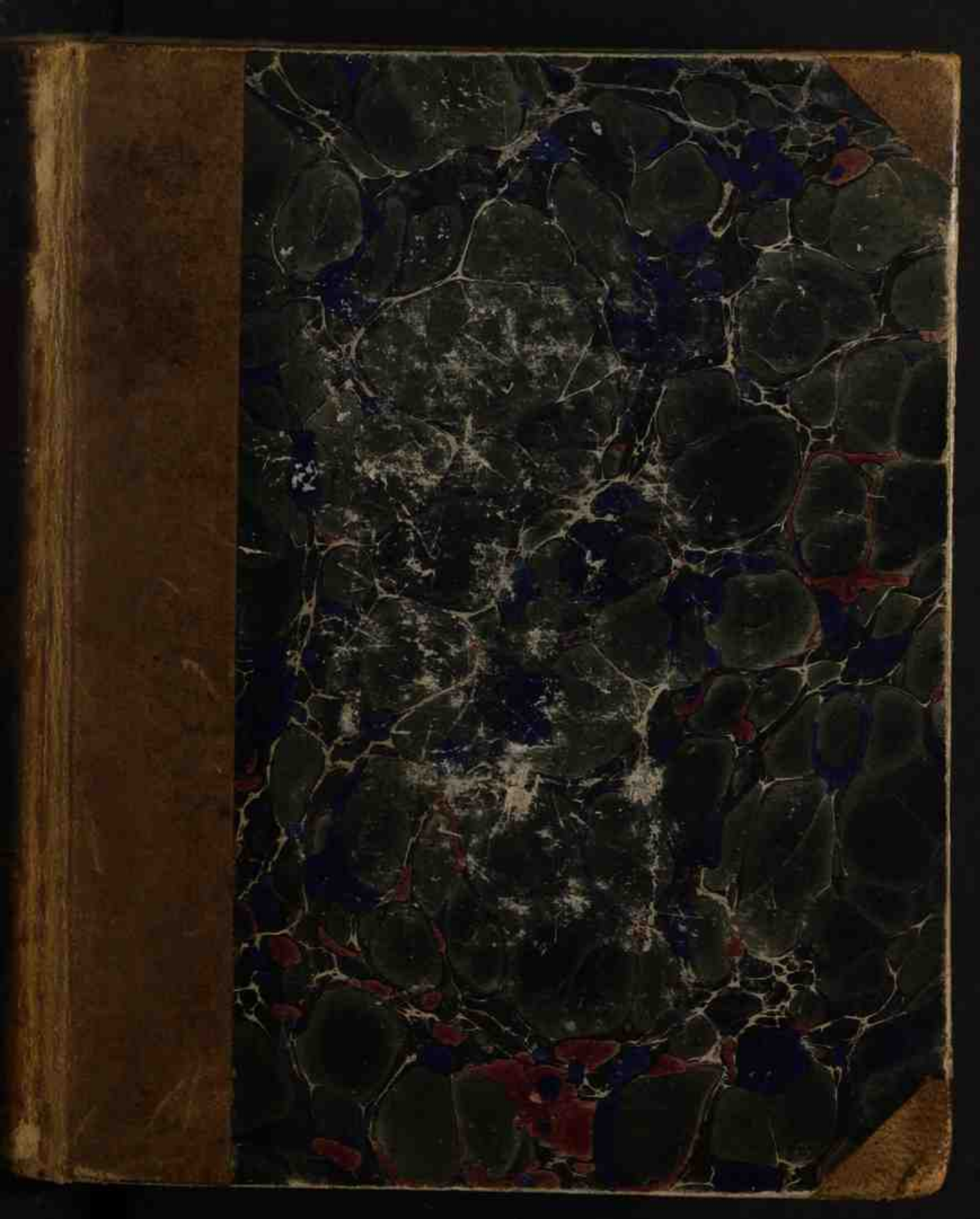
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58,-49

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02051 9

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Ottende Hefte.

Kiöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Conanchet,

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Første Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indledning.

Efter en saa lang Tids Forløb, da vi ikke længere høre Indianernes Fraſagn med anden Interesſe end den, ſom Begivenheder fra en fjærn, dunkel Tid pleie at vække, er det ikke let, at ſkabe ſig et levende Billede af de Farer og Savn, ſom vore Forfædre trodſede, da de virkede for at berede den Sikkerhed og den Overflødighed, vi nu nyde i vort ſkjønne Fædreneland. Det beſkedne Maal, vi have ſat os ved den Fortælling, der indeholdes i de følgende Blade, er, at meddele Efterverdenen en Skildring af de Sæder og Begivenheder, der vare hiin Tid egne, paa hvilke vor Hiſtorie foregik.

I Almindelighed er det Slags Krige, ſom de Indfødte pleie at føre, alt for bekjendt, til at man behøver at forudſkikke Anmærkninger desangaaende; deſto hensigtsmæssigere turde det imidlertid være, at henvende vore Læseres Opmærkſomhed for nogle Øieblikke paa nogle Hovedbegivenheder i Hiſtorien, der staae i nærmere eller fjærnere Forbindelſe med Indholdet af følgende Legende.

Det District, som for nærværende Tid de tre Stater af Unionen, Massachusetts, Connecticut og Rhode-Island, indtage, skal, ifølge de bedst Underrettede af vore Annalister, forhen have været bebovet af fire store indianske Folkeslag, der igjen, som sædvanligt, vare deelte i talløse afhængige Stammer. Disse besadde i Massachusetts en stor Deel af det Land, der nu udgjør den nærværende Stat af dette Navn; Wampanoagerne bebode den forhen saa kaldte Kolonie Plymouth og de nordlige Egne af Plantagerne i Providence; Narragansetterne vare bosatte i de sydligere Egne af Plantagerne og paa de velbekjendte Øer i den skjønne Bugt, hvis Navn er laant af dette Folkeslag; Pequoterne endelig, eller, som man sædvanligt læser og udtaler det, Piquoderne vare Herrer over en bred Landstrimmel langs den vestlige Grændse af de tre øvrige Districter.

Statsforfatningen hos de Indianere, der oprindeligen bebode det Land, der laa nærmest ved Havet, er indhyllet i Mørke. For Europæerne, der vare vante til despotiske Regjeringer, var det vel en meget naturlig Formodning, at de Høvidsmænd, de fandt i Besiddelse af Magten, vare Monarker og besad deres Vælde ifølge Arveret. Man gav dem derfor Navnet: Konger.

Hvorvidt denne Anskuelse af Urbebvernes Regjeringsform nu er den rigtige, maa man vist nok lade staae ved sit Værd, endskjøndt der er Grund for den Mening, at den, i det mindste hvad de Folkeslag angaaer, der bode i Staterne ved det atlantiske Hav, kommer Sandheden nærmere, end naar man an-

vender den paa dem, man siden traf længere mod Vesten, hos hvilke der, som det er tilstrækkeligt bekjendt, findes Indretninger, der mere bære Præg af Frihed, end af Enevoldsmagt. Alligevel kan det dog let have været Tilfældet, at Sønnen, benyttende sig af de Fordele, hans Stilling bød ham, ved Indflydelse ofte er fulgt paa sin Fader i hans Værdighed, om endogsaa Folkets Sæder ikke lode nogen Anvrdning, der var grundet paa Arveret, gjælde. Men det være nu som det vil, saameget fremlyser unægteligt af vore Forfædres Erfaringer, at Barnet i mange Tilfælderr, overtog den Rang, som Faderen forhen havde beklædt, og at, for det meste i urolige Tider, der nødvendigviis ofte maatte indtræffe hos Folk af en saa hæftig Sindsbeskaffenhed, den af Høvidsmanden udøvede Magt var meget udstrakt. Benævnelsen Uncas blev med Tiden, ligesom Navnene Cæsar og Pharao, et Slags Synonym med Høvidsmand hos Mohikanerne, en Stamme af Pequoderne, over hvilke forskjellige Konger af dette Navn regjerede efter hinanden. Den berømte Metacom, eller Kong Philip, under hvilket Navn han var bedre bekjendt blandt de Hvide, var uden Tvivl en Søn af Massassoit, Wampanoagernes Sachem, som Emigranterne fandt i Besiddelse af Herskermagten, da de landede paa Klippen ved Plymouth. Miantonimoh, den dristige, men ulykkelige Medbeiler af denne alle Pequodernes Stammer beherskende Uncas, havde blandt Narraganssetterne sin ikke-mindre heltemodige og virksomme Søn Conanchet til Efter

følger; og selv i et langt sildigere Tidsrum finde vi endnu Tilfælder, der vise at Magten er gaaet over fra Fader til Søn, hvilket afgiver en stærk Grund for den Paastand, at en Arvefølge i lige Linie har fundet Sted.

I de tidligere Aarbøger af vor Historie mangler det ikke paa rørende Exempler paa ædelt Heltemod hos de Vilde. Virginien har sine Sagn om den mægtige Powhattan og hans hvidhjertede Datter, den sletbelønnede Pocahontas; og Ny-Engelands Krønniker ere fulde af Miantonimohs, Metacoms og Conanchets dristige Planer og heltemodige Bedrivter. Alle de sidstnævnte Krigere viisde, at de vare en bedre Skjæbne værdige, da den Sag, for hvilken de døde, og Maaden hvorpaa de døde, sikkert vilde have sat deres Navne iblandt Historiens største Mænds, hvis de havde hørt til et Selskab, der stod paa et høiere Trin af Cultur.

Den første Krig af Betydenhed, som Ny-Engelands Nybyggere bleve nødte til at føre, var med Pequoderne. Først efter en vild og blodig Kamp blev dette Folk underkuet, og alle de, der ikke omkom, eller bleve sendte langt bort i Slaveri, vare glade ved, at kunne ombytte deres Fjendskab med Optagelse blandt Seierherrernes Hjælpetropper. Denne Kamp fandt Sted endnu førend de landflygtige Puritanere havde været i tyve Aar bosatte i Amerika.

Man er berettiget til at tro, at Pequodernes ydmygede Tilstand lod Metacom forudsee hvilken Skjæbne der vilde vente

hans eget Folk. Var hans Fader end de Hvides tidligste og bestandigste Ven, saa er det dog sandsynligt, at Puritanerne meest havde den frygtelige Nødvendighed at takke for dette Venskab. Der skal nemlig, ikke længe før Emigranternes Ankomst, have raset en skrækkelig Sygdom mellem Wampanoagerne, og en uhyre Mængde af dem skal være bleven henrevet af den. Nogle Forfattere troe, at denne Sygdom har været den gule Feber, der, som bekjendt, vender ødelæggende tilbage igjen til ubestemte Tider, og, som det synes, efter meget lange Mellemrum. Men hvad der end har været Aarsag til denne uhyre Dødelighed iblandt denne Nation, saa saae dens Konge Massasoit sig ved dens Virkninger foranlediget til at slutte et Forbund med de Hvide, for ikke at være udsat for et Angreb af sine gamle, af Sygdommen langt mindre hjemsøgte Fjender. Men det synes, at hans Søn har betragtet de Fremmedes voxende Indflydelse med et langt mere avindsygt Øie, end Faderen. Sit Livs Morgen tilbragde hiin med at bringe sin store Plan til den fremmede Races Udryddelse til Modenhed, og unyttige Forsøg paa at udføre denne Plan opfyldte hans senere Aar. Hans rastløse Virksomhed for at bringe et Forbund imod Engelænderne i Stand, hans vilde, ubarmhjertige Maade at føre Krig paa, hans Nederlag og Død ere alt for bekjendte til her at omtales.

Ikke mindre tiltrækkende og romantisk er en Franskmands dunkle Historie fra hiin Tid. Denne skal have været en Officier

af høi Rang i sin Konges Armeer og have tilhørt hiin privilegerede Classe af Selskabet, der den Tid saae sig i udelukkende Besiddelse af alle det franske Monarkies høie Værdigheder og indbringende Embeder. Sagnene, ja selv de skrevne Aarbøger fra det første Aarhundrede efterat vi havde taget America i Besiddelse, bringe Baron de la Castine i Forbindelse med Jesuiterne, om hvilke det hedder, at de brugde de Vildes Omvendelse til Christendommen som et Paaskud for at stifte et verdsligt Herredømme i deres Gebet. Det lader sig imidlertid ikke let afgjøre, om det har været Smag eller Religiøsitet, Politik eller Nødvendighed, der bevægede denne Adelsmand til at ombytte Salene i Paris med Penobscots Ørkener. Hvad man veed med Bestemthed, indskrænker sig til, at han tilbragde den største Deel af sit Liv i en ved Bredden af hiin Flod beliggende Fæstning, den Tid kaldet et Slot; at han har havt mange Qvinder og talrige Efterkommere og vedligeholdt en stor Indflydelse paa de fleste af de vilde Stammer i sit Nabolav. Ogsaa skal det have været ham, der forsynede de Vilde, der vare fjendtligtsindede mod Engelænderne, med Krigsfornødenheder, og især med Vaaben af et mere dræbende Slags end dem, som de i deres tidligere Krige have betjent sig af. Men hvilken Andeel han end har havt i den Plan, der var udkastet til at ødelægge Puritanerne, blev han dog af Døden forhindret i at staae Metacom bi i dennes sidste Anstrængelser.

Der bliver ogsaa ofte i disse Blade taelt om Narraganset-terne. Faa Aar før den Tid, da vor Historie begynder, havde Miantonimoh ført en blodig Krig med Uncas, Pequodernes eller Mohikanernes Høvidsmand. Lykken begunstigede den Sidste, hvem det, understøttet af hans civiliserede Bundsforvante, ikke allene lykkedes at slaae Fjendens Hobe, men ogsaa at tage ham selv til Fange. Narraganssetternes Overhoved mistede paa de Hvides Anstiftelse sit Liv paa et Sted, som man nu kjender under Navn af Høvidsmandens Slette.*

Kun endnu nogle Ord til Oplysning om nogle faa Hoved-momenter i den saa kaldte Kong Philips (Metacoms) Krig: Det første Udbrud fandt Sted i Juni 1675, noget over et halvt Aarhundrede efter at Engelænderne vare landede i Ny-Engeland, og netop cet Aarhundrede førend Blod blev udgydet i den vigtige Kamp, der endte med Koloniernes Løsrivelse fra Moderlandet. Skuepladsen for hiint Udbrud var en Kolonі ikke langt fra det berømte Mount Hope i Rhode-Island, hvor Metacom og hans Fader i lang Tid havde holdt deres Forsamlinger. Fra dette Punkt udbredte Blodsudgydelse og Nederlag sig langs med den hele Grændse af Ny-Engeland. Skarer til Hest og til Fods bleve leiede, for at gaae Fjenden imøde; Stæder bleve afbrændte; Mennesker bleve myrdede paa begge Sider, uden at man tog Hensyn paa Alder, Stand, eller Kjøn

Aldrig stod i nogen Krig med de Indfødte de Hvides vorens-

* The Sachems plain.

de Magt i en saadan Fare, som i Krigen mod Kong Philip. Connecticuts ærværdige Historieskriver anslaaer Tabet af Mennesker næsten til en Tiendedeel af det hele Antal af Bevæbnede og antager et lignende Forhold ved de under Fjendtlighederne forstyrrede Huse og andre Bygninger. Blandt elleve Familier i Ny-Engeland havde sædvanligt een faaet sine Eiendomme afbrændte. Da de Kolonister, der boede nærmest ved Havet, bleve forskaanede, saa kan man af denne Beregning gjøre sig en Forestilling om de Farer og Lidelser, som de maatte gjennemgaae, der boede paa mere blottede Steder. Indianerne undgik dog ikke Gjengjældelsen. De allerede nævnte Hovedfolkeslag bleve saa svækkede, at de siden den Tid aldrig have været i Stand til, at gjøre de Hvide nogen betydelig Modstand, og de Skove, hvori de ellers uforstyrrede anstillede deres Jagter, ere Tid efter anden blevne omskabte til Opholdssteder for civiliserede Folk. Metacom, Miantonimoh og Conanchet tilligemed deres Krigere leve endnu som Helte i Sange og Sagn, medens Efterkommerne af dem, der herjede deres Land og udryddede deres Folk, endnu omtale deres høihjertede Mod og deres Charakters vilde Storhed med en sildig, men velfortjent Roes.

Förste Kapitel.

Fra Haanden kan jeg afstaae, ei fra Troen.

Schakspeare.

De Begivenheder, der forekomme i denne Fortælling, ere at søge i en længst hensvunden Periode af Amerikas Aarbøger. Omtrent et halvt Aarhundrede før den Tid, da vor Historie begynder, havde en Koloni af fromme Udvandrede bandlyst sig selv fra et Fædreneland, i hvilket de bleve forfulgte formedelst deres religiøse Meninger, og var først steget i Land paa de skaldede Klipper ved Plymouth; og siden den Tid havde mangen stor Strækning af denne Ørken under deres og deres Børns Hænder forvandlet sig til smilende Marker med behagelige Landsbyer. Dog dyrkede Emigranterne for det meste kun de ved Kysterne beliggende Egne, da Havet mellem dem og Europa syntes at vedligeholde et Slags Forbindelse med Kulturens skjønne Bolig, med deres Fædres Land; men Lyst til Virksomhed, Længsel efter at finde endnu frugtbarere Egne og Skjønheden af de uhyre, ubekjendte Landstrækninger langs den nordlige og

vestlige Kant af Kolonierne, bevægede nogle af de meest forvovne Eventyrere til at trænge ind i Landets ældgamle Skove. En af disse Kolonier, der, under Civilisationens Fremskriden i Landet, ikke upassende kan kaldes den forlorne Skildvagt, er just den Plet, hvortil vi ønske at henflytte vore Læseres Indbildningskraft.

Saa lidet kjendte man paa den Tid til de store Omrids af det amerikanske Fastland, at da Lorderne Say, Seal og Brooke, tilligemed endnu nogle andre, udvirkede at det Land, der nu udgjør Staten Connecticut, blev dem skjænket, Kongen af England hængde sit Navn ved et Gavebrev, der gjorde dem til Eiere af en ikke ringere Strækning Land, end den fra Kysterne af det atlantiske Hav indtil Sydhavet. Trods den aabenbare Umulighed i nogensinde at kunne bringe et saadant District under Aaget eller ogsaa blot udfylde det, fandt man dog Emigrantere fra Stammekolonien Massachusets beredte til at foretage sig dette herkuliske Arbeide, og det endog inden tre Lustra vare forsvundne, siden de først havde betraaet de ovennævnte Klipper. Snart opstod Fortet Say Brooke, Stæderne Windsor og New-Haven, og den lille paa den Tid stiftede Koloni er fra hine Tider indtil den Dag i Dag bestandigt med stadige og rolige Skridt, skredet frem til sin nuværende Magt, som et Mønster paa Orden og Forstandighed, en Bikube, af hvilken Sværme af arbeidsomme, kraftige og oplyste frie Landbrugere have udbredt sig over en saa umaadelig Strækning, at man vir-

kelig skulde troe, at man endnu stræber efter at tage det i Gavebrevet betegnede uhyre Jordstrøg i Besiddelse.

Blandt de Religionsbekjendere, som deels Forbittrelse, deels Forfølgelse havde tvunget til en frivillig Landflygtighed i Kolonierne, befandt sig et mere end forholdmæssigt Antal af Folk af Stand og Opdragelse. Sorgløse og livslystige yngre Sønner af fornemmere Familier, Militaire uden Tjeneste, og unge Retslærde søgde tidligt Befordring og Eventyr i de sydligere Provindser, hvor man havde Slaver, der sparede dem den Umage selv at arbeide, og hvor Krig og en endnu dristigere og virksommere Politik ofte fremkaldte Optrin, der mere passede til deres Evner, Vaner og Tilbøieligheder. De mere Alvorlige, de Religiøststemte fandt et Tilflugtsted i Kolonierne i Ny-Engeland. Derhen forplantede da ogsaa mange Privatmænd deres Formue og deres Familier og gave Landet et Sving, der førde til Velstand og Sædelighed, som det har vidst at bevare lige til vore Dage.

Borgerkrigene i Engeland vare af en saadan Beskaffenhed, at de vandt mange Mænd af stor og oprigtig Fromhed for Krigshaandværket. Af dem havde nogle trukket sig tilbage til Kolonierne, førend Urolighederne i Moderlandet naaede deres Crisis. Under hele Løbet af disse gik Udvandringerne ligeledes bestandigt for sig, og da endelig Stuarterne igjen bleve indsatte, søgde hele Hobe af dem, der

vare utilfredse med denne Kongeslægt, Sikkerhed i disse fjerne Egne.

En Militair ved Navn Heathcote, en mørk Fanatiker, var en af de Første af sin Stand, der omskiftede Sværdet med de Redskaber, der passe for den, der vil anlægge en ung Koloni. Det hører ikke til vort nærværende Forehavende, at lægge den Indflydelse for Dagen, som Besiddelsen af en ung, skjøn Hustrue havde paa hans Beslutning; men de Dokumenter, som vi have at takke for Stoffet til vor Fortælling, lade stærkt formode, at han har været af den Mening, at hans huuslige Fred ikke vilde være mindre sikkret i den nye Verdens Ørkener, end blandt de Staldbrødre, med hvilke hans tidligere Forbindelser naturligviis maatte føre ham sammen.

Hans Hustru var, ligesom han selv, udsprungen af en af de Familier, der nedstammede fra Fæstere fra Edvardernes og Hendrikernes Tider og som derfor bleve Arvebesiddere af Landeiendomme, ved hvis bestandigt stigende Værd de hævedes til smaa Jorddrotters Rang. Hos de fleste europæiske Nationer bleve saadanne regnede til den lavere Adel.

Kapitain Heathcotes Familielykke skulde lide et haardt Stød og det fra en Side, hvorfra Omstændighederne ikke lode ham frygte nogen Fare. Den selvsamme Dag, paa hvilken han naaede det saa længselfuldt ønskede Frifted, gjorde hans Hustrue ham til Fader til en dygtig

Dreng, en Gave, som hun kjøbde med sit eget Liv. Tyve Aar ældre end den Qvinde, der, for at dele hans Skjæbne, fulgde ham til disse fjærne Kyster, havde den afskedigede Kriger stedse betragtet det som en afgjort Sag, at han maatte være den Første, der betalde Naturen sin Gjæld.

Vare endogsaa de Udsigter, som Capitainen havde dannet sig om en tilkommende Verden, glandsrige nok, saa syntes han dog at have dannet sig dem ved en rolig og sød Nydelse i den Nærværende. Men hans Naturel hørde ikke til dem, der kunde tabe deres Fatning ved Lykkens Omverlinger; kun mørkere farvede Ulykken hans Charakter, som Secterernes Subtiliteter allerede havde givet en alvorlig Stemning. Uforanderlig i de een Gang antagne Vaner tilbragde han et nyttigt Liv, som en stærk Støtte af Raad og Mod for sine nærmeste Omgivende, men baade af Naturen og ved sin Stemning, som en tidligt henvisnet Lykke havde gjort mørkere, utilbøielig til at overtage den Rolle i den lille Stats Anliggender, paa hvilken han, deels formedelst sin Formue, deels formedelst sin forrige Virkekreds, med Rette kunde gjøre Fordring.

Men Sønnen gav han en Opdragelse, som det Trin af Dannelse, hvorpaa han selv stod, og den unge Koloni Massachussets gjorde ham det mueligt. En vis from Fordom, hvis Fortjenstlighed vi ikke ville undersøge, gjorde, at han troede at give et roesværdigt Beviis paa sin egen ubetingede Hengivenhed i Forsynets Villie, ved i Daaben

at tillægge sin Søn Navnet Content (Tilfredshed). Hans eget Døbenavn var Marcus, et Navn, som hans Forfædre havde ført igjennem to eller tre Aarhundreder. Naar Verden engang imellem fik Overmagten i hans Tanker, som det undertiden vel var Tilfældet, uagtet den største Selvfornægtelse, fortalde han endogsaa om en Sir Markus i hans Familie, der i en af de meest krigeriske Kongers Følge havde forjent sig Riddertittelen.

Der er nogen Grund til at troe, at alt det Ondes Fader allerede tidligt med skjæve Øine betragtede det skjønne Exempel paa Fredsommelighed og stræng Sædelighed, som Nybyggerne i Ny-England gave den øvrige Christenhed; saa meget er vidst, Aarsagerne maae nu have været hvilke de ville, at der tidligt opstod Schismer og Læresstridigheder mellem Emigranterne, og det varede ikke længe førend man saae, at Mennesker, der i Forening havde forladt deres Forfædres Arnesteder, for i Ro at kunne leve efter deres egen Tro, skilde sig fra hverandre, for at de uden at forurolige kunde følge deres egne Religionsanskuelser, uden hvilke, efter deres ligesaa dristige, som taablige Indbildning, de ikke kunde finde Naade hos Verdens almægtige og kjærlige Fader. Havde vi foresat os at behandle en theologisk Opgave, saa havde her været Stedet til med Nytte at udbrede sig over Menneskeslægtens Forsængelighed og Forkeerthed.

Da Marcus Heathcote kundgjorde Menigheden, i hvis

Midte han nu allerede havde boet over i tyve Aar, sin Beslutning, anden Gang at opreise sit Familiealtar i Ørkenen, for at han og hans kunde tilbede deres Gud paa den Maade, som de ansaae for den rigtigste, frembragde denne Efterretning almindeligt en Følelse, der baade var beslægtet med Skræk og Ærefrygt. I det første Øieblik forglemde enhver sin Iver for sine forskjellige Meninger og ikkun den Agtelse og Hengivenhed yttrede sig, som Heathcote havde erhvervet sig ved sine strænge Sæder og sine unægteligt praktiske Dyder. De Ældste i Kolonien holdt lange og kjærlige Samtaler med ham, men Forsonlighedens og Fredsommelighedens Stemme lød for silde. Med et ærbødigt, men strængt Blik, hørde han paa de Sjæleførgere, der vare komne sammen fra alle Sognene; med den dybe Ærefrygt, der stedse gjennemtrængde ham, naar han nærmede sig til den Almægtiges Fodskammel, forenede han sig med dem i Bønner om Oplysning og Undervisning, men han bragde til Begge et med Selvtilfredshed og geistlig Stolthed alt for opfyldt Sind til at han kunde aabne sit Hjerte for Medfølelse og Kjerlighed, paa hvilke Dyder Bekjenderne af den milde christelige Sædelære dog meest burde beflitte sig. Alt hvad Sømmelighed fordrede, alt hvad Skik og Brug befalede, opfyldte han, men uforandret blev den halsstarrige Secterer. De Ord, hvormed han forkyndte sin endelige Beslutning, fortjene at optages; de lød saaledes:

„Min Ungdom blev bortødslet i Uvidenhed og i verdslige Glæder; dog i min mandlige Alder lærde jeg at kjende Herren; i tyve Aar har jeg arbeidet for Sandheden, og tilbragt hele denne kummerfulde Tid med at holde min Lampe i Orden, at jeg ikke, som de taablige Jomfruer, skal overraskes uberedt; og nu da mine Lænder ere ombæltede, da min Løbebane næsten er fuldendt, skulde jeg blive en Frafalden, en Ordets Forfalsker? Meget har jeg lidt, som I vide, da jeg forlod mine Fædres jordiske Bolig og trodsede Farer baade til Lands og til Vands for Troens Skyld; og hellere end jeg skulde lade den fare, vil jeg endnu engang med Glæde opoffre den hylende Ørken alt, Rolighed, Efterkommere, og hvis det er Forsynets Villie, Livet selv."

Afskedsdagen var en uhyklet, almindelig Smertes Dag. Thi trods det Strænge i den gamle Mands Charakter, trods hans altid alvorlige Blikke, flød dog den menneskelige Velvillies Mælk umiskjendelig i alle hans Handlinger. Der gaves neppe en ung Begynder i den lille Stats møisommelige og kun lidet taknemmelige Landhuusholdning, der ikke kunde erindre en hemmelig Understøttelse, der var kommen fra en Haand, der for Verdens Øine syntes lukket med forsigtig, tilbageholdende Sparsomhed; og intet Par iblandt de Troende i hans Nabolav blev forenet, der ikke erholdt Beviser paa hans Deeltagelse i deres imelige Lykke, der altid strakde sig længere end til tomme Ord.

Den Morgen da de under Kapitainens Boskab stønnende Vogne kjørde bort fra hans Dør og toge Veien til Kysten, var der ikke en eneste fraværende af alle Borne i en Omkreds af mange Mile; alle vilde tage Deel i dette rørende Optrin. Som ved alle alvorlige Anledninger gik geistlig Sang og Bøn forud for Afskeden; derpaa omfavnede den ubøielige Eventyrer sine Naboer med et Blik, der forraadte hans beherskede Udvortes' haarde og sjældne Kamp imod indvortes Følelse, der mere end een Gang truede med at gjennembryde de stærke Skranker af det ydre Væsen, der var blevet ham eget. Beboerne af ethvert Huus, der laa ved Veien, ventede i det Frie, for at modtage og besvare den velsignende Afskeedshilsen. Mere end een Gang maatte Kudskene gjøre Holdt og alle de, i hvis Hjerter der boede menneskelig Længsel og menneskelig Følelse, trængde sig frem for at anraabe om Velsignelse for de Bortreisende og Tilbageblivende. Let og flygtigt bleve forgjængelige Goder kun omtaelte i disse Bønner, derimod dvælede man desto længere og ivrigere ved Bønnen om aandeligt Lys. Paa denne charakteristiske Maade tiltraad en af de tidligste Udvandrere til den nye Verden sin anden Vandring, for paa ny at trodse legemlige Lidelser, Savn og Farer.

I Midten af det syttende Aarhundrede kunde i disse Lande hverken Personer eller Eiendom skaffes fra det ene Sted til det andet med den Hurtighed og Lethed, som nuomstunder. Veiene vare naturligviis kun faa, og kun paa en

kort Strækning; og til Vands var Samfærselen kun uregelmæssig, langsom og intet mindre end bequem. Mellem den Deel af Massachusettsbai, som Herr Heathcote nylig forlod og den Plet ved Floden Connecticut, som han vilde begive sig til, udstrakte sig en meget tyk Skov, hvorfor han ogsaa gav Reisen til Vands Fortrinnet. Men ikke ringe var den Tid, der medgik paa den lille Reise til Kysten, og indtil den Time slog, da man skulde indskibe sig. Under dette Ophold tog han med sine Folk ind til de Fromme, thi paa denne Halvø, hvor nu Taarnene af en ædel og malerisk Stad kneise op over saa mange tusinde Boliger, laa allerede paa den Tid Kimet til dens nuværende Flor henstrøet hist og her.

Sønnen forlod ikke sin Fødestavn og sin Barndoms Legesteder med den samme urokkelige Lydighed mod Pligtens Bud, som Faderen. I den nylig anlagte Stad Boston levede et skjønt, blidt, ungdommeligt Væsen, hvis Alder, Stand, Sindelav, Formue og, hvad der var endnu langt vigtigere, hvis Følelser stemmende overeens med hans. Snart smeltede hendes Billede sammen med hine hellige Billeder, som hans strænge Opdragelse oftest havde ført forbi hans Tankers Speil. Det er derfor ikke at undres over, at Ynglingen glædede sig over det for hans Ønsker saa gunstige Ophold og at han drog al den Fordeel deraf, som en saa reen Kjærlighed naturligviis maatte indgive ham. Han høitideligholdt sin Forbindelse med den

blide Ruth Harding Ugen førend hans Fader indskibede sig til sit andet Pilegrimstog.

Det er ikke vor Hensigt at dvæle ved det, der forefaldt paa denne Søreise. Havde end en overordentlig Mands Aand opdaget den Verden, der nu begyndte at opfyldes med civiliserede Mennesker, saa havde Styrmandskunsten dog endnu ikke paa den Tid nogen glimrende Uddannelse at fremvise. At passere Nantuckets Sandbanker maatte være et lige saa farligt som rædselfuldt Foretagende og Farten op ad Connecticut var endogsaa en mærkværdig Bedrivt. Vore Eventyrere landede i behørig Tid ved det engelske Fort Hartford, hvor de forbleve en Tid lang for at erholde aandelig og legemlig Vederqvægelse. Men det Eiendommelige ved den Lære, paa hvilken Kapitainen lagde saa megen Vægt, gjorde at han fandt det raadeligst, at bortfjærne sig endnu mere fra Menneskernes Boliger. Ledsaget af nogle af sine Folk tiltraad han en Opdagelsesreise og mod Enden af Sommeren saae han sig igjen bosat paa et Gods, der, efter de seneste i Kolonierne brugelige Former, var blevet hans Eiendom, for den ringe Priis, hvorfor man paa den Tid kunde kjøbe udstrakte Landstrækninger som Privatgods.

Vel var Kjærlighed til denne Verdens Goder ingen fremmed Følelse for vor Puritaner, men den var intet mindre end herskende i hans Sjæl. Han var sparsom, men mere af Vane og Grundsætning, end af en utilbørlig

Begjerlighed efter timeligt Gods. Af denne Grund havde han skaffet sig en Landeiendom, hvis Værd ikke saa meget var at søge i dens Størrelse, som i den Godhed og Skjønhed. Mellem Kolonierne Weathersfield og Hartford og den imaginaire Grændselinie, der skilde den nylig af ham forladte Kolonies Eiendom, fra den, til hvilken han drog, gaves der flere skjønne Egne. Han valgde sit Sted,* som det heed i Landets Sprog, ikke langt fra den nordlige Grændse af sidstnævnte Koloni. Ved Hjælp af et Udlæg, der for hine Regioner og Tider kunde gjælde for stort og ødselt, og deels ved en Rest af Smag, hvilken den Selvfornægtelse, som han i de senere Aar af sit Liv øvede saa strængt, ikke havde formaaet at qvæle, men deels ogsaa understøttet af Land, Vand og Skov-Partiernes naturlige Skjønhed, lykkedes det Emigranten, at forvandle denne Plet til en Bopæl, der var lige saa ønskelig formedelst dens landlige Yndigheder som formedelst dens Beliggenhed fjærnet fra Verdens Fristelser.

Efter denne mærkværdige Handling, der var en Følge af en uindskrænket Hengivenhed i Samvittighedens Forskrifter, henflød en Deel Aar i Rolighed og et Slags negativ Lyksalighed. De Rygter, der circulerede i den gamle Verden, naaede først til Beboerne af disse fjærne Kolonier, naar de Begivenheder, som de angik, allerede i mange Maaneder vare forglemte paa ethvert andet Sted,

* Location.

og kun i lange, nølende Mellemrum erfoer man Søsterkoloniernes Tumulter og Krige. Imidlertid udvidedes Koloniernes Grændser lidt efter lidt, og de tætte Skove forsvandt efterhaanden i Dalene.

Alderen begyndte nu ogsaa at gjøre et synligt Indtryk paa Kapitainens Fernskikkelse, og hvad hans Søn angaaer, da veeg just den friske Ungdomsfarve, med hvilken han var dragen ind i Skovegnen, for det brunlige Anstrøg, der er en Følge af bestandigt, svært Arbeide i det Frie. Vi sige svært Arbeide, thi uden at regne, at efter Landets Sæder og Tænkemaade endogsaa den Formuende ikke uden Dadel turde overlade sig til Lediggang, saa kunde den vanskelige Stilling, hvori de hver Dag befandt sig, Jagten og de lange og forviklede Tog i de omliggende Skove, som endogsaa Veteranen selv maatte vove, ikke vel benævnes med noget mere passende Navn. Ruth forblev ungdommelig og blomstrende, skjøndt Moderforger forenede sig med hendes andre Bekymringer. Dog forefaldt der i en lang Tid aldeles intet, der enten kunde vække Anger hos dem over det Skridt, de havde gjort, eller indgyde dem Angst for Fremtiden. I dette Tidsrum hørde Grændsebeboerne — thi det vare de i Sandhed ved deres Bopæle nær ved Grændseskjællet —den sælsomme og skrækkelige Efterretning om en Konges Afsættelse, om et Interregnum, som man kaldte en usædvanlig kraftig og lykkelig Regjering, og om den Omvæltning, der igjen kaldte Sønnen af den Mand

paa Thronen, som man, forunderligt nok, gav Navn af Martyr.* Alle disse vigtige og sjældne Lykkesforandringer hørde Marcus Heathcote med en dyb og ærbødig Hengivenhed i hans Villie, i hvis Øine Kroner og Kongespir blot ere et kostbart Legetøi. Lig de fleste af hans Samtidige, der havde søgt Beskyttelse paa den vestlige Halvkugle, havde hans politiske Meninger, hvis de ikke vare aldeles republikanske, dog en Helding til Frihed, der stod i en stærk Modsætning til Monarkens guddommelige Rettigheder. Men derimod havde han ogsaa levet alt for bortfjærnet fra de ophidsede Lidenskaber, der berøvede dem, der levede Thronen nærmere, deres Agtelse for dens Ufortrænkelighed og formaaede dem til at besudle dens Glands med Blod.

Naar da enkelte Vandrere, der efter lange Mellemrum toge ind i hans Bolig, fortalde om Protectoren,** der i saa mange Aar med Jernhaand beherskede Engeland, da pleiede vel en ganske eiendommelig Deeltagelse at funkle i den Gamles Øine, og engang, da han efter Aftenbønnen udbrød i Dadel over det Forfængelige og Forgjængelige i dette Liv, tilstod han, at den overordentlige Mand, der, om ikke efter Navnet, saa dog i Virkeligheden sad paa Plantageneternes Throne, havde været en lystig Selle og en gudsforgaaen Deeltager i mange af hans Ungdoms

* Carl I. kaldes saaledes i den engelske Liturgie.

** Cromvel.

Daarligheder. Herpaa pleiede der da at følge en lang, opbyggelig Homilie, som han holdt paa staaende Fod over det Taablige i at hænge sin Kjærlighed ved denne Verdens Glæder, og en halv forblommet, men dog ikke mindre forstaaelig Lovtale over den visere Tankemaade, der bevægede ham til at bygge sig en Hytte i denne Ørk, istedetfor at sætte sin Lykkalighed i Vove ved en altfor hæftig Stræben efter at besidde denne Verdens bedrageriske Herligheder.

Selv den blide, i Almindelighed kun lidet iagttagende Ruth undgik ikke hans funklende Blik, hans sammentrukne Øienbryn og den brændende Rødme, der farvede hans blege, furede Kinder, naar den gamle Soldat fortalde om Borgerkrigenes morderiske Kampe. Der gaves Øieblikke, da religiøs Selvbeherskelse, ja vi vare nærved at sige, religiøse Forskrivter tildeels bleve forglemte, naar han forklarede sin Søn og sit lyttende Barnebarn Beskaffenheden af et Angreb eller det eiendommelige ved et hæderligt Tilbagetog. Ved saadanne Leiligheder pleiede han vel endogsaa at svinge et Sværd med den endnu kraftige Arm, for at vise Drengen de forskjellige Maader paa hvilke det blev brugt, og mangen lang Vinteraften tilbragde han med paa denne Maade at lære en Kunst fra sig, der stod i saa liden Samklang med hans guddommelige Mesters Befalinger. Den fromme Krigsmand glemde dog aldrig, ved Enden af sin Underviisning, i en Extra-Bøn som Anhang til den Sædvanlige, at bede om at ingen af hans Efterkommere maatte komme til at

berøve et til Døden ikke forberedt Væsen Livet, med mindre det skulde skee ved retmæssigt at forsvare sin Tro, sin Person eller sine lovlige Rettigheder. Man kan ikke nægte at en liberal Fortolkning af dette forbeholdne Privilegium kunde give ethvert krigslystent Subject Spillerum nok for at øve sin Skarpsindighed.

Men til at udøve denne i saa talrige Lectioner foredragne Theorie frembød der sig dog formedelst deres afsides liggende Bolig og fredelige Levemaade, kun faa Leiligheder. Saakaldte indianske Allarmraab vare ikke sjældne, men hidtil havde disse ingen andre Følger havt, end at de forskrækkede Ruth og hendes Smaa. Vel hørde de fra Tid til anden Historier om myrdede Reisende og ved Slaveri adskilte Familer; men om enten nu deres egen gode Lykke var Skyld deri, eller de langs med Grændselinien boende Kolonisters mere end sædvanlige Forsigtighed, nok er det, at i Kolonierne i Connecticut havde Indianernes Knive og Tomahakker hidtil ikke fundet nogen Beskjæftigelse. En truende og farlig Kamp med Hollænderne i den tilgrændsende Provinds, de Nye Nederlande, havde Herskerne over de unge Kolonier ved Vaersomhed og Maadehold vidst at afvende; og endskjøndt en mægtig og krigerisk Høvding iblandt de Indfødte tvang de nye Kolonier i Massachussetts og Rhode-Island til bestandigt at være paa deres Post, saa var dog af de anførte Grunde Frygten for Fare kun ringe i de saa assi-

des boende Individers Gemytter, der udgjorde vore Emigranteres Familie.

I denne uforstyrrede Tilstand henglede Aar, i hvilke den omliggende Ørk lidt efter lidt bortsjærnede sig fra Heathcoternes Bolig, indtil de saae sig i Besiddelse af alle de Livsnydelser, hvorpaa de, ved et saa aldeles fra Verden afsondret Opholdsted, kunde gjøre Fordring.

Efter disse foreløbige Oplysninger tillade vi os at henvise Læseren til den følgende Fortælling. Den indeholder en udførligere og, som vi haabe, mere tiltrækkende Beskrivelse af Tildragelserne i vor Historie, endskjøndt det ikke er usandsynligt, at den er for simpel for de Personers Smag, hvis Indbildningskraft kun kan vækkes med mere levende, og mindre med Selskabets naturlige Tilstand overeensstemmende Glæder.

Andet Kapitel.

— — Sir, jeg kjender Eder,
Og tør — min Kunst mig giver Ret dertil —
Et sjældent Gode anbefale Eder.

Kong Lear.

Just ved Enden af en ligesaa skjøn, som rig Aarstid begynder Handlingen i vor Historie. Allerede for længe siden var Høet og de mindre Kornarter bragte under Tag, og den yngre Heathcote havde med sine Arbeidsfolk just tilbragt en Dag med at skjære Toppen af den yppigt opskydende Mais, for at erholde et godt Foder af dens nærende Stængel, og for at Soel og Luft kunde trænge ind for at hærde en Kornart, der næsten kan betragtes som det fornemste Product i disse Egne. Veteranen Heathcote var redet omkring blandt Arbeiderne under deres møisommelige Beskjæftigelser, eller for at nyde et Syn, der lovede Overflødighed for hans Hjorder af Faar og Køer, men deels ogsaa for ved Leilighed at udstrøe en eller anden nyttig aandelig Lærdom, i hvilken der dog laa langt mere dogmatisk Spidsfindighed end practisk Anvendelighed. Hans Søns Dagleiere, thi denne havde han for længe siden overdraget Bestyrelsen af Godset, vare alle, uden Undtagelse, unge Mennesker, der vare fødte i Landet og ved

lang Øvelse vante til at forene religiøse Betragtninger med deres verdslige Beskjæftigelser. De hørde derfor ærbødigt til, og selv de meest Letsindige iblandt dem undslap ved den Gamles Formaninger intet frivolt Smiil, intet utaalmodigt Blik, skjønt det sjeldent ved Originalitæt blev gjort dem lettere at høre paa saadan en langvarig Homilie. Men Ærefrygt for den store Kilde til deres Tilværelse, strænge Sæder, og den bestandigt nærede, flammende Lue, der, andtændt paa den ene Halvkugle, skulde vedblive at brænde mere varigt og glimrende paa den anden, havde givet næsten alle det metaphysiske og dog eensoldige Folks Anskuelser og Fornoielser et religiøst Anstrøg. Arbeidet gik, uagtet dette overordentlige Accompagnement, ikke mindre raskt fra Haanden og Content selv overtaelde den Gnist af Overtroe, der stedse ledsager overspændt Religionsiver, til at troe, at Solen skinnede muntrere paa deres Arbeide og Jorden aabnede sit Skjød med en mere rig Velsignelse, medens de hellige Ord strømmede fra Læberne af hans Fader, hvem han ærede ligesaa høit, som han elskede ham inderligt.

Men da nu Solen, i Almindelighed paa denne Aarstid i Connecticuts Clima en straalende, skyefri Skive, dalede ned imod Trætoppene, der begrændsede den vestlige Horizont, blev den Gamle omsider træt af sine fromme Anstrængelser. Efterat han derfor havde

føiet en opbyggelig Formaning til Ynglingerne til sin Præken, at de smukt skulde fuldende deres Dagværk, førend de forlode Marken, trak han sin Hest i Tømmen og begav sig langsomt og med eftertænksomme Miner paa Hjemveien. Høist sandsynligt vare Kapitainens Tanker fordybede i de aandelige Ting, han om Dagen saa kraftigt havde afhandlet, dog veeg de for Indtrykket af mere verdslige, mere sandselige Gjenstande, da hans Hest af sig selv stod stille paa en lille Høi, hvorover den krumme Sti gik, der førde til Hjemmet. Da den Scene der nu bortvendte hans Betragtninger fra saa mange abstracte Theorier hen paa den ydre Virkelighed, var eiendommelig for dette Land og mere eller mindre hænger sammen med vor Fortælling, ville vi forsøge paa at skildre den i Korthed.

En lille Flod, der falder i Connecticut, deelde Udsigten i to, næsten lige store Halvdele. De frugtbare Sletter, der strakde sig over en Miil bredt paa begge dens Bredder, vare allerede tidligt berøvede deres Skove, og laae nu, som venlige Marker og Enge, af hvilke Aarstidens Kornarter først for kort siden vare forsvundne, og over hvilke Plovjernets nye Furer trak sig ved Siden af hverandre. Den hele, jævnt fra Floden hen imod Skoven opstigende Flade var indeelt i smaa Marker med utallige Indhegninger. Disse Indhegninger vare plumpt Tømmerarbeide efter Landets

Skik, men derfor desto stærkere; Lethed og Besparelse af Tømmer var ved deres Forfærdigelse ikke kommen i Betragtning, thi i en Zikzak, lig de Approcher, som Beleirerne anvende, naar de med Forsigtighed ville nærme sig til en Fæstning, laae tykke Træstammer opdyngede paa hverandre, saa at de dannede Barrierer mod Vildtet, der vare syv til otte Fod høie. Paa et Sted havde man ryddet et stort firkantet Rum i Skoven, og endskjøndt endnu talløse Træstumper bedækkede Overfladen, ligesom det ogsaa var Tilfældet med Markerne paa Sletten, saa fremskjød dog overalt det unge Korn i klartglindsende grønne Straae af den rige, jomfruelige Jordbund. Høit oppe paa den ene Side af en tilstødende Høi, der vel kunde fortjene at kaldes et lille Klippebjerg, var der gjort et lignende Angreb paa Skoven; dog var enten af Lune eller fordi det kostede for megen Umage, Arbeidet igjen opgivet, og en eneste Høst var den hele Løn for det besværlige Arbeide, man havde havt med at fælde en Deel Træer. Havde hist og her staaende, afbarkede og derfor udgaaede Stammer, Rodstykker og sorte, forkullede Stumper ikke vanfiret denne Plet, vilde den, formedelst sin Beliggenhed inde i Skovene, have været af ualmindelig Skjønhed. Et stort Fladerum af denne Aabning var i dette Øieblik endnu bedækket med den saakaldte Estervært, endskjøndt der hist og her var Steder,

hvor det i Landet hjemmehørende hvide Kløver skjød yppigt op og næsten umiddelbart efter de græssende Hjorder. Paa denne Aabning i Skoven, der laa omtrent en halv Miil fra det Sted, hvor Kapitainens Hest stod stille, fæstede Rytteren sine Øine, thi fra Buskene udsendte et Dusin harmonisk stemte Koklokker deres Toner, der bleve førte hen imod ham af den stille Aftenluft.

Men meest utvetydigt kunde man mærke Sporene af Civilisationen paa en naturlig Høi og i dens umidelbare Omgivelse. Denne Høi steg strax ved Flodbredden saa steilt i Veiret, at den havde Udseendet af et kunstigt Anlæg. Den erfarne Veteran havde valgt Toppen af denne afstumpede Kegle for der at bygge et Slags Befæstning, saaledes som Egnens Beskaffenhed og den Fjende, der skulde holdes tilbage, syntes at fordre det.

Hovedbygningen var opført af Tømmer, bedækket med tynde Bræder. Den var lang, lav og uregelmæssig, saa at man tydeligt kunde mærke, at den var bygget til forskjellige Tider, eftersom den bestandigt voxende Families Trang fordrede det. Den stod nær ved Randen af en naturlig Skraaning, og det paa den samme Side, der blev beskyllet af Floden. En Balkon af plumpt Tømmerarbeide ragede ud over Strømmen og løb langs hen ad den hele Forside af Huset.

Af forskjellige Dele af Taget opstod der flere, uregelmæssige og plumpe Skorstene, endnu et Beviis paa at man ved at opføre Bygningen mindre havde spurgt en god Smag, end Bequemmelighed til Raads. Nær ved Hovedbygningen og ligeledes paa Toppen af Høien stod der endnu to eller tre Sidebygninger. De vare ikke allene saaledes fordeelte, at de svarede til de forskjellige Hensigter, i hvilke de vare opførte, men de dannede ogsaa, hvad der var iøiefaldende selv for en Fremmed, i deres Udstrækning de fire Sider af en huul Firkant. Men denne Figur vilde de dog ikke have kunnet frembringe, uagtet Hovedbygningens store Længde og de mindre Bygningers Stilling, hvis man ikke havde opfyldt et Par aabne Stykker med to raae Indhegninger, bestaaende af plumpe Træstammer, som man havde flaaet Barken af. Disse simple Bygninger tjende deels til at opbevare forskjelligt Huusgeraad og Victualier, deels ogsaa til Bolig for det talrige Tjenestetyende og for Dagleierne paa Godset. Mellem Hovedbygningen og begge Sidebygningerne var der to store, stærke og høie Porte af tilhugget Tømmer, for saa meget mueligt at hindre Fremmedes Indtrængen i det indre Rum.

Men den Bygning, der saavel ved sin Beliggenhed, som ved sin Bygningsmaade tiltrak sig meest Opmærksomhed, stod paa en lille opkastet Banke midt i Firkanten.

Denne Bygning var høi, sexkantet, og bedækket med et i en Spids opløbende Tag, paa hvis Top der var anbragt en Flagstang. Fundamentet var af Steen til en Mands Høide fra Jorden; siden bestod Bygningen af massive, firkantede Træblokke, der vare tæt sammensøiede, deels med Fuger, deels med lodrette, tætsluttende Støtter. I dette Fort, eller, som det ifølge sine Bestanddele blev kaldet, Blokhuus, var der to forskjellige Rader af langagtige, smalle Kighuller, men ingen ordentlige Vinduer. Dog skinnede Aftensolens Straaler gjennem en eller to Aabninger i Taget, i hvilke der var anbragt Glasruder; et Beviis paa at den øverste Deel af Bygningen undertiden blev brugt til et andet Øiemed, end blot til Forsvar.

Omtrent omkring Midten af Høien, paa hvilken Hovedbygningen var opført, løb der to uafbrudte Rækker af Palisader, der bestode af høie, unge Træstammer, der vare fastgjorte til hinanden ved Jernskinner og horizontaltliggende Træstykker, og aabenbar med megen Omhyggelighed bleve holdte i god Stand. Denne Grændsefæstning gjorde, i det Hele taget, og især naar man betænkte at Brugen af Skydegevær endnu var ubekjendt i disse Skove, et imponerende Indtryk.

Ikke langt fra Foden af Høien stode Laderne og Staldene, i en viid Omkreds omgivne af plumpe, men varme Udhuse, under hvilke Køerne og Faarene sædvanligviis fandt Ly mod Storme og Vinterens Strænghed. Overfladen af

de umidelbart omkring Udhuſene liggende Egne var bedækket med et mere blødt og yppigt Grønt end de, der laae længere borte; ligeſom ogſaa de Indhegninger, der omgave hine, vare forfærdigede efter en langt kunſtigere, maaſkee ogſaa varigere, ſkjøndt vel mindre hensigtsmæssig Plan. En ſtor Frugthave, af en ti til femtenaarig Plantning forhøiede endnu det ſmilende Udſeende af denne veldyrkede Dal, hvorved den ſtod i en ligeſaa ſtærk ſom behagelig Contraſt med de uoverſeelige og næſten ubeboede Skove, der udbredte ſig rundt omkring den.

Om denne ubegrændſede Skov ſelv behøve vi ikke at tale. Med Undtagelſe af Bjærgſiden og nogle Aabninger hiſt og her, hvor Træerne vare blevne rykkede op med Rode af hine raſende Orkanſtød, der undertiden i et Minut omkaſte Træerne paa flere Tønder Land, kunde i denne uhyre Baggrund af dette ſtille, landlige Maleri Øiet ikke dvæle paa andre Gjenſtande, end paa Ørkenens, ſom det ſyntes, uendelige Labyrinth. Menneſkelig Kunſt kunde neppe opfinde ſaa muntre Farver, ſom de der ſmykkede Skovenes glindſende Løv.

Den ſkarpe, bidende Froſt, der i Ny-Engeland ſaa ſædvanligt indtræder mod Enden af Høſten, havde allerede berørt Løntræets brede, takkede Blade, ligeſom ogſaa dens ligeſaa pludſelige, ſom lønlige Virkning allerede ſporedes paa alle de andre Planter i Skoven. Den herved frembragte Virkning var af et ſaa tryl-

lende Slags, som man allene faaer at see i disse Regioner, hvor Naturen om Sommeren er saa yppig og velgjørende og ved Aarstidernes Omværling pludseligt viser sig saa streng.

Over dette Maleri af Fred og Frugtbarhed svævede nu den gamle Heathcotes Blikke med en ikke ringe Grad af verdslig Klogskab. Den sørgelige Klang af Klokkerne, der lød fra den dunkle Løvhvælving, lod ham formode at Meieriets Hjorder vare paa deres frivillige Tilbagevei fra deres uindskrænkede Græsgang i Skoven. Allerede kom hans Sønnesøn, en smuk, modig Dreng paa omtrent fjorten Aar, hen over Marken, drivende foran sig en ikke talrig Faareflok, hvilken Familien maatte holde for sine huuslige Fornødenheder, og det ikke uden stort Tab, og megen Tidsspilde, da det kostede megen Møie at beskytte Faarene mod Overfald af glubende Dyr. En noget sjantet Dreng, som den Gamle af Medlidenhed havde taget i sin Tjeneste, kom paa samme Tid frem af den Deel af Skoven, der laa næsten i samme Retning, som det ovenomtalte opryddede Stykke paa Siden af Bjærget. Drengen skred fremad, i det han med Skrigen og Raaben drev en Hob unge Føl foran sig, der næsten var ligesaa sjollede, egensindige og vilde, som han selv.

„Hvad nu, Sjante!" — sagde Puritaneren med et strængt Blik, da begge Drengene med deres forskjellige

Hjorder næsten paa samme Tid havde naaet ham, — „Hvad nu, Dreng! hidser Du Hestene paa den taabligste Maade hist og her, naar den Forstandiges Øie er bortvendt fra Dig? Gjør imod Andre, som Du selv vil at man skal gjøre imod Dig, det er en retfærdig og gavnlig Forskrift, efter hvilken alle Mennesker, Lærde saavelsom Lægfolk, Eensoldige saavelsom Forstandige, burde rette sig. Jeg vidste ikke, at et forpidsket og forjaget Føl i mindste Maade var mere tilbøieligt til med Tiden at blive et taaligt og nyttigt Dyr, end et, der er bleven behandlet med Godhed og Omhu."

„Jeg troer, at den Lede er faret i alle Køerne og i Føllene med," — svarede Drengen knarvurren — „jeg har først taelt dem haardt til, og siden taelt til dem, som om de vare af mit eget Kjød og Blod; men hverken haarde eller gode Ord har kunnet bevæge dem til at høre et fornuftigt Raad. Der maa i Aften være noget Rædselfuldt i Skoven, Herre! ellers vare Føllene, som jeg har passet hele Sommeren, ikke saa forpikkede paa at lade en, som de burde kjende som deres bedste Ven, vedersares en saa ubillig Behandling."

„Du har dog talt dine Faar, Marcus?" — begyndte Bedstefaderen igjen, idet han med en mindre streng, men dog altid bydende Mine vendte sig til sin Sønnesøn — „Din Moder kan ikke undvære Ulden af et eneste Faar, naar hun skal forsyne Dig og dine Lige

med Klæder. Du veed, Barn! at vi have kun faa Faar og at Vinteren er langvarig og kold."

„Naar det blot kom an paa min gode Billie, skulde Moders Væverstoel aldrig mangle Arbeide," — sagde den tillidsfulde Dreng — „men Tællen og Ønsker bringer ikke syv og tredive Skind tilveie, hvor der kun er sex og tredive Rygge til at bære dem. Over en heel halv Time har jeg trængt mig igjennem Hække og Busker og søgt efter den bortkomne Bede, men hverken Uld eller Hover, Hud eller Horn har jeg kunnet opdage og ikke det ringeste, der kunde lede en paa Spor efter hvor Dyret er blevet af."

„Saa er dog et Faar blevet borte? — Denne Forsømmelighed vil smerte din Moder."

„Bedstefader! jeg har ikke været doven. Siden den sidste Jagt turde Hjorden græsse rundt omkring i Skoven, thi hele Ugen igjennem har jo ingen seet enten Ulv eller Panther eller Bjørn, skjøndt hele Omegnen lige fra den store Flod, til de yderste Gaarde i Kolonien, var paa Benene. Det største, fiirsødede Dyr, der ved Gjennemsøgningen maatte lade sin Hud, var et Smaldyr, og den meest haardnakkede Fægtning, der forefaldt, var imellem den vilde Whittal Ring derhenne og en Buk, der næsten en heel Eftermiddag holdt ham en Arms Længde fra sig."

„Det kan altsammen være ret sandt, men det brin-

ger ikke den Tabte tilbage, og gjør heller ikke din Moders Faareflok fuldtallig. Har Du da ogsaa ret omhyggeligt gjennemsøgt hele Græsgangen? Jeg saae endnu for kort siden Dyrene græsse der. Hvad er det, Du paa saa unyttig en Maade dreier der imellem Fingrene, Whittal?"

"Noget der kunde give et Vinterdækken, hvis der var nok af det, Uld, og Uld, der er plukket af den gamle Spidshorns Krop, hvis jeg ikke har glemt hvilket Faar der leverede de længste og groveste Haar."

„Ja, ja, denne Tot synes virkelig at være af det savnede Dyr!" — raabde den anden Dreng — „I hele Hjorden findes der ikke et Faar, der bærer saa grov og filtret Uld. Hvor fandt Du da denne Haandfuld, Whittal Ring?"

„Jeg fandt den voxe paa en Tornebusk. Det er en sælsom Frugt, Herre! paa et Sted, hvor der burde voxe unge Blommer."

„Gaa, gaa" — afbrød den Gamle ham — „med din dumme Sludder? Du spilder Tiden med unyttig Snak. Bring din Hjord til Folden, Marcus! Og Du, Fjante, skaf din under Tag med mindre Larm end Du pleier! Vi skulde ikke forglemme at Stemmen er givet Mennesket, først, for at han skal bruge denne Velsignelse til Tak og Bøn; for det andet, for at han skal meddele Andre de Gaver, der ere forlenede ham, og hvis

Udbredelse er hans hellige Pligt, og endelig for det tredie, for at han skal yttre sin naturlige Trang og sine Ønsker."

Efter denne Formaning, der sandsynligviis udsprang af Puritanerens hemmelige Bevidsthed om, at han for et Øieblik havde ladet Glandsen af sin Tro fordunkles af en Sky af Egennytte, gik de fra hverandre; Sønnesønnen og Tjenestedrengen toge Veien til de forskjellige Stalde, medens den gamle Mand i Mageligheed fortsatte sin henimod Hovedbygningen.

Aftenen, der var nær ved at bryde frem, var vel nok til at retfærdiggjøre de ovennævnte Forsigtighedsregler; dog var der intet, der kunde gjøre at den Gamle maattte ile med at vende tilbage til sin varme og bequemme Bolig. Derfor slentrede han ogsaa hen ad Stien og holdt imellemstunder stille, for at see hvad for en Udsigt det unge Korn frembrød, der beredvilligt spirede det næste Aars Høst imøde, eller ogsaa for at lade sit Blik svæve hen over den ubegrændsede Horizont, som en, der er vant til en usædvanlig og vedholdende Aarvaagenhed.

En af disse talrige Pauser varede langt længere end de andre. Istedetfor at rette det forskende Øie paa Kornet, var den Gamles Blik, som ved en Troldom hæftet paa en fjærn, dunkel Gjenstand. Hans vedholdende Stirren syntes i flere Minutter at være blandet

med Tvivl og Uvished. Endelig var hans Uvished forsvunden og uvilkaarligt aabnede han Munden og gav sine Tanker Ord.

„Det er intet Blændværk," — sagde han ved sig selv — „men en til Ansvar pligtig Guds Skabning. Mangen Dag er henrunden, siden et saadant Syn viisde sig i denne Dal; men mit Øie skulde meget bedrage mig, hvis det ikke er en, der forlanger Gjæstfrihed eller maaskee christelig og broderlig Meddelelse."

Emigrantens Syn havde ikke bedraget ham. En Reisende, der saae træt og mødig ud, kom ridende ud af Skoven, paa et Punkt, hvor en Sti, der mere var kjendelig paa de langs med samme staaende, halvforkullede Træstumper, end paa Sporrene paa Jorden selv, førde ud paa den frie Mark. Den Fremmede nærmede sig i Førstningen saa forsigtigt og langsomt, at det var tydeligt, at det var et Menneske, der gjorde sig al mulig Umage for ikke-at blive bemærket. Den brede Vei, hvorpaa han maatte have redet længe og stærkt, for ikke at blive overfaldet i Skoven af Natten, førde til en af de fjerne Kolonier ved de frugtbare Bredder af Connecticut. Kun faa fulgde dens Krumninger uden de, der havde særdeles trængende Forretninger, eller hvis religiøse Forbindelser med Eieren af Wish-Ton-Wish, saaledes kaldtes Heathcotes Dal til Erindring om den

første Fugl *, som Emigranterne her fik at see, førde dem hid, for at deeltage i en eller anden usædvanlig og opbyggelig Forsamling.

Saasnart den Fremmede var kommen ud i det Frie, forsvandt den Tvivl og Mistanke, som han maatte have havt. Dristigt og stadigt reed han fremad, indtil han, nogle Skridt fra Dalens Eiermand, der fra det Øieblik af, da han opdagede den anden, med usravendt Blik havde iagttaget hans Bevægelser, trak sin Hest i Tøilen, og det trætte, afmægtige Dyr stod stille. Førend den Fremmede, en Mand, hvis Hoved just begyndte at blive graat, og det aabenbar ikke mindre af Strabadser end af Alderdom, og hvis kraftige Gestalt paa en saa lang Reise vel kunde have været svær nok for et stærkere Dyr, end hans magre Rozinante, aabnede Munden til at tale, steeg han af og kastede Tømmen løst paa Dyrets nedhængende Hals, medens dette ufortøvet og med en Graadighed, der vidnede om en lang Faste, benyttede sig af sin Frihed, for at græsse paa det Sted, hvor det stod.

„Jeg tager dog vel ikke Feil i den Forudsætning, at jeg endelig har naaet Dalen Wish-Ton-Wish?" — sagde den Kommende, i det han hilsede og med Haanden berørde en smudsig, bredrandet Kastorhat, der bedækkede mere end Halvdelen af hans Ansigt. Dette Spørgsmaal skeede paa et Engelsk, der tilkiendegav en Beboer

* Uglen.

af en af de indre Provindser i Moderlandet og ikke i den Accent, der har hjemme i de vestlige Dele af England, og hvis Spor man finder igjennem de østlige Dele af de forenede Stater. Men uagtet Reenheden af hans Udtale var dog den Form, hvori han indklædte sin Tale, tilstrækkelig til at tilkjendegive, at han var en streng Tilhænger af den Disciplin, der var egen for de Fromme paa den Tid. Han betjende sig af hiin afmaalte, methodiske Tone, der, sælsomt nok, gjaldt for et Tegn paa en fuldkommen Kunstløshed i Sproget.

„Du har naaet dens Bopæl, som Du søger, dens, der med ydmygt Sind opholder sig i denne Verden eller Ørken, som en ydmyg Tjener i Templets Forgaard."

„I er da Marcus Heathcote?" — raabde den Fremmede flere Gange med Eftertryk, i det han kastede et prøvende Blik, der ikke var saa ganske frit for Mistanke, paa den Anden.

„Dette Navn bærer jeg. Mange Lidelser og en sømmelig Tillid til ham, der saa godt forstaaer at omskabe en Ørk til en menneskelig Bolig, har gjort mig til Herre over den, som Du her seer. Hvad enten Du nu kommer for at tilbringe en Nat, en Uge, en Maaned, eller endnu en længere Tid her, byder jeg Dig nu velkommen som en Broder i Troen og som en, der, som jeg ikke tvivler paa, kjæmper for det, som ret er."

Den Fremmede takkede sin Vert med et langt Nik

med Hovedet, men var endnu alt for alvorligt og udelukkende sysselsat med at betragte, og med at stræbe efter at gjenkjende den Gamle, til at han kunde give sit Svar Toner. Hos den Gamle derimod, skjøndt han med Øinene maalde den brede, gamle Hat, den grove, lugslidte Kjole, de svære Støvler, kort sagt, hele sin Gjæsts Optog, ved hvilket han ikke fandt nogen Efterligning af nogen unyttig Mode at fordømme, var det dog klart, at personlig Gjenkjendelse slet ikke havde den mindste Deel i Udbruddet af hans Gjæstfrihed.

„Du er kommen til rette Tid;" — vedblev Puritaneren — „havde Natten overfaldet Dig i Skoven, vilde, hvis Du ikke er meget erfaren i vore unge Forstmænds Kunster, Hunger, Kulde og et haardt Leie i Skoven have givet Dig Leilighed til at tænke mere paa dit Legeme, end det er nyttigt og sømmeligt."

Sandsynligt var den Fremmede ikke ubekjendt med det Ubehagelige, der fulgde med disse forskjellige Savn, thi det hurtige, stjaalne Blik, som han uvilkaarligt kastede paa sin smudsige Klædning, forraadte et Bekjendtskab med de Besværligheder, som hans Vert havde sigtet til. Men da ingen af dem Begge syntes tilbøielig til, at øde mere Tid paa saadanne ubetydelige Anliggender, stak den Reisende sin Arm ind igjennem Tømmen paa sin Hest og tog med Eieren af Huset, der indbød ham til at følge med sig, Vejen til den befæstede Bygning.

Whittal Ring besørgede Strøelse og Foder for det udmattede Dyr, dog ikke uden at dets Herre og den gamle Kapitain engang imellem saae til og anordnede et og andet; thi begge bare en god og roesværdig Omsorg for en trofast Hests Bequemmelighed, der aabenbar havde lidt længe og meget i sin Herres Tjeneste. Efterat denne Pligt var opfyldt, traad den Gamle og hans Gjæst sammen ind i Huset. Den aabenhjertige og fordringsløse Gjæstfrihed i et Land som dette, gjorde Mistanke og Nølen til Egenskaber, som man ikke kjendte ved Modtagelsen af en Hvid, især naar han taelde det Sprog, der brugdes paa den Øe, der nu begyndte at udsende sine Sværme, for at tage en stor Deel i Besiddelse af et Continent, der næsten udgjør den ene Halvdeel af vor Jordklode.

Tredie Kapitel.

Høist synderligt er dette; mægtigt virker
En Lidenskab paa Eders Fader! —

Stormen.

Et-Par Timer bevirkede en stor Forandring i de Forretninger, der tilkom de forskjellige Medlemmer af vor simple Emigrantfamilie. Køerne havde bragt deres natlige Tribut; Oxerne stode, befriede for deres Aag, sikkre i deres Stalde; saaledes befandt Faarene sig ogsaa i deres Fold, beskyttede mod den graadige Ulv; kort sagt, alt det Levende var med den yderste Omhyggelighed samlet og gjorde sig tilgode i det for enhver Dyreart bestemte Rum. Medens der blev anvendt saamegen Omhu paa de levende Gjenstande, herskede den største Ligegyldighed i Henseende til den bevægelige Eiendom, som man paa andre Steder pleier at skjænke i det mindste den samme Opmærksomhed. Madame Ruths Lærred laa paa Blegen for at indsuge Natteduggen, og Plove, Harver, Vogne, Sadler og lignende Sager lod man ligge i det Frie, hvilket var et Beviis paa at Menneskerne havde saa talrige og trængende Forretninger, at de maatte forsømme hvad der ikke var aldeles nødvendigt.

Content selv var den sidste, der forlod Markerne

og Udhuſene. Da han kom til Porten, der var anbragt paa Palliſaderne, blev han ſtaaende og raabde til dem, der vare indenfor, for at erfare om der endnu var nogen udenfor Indhegningen. Da man havde givet ham et benægtende Svar, traad han ind, trak den lille, men masſive Dør til efter ſig, og lukkede den meget omhyggeligt med Laas og Skaader. Da disſe nødvendige Forſigtighedsregler hver Aften bleve trufne, voldte de ingen Afbrydelſe i de huuslige Forretninger. Aftensmaden var ſnart fortæret, og nu fulgde ſaadanne lette Arbeider, ſom vare eiendommelige for de paa Grændſen boende Familier i de lange Efteraars og Vinteraftener.

Uagtet den fuldkomne Simpelhed i Koloniſternes Meninger og Sæder i hine Dage, og den ſtore Lighed imellem Stænderne, der endnu den Dag i Dag udmærker denne Claſſe af Menneſker, om hvilken vi ſkrive, havde dog Valg og Tilbøielighed dannet nogen naturlig Forſkjellighed i den heathcotſke Families ſædvanlige Omgang. Paa et uhyre Arneſted i et Slags Kjøkken paa den jævne Jord* brændte en ſaa klar og venlig Ild, at Lys og Fakler vare aldeles overflødige. Rundt om ſamme havde ſex eller ſyv kraftige, athletiſke unge Menneſker taget Plads, af hvilke nogle ſnittede meget flittigt paa Aag til Oxerne, og andre glattede Oxeſkafter eller Koſte-

* Kjøkkenerne i Engeland og Nordamerika ere i Almindelighed i Kjælderne.

skafter af Birketræ. Et alvorligt Fruentimmer holdt, uden at slaae Øinene op, sit Rokkehjul i bestandig Bevægelse, medens et Par andre, med Tjenestepigernes øiensynlige Travlhed, gave sig noget at bestille snart hist, snart her. Til dette større Værelse stødte umiddelbart et mindre, der var bedre indrettet. I dette brændte en ikke saa stor, men lige saa venlig Ild; Gulvet var feiet reent, medens det i det ydre Værelse var bestrøet med Sand af Floden. Paa et Bord af Kirsebærtræ brændte Talglys; Murene vare beklædte med Bredder af den sorte, i Landet voxende Eeg, og ved Væggen stode nogle Meubler, hvis antike Form, i Forening med deres kunstige og rige Zirater, tilkjendegav, at de vare forfærdigede paa hiin Side af Oceanet. Ovenover Kaminge-simsen hang Heathcotes og Hardings Vaabner kunstigt udarbeidede.

De fornemste Lemmer af Familien sad omkring Ilden i dette lille Værelse, endskjøndt ogsaa en fra det andet Kammer, der vare mere nysgjerrig end hans Kammerater, havde taget Plads i Nærheden af dem. At han ifølge sin Stand, eller meget mere ifølge sin Stilling var en underordnet Person, mærkede man blot paa den overordentlige Omhyggelighed, med hvilken han igjen opsamlede de Spaaner, der faldt paa det rene Ege-gulv.

Indtil nu havde deels Gjæstfrihedens Pligter, deels

huuslige Andagtsøvelser beskjæftiget Familien og ikke skjænket den nogen Tid til selskabelig Underholdning. Men nu vare Huusmoderens Forretninger endte for denne Aften; Pigerne havde alle begivet sig til deres Spinderokke og den paa Huusholdningens Tummel følgende kolde og tvungne Stilhed, der kun blev afbrudt af enkelte, korte Høflighedsudtryk eller fromme Hentydninger paa Prøvetiden hernede, syntes at opfordre til en almindelig Underholdning.

„De kom til min Eiendom paa den sydlige Sti," — begyndte den gamle Heathcote, i det han temmelig høfligt vendte sig til Gjæsten — „og maa derfor nødvendigt medbringe Nyheder fra Kjøbstæderne. Har vor Advokat derhjemme udrettet noget i den Sag, der saa nær angaaer denne Kolonies Ve og Vel?"

„De mener om den, der nu sidder paa Engelands Throne, laaner Øre til sine Undersaatters Bønner i disse Egne og vil give dem Beskyttelse mod de Misbrug, der saa let kunne opstaae deels af hans egen ved slette Raad vildledte Villie, deels ved hans Efterfølgers Hæftighed og Uretfærdighed?"

„Vi ville give Keiseren hvad Keiserens er og tale med Ærefrygt om den, hos hvem Magten er. Jeg ønskede at vide, om den af vore Folk afsendte Befuldmægtigede har været saa heldig at skaffe sig Gehør hos Fyrstens Raader, og at opnaae det vi ønske?"

„Han har gjort mere," — svarede den Fremmede med paafaldende Haardhed — „han har endogsaa selv vidst at skaffe sig Gehør hos Herrens Salvede."

„Saa besidder Karl altsaa et bedre Sind og mere Forstand, end Rygtet tilskriver ham. Os har man sagt, at slette Sæder og unyttige Staldbrødre forlede ham til at tænke mere paa Verdens Forsængeligheder og mindre paa deres Trang, som han af Forsynet er kaldet til at herske over, end det sømmer sig en Mand, der er stillet paa saa høit et Trin. Men det glæder mig, at vor Afsendtes Ord have seiret over de onde Raad, og at Samvittighedsfrihed er den Frugt, vi kunne love os af dette Foretagende. Hvilken Gestalt har det behaget ham at give dette Folks tilkommende Regjering?"

„Saa temmelig den samme som den, den nu har; det skal regjeres efter sine egne Religionsskikke. Winthrop er tilbage, som Overbringer af et kongeligt Fribrev, i hvilket alle de for længe siden fordrede og udøvede Rettigheder ere bevilligede. Der lever nu ingen Undersaatter under Britanniens Krone, hvis Samvittighedsfrihed er større, og hvis borgerlige Pligter ere lettere at opfylde, end Beboernes af Connecticut."

„Det sømmer sig at vi opløfte vor Tak til ham, hvem vi skylde den meest!" — sagde Puritaneren, foldede Hænderne paa Brystet, og sad et Øieblik med tillukkede Øine, ligesom en, der underholder sig med et usynligt

Væsen. „Veed man, ved hvilke Beviisgrunde Herren har rørt Fyrstens Hjerte, saa at han har laant et Øre til vor Trang, eller gjorde han det af sin egen frie og gode Villie?"

„Det maa vel, troer jeg, have været det sidste," svarede den Anden med en endnu mere bidende og udtryksfuld Mine — „den udvendige Sagfører, dette Legetøi, maa vel ikke have veiet meget paa dens Vægtskaal, der indtager saa stolt en Rang i Menneskernes Øine."

Indtil dette Punkt af Underholdningen havde Content og Ruth tilligemed Børnene og endnu to eller tre andre Personer, der udgjorde Tilhørerne, lyttet til med den ubevægelige Alvorlighed, der saa meget udmærkede deres Lands Sæder. Men Sproget, forbundet med en kun halv undertrykt Ironi i Ansigtet, og endelig den Talendes Emphase, gjorde, at de nu, som bevægede af en fælleds Følelse, opløftede Øinene paa een Gang. Det Ord Legetøi blev tydeligt og nysgjerrigt gjentaget. Dog det kolde, sarkastiske Blik var allerede forsvundet af den Fremmedes Miner og i dets Sted var kommet en mørk, stiv Strænghed, der gav hans raae, soelbrændte Ansigt et vist Udtryk af Grusomhed. Men alligevel yttrede han ingen Tilbøielighed til at undvige en Forklaring, men vedblev, efter at han havde betragtet de Om-

kringsiddende med et halv stolt, halv mistænkeligt Blik, sin Tale saaledes:

„Det er bekjendt, at den Mands Bedstefader, som de gode Beboere af denne Kolonie betroede det Hverv, at bringe deres Ønsker for Engelands Throne, har staaet i Gunst hos den, der sidst sad paa denne Throne, og der udbreder sig et Rygte, at Stuart engang, i et Øieblik af fyrstelig Nedladenhed, smykkede sin Undersaats Finger med en Ring af et sælsomt Arbeide. Det var et Tegn paa det Venskab, som en Fyrste kan føle for et Menneske."

„Saadanne Gaver ere Minder om Venskab og bør ikke bruges, som verdslige og syndige Prydelser," — bemærkede Marcus, medens den Anden længe holdt inde, som for ikke at lade noget af det Bittre i hans Hentydninger gaae tabt.

„Det er ligegyldigt, om dette Legetøi har ligget i Winthrops Koffert, eller om det længe har glindset for de Troendes Øine i Bugten, siden det endelig har viist sig som en Juveel af Værdi," — lagde den Fremmede til — „Hemmeligt fortæller man, at denne Ring igjen er kommen tilbage paa en Stuarts Finger, og høit forkynder man at Connecticut har et Fribrev."

Content og hans Hustrue saae paa hinanden med en Forbauselse, der var blandet med Sorg. Et saadant Beviis paa kaad Letsindighed og uværdig Egennytte hos

en, hvem en jordisk Regjering var betroet, smertede deres af eenfoldig Retsindighed opfyldte Sjæle. Den gamle Marcus, af endnu mere faste og overdrevne Begreber om aandelig Fuldkommenhed, sukkede dybt. Denne Yttring af Afsky for en saa grov og uværdig Bestikkelighed gjorde, som man tydeligt kunde mærke, den Fremmede ikke liden Fornøielse, skjøndt han ikke fandt for godt at drive denne Følelse videre ved at fortsætte sin Fortælling. Da hans Vert reisde sig, og med en Stemme, der var vant til Lydighed, opfordrede sin Familie til at forene sig i Bøn til den, der alene formaaer at lede Fyrsternes Hjerter, for den letsindige Behersker af deres Fædres Land, da stod ogsaa den Fremmede op fra sit Sæde; men hans Mine viisde, at han forrettede denne Andagt, mere for at rette sig efter sin Vert, end for at see sig bønhørt.

Bønnen var kort, men inderlig, fuld af skarpe, personlige Hentydninger. Rokkene i det ydre Værelse hørde op at snurre, og en almindelig Bevægelse tilkjendegav, at alle Tjenestefolkene havde reist sig for at bede med, da en eller to af dem havde nærmet sig den imellem begge Stuer værende Dør, for at høre hvad der handledes om. Med denne besynderlige, men dog eiendommelige Afbrydelse endte den Deel af Samtalen, der havde givet Anledning til den.

„Er der maaskee nogen Grund til at frygte for en

Opstand af de Vilde paa Grændsen?" — spurgde Content, da han blev vaer, at hans Faders ophidsede Sind endnu ikke var bleven roligt nok til at vende tilbage til Spørgsmaal angaaende timelige Anliggender — „For nogle Maaneder siden var der en hos os fra Stæderne i det lavere Land, og anførde mere end een Omstændighed, der lod befrygte en Bevægelse hos de kobberrøde Mennesker."

Denne Gjenstand havde ikke Interesse nok til at den kunde tiltrække sig den Fremmedes Opmærksomhed. Han var døv, eller stillede sig i det mindste an som om han var døv for et saadant Spørgsmaal. Sine to store, indskrumpede, skjøndt endnu kraftfulde Hænder holdt han for Ansigtet, der aabenbar allerede havde trodset mange Storme, og han syntes at ville unddrage sig fra denne Verdens Anliggender, for at overgive sig til dybe, og, som en sagte Sittren syntes at tilkjendegive, frygtelige Tanker.

„Vi have mange, ved hvem vore Hjerter hænge saa inderligt, at endogsaa det svageste Tegn til Fare fra den Side indjager os Skræk," — føiede den ømme, bekymrede Moder til, i det hun lod sit Øie hvile paa de to smaa Piger, der saae op til hende, medens de, beskjæftigede med deres Sytøi, sadde paa deres smaa Skamler ved Siden af hende. — „Det glæder mig imidlertid at see at en, der kommer fra en Egn, hvor man maa

kjende nøiere til de Vildes Stemning, ikke har taget i Betænkning at gjøre denne Reise ubevæbnet."

Den Fremmede trak langsomt Hænderne fra Ansigtet og kastede et Blik paa hende, der talede sidst, hvilket ikke manglede et mildt, deeltagende Udtryk. Hans rolige Væsen vendte strax igjen tilbage, og i det han vendte sig til den Lædertværsæk, der før havde ligget bag ham paa Hesten, men nu laa ikke langt fra ham paa en Stoel, trak han et Par Rytterpistoler frem af to til Tværsækken fastgjorte Lommer, og lagde dem betænksomt paa Bordet.

„Skjøndt jeg kun er lidet tilbøielig til at søge Strid med noget Væsen, der har en menneskelig Skikkelse," — sagde han — „saa har jeg dog ikke forsømt de sædvanlige Forsigtighedsregler, der ere brugelige hos dem, der reise i denne Ørk. Her er Vaaben, der i kraftige Hænder let kunne tage et Liv, eller i Nødens Time bevare det."

Den unge Marcus traad med drengeagtig Nysgjerrighed nærmere, berørde modigt Laasen, skjøndt han paa samme Tid kastede et næsten skamfuldt Blik til Moderen og sagde, ikke uden at lægge i sit Udtryk saa megen Foragt, som hans Opdragelse tillod:

„En indianst Piil vilde træffe sikkrere, end saadan et kort Løb, som dette her! Da Exerceermesteren fra Staden Hartford skjød Vildkatten oppe paa den opryd-

dede Høi, jog han Kuglen ud af en Flint, der var fem Fod lang; desuden, hvad vilde saadan et stumpt Vaaben som denne korte Flint, udrette i en Kamp imod den skarpe Kniv, som den slemme Wampanoager fører?"

„Dreng, dine Aar er saa og din Tales Dristighed forfærdelig stor," — afbrød Bedstefaderen ham hurtigt.

Den Fremmede yttrede ingen Mishag med Drengens kjække Tale. Han betragtede ham med et Blik, der tydeligt gav tilkjende, at den opvorende Ynglings krigerske Egenskaber ingenlunde nedsatte ham i hans Gunst, og føiede til:

„En Ungdom, der ikke er bange for at tænke paa Kampen eller overveie dens Udfald, fører til en modig, uafhængig mandlig Alder. Hundrede tusinde Ynglinger, som denne her, vilde have gjort Winthrops Juveel unødvendig og sparet Stuart den Skam at bukke under for en saa forsængelig og jammerlig Bestikkelse. Forøvrigt, mit Barn! vil jeg vise Dig, at, hvis det var kommet til en Kamp paa Liv og Død mellem mig og den slemme Wampanoag, vilde han sikkert ikke have fundet en mindre skarp Klinge, end sin egen." — Medens han taelde, oplesde den Fremmede nogle Snorer paa sin Jakke og stak Haanden i Barmen. Herpaa fremviisde han for et Øieblik et Vaaben af det samme Slags, men langt mindre, end de, han allerede uden Forbeholdenhed havde foreviist. Da han strax igjen drog Haanden ud

og knappede Jakken til, vovede ingen at berøre denne Omstændighed, men de henvendte alle deres Opmærksomhed paa den Jagtkniv, som han nu lagde paa Bordet ved Siden af Pistolerne. Marcus var saa dristig, at trække den ud af Skeden, men vendte sig fuld af Forbauselse bort, da han fandt at nogle Haar af en strid og grov Uld, der hang ved Skeden, nu klæbede fast ved hans Fingre.

„Spidshorn har truffet paa en Busk, der har været skarpere end en Tornebusk!" — raabde Whittal, der var kommen til og med barnagtig Forundring havde givet Agt paa hvad de forskjellige Personer i Værelset sagde og gjorde. — „En saadan Stegevender og nogle Haandfulde tørre Grene og Blade kunne vist nok gjøre den gamle Buk til en lækker Steg. Jeg veed at Haarene paa alle mine Føl ere rødagtige, og jeg talde ved Solens Nedgang, just ligesaa mange, som der i Morges galoperede ind i Skoven, da jeg løsde dem af Tøirene; men sex og tredive Uldskind, det veed den unge Herre der, der er lærd og kan tælle til hundrede."

Denne Hentydning paa det savnede Faars Skjæbne var saa tydelig, at Meningen af den fjantede Hyrdedrengs Ord slet ikke kunde misforstaaes. Dette Slags Dyr vare af høieste Vigtighed for Nybyggernes Velstand, derfor vidste ogsaa alle de, der hørte paa Whittal Rinj, strax hvad han vilde sige. Virkelig gjorde

ogsaa Drengens triumpherende Miner, og den frække, spottende Maade, paa hvilken han snappede det Par Haar fra Marcus, og holdt dem høit i Veiret, det umueligt at undertrykke Sagen, om man endogsaa havde ønsket det.

„Denne ringebegavede Yngling vil egentlig sige, at din Kniv har prøvet sin Skarphed paa en Bede, som vi savnede i vor Hjord, da den i Aften kom hjem fra Græsgangen paa Bjærget" — begyndte Verten roligt, skjøndt ikke uden at fæste sit Øie paa Jorden, i det han ventede paa Svar paa de Ord, som hans Retfærdighedsfølelse og Kjærlighed til Ligefremhed havde indgivet ham.

Med en ligesaa mandig og fast Stemme, som forhen spurgde den Fremmede: „Er Hunger en Forbrydelse, at de, der boe saa langt fra Egennyttens Opholdsted, skulle stemple den med deres Misfornøielse?"

„Endnu aldrig har et Christenmenneskes Fod nærmet sig til Porten i Wish-Ton-Wish, og er bleven viist ukjærlig tilbage; men det, der bliver frivilligt meddeelt, skulde ingen tage med voldsom Haand. Fra Bjærget, hvorpaa mine Hjorder pleie at græsse, kan man let see mit Huus gjennem en Aabning af Skoven, og bedre havde det været, at lade Legemet vansmægte en Tid, end at belæsse sin Sjæl med en svær Synd mere, den udødelige Sjæl, der desuden allerede har saa meget at

bære, med mindre Du maatte være lykkeligere, end andre af Adams faldne Slægt."

„Marcus Heathcote!" — sagde den Anklagede med den samme urokkelige Fasthed — „betragt noget nøiere disse Vaaben, som jeg uforsigtigt havde overgivet i din Magt, hvis jeg havde været skyldig. Du vil finde andet paa dem, der mere vil sætte dig i Forundring end nogle løse Haar, som en Spinderske vilde kaste bort, fordi de ere for stride."

„Det er længe siden jeg fandt Fornøielse i at haandtere med Stridsvaaben, og jeg haaber, at det vil vare længe inden jeg behøver dem i dette Fredens Opholdssted. De Dødsredskaber, der ligge her, ligne dem, der i min Ungdom bleve brugte af Rytterne, der tjende i den første Karls og hans modløse Faders Armeer. I de Krige, mine Børn! som jeg har seet, gaves der verdslig Stolthed, stor Forsængelighed og endnu mange andre til Fordømmelsen hørende Kjødeligheder, og dog glædede de kjødeligtsindede Mennesker sig ved hine for Naaden saa blottede Dage. Kom hid, Knøs! Du har jo saa ofte villet vide hvorledes Rytteriet drager i Kamp, efterat det vidmundede Artilleri og Kugleregnen har banet Veien til Angreb af Hest imod Hest og Mand imod Mand. Hvorledes saadanne Fægtninger kunne retfærdiggjøres, er for største Delen afhængigt af den indre Aand og af dens Sindsbeskaffenhed, der tragter efter en anden Synders

Liv! men den retfærdige Josua har jo dog kjæmpet en overnaturlig lang Dag med Hedningerne, derfor vil jeg i ydmyg Tillid til at vor Sag stedse vil være den retfærdige, lære din unge Forstand Brugen af et Vaaben, der endnu ikke er bleven seet i disse Skove."

„Jeg har allerede svunget manget sværere Vaaben end dette," sagde den unge Marcus, i det han veiede det tunge Mordredskab i Haanden, og imidlertid, deels ved Anstrængelser, deels ved det at hans stræbende Mod blev opvakt, blev noget barsk — „Vi have Flinter, der sikkrere gjøre en Ulv tam, end noget andet Vaaben, hvis Løb ikke er saa høit som jeg. Siig mig, Bedstefader! i hvilken Afstand satte de ridende Jægere, som I saa ofte tale om, deres Maal?"

Men Evnen til at tale syntes pludseligt at have forladt den Gamle. Han afbrød sine egne Ord og, istedetfor at svare paa Drengens Spørgsmaal gled hans Die langsomt og med et Udtryk af smertelig Tvivl, fra den Pistol, der bestandigt laa for ham, og hen paa den Fremmedes Ansigt. Denne blev siddende opret, som en, der finder Behag i at man underkaster hans Person en streng Prøvelse. Dette stumme Optrin kunde umuligt blive ubemærket af Content. Paa den rolige og bydende Maade, der hos Folk i den Egn, som han beboede, endnu bemærkes i deres Huusregimente, hævede han sig fra sit Sæde og tilvinkede alle de Tilstedeværende at de skulde

forlade Værelset. Ruth og hendes Døttre, Tjenestefolkene, den fjantede Whittal og selv den nølende Marcus gik foran ham hen til Døren, som han med ærbødig Nøiagtighed lukde til efter sig, og nu forføiede denne overraskede Deel af Husets Beboere sig til de Andre, der befandt sig i det større Forværelse, og overlod den indre Stue til den graahærdede Eier af Huset og den endnu bestandigt ubekjendte og hemmelighedsfulde Gjæst.

Mange angstfulde og, som det forekom dem, der vare udenfor, uendelige Minutter gik hen, og Enden paa den hemmelige Samtale syntes endnu ligesaa langt borte som før. Hiin dybe Ærefrygt, som Bedstefaderens Alder, patriarchalske Væsen og redelige Charakter havde indgydet dem, tillod ingen at nærme sig den Deel af Værelset, der var nærmest ved den indre Stue; det eneste Middel, hvorved de søgde at skaffe sig nogen Oplysning i Henseende til et Anliggende af saa almindelig Interesse, var en bestandig Stilhed, saa dyb som Gravens. De kunde vel høre, at begge de To, i deres sagte, halvundertrykte Samtale, fast og vedholdende forbleve ved den samme Gjenstand; men de misundelige Vægge lode ikke en eneste Tone slippe tydeligt nok igjennem til at man deraf kunde slutte sig til hvad der blev forhandlet. Endelig blev den gamle Heathcotes Stemme tydeligere end forhen, og nu reisde Content sig med en Mine, der opfordrede de Andre til at følge hans Exempel. De

unge Mænd satte de Træsager, som de snittede paa, tilside; det samme gjorde Pigerne med deres Spinderokke, som de desuden i flere Minutter havde glemt at dreie rundt, og det hele Selskab antog de Bedendes ukunstlede Stilling. Tredie Gang i denne Aften lød Puritanerens Stemme i en Bøn til det Væsen, i hvis Haand han pleiede at stille alle sine timelige Anliggender. Men hvor fortroelige end Content og hans opmærksomme Ægtefælle end for længe siden vare med alle de eiendommelige Phraser, i hvilke deres Fader pleiede at indklæde sine fromme Følelser, saa hjalp dette dem dog ikke til nogen Kundskab om den Følelse, der nu opfyldte hans Sjel. Snart syntes det at være Taksigelsens Sprog, snart var det mere Bønnens og Afbigtens ydmyge Toner; kort sagt, hans Ord vare saa afvexlende og uagtet den fuldkomne Rolighed dog saa tvetydige, hvis et saadant Udtryk er passende for en saa alvorlig Gjenstand, at al deres Anstrængelse for at gjætte hvad de betydede, var frugtesløs.

Da alt igjen var bleven stille, hengik endnu nogle kjedsommelige Minutter, og dog erholdt den ventende Familie endnu ingen Opfordring, ikke heller lod der sig nogen Tone høre i Værelset, som den ærbødige Søn havde kunnet udlægge som en Tilladelse til at træde ind. Endelig blandede sig Bekymring i deres Formodninger, og begge Ægtefolkene begyndte hemmeligt at hvidske til

hinanden. Contens Ahnelser og Tvivl yttrede sig snart paa en endnu mere utvetydig Maade. Han stod op, gik med lange Skridt frem og tilbage i Værelset, og det saaledes, at han hver Gang kom nærmere til den Væg, der adskilde begge Stuerne, hvorved man ikke utydeligt saae, at han var fattet paa at bortfjærne sig igjen, saasnart han blot havde overbeviist sig om at hans Uroligked ingen tilstrækkelig Grund havde. Endnu kom der ingen Tone fra den indre Stue. Den aandeløse Stilhed der for nogle Minutter siden havde hersket i det større Værelse, var nu pludseligt forplantet derhen, hvorfra Content forgjæves gjorde sig Umage for at opdage en Lyd, der vidnede om menneskelig Tilværelse. Endnu engang vendte han tilbage til Ruth, og endnu engang raadsloge de om det, som barnlig Pligt foreskrev dem.

„Han har ikke befalet, at vi skulle bortfjærne os." — sagde den blide Qvinde — „Hvorfor skulle vi da ikke igjen gaae ind til Fader, nu, da vi længe nok have været herude, for at give ham Tid til at faae en Forklaring angaaende det, der satte ham i Uroligked?"

Content gav endelig efter for denne Mening. Med hiin kloge Forsigtighed, hvorved disse Folk udmærkede sig, vinkede han til Sine, at de skulde følge ham, for at ingen unødvendig Udelukkelse af nogen skulde kunne give Anledning til Formodninger eller opvække en Mistanke, som Omstændighederne dog tilsidst ikke vilde ret-

færdiggjøre. Trods den rolige Maade, der var egen for Landet og Tidsalderen, var dog Nysgjerrigheden og maaskee en bedre Bevæggrund, stegen til et saadant Punkt, at Alle, adlydende den tause Befaling, bevægede sig saa hurtigt henimod den aabnede Dør, som det nogenlunde kunde forenes med en anstændig Opførsel.

Den gamle Marcus Heathcote sad endnu som forhen i sin Lænestoel; i hans Øie, i hans Ansigtstræk hvilede den rolige, stedse eensformige Alvorlighed, der paa den Tid blev anseet for uadskillelig fra en velordnet Aand. Men den Fremmede var forsvunden. Man kunde forlade Værelset, ja endogsaa Huset gjennem to eller tre Aabninger, uden at de, der saalænge havde ventet paa Tilladelse til at træde ind, havde kunnet mærke det, og det første Indtryk var det, at den Fremmede igjen vilde træde ind ad en af disse Aabninger. Content læsde imidlertid i sin Faders besynderlige Blik, at Timen, da alt skulde opklares, endnu ikke var kommen, om den overhovedet nogensinde vilde komme; og saa beundringsværdig var denne Families huuslige Disciplin, at de Spørgsmaal, som Sønnen ikke fandt det passeligt at gjøre, ikke bleve vovede af nogen af de Underordnede eller Yngre. Med den Fremmedes Person var ogsaa ethvert Spor af hans Besøg forsvundet.

Den unge Marcus savnede de Vaaben, der havde opvakt hans Forundring; Whittal saae sig forgjæves

om efter Jagtkniven, hvorved Bedens Skjæbne var bleven forraadt; Madame Heathcote, der allerede havde tænkt paa, at lade Tværsækken bringe til deres Gjæsts Sovekammer, opdagede med et hurtigt Blik, at der intet var at lade bringe bort, og den lille, blide, legelystne Ruth, der med Moderens Navn ogsaa besad de samme Egenskaber, der i hendes Ungdom havde givet hende en saa ualmindelig Ynde, søgde forgjæves efter en massiv Sølvspore af et sjeldent, antikt Arbeide, med hvilken hun havde leget indtil det Øieblik, da Familien maatte forlade Værelset.

Det var allerede blevet sildigere, end den Tid, da Folk af saa simpel en Levemaade pleiede at søge deres Leie. Bedstefaderen antændte en Natlampe og beredte sig, efterat have givet dem, der omgav ham, den sædvanlige Aftenvelsignelse, til at gaae til sit Sovekammer. Og dog syntes endnu noget at ligge ham paa Hjertet. Han var allerede kommen til Døren, da han vendte sig om, og et Øieblik haabede alle, at faae Oplysning om en Begivenhed, der just begyndte at være smertelig hemmelighedsfuld. Men deres Haab blev skuffet.

„Mine Tanker have ikke holdt Skridt med Tiden;" — sagde den Gamle — „hvor langt ud paa Aftenen er det, min Søn?"

Man berettede ham at det var sildigere, end man ellers pleiede at lægge sig til Hvile.

„Skader ikke! Det som Forsynet har skjænket os til vor Vederqvægelse og Underholdning, maa ikke letsindigt og utaknemmeligt bortslænges. Tag det Dyr, som jeg pleier at ride paa, Content! og følg Stien, der fører til den oprydede Plads paa Bjærget; hvad Du finder der hvor Veien bøier sig om til Søstæderne maa Du bringe med tilbage. Vi ere i den sidste Fjerdedeel af Aaret; altsaa for at Markarbeidet ikke skal afbrydes og for at alle kunne være muntre igjen naar Solen staaer op, maa Du lade de andre gaae til Ro."

Af den Maade hvorpaa hans Fader kom frem med denne Befaling, mærkede Content nok, at der ikke maatte finde den ringeste Afvigelse Sted. Han lukkede Døren efter den Gamle, der begav sig til Ro, og gav derpaa ved et tanst Vink sine Folk at forstaae, at de kunde bortsjærne sig. Ruths Tjenestepiger bragde Børnene paa deres Værelse, og efter nogle Minuters Forløb var der ingen meer i det saa tit nævnte ydre Værelse, uden den lydige Søn, og hans angstfulde, elskende Hustrue.

„Jeg vil ledsage Dig, kjære Mand!" — begyndte Ruth halv hvisken de, da hun var færdig med de smaa Sikkerhedsregler ved Døren og Arnestedet — „Jeg lader Dig ikke gjærne saa silde gaae alene ud i Skoven."

„En vil der være hos mig, der aldrig forlader sine, naar de med Tryghed sætte Lid til hans Beskyttelse; og hvad er der ogsaa at frygte for i en Ørk som denne,

min Ruth? De vilde Dyr ere først for kort siden blevne forjagede fra Bjergene, og foruden de Dyr, der hvile under vort eget Tag, vil man paa en heel Dagreise ikke kunne finde et eneste."

„Det kunne vi ikke vide! Hvor er den Fremmede, der imod Aften tog ind til os?"

„Som Du siger, det kunne vi ikke vide. Min Fader vil nu engang ikke aabne Munden angaaende den Fremmede, og sandelig, nu behøve vi heller ikke først at lære hvad Lydighed og Selvfornægtelse er."

„Det vilde imidlertid være en stor Lettelse for vore Hjerter, hvis vi i det mindste kjendte dens Navn, der har spiist og vedet med os, om han saa aldrig mere skulde komme for vore Øine."

„Det kan let være Tilfældet!" — svarede hendes Mand, der ikke var saa nysgjerrig, men derimod mere Herre over sig selv — „Min Fader vil ikke, at vi skulle forske derefter."

„Og dog kan det ikke være saa synbigt, at ville erfare noget om et Menneske, hvis Skjæbne og Handlinger hverken kunne vække Misundelse eller Uenighed iblandt os. Jeg ønskede, at vi vare blevne, for at kunne tage mere Deel i Bønnen; det sømmede sig ikke at forlade en Gjæst, for hvem en særdeles Forbøn, som det synes, var nødvendig."

„I Aanden bad vi med, om vi end ikke hørde no-

get om hans særdeles Trang. Dog jeg maa i Morgen være paa Benene igjen med de unge Folk, og til Krumningen af Veien hen ad Søstæderne er der en god Miil. Kom ned til Porten og se til, at Du lukker den vel efter mig; jeg skal ikke holde Dig længe paa denne Vagtpost."

Content og hans Hustrue forlode Huset igjennem den eneste endnu ikke tillukkede Dør. Den noget omtaagede Fuldmaane lysde for dem, da de gik igjennem Porten mellem to Udbygninger, og steeg ned til Pallisaderne. Slaaerne bleve skudte fra den lille Laage, og nogle Minuter efter jog Content afsted paa sin Faders Hest hen ad Veien, der førde til den betegnede Deel af Skoven.

Medens han paa denne Maade efterkom dens Befalinger, hvem han stedse havde viist den meest ubetingede Lydighed, trak hans trofaste Hustrue sig tilbage inden for Træbolværket, skjød en Skaade for Laagen, mere fordi denne Forsigtighedsregel var bleven hende til Vane, end af nogen virkelig Grund til Mistanke, og ventede ængsteligt Udfaldet af denne Begivenhed, der vär ligesaa uforklarlig, som overordentlig.

Fjerde Kapitel.

For alt hvad helligt er, hvorfor staaer I der og stirrer saa stivt hen for Eder?

Stormen.

Som Pige var Ruth Harding det huldeste, blideste Væsen. Hendes elskende Sjæl havde modtaget nye Indtryk ved de Baand, der bandt hende til hendes Mand og hendes Børn; men i det hele var hendes skjønne Tænkemaade i Ægtestanden bleven den samme. Uegennyttig, lydig og dem hengiven, der elskede hende, havde hun stedse været i sine Forældres Huus, og saaledes lærde Content at kjende hende i en Række af lykkelige Aar. Uagtet hendes Jævnhed i Sind og Opførsel slumrede hendes aarvaagne Omhyggelighed for de Faa, til hvilke hendes lille Virkekreds strakde sig, dog aldrig, men boede, som hendes Livs største og første Drivefjer, virksom, skjøndt fordringsfri i hendes Bryst. Havde Omstændighederne end henflyttet hende til en fjærn og øde Grændse, yttrede dette dog ingen forandrende Indflydelse paa hendes Sædvaner, Følelser, eller Charakter. Hendes Mands Rigdom befriede hende fra den Nødvendighed, at forrette svært Arbeide; skjøndt hun derfor ogsaa trodsede Ørkenens Farer og ikke lod nogen af de Pligter, hendes Stilling fordrede, blive uopfyldte, var hun dog paa den anden Side for det meste bleven befriet for alt, hvad der virker saa fordærvende paa den

qvindelige Skjønhed; uagtet det besværlige Liv paa Landets yderste Grændser, tabde hun derfor ikke sin Qvindelighed og sine ungdommelige Yndigheder.

Læseren kan nu tænke sig hvorledes en saadan Kone maatte være tilmode medens hendes Mand var i Begreb med at udføre en Forretning som den, vi have beskrevet, og hvor stærk hendes Stræben var efter ikke at tabe hans bortilende Gestalt af Syne. Uagtet al den Indflydelse, som en lang Vane udøver, gaves der dog ingen, endog blandt de dristigste Jægere, der efter Nattens Frembrud nærmede sig til Skoven, uden med den Bevidsthed, at han gik en bestemt Fare imøde. Det var paa den Tid, da, som bekjendt, Skovenes vandrende, hungrige Beboere meest ere i Bevægelse, og der behøvedes kun en Raslen af et Blad eller en Knagen af en tør Green under det mindste Dyrs lette Fod, for at fremmane Billedet af en glubende Panther med gloende Øine, eller af et lurende tobenet Dyr, der med ikke ringere Vildhed forener en langt høiere Grad af Snedighed. Vel følde Hundrede det piinlige af saadanne Forestillinger, hvis Lod det aldrig var selv at erfare Virkeligheden af disse gyselige Billeder; men for tilstrækkeligt at retfærdiggjøre Frygten for saadanne Møder, manglede det ikke paa Exempler.

Historier om Kampe med Rovdyr, om Mord, begaaede af omstrøifende, alle Love forsmaaende Indianere, vare de Sagn, der vakde meest Deeltagelse i disse Grændseegne. Blev i det fjærne Europa end Throner omstyr-

tede, Kongeriger erobrede eller tabte, bleve saadanne Begivenheder dog mindre omtaelte blandt Beboerne af disse Egne, end de enkelte, eiendommelige, paafaldende Begivenheder i Skovene, der gjorde Fordring paa Kolonistens høie Mod eller hele List og Snedighed. En saadan Historie gik fra Mund til Mund med den Begjerlighed, der stedse ledsager personlig Interesse, og mange saadanne vare allerede som Sagn blevne overleverede fra Fader til Søn, indtil, — saaledes som i mere kunstige Menneskesamfund alvorligere Usandsynligheder gjøre mangt et Blad i Historien tvivlsomt, — Overdrivelsen smeltede saaledes sammen med Sandheden, at de ikke mere kunde skilles ad.

Indflydelsen af disse Følelser, maaskee ogsaa hans aldrig slumrende Forsigtighed, bevægede Content til at kaste sit velprøvede Gevær over Skulderen. Da han reed op ad Høien, paa hvilken hans Fader havde mødt den Fremmede, kunde Ruth see hans Skikkelse, hvorledes den bøiede sig over Ryggen af Hesten, gleed igjennem Nattens Taagelys, lig et af de opdigtede Billeder af hine egensindige og hurtigtridende Aander, om hvilke Sagnet paa det østlige Fastland saa gjerne fortæller.

Nu fulgde nogle angstfulde Øieblikke, i hvilke hverken Synet eller Hørelsen kunde understøtte den opmærksomme Ægtefælles Formodninger. Aandesløs lyttede hun og en eller to Gange syntes det hende, at hun kunde høre Hestetrampen haardere og hurtigere end sædvanligt; men først da Content havde naaet den steile Spids af Høien, blev

han for et Øieblik synlig just i det han jog ind i Tykningen.

Skjøndt Ruth var fortroelig med de Sorger, der vare egne for Beboerne af Grændsedistrictet, havde hun maaskee dog aldrig oplevet et saa bange Øieblik, som det, da hendes Ægtefælles mørke Skikkelse tabte sig blandt de dunkle Træstammer. Tiden var uendelig lang for hendes Taalmodighed, og dreven af en feberagtig Uro, som hun ikke vidste at angive nogen bestemt Grund til, trak hun Skaaden, der hidindtil havde holdt Porten lukket, tilbage, og traad udenfor Pallisaderne. Det forekom hendes omtaagede Sandser som om Pallisaderne indskrænkede hendes Synskreds. Men endnu bestandigt forgik en Minut efter den anden uden at bringe hende nogen Lettelse. I disse angstfulde Øieblik faldt den forladte Stilling, i hvilken hun og alle de, der vare hende kjære, befandt sig, hende tungere end nogensinde før paa Hjertet. Ægtefællens Følelser beholdt Overhaand, og forladende den Side af Høien, paa hvilken hun stod, vandrede hun hen ad den Sti, som hendes Mand havde fulgt, i Begyndelsen langsommere, men siden efter, da Frygten uvilkaarlig drev hende afsted, med raskere Skridt. Hun studsede først, da hun næsten havde naaet Middelpunktet af den opryddede Høi, hvor hendes Fader om Aftenen havde holdt stille for at tage sin fremspirende Velsignelse i Øiesyn.

Hvad der standsede hendes Skridt var en Gestalt,

der syntes at komme frem af Skoven just paa det Punkt, der saaledes havde fængslet hendes Opmærksomhed, at hun betragtede det med stirrende Blikke. Men det var intet andet end den henglidende Skygge af en tyk Sky, der afmalde sine mørke Omrids paa Træerne og en Deel af Skovranden. I dette Øieblik foer det hende som et Lyn igjennem Sjælen, at hun havde været saa uforsigtig at lade Laagen staae aaben, og med Følelser, der vare deelte imellem hendes Mand og hendes Børn, vendte hun tilbage for at gjøre sin Feil god igjen, der syntes hende saa meget større, som Forsigtighed var en Pligt, hun ellers aldrig satte tilside. Moderens Øine — thi det var den hellige Moderfølelse, der nu var den herskende — vare heftede paa Jorden, medens hun hastigt vendte tilbage ad den knudrede Sti; og saa ganske var hendes Sjæl opfyldt med Tanken om at hun havde forsømt sin Pligt, at de Gjenstande, som hendes Blikke berørde, kun fremmanede mørke, forvirrede Billeder for hendes Sjæl.

Men uagtet denne ene Tanke, der trængde alle andre, traf dog nogen hendes Øie, der tilbageskrækkede hendes usikkre Blik og sik enhver Nerve i hendes Legeme til at sittre. Et Øieblik var Skrækken nær ved at gjøre hende afsindig og hendes Tænkekraft vendte ikke tilbage, førend hun var kommnn i en vis Afstand fra den Plet, hvor hiint Skrækkesyn havde viist sig for hende. Først nu holdt hun i et eneste bange Minut stille, som en, der overlægger hvad han skal gjøre. Den moderlige

Kjærlighed ſeirede og Raaen i Skoven flygter neppe med ſtørre Hurtighed, end den ſovende, ubevogtede Families Moder nu ilede til ſin Bolig. Udmattet og aandesløs naaede hun Laagen, ſom hun mere uvilkaarligt, end ifølge noget Overlæg lukkede med to eller tre Skaader.

Først nu efter flere Minutter aandede hun igjen dybt og uden Smerte. Hun gjorde ſig Umage for at ſamle ſine Tanker for at udfinde den Vei, ſom Klogſkab paa den ene Side og paa den anden hendes Pligt imod hendes endnu i Fare ſvævende Ægteſælle, foreſkrev hende. Først faldt det hende ind, at give det Signal, der var brugeligt, for Arbeiderne fra Marken, eller ſom tjende de Sovende til Allarmtegn; men modnere Overlæg ſagde hende, at et ſaadant Skridt kunde være farligt for den, der var hende det kjæreſte paa Jorden. Kampen i hendes Sjæl endte først, da hun klart og tydeligt ſaae ſin Mand komme ud af Skoven paa det ſelvſamme Sted, hvor han var redet ind. Ulykkeligviis førde Tilbageveien lige over den Plet, hvor hun var blevet overfaldet af en ſaa pludſelig Skræk. Verdener vilde hun have givet for at vide, hvorledes hun ſkulde bære ſig ad for at underrette ham om en Fare, der ganſke opfyldte hendes Indbildningskraft, uden at hendes Advarſel ſkulde blive bemærket af et andet hende ſaa frygteligt Væſen. Natten var ſaa ſtille, og Afſtanden, ſkjøndt den var betydelig, var det dog ikke i den Grad, at det var urimeligt at haabe, at det

kunde lykkes hende. Neppe vidende hvad hun gjorde og dog ikke forglemmende den Forsigtighed, der gjærne bliver en Vane hos den, der længe er udsat for Farer, gjorde den sittrende Qvinde Forsøget.

„Mand! Mand!" — raabde hun, i Begyndelsen i en klagende Tone, der dog ved hendes indvortes Bevægelse blev mere lydelig — „Mand! rid hurtigt til! Vor lille Ruth ligger i det sidste Aandedrag. Saa kjært hendes Liv er Dig, saa kjært dit eget er Dig, rid saa hurtigt som din Hest kan rende! Jil til Laagen; jeg aabner den for Dig."

Dette var vist nok en frygtelig, paaskyndende Opfordring for en Faders Ører, der, hvis det havde været mueligt for Ruths svage Kræfter at gjøre den forstaaelig for den, til hvem den var stilet, vist ikke vilde have forfeilet den tilsigtede Virkning. Men hendes Raab var frugtesløst; hendes svage Toner, skjøndt forstærkede af den dødeligste Angst, kunde ikke trænge igjennem et saadant Rum. Men dog, dog havde hun Grund til at troe, at de ikke ganske vare spildte, thi hendes Mand holdt engang stille og syntes at lytte, og derpaa bevingede han Dyrets Skridt; dog paa disse Beviser for at han havde hørt noget fulgde intet andet Tegn paa at han havde forstaaet Alarmraabet.

Content befandt sig nu paa Spidsen af Høien. Hvis Ruth overhovedet drog sin Aande, medens han reed ned, saa maa det have været mere umærkeligt end

det sagteste Aandedrag af en slumrende Patteglut. Men da hun saae hvorledes han med bevidstløs Sikkerhed travede frem paa den Sti, der var nærmest ved Bygningerne, da sprængde hendes Utaalmodighed alle Baand; hun rev Laagen op, og skreg med en Stemme, der ikke længer lød forgjæves. Travet af den ubeslaaede Hestestefod blev nu igjen raskere — endnu et Minut og hendes Ægtefælle galoperede hen til hende.

„Træd ind! — raabde den halv svimlende Qvinde, i det hun greb Tøilen og førde Hesten indenfor Pallisaderne. — „Træd ind, Mand! Ved alt hvad der er Dig kjært, træd ind og vær taknemmelig!"

„Hvad betyder denne Forfærdelse, Ruth?" — spurgde Content, med al den Misfornøielse, som han var istand til at yttre mod et saa ømt Væsen over en af Kjærlighed til ham fremtrædende Svaghed — „Har Du tabt din Tillid til ham, hvis Øie aldrig lukkes og som vaager lige faderligt over et Menneskeliv og en faldende Spurv?"

Ruth blev døv. Med hastige Hænder trak hun Laagen til, skjød Skaaden for, og først da hun havde dreiet Nøglen saa tit om, som det var muligt, følde hun sig sikker, fik hun Kraft til at opløfte sin Tak til Gud, fordi han havde frelst den, for hvis Skyld hun nylig havde svævet i en dødelig Angst.

„Hvorfor denne Omsorg? Har Du glemt, at Hesten maa hungre saa fjærnt fra sin Hæk og Krybbe?"

„Hellere maa den døe af Hunger, end et Haar skal blive krummet paa Dig!"

„Nei, nei, Ruth! veed Du da ikke mere, at dette Dyr er min Faders Yndling; han vil blive meget misfornøiet, naar han erfarer, at det har tilbragt Natten indenfor Pallisaderne."

„Mand! Du tager Feil; ude i Marken er der En —"

„Og gives der et Rum hvor En ikke er?"

„Men jeg har seet en Skabning, der er født af et Menneske, og det en Skabning, der ikke har noget at gjøre med Dig eller mig, og som forstyrrer vor Fred og krænker vore Rettigheder ved det at den lurer paa hiint Punkt."

„Gaa, Du er ikke vant til at være saa silde oppe, min stakkels Ruth! Søvnen har overfaldet Dig paa din Post. En eller anden Sky har kastet sin Skygge paa Marken, eller det kan ogsaa meget let være, at den sidste Jagt ikke har fordrevet de vilde Dyr saa langt herfra, som vi have troet. Kom, da Du nu engang ikke vil vige fra min Side, saa tag Du sat paa Hestens Tømme, medens jeg tager dens Byrde af den."

Da Content begav sig roligt til det Arbeide, han nylig havde nævnt, blev hans Hustrues Tanker for et Øieblik henvendte fra det, der foruroligede hende, til den Gjenstand, der laa paa Hestens Ryg og som hun først i dette Øieblik blev vaer.

„Her er virkelig det Dyr, som vi i Dag savnede!" — raabde hun, da det døde Faar faldt tungt til Jorden.

„Ja vist og det saa overordentligt godt slagtet og saa behændigt tilberedt, at vi næsten ingen videre Umage behøve at have med det. Paa Agernfesten ville vi ikke mangle Bedekjød, og det indsatte Dyr, hvis Dage allerede vare talte, maa nu bie til næste Aar."

„Og hvor fandt Du det slagtede Dyr?"

„Hængende paa en Green af Valdnødtræ. Eben Dudley, skjønbt han er en Mester i at slagte og tilberede Kjød, havde ikke med al sin Kunst, kunnet slagte og ophænge det bedre paa Grenen af et ungt Træ. Som Du seer, mangler der kun saa meget af Kroppen, som der var nødvendigt til et Middagsmaaltid, og Skindet er ganske ubeskadiget."

„Det er ikke en Indianers Arbeide af Pequodernes Stamme!" — sagde Ruth overrasket, da ogsaa hun fandt at det forholdt sig saaledes — „De kobberrøde Folk bruge ikke saa mange Omstændigheder, naar de ville gjøre Fortræd."

„Lige saa lidet var det Tanden af en Ulv, der har aabnet den arme Spidshorn en Aare. Her har der ikke alene hersket Overlæg ved Slagtningen, men ogsaa Forsigtighed ved at fortære Kjødet. Den Haand der med saadan Lethed skar Stykket af, havde vist i Sinde at aflægge endnu et Besøg." —

„Og vor Fader befalede Dig at søge Dyret der, hvor Du virkelig har fundet det? Mand, jeg frygter for at en eller anden svær Dom vil hjemsøge Børnene formedelst Fædrenes Synder."

„De Smaa slumre sødt og roligt; indtil nu er der altsaa ikke vederfaret os noget Ondt. Jeg vil nu løse det indsatte Dyr og Spidshorn maa være tilstrækkelig ved Agernfesten. Vort Bedekjød vil maaskee formedelst denne ubehagelige Hendelse ikke være saa smagfuldt, som vi pleie at have det, men paa den anden Side vil Hjorden heller ikke blive formindsket."

„Og hvor er nu den, der forenede sig med os i Bønnen, der spiisde med os af vort Brød, der saalænge holdt hemmeligt Raad med vor Fader og strax derpaa forsvandt af vor Midte, som et Drømmebillede?".

„Sandelig, dette Spørgsmaal lader sig ikke let besvare!" — svarede Content, der hidindtil havde vedligeholdt en munter Mine, for at dæmpe den, som han troede, ugrundede Skræk i sin Ægtefælles Bryst; men ved dette Spørgsmaal lod han Hovedet synke, som en, der i sine Tanker synes at lede efter en eller anden Grund — „Det har intet at betyde, Ruth Heatcote! en Mand af saa mange Aar og saa megen Erfaring vil nok vide hvad han har at gjøre; men om ogsaa hans Klogskab skulde tage feil, vide vi jo dog, at en endnu visere end han beskytter os, lad mig nu først bringe

Hesten til Stalden, saa ville vi bede sammen om Naade hos den Alvise og gaae fulde af Tillid til Hvile."

„Mand! Du forlader i denne Nat ikke Pallisaderne anden Gang!" — sagde Ruth og greb, førend hun talde, hans Haand, der allerede havde skudt Skaaden tilbage — „Der ahner mig intet godt!"

„Jeg for min Deel — ønskede sandelig ogsaa at den Fremmede maatte have fundet et andet Tag for sin korte Hvile. At han har taget sig en Frihed med min Hjord, og stillet sin Hunger paa en temmelig kostbar Maade, skjøndt han kun havde behøvet at lukke Munden op, for at erholde det Allerbedste, som Eieren af Wish-Ton-Wish har at byde over, er en Sandhed, som man ikke kan nægte. Men desuagtet er han et Menneske med Kjød og Blod, hvilket hans drabelige Appetit beviser, om ogsaa vor Tro paa Forsynet skulde vakle saameget, at vi skulde tvivle paa at det ogsaa forhindrer onde Væsner i at vandre omkring i vor Gestalt og vore Bestanddele. Hesten, Ruth! skal imorgen bruges til Arbeide, og, endnu engang, min Fader vilde blive meget misfornøiet hvis vi ikke gav Dyret en bedre Seng, end den nøgne Side af Høien. Gaa, bed og hvil, kjære sittrende Kone! jeg skal nok lukke Laagen omhyggeligt til igjen. Vær ikke bange; den Fremmede har menneskelige Nødvendigheder, altsaa kan han ikke strække sin Virksomhed længere end menneskelige Kræfter naae."

Jeg frygterikke for nogen Hvid, ikke for nogen,

der er født af christelige Forældre; den blodgjerrige Hedning er i vore Marker."

„Du drømmer, Ruth!"

„Det er iugen Drøm, jeg har seet den gloende Diesteen af en Vild. Hvorledes havde jeg kunnet sove paa en Vagt som denne? Jeg tænkde paa, at din Forretning i Skoven dog var af en saa ubekjendt Art, og at vor Fader var alt for gammel, og at hans Sandser let kunde have skuffet ham; og at en lydig Søn ikke saaledes burde udsættes for Fare. Du veed, Heathcote! at jeg ikke kan see med Ligegyldighed paa nogen Fare, der truer mine Børns Fader, — jeg fulgde efter Dig til Valdnødhøien."

„Til Valdnødhøien! Det var uforsigtet — men Laagen?"

Den stod aaben; thi var Nøglen dreiet om, hvem skulde da hurtigt nok lade os ind hvis Fare var paafærde?" — svarede Ruth, idet hun vendte Ansigtet bort, for at skjule sin Rødmen over Bevidstheden af sin Feil. — „Hvis jeg ogsaa handlede uklogt, saa var det dog for din Sikkerheds Skyld, Heathcote! Men hist henne paa Høien og i Fordybningen ved det omfaldne Træ, ligger en Hedning i Skjul."

„Jeg reed igjennem Valnødlunden paa Henveien til vor fremmede Slagters Bod, og var igjen tæt ved Stedet, da jeg paa Hjemveien holdt stille, for at unde

det belæsfede Dyr et Øieblikks Pusterum. Det kan ikke være mueligt; en eller anden Skabning fra Skoven maa have sat Dig i Skræk."

„Ja sikkert en Skabning, med den samme Skikkelse, med den samme Gestalt og de samme Gaver, som vi, kun af anden Farve og uden Troens Velsignelse."

„Det er dog en slem Feiltagelse. Vare de listige Fjender i Nærheden, som Du frygter for, vilde de da have ladet Husets Herre, der uden at prale, kan forsvare sig saa kjækt som nogen, saaledes slippe bort, da et i Utide aflagt Besøg i Skoven, havde leveret ham næsten uden Modstand i deres Hænder? Gaa, gaa, gode Ruth! Du har maaskee seet en forbrændt Træklods; maaskee har Frosten skaanet en Johannisorm; kan ogsaa være at en Bjørns fine Næse har opsporet den nylig indsamlede Honning."

I dette Øieblik greb Ruth igjen sin Mand hæftigt i Armen, just som han skjød den anden Skaade tilbage. Med Fasthed saae hun ham i Øinene, og svarede derpaa med høitidelig og rørende Høihed:

„Mand! troer Du at et Moderøie lader sig skuffe?"

Hvad enten nu Hentydningen paa de Væsner, hvis Skjæbne var betroet til hans Omhu, eller hans Hustrues dybe Alvor, forbunden med den Blidhed, der herskede i hendes Opførsel, gjorde et stærkere Indtryk paa Contents Sind; saa meget er vist, at han, istedetfor, som det først

var hans Hensigt, at lukke Laagen op, skjød betænksomt Skaaden for igjen og blev staaende i dybe Tanker.

„Hvis det endogsaa ingen anden Nytte har, end at Du bliver befriet fra din Frygt, min gode Ruth!" — sagde han efter nogen Betænkning — „saa er min Forsigtighed dog derved tilstrækkeligt belønnet; bliv Du her, hvor Du kan see Høien, imidlertid vil jeg gaae hen for at vække et Par af de unge Folk. Med den haandfaste Eben Dudley og den erfarne Ruben Ring ved Siden, kan min Faders Hest nok blive bragt i Sikkerhed."

Ruth paatog sig frivilligt det Hverv, som hun ogsaa i enhver Henseende var voxen. — „Skynd Dig til Karlenes Sovekammer, thi jeg seer at de to, som Du vil vække, endnu have Lys!" — svarede hun paa et Forslag, der paa en vis Maade formildede hendes hæftige Bekymring for den, som hun nylig havde været i Dødsangst for.

„Det skal snart være gjort! Nei, ikke saaledes! Staa dog ikke saa blottet midt imellem Stolperne, Kone! Du kan stille Dig her, hvor Træværket er fuget sammen, under dette Kighul; her kan Du ingen Skade komme til om endogsaa et Kanonskud skulde sønderknuse Pælene."

Med denne Formaning til at vogte sig for Fare, skjøndt han kort i Forveien selv havde anstillet sig som om han foragtede den, gik Content bort. De to Karle, som han havde nævnet, vare skirskaarne, kraftige unge Mennesker, og hærdede ikke alene mod Strabadser, men endogsaa mod de Farer og Savn, som de vare underkastede, der

levede paa Grændsen. Som de fleste Mennesker paa deres Alder og i deres Stilling vare de velbekjendte med den indianske Snedigheds Krogveie, og endskjøndt Provindsen Connecticut, i Forhold til andre Kolonier, ikke havde lidt meget ved denne morderiske Maade at føre Krig paa, manglede det dog ikke begge paa Bedrivter, de selv havde udført, og Farer, som de selv havde bestaaet, hvilke de i de lange Vinteraftener ved deres lette Arbeide gave deres Medtjenere til Bedste.

Content gik med hurtige Skridt hen over Gaarden, thi uagtet hans urokkelige Vantro gav dog Billedet af hans kjære Kone, saaledes som hun holdt Vagt paa Udposten, hans Bevægelser Vinger; og da han kom til de unge Menneskers Kammer, som han vilde vække, bankede han stærkt og pludseligt paa.

„Hvem der?" — spurgde en raa, fast Stemme indenfor, strax ved det første Næveslag paa Døren.

„Hurtigt op af Sengen! Skynder Eder ud og bringer de til Angreb bestemte Vaaben med!"

„Det er i Øieblikket giort!" — svarede den haandfaste Jæger, rev Døren op og stod nu for Content i de samme Klæder, som han havde havt paa om Dagen. — „Vi drømde just, at Natten vel ikke vilde gaae hen, uden at vi bleve kaldte til Kighullerne."

„Har Du da seet noget?"

„Vi have vore Øine saa godt som andre. Ingen har seet den, der drog herind, gaae bort igien."

„Ih hvad, Karl! Whittal Ring kunde neppe holde nogen visere Tale end dette dit skarpsindige Svar. Min Kone er ved Laagen og vi maae afløse hende. Glemmer ikke Krudthornene; det vilde kun gjøre os liden Ære, hvis vi ikke havde Krudt til en ny Ladning, dersom vore Bøsser skulde træffe paa noget."

Karlen adløb og da der kun fordredes liden Tid til at væbne sig for Folk, der aldrig sov uden at have Vaaben og Munition ved Haanden, saa fulgde begge Tjenestekarlene strax efter deres Herre. Ruth var endnu paa sin Post, men maatte, da hendes Mand spurgde hende om der var foresaldet noget medens han var borte, tilstaae, at hun, skjøndt Maanen var bleven mere skyfri og glindsende i denne Mellemtid, dog ikke havde seet noget, der kunde formere hendes Frygt.

„Saa ville vi da bringe Dyret til sin Stald og fuldende vor Pligt dermed, at vi for det Øvrige af Natten udstille en Skildvagt," — sagde Content — „Ruben kan blive her ved Laagen, medens Eben og jeg sørge for, at saavel den slagtede Bede, der skal gjæmmes til Agernfesten, som min Faders Hest kommer under Tag."

„Her har ingen sædvanlig Arbeider forrettet min Dont!" — sagde den jævne Eben; der, skjøndt en Markarbeider, som de Andre, dog, som det endnu den Dag i Dag er almindelig Skik paa Landet, fortrinligt havde lagt sig efter Slagterhaandværket. — „Jeg har slagtet mangen Bede i mine Dage, men dette er den første Gang at et

Faar er forekommet mig, hvis Hud er bleven heel, medens dets Kjød kogde i Gryden. Lig Du der, stakkels Spidshorn! hvis Du ellers kan ligge roligt efter et saa sælsomt Slagteri! Ruben, jeg udbetaelde Dig dog sidste Søndag et spansk Sølvstykke, da jeg klarerede min lille Gjæld, fordi Du havde lappet mine Skoe, der bleve saa slemt medtagne paa den sidste Jagt. Har Du maaskee Pistarinen hos Dig?"

Dette Spørgsmaal skeede med en sagte Stemme, saa at kun den, der blev adspurgt, kunde høre det og han svarede ja.

„Saa giv mig den, Ruben! imorgen skal Du faae den igjen med Renters Rente."

Content, der nu havde ført Hesten med det slagtede Dyr paa Ryggen hen til Laagen, kaldte igjen og afbrød derved deres hemmelige Samtale. Eben Dudley stak Mønten til sig og fulgde. Men Frastanden mellem dem og den yderste Bygning var imidlertid lang nok til at sætte ham i Stand til at udføre sit hemmelige Foretagende, uden at blive opdaget. Medens Content gjorde sig Umage for at forjage sin Hustrues Frygt, der endnu bestandigt paastod, at hun vilde dele Faren med ham, og fremførde alle de Grunde, der vilde falde hende ind, tog den lettroende Dudley det tynde Sølvstykke i Munden og gav det med Tænderne en sammenbøiet Form, hvad der giorde Styrken af hans Kjævebeen megen Ære. Snildt lod han det sammentrykte Sølvstykke falde i Løbet, og for at det ikke skulde

falde ud, førend han havde sendt det til sin Bestemmelse, befæstede han det med en Forladning, som han havde dannet af et Stykke af Foret paa sin Troie. Understøttet af denne frygtelige Forstærkning travede den ligesaa overtroiske, som modige Grændsebeboer bag efter sin Herre, i det han fløitede en halv melancholsk Vise, der ligesaa meget tilkjendegav hvor ligegyldigt han gik Farer af sædvanlig Beskaffenhed imøde, som hvor modtagelig han paa den anden Side var for Indtryk, der havde en mindre jordisk Oprindelse.

De der beboe de Egne af Ameria, der i lang Tid have været dyrkede, og hvor altsaa, mange Generationer igjennem, Kunsten forenet med Arbeide har bortskaffet Jordens oprindelige Ujævnheder og Sporrene af Naturtilstanden, kunne neppe gjøre sig nogen Forestilling om de tusinde Gjenstande, der befandt sig paa et nylig opdyrket Stykke, og som vare i Stand til at forurolige den engang skræmmede Indbildningskraft, naar de bleve belyste af Maanen, hvis Skin, selv naar det ikke er omtaaget, udbreder en vis Usikkerhed omkring sig. Men endnu mindre formaae de, der aldrig have forladt den gamle Verden, og kun kjende Marker, der ere glatte, som et stille Dam, at tænke sig et Billede af den Virkning, som hine Lævninger, ligesaa mange Gravminder over den henraadnede Skov, gjorde paa Gemyttet, naar de saaes paa en saadan Tid og over en saa viid Overflade af det aabne Land. Selv Con-

tent og hans Hustrue, hvor vante de endogsaa vare til dette Syn, lod dog Frygten i enhver af disse Træstumper see en Vild og i enhver Krog af den høie, plumpe Indhegning saae de sig ivrigt omkring, om de ikke kunde opdage Skyggen af en Fjende.

Imidlertid opstod der ingen ny Grund til Frygt og begge Eventyrerne skyndte sig, saa hurtigt som muligt med at bringe Puritanerens Hest under Tag. Denne Forretning var fuldbragt og den slagtede Bede allerede i Sikkerhed, og Ruth skyndte paa sin Mand, at han skulde vende tilbage, da deres Ledsagers Stilling og Miner tiltrak sig deres Opmærksomhed.

„Manden har begivet sig bort, som han er kommen," — sagde Eben Dudley, i det han rystende med Hovedet og i aabenbar Tvivl blev staaende foran en ledig Baas: — „her er ingen Hest meer, og dog har jeg med disse mine Øine seet at Tossen bragde en god Kurv fuld af Havre til at fore Hesten med. Gjæsten, der beærede os med sin Nærværelse ved Aftensmaden og Takkebønnen, er bleven kjed af vort Selskab endnu før Sengetid kom."

„Hesten er virkelig borte," — sagde Content — „Manden maa nødvendig have havt forfærdelig Hastværk, da han saa silde er redet ind i Skoven, og dog vilde han neppe i de længste Sommerdage, endogsaa med en bedre Hest end hans var, kunne naae en anden Christenbolig. Grund til denne Hast kan der vel have

været, men det er nok, at Sagen ikke angaaer os. Vi ville nu begive os til Ro, overbeviiste om at En vaager over vor Slummer, hvis Beskyttelse stedse er tilforladelig."

Menneskerne kunde i hine Egne vist nok ikke overgive sig til Søvnen uden den Sikkerhed, som Laase og Skaader ydede dem; desto mindre var derimod, som vi allerede have havt Leilighed til at bemærke, den Forsigtighed, man anvendte paa Gods og Eiendom. Efterat derfor Træskaaden var skudt løst for Staldøren vendte de Tre fra dette korte Udfald tilbage til deres Fæstning. Hurtigere end sædvanligt skred enhver fremad, skjøndt den Uorlighed, der bevingede deres Skridt, hos enhver af dem antog en eiendommelig Gestalt efter hans Character. Dog varede det ikke længe førend de alle Tre vare i Sikkerhed.

„Har Du seet noget?" — sagde Content til Ruben Ring, der var bleven udvalgt til at holde Vagt, fordi han havde et godt Øie og var ligesaa skarpsindig, som hans Broder var fjantet — „Har Du seet noget paa din Vagt?"

„Intet besynderligt, og dog vil den Træbul hist oppe paa Høien ikke langt fra Indhegningen slet ikke behage mig. Naar man ikke saa tydeligt saae, at det kun er halvforbrændt Træ, skulde man næsten troe, at den var levende. Dog man troer at see noget, naar Indbildningskraften først er kommen i Bevægelse. En eller to

Gange troede jeg at den vilde længere ned imod Bækken; og nu vil jeg endogsaa ikke indestaae for at den ikke laae aatte eller ti Fod høiere oppe mod Toppen i det Øieblik, da jeg først fik den at see."

„Det kan maaskee være noget Levende?"

„Hvis en Jægers Blik ikke slaaer Feil, er det det ogsaa!" — sagde Eben Dudley — „men skulde ogsaa en heel Legion af onde Ånder spøge heromkring, kan man dog fra Skydeskaaret i den første Vinkel bringe denne til Ro. Gaa en Smule til Side, Madame Heathcote!" — thi hendes Mands Rang og Formue gav Ruth en Fordring paa denne ærefrygtbydende Titel hos hendes Tjenestefolk — „jeg vil lægge an — dog nei, i Geværet er en særegen Talisman, som man maaskee vilde have Synd af at spilde paa en saaden Skabning. Tilsidst er det intet andet, end en lækkermundet Bjørn. Jeg vil gjøre Skuddet paa eget Ansvar, hvis Du vil laane mig din Bøsse, Ruben Ring."

„Nei vist ikke!" — sagde Husbonden — „En, som min Fader kjender, har i Nat betraadt min Bolig og spiist ved vort Bord; er han end gaaet bort paa en Maade, der i denne Koloni er usædvanlig, har han dog ikke gjort nogen særdeles Uret. Vi kunde tage Feil og vove formeget; derfor vil jeg hellere gaae ud, og undersøge hvad det er."

Dette Forslag var saa meget i hiin Aand, der hesjælede alle Beboerne af disse Lande, at det ikke kunde

finde nogen alvorlig Modstand. Ledsaget af Eben Dudley, forlod Content igjen Laagen og gik, skjøndt ikke uden behørig Forsigtighed, lige løs paa det Punkt, hvor den mistænkelige Gjenstand laa, som en Aabning i Indhegningen først havde ladet see, thi førend man kom til den, kunde man nærme sig til Gjenstanden under Beskyttelse af den Skygge, som Pallisaderne kastede. Det syntes at de Kommendes Bevægelse blev iagttaget; thi da de forlode Pallisaderne var den mørke Gjenstand ganske sikkert uden Bevægelse, saa at selv Ruben Ring med sine skarpe Øine begyndte at tvivle paa, om det ikke blot havde været et Blændværk, der havde ladet ham tage en Træbul for et levende Skabning.

Content og hans Kammerat lode sig dog ikke derved bringe fra deres Forehavende. Allerede vare de Tingen paa et halvhundrede Skridt nær, og dog strandede alle deres Formodninger om hvad det dog kunde være, skjøndt Fuldmaanen udbredte et klart Lys rundtomkring. Den Ene paastod at det var en forkullet Træstamme, saadan som saa mange andre, der laa adspredte paa Marken; den Anden troede at det var et Dyr, der havde rullet sig sammen. To Gange opløftede Content sin Bøsse for at lægge an, og ligesaa ofte lod han den synke, af Utilbøielighed tit at tilføie nogen, ikke engang et Dyr, naar det kun ikke var noget glubende, Fortræd. Men høist sandsynligt vilde hans mindre besindige og kun halv adlydende Kammerat have afgjort Sagen, endnu førend de vare komne langt bort fra

Laagen, hvis han ikke havde troet, at han burde spare den besynderlige Ladning i sit Gevær, til en ganske overordentlig Leilighed.

„Hold dine Vaaben i Beredskab!" — sagde den Første, i det han gjorde sin Jagtkniv løs i Skeden — „Vi ville gaae saa nær at vi fuldkommen kunne opklare vor Tvivl!"

Dette gjorde de, og Dudley stødte med sin Flint til Gjenstanden for deres Mistanke, endnu førend den gav det mindste Tegn til Liv og Bevægelse. Men nu sprang, som om al videre Forstillese vilde være unyttig, en indianst Dreng op og stod med en fangen Krigers mørke Værdighed for dem. Content greb ham ved Armen, Eben fulgte efter, i det han imellemstunder ansporede den Fangnes Skridt med et Stød af Geværkolben, og saaledes vendte de hurtigt tilbage inden deres Forsvarsmuur.

„Mit Liv mod Spidshorns, skjøndt det nu ikke er meget værd," — sagde Dudley, da den sidste Skaade var skudt for Laagen — "i denne Nat høre vi intet mere fra den Rødes Kammerater. Det er endnu aldrig forekommet mig, at en Indianer har hævet sit Krigsraab, naar hans Spion først er falden i Fiendens Hænder."

„Det kan være sandt!" — svarede den Anden — „og dog maa Familien bevogtes medens den sover. Lader os, indtil Solen staaer op, anvende de Midler, der ere i vor Magt, saa kunne vi forresten overlade det Øvrine til Forsynets beskyttende Gunst."

Content var en Mand af faa Ord, men naar Øieblikket fordrede det, af overordentlig Bestemthed og Udholdenhed. Ham var det fuldkommen klart, at en indianſk Yngling, ſom den, han havde taget til Fange, paa det Sted og under de Omſtændigheder, under hvilke han var bleven grebet, ikke vilde have været ſundet, uden at der exiſterede en Plan af tilſtrækkelig Betydenhed, for at kunne retfærdiggjøre et ſaadant Vovestykke. Iøvrigt tillod Drengens ſpæde Alder ikke at troe, at han var uden Ledſagere. Imidlertid var han, ſkjøndt uden at yttre det, af ſamme Mening, ſom hans Tjeneſtekarl, nemlig at Drengens Tilfangetagelſe ſandſynligviis vilde volde en Opſættelſe i Angrebet, hvis man virkelig havde et ſaadant i Sinde. Derfor gav han ſin Kone den Advarſel, at hun ſkulde begive ſig til ſit Værelſe, medens han ſelv traf Anſtalter til at ſætte Huſet i Forſvarſtand, hvis Nøden ſkulde kræve det. Uden at give unyttige Allarmtegn, et Skridt der vilde have havt mindre Virkning paa den maaſkee udenfor lurende Fjende, end den inponerende Stilhed, der nu herſkede overalt i Huſet, lod han endnu to eller tre af de ſtærkeſte af ſine Tjeneſtefolk kalde til Palliſaderne. Nu blev Tilſtanden af alle de forſkjellige Udgange nøiagtigt undersøgt; Flinterne bleve omhyggeligt prøvede; den ſtrængeſte Aarvaagenhed blev anbefalet og regelmæsſige Skildvagter bleve udſtillede i Skyggen af Bygningen paa Punkter hvor de kunne ſikkre, og uden ſelv at ſees kunde overſkue Marken.

Derpaa tog Content sin Fange, med hvem han endnu ikke havde prøvet paa at tale et Ord, og bragde ham ind i Blokhuset. Døren, der førde til den nederste Deel af denne Bygning, var stedse aaben, for, i Tilfælde af et pludseligt Overfald, desto snarere at kunne yde Beskyttelse. Han traad ind, lod Drengen stige op ad en Stige til den øverste Etage, trak derpaa dette Middel til Flugt bort igjen, og dreiede, da han var kommen ud af Døren, Nøglen om, fuldkommen sikker paa, at hans Fange nu var velforvaret.

Medens man traf alle disse-Foranstaltninger begyndte Dagen at bryde frem, førend den forsigtige Fader og hans Hustrue søgde deres Leie. Hans Besindighed havde dog forhindret, at de Bekymringer, der saalænge havde holdt ham og hans blide Ægtefælles Øine aabne, havde udbredt sig fra de Faa, hvis Tjeneste ved en saa overordentlig Begivenhed var uundværlig, til de Øvrige af Husets Beboere. Først mod Enden af Natten begyndte Billederne af de nylig forefaldne Optrin at blive utydelige og flyde sammen, og da faldt de to Ægtefolk i en dyb, uafbrudt Søvn.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Niende Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Conanchet

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Andet Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Femte Kapitel.

Er I saa tapper? Vel, saa skal jeg tale
Med Eder strax.

Coriolanus.

Tidligt havde Ild og Øxe viist sig virksomme umiddelbart omkring Heathcotes Bolig. Derved at næsten alle Spor af den forrige Skov vare blevne bortskafsede fra de Marker, der omgave Bygningen, havde man naaet det dobbelte Maal, med mere Lethed at kunne udføre de nødvendige Forbedringer og — hvad der ikke var af mindre Vigtighed — de Smuthuller, hvilke, som man veed, den amerikanske Vilde pleie at søge ved sine Angreb, bleve indskrænkede til en saadan Afstand, at Faren for en Overraskelse derved blev betydeligt formindsket.

Saaledes begunstiget af denne ved Forsigtighed erholdte Fordeel og af en Nats Klarhed, der næsten kunde kappes med Dagens Glands, var Eben Dudleys og hans vagthavende Kammeraters Opgave let at udføre. Ja, henimod Morgen bleve de saa sikkre ved den indianske Drengs Tilfangetagelse, at deres Øine, istedetfor at gjøre en ganske anden Tjeneste, gave efter for Sovetiden og Vanen, og i det høieste kun aabnede sig engang imellem, saa at de ikke engang vidsde hvor langt Tiden var rykket frem. Men neppe begyndte det at grye ad Dag, førend Vagterne ifølge deres Ordre søgde deres Senge og sov en eller to Timer roligt og uden Frygt.

Esterat Faderen havde fuldendt Morgenbønnen, fortalde Content den forsamlede Familie saa meget af det, der var foregaaet om Natten, som han ansaae for nødvendigt. Hans Klogskab indskrænkede Fortællingen til den indfødte Ynglings Tilfangetagelse, og til den Maade hvorpaa han havde udstillet Vagter for at sørge for Familiens Sikkerhed. I Henseende til sin egen Udflugt til Skoven og alt hvad der hang sammen dermed, iagttog han med Forsæt den dybeste Taushed.

Det er ikke nødvendigt at beskrive hvorledes disse foruroligende Esterretninger bleve optagne. Puritanerens kolde og tilbageholdne Mine blev endnu mere tankefuld; de unge Mænd saae alvorlige og bestemte ud; de

qvindelige Tjenesteſolk bleve blege; medens den lille Ruth og et andet Barn omtrent af ſamme Alder, ved Navn Martha, trængde ſig tæt til Huusmoderen, der gav ſig, da hun allerede vidſde alt, en Mine af en Beſtemthed, ſom hun ingenlunde følde.

Det første, ſom Tilhørerne bleve hjemſøgte med, efterat de havde lyttet opmærkſomt til Contents ſyndige Fortælling, var en Fornyelſe af den Gamles aandelige Kamp i Skikkelſe af en Bøn. Han anraabde iſær om Oplysning angaaende det, de nu havde at gjøre, om Naade for alle Mennesker, om en bedre Aand for dem, der gjemmenſtrøiſe Ørkener for at finde Offre for deres Vrede, om Naadens Gaver for Hedningerne og endelig om Seier over alle kjødelige Fjender, hvorfra de end monne komme, og hvad for et Udſeende de end monne have.

Styrket ved disſe nye Andagtsøvelſer, holdt den gamle Markus et ſtrængere og endnu mere i det enkelte gaaende Forhør angaaende de Omſtændigheder, der ledſagede den unge Vildes Tilfangetagelſe, for derved at forſkaffe ſig en klar Underretning om alle de Tegn, der kunde røbe at Fare var forhaanden. Content fandt en ligeſaa velfortjent ſom behagelig Belønning for ſin Klogſkab i den gamle Mands Bifald, hvem han endnu ærede med en inderlig Hengivenhed, der gav den lidet efter,

med hvilken han i sin Barndoms Dage havde støttet sig paa sin Faders Viisdom.

„Du har handlet godt og viseligt," — sagde Faderen — „dog er der endnu mere at gjøre for din Viisdom og Tapperhed. Vi have erholdt den Efterretning, at Hedningerne blive urolige i Nærheden af Plantagerne i Providence og laane Øre til ugudelige Raadgivere. Vi maae ikke troe, at vi kunne sove saa ganske sikkert, fordi en Skov af nogle Dagreisers Længde ligger imellem deres Byer og os. Bring mig den Fangne hid; jeg vil forhøre ham angaaende hans Besøg."

Hidtil havde alle saaledes været beskjæftigede med deres Frygt for den Fjende, der maaskee kunde lure i Nærheden, at man kun lidet havde tænkt paa den Fangne i Blokhuset. Content, der meget vel var bekjendt med en Indianers List og uovervindelige Fasthed, havde med Forsæt undladt at gjøre ham Spørgsmaal den Tid han blev fanget, deels fordi Drengens Charakteer sandsynligviis vilde have gjort dem unyttige, deels fordi han holdt Øieblikket for mere skikket til aarvaagen Virksomhed. Nu derimod, da Omstændighederne gjorde en Smule Nysgjerrighed mindre upassende, ilede han desto hurtigere til sin Fange, for at føre ham for sin Faders Inquisitionstribunal.

Nøglen til den inderste Dør i Blokhuset hang endnu paa sit sædvanlige Sted; Content satte Stigen til og

steg roligt op til Værelset, hvori han havde lukket den unge Indianer inde. Det var det første fra neden af de tre Kamre, der fandtes i Bygningen, og hvoraf det ene var ligeovenover det andet. Dette ferkantede Rum var uden Lys, da det ingen anden Aabning havde end Døren, og for største Delen var opfyldt med Gjenstande, der vare nødvendige ved en paakommende Alarm, men tillige bleve brugte til huuslige Nødvendigheder. I Midten af dette Rum befandt sig en opmuret Brønd, der var saaledes indrettet, at man fra den kunde trække Vandet op i det øverste Værelse. Døren bestod af tungt, tilhugget Tømmer; de firkantede Træblokke i den øverste Etage gik noget ud over den af Steen opmurede Basis, i det den anden Bjælkerække indeholdt nogle Aabninger, fra hvilke man kunde bruge Kastevaaben mod de Angribende, og som baade tjende til Vindver og til Skydeskaar. Men vare end disse Værelser aabenbart indrettede til Forsvar, saa var der dog ogsaa ved det simple Huusgeraad, som de indeholdt, tilstrækkeligt sørget for Familiens Fornødenheder, i det Tilfælde, at den saae sig nødt til at tage sin Tilflugt til denne Bygning. Umiddelbar under Taget var der, som vi ogsaa forhen have erindret, endnu et Værelse, der vel ikke umiddelbart stod i Forbindelse med Blokhusets vigtigere Bestemmelse, skjøndt den Nytte, som det ydede formedelst sin høiere Beliggenhed, ikke bør oversees. En lille Kanon, en saa kaldet Græshoppe, et

paa den Tid stærkt benyttet Slags Vaaben, var bragt op paa dette Tagkammer, og der havde været en Tid, da man med Rette betragtede dette Vaaben som en Gjenstand af største Vigtighed for Beboernes Sikkerhed af Wish-Ton-Wish. I flere Aar kunde alle omstrøifende Vilde, der kom til denne Dal, see det mørke Kanonsvælg gabe igjennem en af Aabningerne, der nu var omdannet til et Glasvindue; og der er Grund til at formode, at det Rygte, som dette lille Stykke Skyts paa en saa stille Maade havde forskaffet sig, havde bidraget betydeligt til at Freden i Dalen var bleven uforstyrret.

Det Ord uforstyrret siger maaskee for meget; thi i Grunden havde der fundet mere end een Alarm Sted, skjøndt virkelige Voldsomheder aldrig vare blevne begaaede inden de Enemærker, som Puritaneren kaldte sin Eiendom. Dog ved en eneste Leilighed kom det saa vidt, at Veteranen følde sig bevæget til, at indtage sin Post paa dette Batteri, hvor han udentvivl, hvis hans Tjeneste længere havde været nødvendig, paa en virksom Maade vilde have udviklet sine Kundskaber som Kanoneer. Men Wish-Ton-Wishs simple Historie afgiver et Beviis mere paa hiin politiske Sandhed, som vi ikke ofte nok kunne gjentage for vore Landsmænd, at det er det bedste Middel til at vedligeholde Freden, stedse at være beredt paa Krig. I nærværende Tilfælde bevirkede den fjendtlige Stilling, som den Gamle og hans Tjenestefolk tog,

ganske det, som de ønskede, uden at de behøvede at skride til det Yderste, nemlig til Blodsudgydelse. Saadanne ublodige Scener stemmede langt mere overeens med Puritanerens nærværende Grundsætninger, end med den letsindige Aand der havde beherskет ham i hans Ungdom. Ifølge den Tids halv pudseerlige, halv fanatiske Lune lod han ved enhver Leilighed Familien forsamle sig om det Redskab, der var Grunden til deres Sikkerhed, for at holde Takkebøn, og fra dette Øieblik var dette Kammer den gamle Krigers kjæreste Opholdsted. Derop steg han ofte, selv i den dybe Nat, for at hengive sig til hine hemmelige, aandelige Andagtsøvelser, der udgjorde hans bedste Trøst, og hans vigtigste Beskjæftigelse i Livet. En Følge af denne Vane var det, at det øverste Stokværk af Blokhuset med Tiden blev betragtet som et Værelse, der alene var helliget til Huusbondens Brug. Ved Contents omhyggelige og betænksomme Kjærlighed vare mange Ting skaffede derop, der kunde tjene til Bequemmelighed for den gamle Fader, medens hans Aand var i Begreb med en overjordisk Kamp. Tilsidst var det ingen Hemmelighed meer for nogen i Familien, at den Gamle ofte gjorde Brug af Madrassen i sit Tagkammer og han henlevede der i Ensomhed Timerne mellem Solens Nedgang og Opgang. Den oprindelige for Kanonen indskaarne Aabning var bleven forsynet med Glas, og intet af de Møbler, der med Møie vare blevne

bragte op ad Stiger, saae man nogensinde bringes ned igjen. I den gamle Marcus Heathcotes strænge Helligheb var der noget, der havde megen Lighed med en Eneboers Øvelser. De unge Karle, der befandt sig paa Godset, betragtede hans altid furede Pande og den urokkelige Alvor i hans Blik, med en Ærbødighed, der grændsede til Rædsel. Havde han givet færre Beviser paa sin ægte Menneskekjærlighed, eller havde han i sin sildigere Alder bevæget sig i Kredsen af et virksommere Liv, kunde det let have været hans Lod, at dele de Forfølgelser, med hvilke hans Landsmænd piinde dem, om hvilke man troede, at de gave sig af med Ting, som man ansaae for en Ugudelighed at udøve. Under nærværende Omstændigheder derimod indgjød han en dyb og almindelig Ærefrygt, der lod ham og det forsømte lille Stykke Skyts blive i rolig Besiddelse af Værelset, i hvilket man vilde have anseet det for en til Kirkerov grændsende Handling at trænge ind.

Den Forretning, der nu gav Anledning til at Content besøgde Bygningen, hvis Historie og Beskrivelse vi have fundet nødvendigt at levere saa vidtløftig, førde ham til det nederste af de besæstede Værelser. Da han løftede Falddøren i Veiret, overfaldt ham først den foruroligende Tvivl om han ogsaa havde gjort ret i at lade Drengen blive saa længe alene, uden at berolige ham med et trøstende Ord eller en venlig Handling. Men

snart kunde han stille sig tilfreds desangaaende, thi han bemærkede at han havde Medlidenhed med en, hvis Sjæl var endnu langt større Besværligheder voxen.

Foran et af Skydehullerne stod den unge Indianer og saae ud ad Skoven til, som han endnu for kort siden fri og frank havde gjennemvandret, og saa fasttryllet var hans Blik, at den Larm, som hans Bevogters Ankomst foraarsagede, ikke formaaede at drage det bort.

„Kom ud af dit Fængsel, Dreng!" — sagde Content i en mild Tone — „hvad Du ogsaa maatte have for, da Du belurede denne Bolig, saa er Du dog et Menneske og maa kjende til menneskelige Fornødenheder, kom ned og tag Spise til Dig; her vil ingen gjøre Dig noget Ondt."

Medlidenhedens Stemme er overalt forstaaelig. Vare end aabenbart den Talendes Ord spildte for den, hvis Ører det gjaldt, saa gjorde dog den blide Tone Indholdet klart og tydeligt. Langsomt vendte Drengen Øinene fra Skoven, og saae Content længe og stivt i Ansigtet. Nu kunde den yngre Heathcote nok mærke, at han havde tiltalt den Fangne i et ham aldeles ubekjendt Sprog, derfor søgde han med milde Gebærder at gjøre ham sin Indbydelse tydelig. Taus og rolig adlød Drengen. Men da de kom ned i Gaarden overvældede Grændsebeboerens Forsigtighed dog paa en vis Maade Medlidenhedens Følelser.

„Bring mig Rebet derhenne!" — raabde han til Whittal Ring, der juſt vilde gaae hen til Stalden — „Her er en Skabning, der er saa vild, ſom det meeſt utæmmede af dine Fol. Menneſket, med hvilken Farve Forſynet end har fundet for godt at ſtemple det, er af ſamme Natur, ſamme Aand ſom vi; men den ſom til i Morgen vil beholde en ung Vild i ſin Magt, maa i Dag have et vaagent Øie med hans Bevægelſer."

Drengen lod ſig uden Modſtand binde Strikken om den ene Arm, men da Content ogſaa gjærne vilde bringe den anden Arm i ſamme tvungne Tilſtand, og ſaaledes fuldende Arbeidet, ſnoede Drengen ſig ud af Hænderne paa ham og kaſtede ſuld af Foragt Strikken fra ſig. Dog fulgde der paa denne afgjorte Modſtand intet Forſøg paa at flygte. Saaſnart han ſaae ſin Perſon befriet fra en Tvang, hvilken han ſandſynligviis anſaae for et Tegn til at man ikke tiltroede ham Styrke nok til at udholde Smerten med en Krigers Standhaftighed, vendte han ſig rolig og med Værdighed mod Content, medens hans Øie glødede af Stolthed og Foragt, ſom om det trodſende vilde udfordre den Andens høieſte Vrede.

„Lad da ſaa være!" — begyndte atter den godmodige Content — „hvis Baandene ere Dig imod, der uagtet al Menneſkets Stolthed, dog ofte ere ſaa gavnlige for Legemet, ſaa behold den frie Brug af dine Lem-

mer og se kun til at Du ikke anretter nogen Ulykke! Whittal, giv Agt paa Porten og forglem ikke, at det er forbudet at gaae ud i Marken, førend min Fader har havt Hedningen i Forhør. Ungen bliver sjældent funden, uden at den gamle, listige Bjørn er i Nærheden."

Herpaa vinkede han ad Drengen, at han skulde følge ham, og gik nu hen til Stuehuset, hvor hans Fader, omgivet af den største Deel af Familien, ventede paa hans Komme. Ubetinget huuslig Disciplin var et af de meest fremstikkende Kjendetegn paa Puritanerherredømmet. Allerede tidligt blev den Barskhed i Sæder, der gjaldt for en Bevidsthed om Menneskets faldne Tilstand og dets Prøvetid hernede, indskjærpet Alle; thi hos et Folk, der ansaae al Munterhed for en syndig Letsindighed, maatte Selvbeherskelse snart blive betragtet som Grundvolden til alle Dyder. Men var end Marcus Heathcotes og hans Huusfolks Fortjeneste i denne Henseende nok saa stor, saa stod den dog Fare for at blive overtruffet af Yttringen af samme Egenskab hos den Yngling, der paa en saa besynderlig Maade var faldet i dercs Hænder.

Det er allerede bleven sagt, at denne Skovens Søn kunde omtrent være femten Aar gammel. Rank som en kraftig, drivende Plante og fri som en mod Solen opskydende Spire i hans Fædrenelands Skove, havde

han dog endnu ikke naaet Mandens Høide. Han var i Størrelse, Gestalt og Miner et Mønster paa en virksom, naturlig og henrivende Drengealder. Men medens hans Lemmer fremviisde en saa skjøn Symetri, manglede de dog Muskelkraft; enhver Bevægelse tilkjendegav en Frihed og Lethed, der, uden det mindste af hiin Tvang, som vort Væsen uvilkaarligt antager, eftersom en modnere Alders kunstige Følelser begynde at udøve deres Magt, afgav et Billede paa Barndommens hele Yndighed. Bjærgaskens glatte, runde Stamme er ikke ligere, ikke mere pletfri, end Drengens Skikkelse var, der, med et Menneskes Uforsærdethed, der er i Begreb med at fælde en Dom, og ikke kommer for at høre sin egen, traad ind i den nysgjerrige Kreds, der aabnede sig og igjen lukkede sig, ligesom for at forhindre hans Flugt.

„Jeg vil forhøre ham!" — sagde den gamle Marcus og betragtede opmærksomt det klare, rolige Øie, der udholdt det strænge Dommerblik saa kjækt, som et mindre fornuftigt Væsen i Skoven vilde møde et Menneskes Øie.

„Jeg vil forhøre ham, og maaskee afpræsser Frygten ham en Tilstaaelse af det Onde, som han og hans have tiltænkt mig og mine."

„Jeg troer, at vort Sprog er ham uforstaaeligt;" — svarede Content — „thi hverken gode eller haarde Ord volde den mindste Forandring i hans Miner."

"Da sømmer det sig, at vi begynde med at bede til den, der besidder den Hemmelighed, at aabne alle Hjerter, saa at de komme os imøde!" — Hermed hævede Puritaneren sin Stemme i en kort, men yderst besynderlig Bøn, hvori han anraabde al Verdens Behersker om at han, ved den forestaaende Undersøgelse, vilde gjøre hans Ord tydelige for Drengens Forstand; saa at, hvis hans Bøn var bleven hørt, Bønhørelsen ikke vilde have været langt fra at kunne kaldes et Mirakkel. Efter denne Forberedelse skred han strax til sin Forretning. Men hverken Spørgsmaal, Tegn eller Bønner frembragde den ringeste synlige Virkning. Drengen stirrede bestandigt paa Inqvirentens strænge Ansigt, saa længe Ordene strømmede fra dennes Læber; men neppe hørde han op med at tale, førend den Vildes hurtige, forskende Blik rullede hen over de forskjellige nysgjerrige Ansigter, der omringede ham, ligesom om han haabede ved Synet og ikke ved Hørelsen at faae Underretning om sin tilkommende Skjæbne. Man overbeviisde sig om Umuligheden af at faae noget at vide af ham enten ved Ord eller Miner, der kunde give Oplysning om Aarsagen til hans mistænkelige Besøg, eller tilkjendegive dem hvad han heed og til hvilken Stamme han hørde.

„Jeg har allerede været blandt de Kobberrøde ved Plantagerne i Providence," — vovede endelig Eben Dudley at bemærke — „og deres Sprog, skjøndt et

skurrende, uforuustigt Jargon, er mig ikke ubekjendt. Med alle de Tilstedeværendes Tilladelse," — vedblev han, i det han saae til Puritaneren paa en Maade, der forraadte at hans Ord Alle kun gjaldt denne Sidste. — „Med alle de Tilstedeværendes Tilladelse vil jeg saaledes snakke med Ynglingen, at han skal være glad ved at svare."

Efter et Nik, der tilkjendegav den Gamles Bifald, udstødte Grændsebeboeren visse, raae Strubelyd, om hvilke han, skjøndt de ganske forfeilede deres Hensigt, høit og dyrt forsikkrede, at det var de sædvanlige Udtryk, med hvilke det Folk, til hvilket den Fangne sandsynligviis hørde, pleiede at hilse hverandre."

„Jeg veed, at det er en Narraganset;" — føiede Eben til, i det han rødmede mere og mere over sit Uheld, og kastede et ikke meget venligt Blik til Ynglingen, der saa haandgribeligt gjendrev hans Paastand paa Kundskab om Indianernes Sprog. — „De seer hvorledes Strandmuslingskaller ere indvævede i Krandsen om hans Moccasiner; dette Kjendetegn er saa sikkert, som Natten har Stjærner; men desuden ligner han ogsaa en Høvding, der efter en Christens Ønske blev slaaet ihjel af Pequoderne, efter et Slag, i hvilket jeg selv, hvad enten det nu var ret eller ilde gjort af mig, har taget Deel.

„Og hvorledes kalder Du hiin Høvding?" — spurgde Marcus.

„Ih nu! han førde forskjellige Navne, efter den Forretning, som han havde for; nogle kjendte ham den springende Panther, thi han var en Mand, der kunde springe overordentlig godt; andre igjen kaldte ham den Kugelfaste, fordi Ordet gik at hverken Kugle eller Sværd kunde trænge ind i hans Legeme, hvilket dog maa have været en Vildfarelse, som hans Død tydeligt beviser; men hans sande Navn var, efter hans Folks Skikke og Toner: **My Anthony Moh.**"

„Min Anton Moh! —"

„Ja vist! **My** (min) skal sige saa meget som at han var deres Høvedsmand; **Anthony** var Fornavnet og **Moh** Navnet paa den Slægt, han nedstammede fra" — svarede Eben tillidsfuldt, da han holdt sig for fuldkommen overtydet om, at han endelig havde angivet et Navn, der var klangrigt nok, og ledsaget med en indlysende Forklaring. Men for Kritikken blev der ingen Tid tilovers til at gjøre Bemærkninger derover, saa paafaldende var det Indtryk, som disse tvetydige Toner gjorde paa den Fangne. Ruth foer sammen og trykkede sin Lille inderligere til sig, da hun bemærkede den blændende Glands i hans funklende Øine og den pludselige, udtryksfulde Opsvulmen af hans Næsebor. Et Øieblik præssede han med meer en sædvanlig An-

strængelse af indianſk Gravitæt Læberne ſammen, derpaa aabnede han dem ſagte. En dyb, blød, og, ſom ſelv den forſkrækkede Matrone maatte tilſtaae, klagende Tone trængde ſig frem og gjentog ſorrigfuldt:

„**Miantonimoh!**"

Dette Ord udtaelde han tydeligt, ſkjøndt med en dyb Strubelyd.

„Barnet ſørger for ſin Fader!" raabde den ſøelſomme Moder — „Den Haand, der dræbde Krigeren, udøvede viſt en ſlet Handling."

„Heraf erkjender jeg Forſynets aabenbare, forudbeſtemmende Villie." — ſagde Marcus Heathcote høitideligt — „Ynglingen er blevet berøvet et Menneſke, der vilde have forviklet ham endnu mere i de hedenſke Baand, og herhen maatte han komme, for at blive ført paa den ſnævre, men lige Vei. Han ſkal boe iblandt Mine og alle ville vi kjæmpe i Bønnen mod det Onde i hans Aand, indtil Oplysningen ſeirer. Han ſkal blive underholdt og pleiet ſaavel med aandelig, ſom med legemlig Føde, thi hvem veed hvad der endnu er opbevaret for ham."

Laa der end mere Tro, end fornuftige Slutninger i denne den gamle Puritaners Mening, var der dog ingen ydre Beviſer forhaanden til at gjendrive ſamme. Medens man inde i Huſet holdt Forhør over Drengen, fandt der en nøiagtig Underſøgelſe Sted i Udbygningerne

og de tilgrændsende Marker. Dog snart vendte de, hvem denne Forretning var overdraget, tilbage med den Efterretning, at der ikke var det mindste Spor at opdage af et Baghold i Nærheden, og da den Fangne selv ingen fjendtlige Vaaben bar, begyndte Ruth at haabe, at Faderens fromme og hemmelighedsfulde Formodninger angaaende denne Gjenstand, ikke ganske vare uden Grund. Den Fangne havde nu taget Næring til sig, og den gamle Marcus var just i Begreb med behørigt at indlede Omvendelsesforretningen, som han saa glad havde paataget sig, med en Bøn, da Whittal Ring styrtede larmende ind i Værelset og med sit pludselige Skrig gjorde Ende paa denne høitidelige Forberedelse.

„Bort med Le og Segel!" — raabde han — „Det er allerede længe siden at Markerne om Wish-Ton-Wish bleve betrampede af Ryttere i Lædertrøier, eller at listige Wampanoager lagde deres Baghold der."

„Saa er dog Fare paa Færde?" — skreg den letskræmmede Ruth — „Mand, Advarselen kom til rette Tid!"

„Der kommer virkelig nogen ridende ud af Skoven, just lige henimod vort Huus; men da det efter Udseende er Folk af vor Farve og af vor Tro, behøve vi ikke at blive forskrækkede, men burde meget mere glæde os. De see ud som Sendebud fra Flodegnen."

Med Overraskelse, og maaskee ikke uden en øieblik-

kelig Uro hørde den Gamle til, dog forsvandt snart ethvert Spor af en indvortes Bevægelse; thi den, hvis Aand staaer under en saadan Selvbeherskelse, tillader sjældent sine hemmelige Tanker at forraade sig. Roligt gav han Befaling til at bringe Fangen tilbage i Blokhuset, og anviisde ham den øverste af de to Hovedetager til Fængsel; derpaa beredte han sig til at modtage Gjæster, der ikke ofte pleiede at forstyrre Roligheden i denne afsidesliggende Dal. Han var endnu i Begreb med at uddele de nødvendige Befalinger, da Hestenes Trampen allerede lod sig høre i Gaarden og han erholdt den Opfordring at komme til Døren, for at modtage de Fremmede.

„Vi ere dog i Wish-Ton-Wish, og i Capitain Marcus Heathcotes Bolig?" — spurgde en, hvis Miner og bedre Uniform tilkjendegav at han var den Fornemmeste af de fire Nysankomne."

„Ved Forsynets Godhed kalder jeg mig den uværdige Eier af dette Tilflugtssted."

„Nu da, saa vil en saa loyal Undersaat og en Mand, der i Ørkenen saa længe har viist sig tro, ikke vise sin salvede Herres Sendebud Døren."

„Der gives En, større end Alle paa Jorden, der har lært os, ikke at lukke Døren for nogen. Jeg beder Eder at staae af Hestene og at tage til Takke med det, som vi kunne byde Eder."

Efter denne høflige, men sælsomme Erklæring, steg Ryttere ne af Hestene, gave Dyrene til Tjenestefolkene og traad ind i Huset. Medens Ruths Tjenestepiger tillavede et Maaltid, der passede med Tiden paa Dagen og Gjæsternes Rang, havde Marcus og hans Søn Leilighed nok til at anstille deres Betragtninger over de Fremmedes Udvortes. Det var Folk, der forstod sig paa, at afpasse deres Ansigter efter deres Verts Characteer, thi virkelig havde de alle et saa mørkt og alvorligt Væsen, at man næsten skulde have dem mistænkte for at være nysomvendte Zeloter fra Kolonien. Thi uagtet deres overordentlige Gravitæt, bar de, tvært imod det, der var Skik og Brug i hine Egne, tilforladelige Kjendetegn paa, at de vare vante til den anden Hemisphæres Dragt og Moder. Pistolerne i deres Sadelhylstre tilligemed andre krigerske Vaaben vilde maaskee ingen Opmærksomhed have vakt, hvis deres Trøier, Hatte og Støvler ikke tillige havde havt et Snit, der hentydede paa et mere levende Samqvem med Moderlandet, end der var brugeligt blandt de faa Beboere af Kolonien. Ingen reisde vel uden Forsvarsmidler igjennem Skovene, derimod bar kun faa de fjendtlige Vaaben med en saa verdslig Mine, eller med saa smaalige, af en eller anden Modekaprice opfundne Særheder. Da de imidlertid havde meldt sig som Sendebud fra Kongen, saa oppebiede de, hvem deres Besøg nærmest maatte angaae, roligt, at det maatte behage de

Fremmede at underrette dem om hvorfor Tjeneſten kaldte dem saa langt bort fra Menneſkernes sædvanlige Boliger. Thi ligesom de indsødte Eiere af Landet, regnede ogsaa de sig selv beherskende Fremmede overilet Hastighed i en Sag til de Svagheder, der ere en Mand uværdige. De Fremmede, der aabenbart vare Folk, der vare velerfarne i deres nærværende Tjeneste, lode i den første halve Time ikke en Lyd slippe over deres vaersomme Læber, der havde kunnet ledet til en Forklaring angaaende det Hværv, der havde ført dem hid. Frokosten blev fortæret, næsten uden at de talede et Ord, og en af dem havde allerede reist sig af sit Sæde, for, som han sagde, at see til Hestene, da den, der syntes at være deres Anfører, henledte Samtalen paa en Gjenstand, der ifølge sin politiske Tendens, lod formode at den paa en Maade stod i Forbindelse med Hovedbevæggrunden til deres Reise til denne eensomme Egn.

„Er Efterretningen om den herlige Forœring, som den kongelige Naade nylig har gjort Kolonien, kommen til denne fjærne Egn?" — spurgde Hovedpersonen, der langtfra ikke saae saa militairisk ud, som hans yngre Kammerat, den Anden, som det syntes, i Kommandoen.

„Til hvilken Forœring sigter dine Ord?" — spurgde Puritaneren, i det han kastede et Blik, der advarede om Forsigtighed, til sin Søn, sin Svigerdatter og de Omkringstaaende.

„Jeg taler om det kongelige Fribrev, ifølge hvilket Beboerne af Connecticut og de i Kolonien New-Haven herefter skulle forene sig under een Regjering, og nyde Samvittighedsfrihed, samt regjeres efter deres egne Statuter."

„En saadan Forœring var en Konge værdig. Har Karl gjort dette?"

„Det har han, og endnu mere, der sømmer sig en Konges Høimodighed. Riget er endelig blevet befriet fra en Hoben anmassende Menneskers Misbrug, og Magten hviler nu i Hœnderne paa en Slœgt, der i lang Tid har besiddet denne Forrettighed."

„Det er at ønske, at Dvelsen maa have gjort den duelig og viis til at bruge denne Magt." — svarede Marcus Heathcote noget kort.

„Det er en lystig Fyrste; han finder ingen synderlig Smag i de Studeringer og Dvelser, som hans Fader, der er bleven en Martyr, var hengiven til; derimod besidder han en stor Gave til at underholde, og Faa i hans ophøiede Omgivelse kunne maale sig med ham i bidende Vigtighed, eller have en smidigere Tunge."

Marcus nikkede taus med Hovedet, kun lidet tilbøielig til at drive Undersøgelsen om sin jordiske Herres Egenskaber til et Punkt, der kunde blive anstødeligt for en saa loyal Beundrer. Den der let fattede Mistanke, vilde see, eller i det mindste troe at see hvorledes den

Fremmede, medens han berømmede den igjen indsatte Monarks oprømte Lune, hemmeligt kastede visse tvetydige Blik omkring, som om han gjærne vilde opdage, hvorvidt en saadan Lovtale var behagelig for hans Vert. Han føiede sig imidlertid efter Puritanerens Ønske, skjøndt det er uafgjort om han havde gjættet samme, eller om han uvilkaarligt indvilligede i at tale om noget andet.

„Af din Nærværelse lader der sig slutte, at Kolonierne have faaet Efterretninger hjemme fra?" — sagde Content, der, af det mørke og tilbageholdne Udtryk i Faderens Ansigt, vel mærkede, at det var ham beleiligt, at han blandede sig i Samtalen.

„Paa en kongelig Fregat er der i afvigte Maaned ankommen En i Baien; men endnu har, naar man undtager det Skib, der hvert Aar gjør Reisen imellem Boston og Bristol, ingen Kofardimand aabnet Samfærselen mellem begge Lande."

„Og den, der er kommen, er en Befuldmægtiget?" — spurgde Marcus — „Eller er det blot endnu en Herrens Tjener, der vil opslaae sin Hytte i denne Ørk?"

„Hensigten af hans Komme skal Du nok erfare!" — svarede den Fremmede i det han, med et hemmeligt Blik, der vidnede om en ondskabsfuld Forstaaelse med hans Kammerat, stod op, for at overrække sin Vert et Skrivt, hvorved StatssegIet hang. — „Man venter, at Over-

bringeren af denne Fuldmagt nyder ethvert Slags Understøttelse af en Undersaat af saa prøvet Troskab, som Capitain Marcus Heathcote."

Sjætte Kapitel.

Dog med Forlov
Jeg er en Embedsmand i Staten, sendt
At tale med —

Coriolanus.

Uagtet det skarpe Blik, som Kronens Sendebud med Forsæt og ikke mere i Smug hæftede paa Eieren af Wish-Ton-Wish, medens denne læste det ham overrakte Document, var der dog ikke det ringeste Spor af Uro at opdage i hans ubevægelige Træk. Marcus Heathcote havde for længe holdt sine Lidenskaber i Tømme, til at han skulde lade sig mærke med en usømmelig Overraskelse; desuden var han af Naturen en Mand af stærke Nærver, hvem saa ringe Tegn paa Fare ikke kunde jage i Skræk. Han gav Sendebudet Pergamentet tilbage og sagde derpaa med urokkelig Rolighed til sin Søn:

„Vi ville komme til at lukke Dørrene i Wish-Ton-Wish vidt op. Vi see her en Mand for os, der har Fuldmagt til at tage hele Kolonicns Hemmeligheder i Diesyn." — Herpaa vendte han sig med Værdighed til Kronens Agent og føiede til: „Du vil gjøre vel i, at begynde dit Embede tidligt, thi dette Huscs Beboere ere mange, og vi indtage derfor et stort Rum."

En let Rødme fløi over den Fremmedes Ansigt, maaskee af Undseelse over Beskaffenheden af det Kald, der førde ham til denne fjærne Egn, maaskce ogsaa af Ærgrelse over et saa tydeligt Vink om, jo før jo hellere at ende sin Forretning. Imidlertid forraadte han ikke den Hensigt at afstaae fra samme. Tværtimod opgav han nu for største Delen hiint maadeholdne Væsen, som han havde fundet for godt at paatage sig, medens han søgde at komme efter en saa stræng Puritaners Sindelav, og udbrød temmelig pludseligt i en Tone, der maaskee stod i mere Samklang med dens Smag, som han tjende.

„Kommer da," — raabde han, i det han vinkede ad sine Kammerater — „eftersom Dørrene blive oplukkede, maae vi vel træde ind, hvis vi ikke ville ansees for uhøflige. Capitain Heathcote har været Soldat og veed at man maa lade en Reisende have sin Frihed, Sandelig, den som har smagt de Glæder, der følge med Livet i Leiren, maa undertiden blive kjed af dette Levnet i Skoven."

„De, der ere faste i Troen, blive ikke kjede, om deres Vei endogsaa er lang og Valfarten besværlig."

„Hm! — Skade at Reisen imellem det lystige Engeland og disse Kolonier ikke gaaer noget hurtigere. Jeg vil ikke fordriste mig til, at ville lære en Herre, der er ældre end jeg, maaskee ogsaa fornemmere, noget, men naar man vil gjøre sin Lykke, er Leiligheden dog Hovedsagen. Det er ikke mere end en Artighed, vi skylde Dem, værdige Sir! at underrette Dem om at Meningerne der hjemme have lidt en betydelig Forandring. Det er sikkert et Aar siden jeg i en Samtale hørde anbringe en Strophe af Psalmerne eller et Vers af Apostelen Paulus, i det mindste ikke af Folk, der staae i noget Rygte for Klogskab."

„Denne Forandring i Talens Form maa vel være mere i den jordiske Herres Aand, end i den Himmelskes." — sagde den Gamle dadlende.

„Kan være, kan være! Men for at der kan være Fred imellem os, skal det ikke komme os an paa en Tert meer eller mindre, naar vi blot slippe for Prækener." — svarede den Fremmede, der nu bortkastede enhver Tvang og med temmelig megen Kaadhed lo høit ad sit eget Indfald; et Slags Nydelse, i hvilken hans Kammerater med megen Godvillighed toge Deel, uden at bryde sig om de Menneskers Stemning, under hvis Tag de befandt sig. En lille rød Plet viisde sig paa Puritanerens blege Kin-

der, men forsvandt strax igjen. Selv Contents milde Die flammede ved denne Fornærmelse, dog, ligesom hos hans Fader, undertrykte Vane til Selvfornægtelse, og den aldrig slumrende Bevidsthed om egne Ufuldkommenheder, den hurtigt opbrusende Vrede.

„Hvis Du har Fuldmagt til at gjennemsøge de lønlige Steder i vor Bolig, saa gjør hvad der er dit Hverv!" — sagde han med en vis Eiendommelighed i Udtrykket, der tjende til at minde den anden om, at han, skjøndt med et Ærinde fra Stuart i Hænderne, dog befandt sig paa et saa afsides liggende Punkt af Riget, at selv den kongelige Myndighed der tabde noget af sin Vægt.

Den Fremmede lod som om han indsaae sin Raskhed, mueligt ogsaa at det var Tilfældet, og lavede sig til at rygte sit Ærinde.

„Det vilde være en betydelig og megen Umage sparende Evolution," — sagde han — „hvis vi forsamlede hele Huusholdningen paa eet Sted. Regjeringen hjemme gad gjærne underrettes lidt nøiere om dens Lehnspligtiges Qualitæt i disse fjærne Egne. Du har vist en Klokke for at kalde Hjorden sammen til bestemte Tider."

„Vore Folk ere endnu i Nærheden," — svarede Content — „hvis Du finder det for godt, skal ingen mangle ved din Undersøgelse."

Da han af den Andens Blik kunde mærke, at det virkelig var hans Ønske, gik den rolige Content til Dø-

ren og stødte to Gange i en Muslingskal, som han holdt for Munden, hvormed han frembragde de Toner, som man saa ofte fornemmer i Skovene, som Signaler, og som tjene saavel til Alarmtegn, som til at kalde Folk sammen i Fredstider.

Disse Toner bragde snart alle dem, der kunde høre dem, sammen i Gaarden, hvorhen nu ogsaa Puritaneren og hans uvelkomne Gjæster begav sig, som den Plads, der passede bedst til deres Hensigt.

„Hallam!" — sagde den Fornemste af de fire Fremmede, i det han vendte sig til en, der vel engang havde beklædt en Subaltern-Post i Kronens Armee, hvis det endnu ikke var Tilfældet, thi hans Paaklædning røbede halvt at han var en Dragon, — „jeg lader Dig tilbage, for at underholde denne ærværdige Forsamling. Du maa benytte Tiden til en Præken over denne Verdens Forsængeligheder, hvorover ingen, efter mine Tanker, er mere skikket til at tale end Du, eller Du maa lade nogle Formaninger om at holde fast ved Troen, med behørig Salvelse strømme over dine Læber. Men især maa Du give Agt paa at ingen sniger sig bort af din Hjord; thi her maa de blive alle tilhobe, saa ubevægelig som Lots uforsigtige Hustru, indtil jeg har undersøgt alle deres lønlige Smuthuller. Opbyd derfor din hele Vittighed, og viis at Du har Opdragelse nok til at lede en Underholdning."

Efter denne lidet ærbødige Befaling til sin Underhavende gav den, der taelde, den Gamle og hans Søn tilkjende, at han og endnu en af hans Følge vare beredte til at skride til en nøiagtig Huusundersøgelse.

Da den gamle Kapitain saae, at den der saa hensigtsløst havde forstyrret hans Families huuslige Rolighed, gjorde sig færdig til at gaae, traad han hen foran ham, som en, der ikke er bange for en stræng Undersøgelse, og tilvinkede ham alvorligt, at han skulde følge efter. Den Fremmede mønstrede endnu engang med et frækt Blik, maaskee ligesaa meget af Vane, som forsætligt, de frygtsomme Fruentimmere, ja begloede endogsaa den undseelige, mildtblikkende Ruth, og tog derpaa den Vei, som den, der saaledes uden Betænkning havde paataget sig at føre ham omkring, anviisde ham.

Hensigten af denne Undersøgelsen var endnu en Hemmelighed for alle, undtagen for den, der anstillede den, og for Puritaneren, der kjendte den af den Fuldmagt, der var bleven ham forelagt. At denne Forretning hidrørde fra en fuldgyldig Autoritæt kunde ingen tvivle paa, og at den paa en eller anden Maade hang sammen med de Begivenheder, der, som enhver visde, havde frembragt en stor Forandring i Moderlandets Regjering, var noget som de alle ansaae for sandsynligt. Strengheden i Undersøgelsen svarede til den øiensynlige Hemmelighedsfuldhed i deres Fremgangsmaade. Faa Bygninger af nogen

Betydenhed bleve paa den Tid opførte, uden at de indeholdt visse hemmelige Steder, hvor Ting af Værdi, ja vel endogsaa Personer, kunde holdes skjulte, naar Nødvendigheden fordrede det. De Fremmede lagde et nøie Bekjendtskab med saadanne lønlige Smuthullers Beliggenhed for Dagen. Intet Kabinet, ingen Kiste, ja ingen stor Skuffe undgik deres Opmærksomhed, og gav et Gulv en noget huul Tone, maatte Herren i Huset strax forklare dem Aarsagen. En eller to Gange rev de Bretterne løs, og gjennemsnusede de Huulninger, der fandtes bag ved dem, med en Omhyggelighed, der forholdsviis vorde, eftersom den fortsatte Huusundersøgelse tegnede til at blive uden Følger.

De Fremmede syntes at blive opbragte over deres skuffede Haab. En Time var hengaaet under den nøiagtigste Undersøgelse og endnu havde de ikke opdaget det ringeste, der kunde bringe dem nærmere til Maalet. At de med en usædvanlig tillidsfuld Forudsætning at det vilde erholde et gunstigt Resultat, havde begivet sig til Arbeidet, lader sig slutte af den dristige Tone, som Anføreren antog, og af de aabenbare personlige Hentydninger, som han tillod sig Tid efter anden, oste med megen Frækhed og altid mere eller mindre paa Heathcotes Bekostning. Men da han havde gjennemsøgt alle Bygninger lige fra Kjælderne til Tagkamrene, blev hans Ærgrelse saa stærk, at denne paa en Maade, vandt Seier over en vis paa-

tagen Beskedenhed, som han, uagtet alle sine fornærmende Udtryk, havde vidst at beholde.

„Har Du intet seet, Hallam?" — spurgde han den Person, som han havde ladet tilbage for at passe paa Husets Behoere, da han, kommende fra det sidste Udhuus, gik over Gaarden med sine Ledsagere — „eller skulde hine Spor, der førde os til denne afsides liggende Gaard have skuffet os? Capitain Heathcote, I har seet, at vi ikke ere komne uden tilstrækkelig Fuldmagt og jeg er i Stand til at føie til at vi ikke uden tilstrækkelig —"

Men afbrydende sig selv, som om han var nær ved at yttre mere end Klogskab vilde tillade, fæstede han pludseligt sine Øine paa Blokhuset og spurgde, hvortil det blev brugt.

„Det er, som Du seer en til Forsvar opført Bygning" — svarede Marcus — „et Tilflugtsted, hvor Familien kan skjule sig, hvis de Vilde skulde anfalde os."

„Aha, disse Citadeller kjende vi. Der er allerede forekommet mig adskillige paa min Reise, dog intet af et saa krigerisk Udseende som dette. Det har en Soldat til Kommandant og vil altsaa kunne udholde en fornuftig Beleiring. Da Pladsen kan gjøre Fordring paa Navn af Fæstning, ville vi tage dens Hemmeligheder noget nærmere i Øiesyn."

Herpaa tilkjendegav han sin Hensigt, at ende sine Forretninger med Undersøgelsen af denne Bygning. Con-

tent aabnede; uden Betænkning, Døren og bad ham at træde ind.

„Paa mit Ord, der i min Tid har gjort manget Feldtog med, om jeg endogsaa nu beklæder et fredeligere Embede, at tage denne Dør uden Artillerie vilde ikke være nogen Børneleeg. Hvis dine Speidere havde givet Dig et Vink om at vi nærmede os, Capitain Heathcote! vilde vi maaskee have fundet Adgangen lidt mere vanskelig, end det nu er Tilfældet. En Stige her! nu, hvor man finder Midler til at stige op, maa der vel ogsaa gives noget, der lønner den Umage at klatre i Veiret. Jeg vil dog see hvorledes Eders Skovluft smager deroppe i den øverste Etage."

„I vil finde deroppe i det øverste Værelse, ligesom i dette hernede, at Indretningen blot er beregnet paa at sætte Husets fredelige Beboere i Sikkerhed," — sagde Content, i det han paa samme Tid ganske roligt satte Stigen til Lemmen og først steg op.

„Se der, Aabninger for Geværer!" — raabde den Fremmede, i det han saae sig om med en Kjendermine — „og en herlig Beskyttelse mod Kugler udenfra. Du har ikke glemt dit Haandværk, Capitain! og jeg skatter mig lykkelig ved at jeg er kommen ind i denne Fæstning ved Overrumpling, eller meget mere som Ven, da Freden imellem os endnu ikke er brudt. Men hvorfor saa

mange Møbler paa et Sted, der saa aabenbart er udrustet til Krig?"

„Du glemmer at ogsaa Qvinder og Børn kunde see sig nødte til at søge et Tilflugtssted her," — svarede Content — „Det vilde være meget uklogt, hvis man ikke havde skaffet alt herop, hvad der kan tjene til at tilfredsstille deres Fornødenheder."

„Have I Ufred med de Vilde?" — spurgde den Fremmede noget hastigt — „Sladderhankene i Kolonien have sagt os, at vi fra den Side intet have at frygte for."

„Man kan ikke vide naar det falder Skabninger af saa vild en Natur ind, at gjøre Opstand og derfor lade Grændsebeboerne det ikke mangle paa nogen Forholdsregel, der kan tjene til at betrygge dem."

„Stille!" — afbrød den Fremmede ham — „oven over os hører jeg Fodtrin! Aha, saa har Lugten dog ikke ført mig vild! Holla, Mester Hallam!" — raabde han igjennem en af Aabningerne — „Lad dine Saltstøtter opløse sig og kom op til mig i Taarnet. Et heelt Regiment finder Arbeide her, thi vi vide ret godt med hvem vi have at gjøre."

Skildvagten inde i Gaarden gav sin Kammerat i Stalden et Tegn med et Skrig, og begge styrtede hen til Blokhuset, med et larmende Triumphraab over, at en Undersøgelse, der havde kostet dem saa mangen et Ridt

og forgjæves havde beskjæftiget dem saa mangen god Dag, dog endelig lovede at føre til et Resultat.

„Nu, I vor naadige Herres værdige Vasaller!" — sagde Anføreren, da han saae sig beskyttet af sin hele bevæbnede Magt, med en Mine, der røbede at han var glædedrukken over Udfaldet — „gjør nu, at vi ufortøvet komme op i det øverste Stokværk. Jeg har tre Gange hørt Menneskетrin, der bevægede sig hen over Gulvet; de vare lette og forsigtige, men et Gulv er en Sladerhank og dette har lært mig Hemmeligheden."

Denne Opfordring, der saa temmelig blev gjort i en Tone, der klang som en Befaling, bragde den yngre Heathcote ikke ud af sin sædvanlige Rolighed, og, uden at nøle eller røbe nogen Bekymring, lavede han sig til at efterkomme samme. Efter at han havde trukket den ikke tunge Stige til sig gjennem den nederste Lem, satte han den til den øverste, steg op og lettede den i Veiret. Derpaa vendte han tilbage og gav roligt et Tegn, at de kunde stige op, hvis de havde Lyst. Men de Fremmede saae paa hverandre med tydelige Tegn paa Forlegenhed. Ingen af de Underordnede syntes tilbøielig til at gaae foran sin Foresatte og denne var aabenbar ikke kommen i det Rene med sig selv om Maaden hvorpaa denne uundgaaelige Aproche skulde skee.

„Gives der da ingen anden Vei derop, end denne snævre?" — spurgde han.

„Ingen! Du vil finde at Stigen er sikker og Høiden ikke saa stor. Den er jo beregnet paa at bruges af Qvinder og Børn."

„Ganske godt!" — brummede Officieren — „men eders Koner og Børn blive heller ikke opfordrede til at træde Djævelen i Menneskestikkelse imøde. Kammerater! ere eders Vaaben i god, tjenstdygtig Stand? Her kunne vi komme til at behøve vort Mod, førend vi faae fat paa — Tys! saa sandt vor Herre er Konge af Guds Naade, der oppe rører nogen sig! Hør engang, Ven! Du kjender jo Veien saa godt, vi ville hellere følge efter Dig!"

Content, der ikke let lod sig bringe ud af sin Fatning ved sædvanlige Begivenheder, indvilligede gjærne og steg foran op ad Stigen, som en, der slet ingen Grund saae til at være urolig. Den kongelige Befuldmægtigede, omhyggelig for at holde sig saa nær som muligt til sin Veiviser, sprang efter ham, i det han tilraabde sine Undergivne at de ikke maatte spilde nogen Tid førend de bragde ham Forstærkning. Det hele Korps steeg op igjennem Lemmen med en Iver, som om det vilde trænge igjennem en farlig Breche, og ingen af de Fire gav sig Tid til at recognoscere det Terrain, de have vundet, førend hele Skaren stod i Geled, deels med Hænderne paa Pistolerne, deels instinktmæssigt søgende efter Grebene paa deres Sabler.

„Ved Stuarts mørke Ansigt!" — raabde den Fornemmeste af de Fremmede, efter at han, ved langsomt at see sig omkring, havde overbeviist sig om at han ikke bedrog sig, — „her finde vi intet andet end en ubevæbnet indianst Dreng.

„Har Du da ventet at finde noget andet?" — spurgde den urokkelige Content.

„Hem! den gamle Ræv dernede og vor egen gode Forstand er det tilstrækkeligt bekjendt hvad vi havde ventet at finde. Og hvis Du tvivler om vor Ret til at see Dig selv lige ind i Dit Inderste, skal Du ikke forgjæves forespørge Dig om vor Fuldmagt. Kong Karl har kun liden Aarsag til at fare lempeligt med Kolonisterne i denne Egn, thi de have kun alt for villigt laant Øre til disse grædende og hykleriske Ulve i Faarepelse, hvorfra Landet nu endelig er bleven befriet. Disse Bygninger skulle endnu engang blive gjennemsøgte fra Muurarbeidet paa Skorstenene til Hjørnestenene i Kjælderne, hvis man ikke opgiver Bedrageri og oprøreriske Rænker, og tilstaaer Sandheden med en sanddru Engelænders ukunstlede Aabenhjertighed."

„Jeg veed ikke hvad I vil sige med en sanddru Engelænders Aabenhjertighed, da en ligefrem Tale ikke er en Egenskab blot hos eet Folk eller eet Land; men det veed jeg ret godt, at Bedrageri er syndigt og at, som jeg i Ydmyghed haaber, kun lidet af saadant vil ud-

øves i dette Huus. Da det er mig ubekjendt hvad I søger, kan jeg heller ikke føre noget Forræderi i Skjol-det."

„Du hører det, Hallam! han raisonnerer over en Gjenstand, der angaaer Kongens Fred og Sikkerhed!" — skreg den Anden, ophidset ved sin skuffede Forventning, med stigende Uforskammenhed. — „Men hvorfor er da denne kobberrøde Dreng en Fange? Vover Du at op-kaste Dig til Souverain over de Indfødte, og at prale med Fængsel og Lænker mod dem, der mishage Dig?"

„Drengen er vistnok en Fange; men vi greb ham for vor egen Sikkerheds Skyld; heller ikke kan han, paa Savnet af Friheden nær, beklage sig over noget."

„Jeg vil undersøge denne eders Opførsel paa det strængeste. Har end mit Ærinde Hensyn paa en ganske anden Sag, end denne, saa paatager jeg mig, som en hvem en vigtig Forretning er anbetroet, det Embede, at yde en af Kongens undertrykte Undersaatter min Beskyt-telse. Denne Handling fører maaskee til Opdagelser, Hallam! der ere vigtige nok, til at forelægges Statsraa-det selv."

„Du vil her kuns finde lidet, der er værdigt til saadanne Mænds Tid og Opmærksomhed, som de, paa hvilke Omsorgen for en heel Nation hviler. — svarede Content — „Denne unge Hedning blev forgangen Nat funden i Nærheden af vor Bolig, og han bliver holdt i

Fangenskab her, for at han ikke skal give sin Stamme Underretning om vor Stilling, da den sikkert ligger i Baghold i Skoven og kun venter paa et beqvemt Øieblik, for at sætte sit onde Forehavende i Værk."

„Hvad?" — raabde den Anden hastigt — „Du vil dog vel ikke sige at de Vilde ere nær herved, hist henne i Skoven? Hvad?"

„Derom er der ingen Tvivl. En saa ung Knøs som denne vilde vel neppe være at træffe saa langt fra Krigerne af sin Stamme, saa meget mindre, da han var i Begreb med at lure paa os, den Tid han blev taget til Fange."

„Jeg haaber at dine Folk ikke ere uden et godt Forraad af Vaaben og andre nødvendige Forsvarsmidler. Pallisaderne ere dog vel faste og Udgangene i god Forsvarsstand?"

„Vi have et flittigt Øie med alt, hvad der kan tjene til vor Sikkerhed, thi vi Grændsebeboere vide ret vel, at vort Forsvar allene bestaaer i en utrættelig Aarvaagenhed. De unge Mænd befandt sig ved Portene indtil Morgenen brød frem og vi havde i Sinde, saasnart det blev Dag, at recognoscere Skovene, for at opdage et eller andet Tegn, der kunde tilkjendegive os hvor stort Fjendernes Antal er og hvilken Plan de have lagt, da dit Besøg just kaldte os til andre Pligter."

„Og hvorfor har Du saa silde taelt om at dette var

ders Hensigt?" — spurgde Kongens Sendebud, i det han med mistænkelig Hurtighed først steeg ned af Stigen — „Det er en priselig Klogskab og den maa ikke opsættes. Ere Hestene dygtigt forede, Hallam? Som Du siger, Tjenesten er en bydende Herre; den kalder os mere mod Middelpunktet af Kolonien. Give Gud den snart vinkede os tilbage til Europa!" — mumlede han ved sig selv, da han var kommen ned af Trappen. — „Gaaer, Knøse! seer til vore Dyr, holder dem beredte at vi snart kunne sætte os op!"

Hans Folk, skjøndt de ikke vare uden tilstrækkeligt Mod i aaben Feide, eller naar det blev udkrævet paa en Maade, som de vare vante til, havde, ligesom andre Dødelige, en hellig Frygt for en ubekjendt og rædsomt udseende Fare. Det er en velbekjendt, ved to Aarhundreders Erfaring bekræftet Sandhed, at saaledes som den europæiske Soldat stedse viisde sig beredvillig til at betjene sig af den frygtelige amerikanske Vildes Bistand, saaledes lagde han ved enhver Leilighed, naar Repressailler eller Tilfældet gjorde ham til Gjenstand for denne ubarmhjertige Maade at føre Krig paa, istedetfor til Tilskuer, en for Nordamerikanerne ligesaa gavnlig, som feig og latterlig Frygt for sine Bundsforvantes Tapperhed for Dagen. Medens derfor Content vel med Alvorlighed, men dog usorfærdet kastede et Blik paa den særegne Fare, hvori han befandt sig, viisde den sig, som

man tydeligt kunde see, for de Fremmede i sin forfærdeligste Skikkelse, og blottet for alle brugelige Midler til at undgaae den. Deres Anfører lod i en Hast sit Embedes Uforskammenhed fare; istedetfor den heftige Tone traad en større Artighed, og — som Klogskab da ofte pleier at forandre fordringsfulde Menneskers Sindelav, naar Tingene tage en ny Vending — hans Sprog blev paa een Gang forsonligt og høfligt.

Nu bleve Tjenestepigerne ikke mere begloede; Huusmoderen blev begegnet med omhyggelig Agtelse og den Mine, med hvilken selv Anføreren for Hoben tiltaelde den gamle Puritaner, grændsede til et Udtryk af priisværdig Ærbødighed. Man frembragde som Undskyldning, at Tjenesten har sine byrdefulde Pligter, at naar visse hemmelige Hensigter skulle opnaaes, maa vor Opførsel være ganske anderledes, end den, som Naturen og Sands for det Rigtige foreskriver. Men hverken Marcus eller hans Søn syntes at tage Deel nok i de Bevægrunde, af hvilke deres Gjæster lode sig lede, til at komme frem med saadanne piinlige Erklæringer, der faldt lige saa keitede ud for dem, der gjorde dem, som de vare overflødige for dem, de gjaldt.

Langt fra at lægge Familiens Bevægelser Hindringer i Veien, trængde man nu for ramme Alvor paa Grændsebeboerne, at de skulde udføre deres Forsæt og omhyggeligt undersøge Skovene. Ifølge heraf betroede

man Bevogtelsen af Huset til omtrent Halvparten af Arbeidsfolkene under Puritanerens Overkommando og Europæernes Bistand, der med et Slags Instinct holdt sig i Besiddelse af Blokhuset, da deres Anfører flere Gange og sandt nok erklærede, at han vel til enhver Tid var beredt til at sætte sit Liv paa Spil paa Sletter, men at han derimod følde en uovervindelig Afsky for at udsætte sig for Fare i det Tykke af Skovene.

Ledsaget af Eben Dudley, Ruben Ring og endnu to andre haandfaste Karle, samtlige let og godt bevæbnede, drog Content ud af sin Fæstning og ind i Skovene. De valgde det nærmestliggende Punkt af samme og iagttoge, medens de gik frem, hiin nødvendige Forsigtighed, som kun Erkjendelsen af den virkelige Fare, som de udsatte sig for, indgjød dem, og hvis behørige Anvendelse kun en lang Øvelse kunde lære dem.

Maaden, man gik frem paa ved en saaden Recognoscering, var ligesaa simpel, som hensigtsmæssig. Speiderne begyndte med at beskrive en Kreds om den oprydede Plads, hvilken de udvidede saa meget, som det var gjørligt, uden at udsætte sig for at blive afskaarne; derved anstrængede enhver af dem sin Opmærksomhed for at finde Sporrene af Fjenden eller hans Lurepladser. Dog en lang Tid blev alle deres Efterforskninger ligesaa unyttige, som den, de Fremmede nylig havde anstillet i deres Bolig. Mange, langvarige Mile havde de

forsigtigt lagt tilbage og mere end Halvdelen af deres Forretning var til Ende, uden at de havde stødt paa noget Tegn til levende Skabninger, undtagen de ret iøiefaldende Spor af de fire Fremmedes Heste, og Trinnene af en enkelt Hest langs med en Sti, der førde til Kolonierne.

Ingen af dem alle undslap en lydelig Bemærkning, da de, den ene efter den anden, og dog næsten paa samme Tid kom til denne Sti og gik over den; men strax efter hørde man et sagte Raab af Ruben Ring, der bevægede dem alle til at begive sig did, hvorfra Lyden kom.

„Her er Spor af en, der er redet ud i Dalen;" — sagde den klarseende Jæger — „og det af en, der ikke hører til Familien i Wish-Ton-Wish, da hans Dyr har beslaaede Hove, et Kjendemærke, der ikke findes paa nogen af vore Heste."

„Lader os følge Sporet!" — sagde Content og fulgde en Vei, der gik i en Sikksak og som bar umiskjendelige Tegn paa at den først for nogle faa Timer siden var dannet af en Hest. Men snart blev der sat et Maal for deres Undersøgelse. De vare endnu ikke komne ret langt førend de stødte paa et allerede halv fortæret Legeme af en Hest. Det var umueligt at tage Feil af hvem Eieren af dette ulykkelige Dyr havde været. Et Rovdyr, eller maaskee flere, havde ædt

rigeligt af det friske, næsten endnu blødende Legeme; men dette hindrede dem imidlertid ikke i, saavel af det sønderrevne Ridetøi, som af Dyrets Farve og Størrelse, at gjenkjende den Hest, som den ubekjendte, hemmelighedsfulde Gjæst havde redet, der, efterat han om Aftenen havde taget Deel i Familiens Gudstjeneste og Maaltid, paa en saa sælsom og pludselig Maade var forsvunden. Lædertøiet, Vaabnene, der saalænge havde fængslet den gamle Marcus' Blikke, kort sagt, alt, undtagen den desuden meget forslidte Sadel og Dyrets Legeme, var borte; men, som sagt, det, som var der, var tilstrækkeligt til at give Vished om Hestens Identitæt.

„Her har Ulvens Tand været i Arbeide," — sagde Eben Dudley, idet han bukkede sig ned for at undersøge Beskaffenheden af et Saar paa Halsen — „og her igjen er der ogsaa skaaret noget af med en Kniv; men at bestemme om det er skeet ved en af de Rødes Hænder, det gaaer langt over min Kunst."

Enhver af de Udsendte bukkede sig nu nysgjerrigt ned over Saaret; men deres Undersøgelse gav dog intet andet Resultat, end at det var den Fremmedes Hest, der her havde maattet lade sit Liv. Ikke den ringeste Oplysning om dens Herres Skjæbne. Efter at de længe og forgjæves havde strøifet omkring, opgav de deres Undersøgelser og gav sig til flygtigt

at gjennemstrøise den endnu ikke undersøgte Deel af Dalen. Natten brød frem, førend de havde fuldendt deres trættende Arbeide. Da Ruth stod i Porten i ængstlig Venten efter deres Tilbagekomst, kunde hun mærke af sin Mands Ansigt, at de vel ikke havde fundet noget, der kunde afgive en ny Grund til Skræk, men at de derimod ligesaa lidet havde opdaget noget, der kunde adsprede den ængstlige Tvivl, der hele Dagen havde plaget hende, den ømme, bekymrede Moder.

Syvende Kapitel.

Har I ei Tid, naar I gaae ud at malke,
Til Spinderokken, eller og til Sengs
At pludre disse Hemmeligheder ud;
Da I udplappre dem for alle Gjæster.

Vintereventyr.

En lang Erfaring har viist, at, naar en Hvid bliver sat i en Stilling, der er beqvem til at opnaae den nordamerikanske Indianer saa eiendommelige Behændighed, han da let kan lære denne, og iblandt andre Før-

bigheder ogsaa tilegner sig den, at finde et Spor i Skoven med en, næsten til Instinct grændsende Hurtighed og Sikkerhed. Da derfor Speiderne alle vare af den Mening, at der i Nærheden ikke laa nogen Afdeling af Indianere, der paa nogen Maade kunde maale sig med den Magt, som Wish-Ton-Wish var i Stand til at opbyde, var dette tilstrækkeligt til for største Delen at forjage Familiens Frygt. Nogle af dem — og den meest høirøstede af dem var den haandfaste Eben Dudley — gik endog saa vidt, at de tilbød sig, at indestaae med deres Liv for de Personers Sikkerhed, der vare betroede til deres Aarvaagenhed. Hvor beroligende nu disse Forsikringer uden tvivl ogsaa virkede paa Ruth og Tjenestepigerne, saa yttrede denne velgjørende Indflydelse sig dog mindre hos de uvelkomne Gjæster, der endnu foruroligede Wish-Ton-Wish med deres Nærværelse. Om alle med deres oprindelige Ærinde i Sammenhæng staaende Forholdsregler var Talen vist nok ikke mere, men ogsaa ligesaa lidet om deres Bortreise; tværtimod, da Natten nærmede sig, holdt deres Anfører et formeligt Krigsraad med den gamle Marcus Heathcote, hvori han gjorde bestemte Forslag angaaende Maaden, hvorpaa man bedst kunde dække Boligen. Den gamle Puritaner saae ingen Grund til at modsætte sig samme.

Ifølge heraf blev en formelig Vagtpost udstillet

ved Palliſaderne og underholdt der til næſte Morgen. De forſkjellige Medlemmer af Familien, beroligede, om juſt ikke af en fuldkommen Overbeviisning, ſaa dog ved et Skin af Fred, trak ſig tilbage til deres ſædvanlige Hvileſteder, og de Fremmede fattede Poſt i det nederſte af de to Krigsgemakker: Citadellet. Denne ſimple Forholdsregel vandt disſe Sidſtes hele Bifald. Natten forgik roligt, og Morgenen vendte tilbage til denne afſidesliggende Dal, ſom den ſaa ofte havde gjort, med ſin hverken af Vold eller Oprør fordunklede Skjønhed.

Paa ſamme fredelige Maade gik Solen ned for den tre Aftener efter hverandre og op igjen tre Morgener i Rad; der viisde ſig intet Spor af Fare, ingen Grund til Frygt. Efterſom Tiden ſaaledes gik hen, vandt Stuarts Beſuldmægtigede efterhaanden deres Selvtillid igjen. Derhos undlod de aldrig at trække ſig tilbage til det beſkyttende Blokhuus ſaaſnart det blev mørkt. Thi, ſom den Subalterne, ved Navn Hallam, meer end eengang for Alvor bemærkede, deres Diſciplin og øvrige krigeriſke Egenſkaber gjorde dem ſærdeles ſkikkede til at forſvare denne Plads. At deres Ophold trak ſig i Langdrag fortrød Puritaneren inderligt, dog ſatte hans til en Vane blevne Selvfornægtelſe det for længe ſiden tilkjæmpede Herredømme over hans Lidenſkaber i Stand til at ſkjule hans Forbittrelſe. I de to førſte

Dage var hans Gjæsters Opførsel upaaklagelig. Deres skarpe og ængstlige Udkig til Skoven maatte sætte alle Sjælekræfter i Virksomhed, thi de syntes hvert Øieblik at vente, at en Hob grusomme og ubarmhjertige Vilde skulde styrte frem af Skoven. Men da Timerne nu hengik uforstyrrede, vendte med de Fremmedes voxende Mod og stigende Selvtillid ogsaa deres Letsindighed tilbage, og de glemde ikke at aflægge Prøver derpaa.

Den tredie Dags Aften efter deres Ankomst til Heathcotes Bolig saae man hvorledes Hallam første Gang slæntrede ud ad den titomtaelte Port og fulgde Veien, der førde til Udhusene. I lang Tid havde hans Udseende ikke været saa dristigt, derfor var da ogsaa hans Gang forholdsmæssig stolt og anmassende. Istedetfor som forhen at bære et Par svære Kavalleripistoler i Bæltet, havde han endogsaa aflagt sin Sabel; den vægtige Rustning, som han og hans Kammerater indtil denne Time af Forsigtighed havde beholdt paa, var forsvunden, og han viisde sig i et Menneskes Optog, der havde gjort sig det mageligt. Han lod sit Blik svæve flygtigt hen over Heathcotes Marker, der glødede i den nedgaaende Soels milde Straaler, og yttrede endogsaa intet Tegn til Skræk, da det uvilkaarligt berørde Omridset af Skoven, som hans Indbildningskraft for ikke længe siden havde befolket med Væsner af en saa blodgjerrig og ubarmhjertig Natur.

Det var just paa den Tid, da, efter Skik og Brug paa Landet, Dagens Arbeider vare endte, og altsaa mere Travlhed var at bemærke blandt Karle og Piger. Mere øiensynligt end de Andre var i dette Øieblik en af Ruths Tjenestepiger beskjæftiget. I en af Indhegningerne malkede hun en af sine Yndlingskøer og sang dertil med behagelig Stemme en aandelig Sang, hvis Melodi snart steeg op til de høieste Toner, snart sank ned til en næsten ubemærkelig Summen. Med en Mine, som om det skeede ganske uvilkaarligt, slæntrede Hallam ligegyldigt hen til Indhegningen, ladende som Beundring for det glathaarede Dyr drog ham ligesaa meget derhen, som noget andet tiltrækkende Væsen derinde.

„Hos hvilken Drossel er Du saa flittigt gaaet i Skole, min smukke Pige! siden jeg antog din Stemme for den lifligste Sangers i Skoven?" — spurgde han, idet han skjødesløst og fornemt lænede sig til en Stolpe ved Indgangen til Indhegningen. — „Man skulde troe at det var en Rødkjælk eller Irrisk, der trillede sig Aftensang og ikke en stigende og faldende Psalmemelodi, sjunget af et Menneske."

„Fuglene i vor Skov tale sjældent," — svarede Pigen — „og den ene iblandt dem, der snakker meest, gjør det paa samme Maade som de saa kaldte Herrer, naar de bryde deres Hoved med at ophitte noget, der kan smigre os eenfoldige Landsbypiger."

„Og hvad er det da for en Maade?"

„Spotteri."

„Aha! om denne Fugls Letsindighed har jeg hørt. Hans Sang skal være en Extract af alle de andre Skovmusikanteres Harmonier, men dog kan jeg ikke i hans Udtryksmaade finde noget, der ligner en Soldats rolige Tale."

„Fuglen taler, og tænker intet derved, og oftest skeer det mere for at skuffe Øret, end for ærligt Alvor."

„Du glemmer, Barn! hvad jeg sagde Dig i Morges. Det synes at de, der gav Dig dit Navn, ikke have megen Grund til at rose sig af deres Menneskekundskab. Dit Sind er af det Slags at Du langt snarere burde kaldes Vantro, end Tro."

„Kan være, at de, der holdt mig over Daaben, ikke vidsde hvor stor den Lettroenhed maa være, der laaner et villigt Øre til alt, hvad man fordrer af mig at jeg skal troe."

„Det kan dog ikke falde Dig vanskeligt, at tilstaae, at Du er smuk; allerede dit Øie maa komme Dig til Hjælp ved denne Tro, og naar en Pige er saa færdig i sin Tale, som Du, saa veed hun vel ogsaa, at hun besidder mere end sædvanlig Forstand, og i denne Henseende vil jeg nok tilstaae at Navnet Tro ikke passer saa ilde."

„Hvis Eben Dudley hørde Dig føre et saa forfængeligt Sprog," — svarede den halv smigrede Pige — „vilde han maaskee tiltroe Dig mindre Forstand, end Du er tilbøielig til at at tiltroe Andre. Jeg hører allerede hans tunge Fodtrin iblandt Hjorden og det varer ikke længe førend vi see et Ansigt, der ikke kan rose sig af at have noget lettere Udseende."

„Jeg finder, at denne Eben Dudley er en Person af ikke ringe Vigtighed!" — brummede Hallam i Skjægget og fortsatte knarvurren sin Spadseregang, da Grændsebeboeren lod sig see ved den anden Indgang til Indhegningen. Jægeren lod ham gaae forbi, uden at yttre et Ord, der tilkjendegav Mishag, men de Blikke, som de vexlede, vare ikke de venskabeligste.

„Den skye Ko begynder endelig at blive tam, Jomfru Tro Ring." * — sagde Eben, i det han stødte Kolben af sin Bøsse saa hæftigt mod Jorden at den gjorde en anseelig Fordybning i den visne Grønsvær. — „Den

* Puritanerne gave deres Børn Navne der betegnede christelige Dyder, ja vel ogsaa hele Skrivtsprog; man kjender det lange Navn, en Puritaner paa Cromvels Tid prunkede med: Hvis Christus ikke var død, var Du fordømt, Barabbas; hvilket man forkortede til: Fordømte Barabbas.

D. A.

brogede Øre kommer jo ikke villigere i Aaget, end den Fireaarige der fremrækker sit Bryst."

„Dyret er bestandigt blevet taalmodigere, siden I har lært os hvorledes man skal fordrive dets vilde Griller;" — svarede Malkepigen med en Stemme, hvilken, trods al Anstrængelse af jomfruelig Stolthed, og trods den fordobblede Iver, med hvilken hun igjen gav sig til at malke, tydeligt forraadte at hendes Blod var i Kaag.

„Saa! Jeg ønsker at mange andre maae beholde det ligesaa godt i Hukommelsen hvad jeg har lært dem; dog Dig koster det ingen Umage at lære noget, Tro! Det seer man af den Hurtighed, med hvilken Du har vænnet Dig til at underholde Dig med et Menneske, der har en saa sleben Tunge, som det Verdensbarn derhenne, der er kommen ridende til os fra hiin Side af Havet."

„Jeg haaber, Eben Dudley! ved at give et høfligt Svar paa en høflig Tiltale, giver jeg, der fra Barndommen er vant til et tugtigt Sprog, intet Exempel paa en usømmelig Underholdning. Du har jo ofte sagt, at en Pige maa høre til, naar hun bliver tiltaelt, for at man ikke skal sige hende paa, at hun er knibsk og hun ikke snarere skal komme i Rygte for Hovmod, end for Godmodighed."

„Jeg seer, at Du dog har beholdt mere af min Undervisning, end jeg havde ventet. Altsaa, Tro! Du

hører gjærne til, fordi det skikker sig at en Pige ikke er knibsk, ikke sandt?"

„Ganske rigtigt. Hvad man end med Grund kan dadle hos mig, har Du dog vel ingen Aarsag til at anføre Spottelyst, som en af mine Feil."

„Naar jeg gjør det, saa vil jeg —" — Eben Dudley beed sig i Læberne for at undertrykke et Udraab, der vilde have været høist anstødeligt for Pigen, der ikke var af mindre strænge Sæder end han selv. — „Men noget meget Opbyggeligt maa Du dog nok have hørt, Tro Ring!" — vedblev han igjen — „siden dit Øre er saa tilgjængeligt og det ikke har manglet Dig paa Leilighed?"

„Jeg veed ikke hvad Du vil sige med din Leilighed." — svarede Pigen, i det hun bukkede sig endnu dybere ind under Dyret, som hun malkede, for at skjule den Ild, som hun mærkede brændte paa hendes Kinder.

„Jeg vil sige, at det maa være en lang Fortælling, der behøver fire forskjellige Forsøg paa en hemmelig Samtale, for at blive bragt til Ende."

„Fire! Saa sandt jeg haaber at man holder mig for en oprigtig Pige i Ord og Gjærning, det er først den tredie Gang, at den Fremmede har taelt alene med mig siden Solen stod op."

„Hvis jeg endnu kan tælle Fingrene paa min Haand, saa er det den fjerde Gang."

„Ih, hvorledes kan Du, Eben Dudley! der siden det første Hanegal har været i Marken, da vide hvad der foregaaer her ved Huset? Af Dig taler aabenbar Skinsyge eller en anden ond Lidenskab saa fortrydeligt."

„Hvordan jeg kan vide det? Du troer maaskee, Pige! at din Broder Ruben alene har den Gave at see skarpt."

„Sandelig! Dit Arbeide maa have været til god Nytte for Huusbond, siden dine Øine saaledes have været rettede paa andre Ting. Dog, man har maaskee i Dag brugt den svagsynede Stærkarmede til Speider, og den mindre kraftfulde med de skarpe Øine til Arbeider."

„Jeg var ikke saa ubekymret om dit Liv, Du Knibske!" — vedblev han; — „at jeg skulde forglemme, at see mig om naar jeg hviilde mig. Du maa nu holde det for nødvendigt eller ikke, men kom Wampanoageren herned i Dalen, og der var ingen tilstede, der tidligt nok kunde blæse Allarm, vilde der blive en smuk Skrigen at høre baade i Mælke og Ostekammeret."

„Sandelig, Eben! Din Frygt for Barnet deroppe i Blokhuset maa være ganske forskrækkelig for en Karl som Du, ellers vilde Du ikke have holdt saa skarpt et Øie med Huset her." — svarede Pigen leende; thi den

Snildhed, der er hendes Kjøn egen, lod hende snart mærke den Overvægt, som hun lidt efter lidt i Samtalen havde faaet over sin Modstander. — „Men Du tænker ikke paa, at vi have tappre Soldater her fra gammel Engeland, der nok kunne hindre Knøsen i at tilføie os nogen Skade. Der kommer ellers den vakkre Kriger selv; bedst er det, at Du beder ham om at passe godt paa, ellers kunde vi i Nat let komme til at gjøre Bekjendtskab med en Tomahak."

„Du taler der om de Vildes Vaaben?" — sagde den Fremmede, der igjen kom tilbage, med synlig Længsel efter at tage Deel i Samtalen. — „Jeg skulde dog haabe, at vi ikke mere have noget at frygte fra den Side?"

„For nærværende Tid vel ikke," — sagde Eben, i det han med spids Mund fløitede sagte og derved saae roligt paa Maanen — „men det næste Maaneskifte kan maaskee bringe os et smukt Mønster paa en indiansk Fægtning."

„Hvad har Maanen med de Vildes Indfald at gjøre? Gives der Folk iblandt dem, der lægge sig efter at kjende Stjernernes Hemmeligheder?"

„De studere Djævlerier og andre Ugudeligheder mere end noget andet. Den menneskelige Aand kan ikke let tænke sig noget saa Skrækkeligt, at de ikke finde paa

det, naar Himlen tillader at en Overrumpling lykkes dem."

„Men Du taelde jo om Maanen? Paa hvad Maade staaer den da i Forbindelse med deres blodige Planer?"

„Det er nu Fuldmaane, og da gives der saa Øieblikke om Natten, da en Skildvagts Øie ikke kan opdage en Rød i Dalen; men blive disse Skove først indhyllede i et to eller tre Timers Mørke, kunne vi saae noget ganske andet at tale om. Maanen skifter snart, det er derfor vor Pligt at være paa vor Post."

„Du troer altsaa ganske vist, at der er et Baghold at frygte for, og at de blot opbebie det gunstige Øieblik?" — sagde den Subalterne med et saa stærkt Eftertryk, at selv den endnu kun halv formildede Jomfrue Tro saae op, og kastede et skjælmsk Blik til Eben, skjøndt noget Skalkagtigt, der lurede i hendes Øienkroge og hvert Øieblik truede med at modsige hans Beretning om det ulykkeforkyndende Tegn, endnu gav ham nogen Grund til Mistro.

„Der kan opholde sig Vilde bag Høiene, omtrent en Dagreise ind i Skoven, dog kjende de alt for godt hvor langt vore Geværer række, til at de skulde vove at holde Rastdag indenfor deres Skudvidde. Det ligger i Indianerens Natur at spise og at sove, saa længe han har Tid til Hvile, og at faste og myrde, naar Kampens Time er kommen."

„Og hvor langt regner man da herfra til den første Koloniſtbolig ved Connecticut?" — ſpurgde den Anden med en ſaa tvungen ligegyldig Mine, at man derfra uden Møie kunde ſlutte ſig til det, der foregik i hans Indre.

„I nogle og tyve Timer vilde en raſk Heſt bringe en Mand til de yderſte Koloniſtboliger, naar man regner den Tid med, der vilde gaae med til at fore den og lade den puſte. Men den der imidlertid er klog, vil kun unde ſig liden Rolighed, førend hans Hoved er i Sikkerhed indenfor en Bygning, der omtrent ſeer ud ſom Blokhuſet derhenne, eller i det mindſte førend der imellem ham og Skoven er en dygtig Rad af Egeſtakitter."

„Der gives dog vel ingen Sti, paa hvilken den Reiſende, mens Mørket varer, kan omgaae Skoven?"

„Jeg kjender ingen. Hvo ſom reiſer fra Wiſh-Ton-Wiſh til Stæderne i de lavere Egne, maa enten gjøre Jorden til ſin Hovedpude eller bequemme ſig til at ride ſaalænge, ſom hans Heſt kan holde det ud."

„Sandelig at dette er nødvendigt have vi tilfulde erfaret paa Hidreiſen. Du er af den Mening, Ven! at de Vilde nu holde deres Hviletid og opbebie det næſte Quarteerſkiſte?"

„Efter min Mening faae vi dem ikke paa Halſen før," — ſvarede Eben Dudley, og ſøgde at ſkjule ſin ſande Henſigt, hvorved han tillige omhyggeligt gjorde

en hemmelig Forbeholdning hver Gang han yttrede noget, der ikke ligefrem stemmede overeens med det, han tænkde.

„Og hvilken Tid pleier man helst at vælge til at sætte sig til Hest, naar man har Forretninger dernede i Kolonien!"

„Vi mangle aldrig, at tiltræde en saadan Reise just i det Øieblik naar Solen berører den høie Pinie hist oppe paa Bjærgtoppen. Lang Erfaring har lært os, at det er den sikkreste Time; ingen Uhrviser er mere tilforladelig end dette Træ."

„Natten behager mig!" — sagde den Anden og saae sig omkring, som om Veiret paa een Gang syntes ham at antage et meget lovende Udseende. — „Det sorte Mørke ruger ikke længere over Skoven, og Øieblikket synes gunstigt for os til at rygte vort Ærinde."

Med disse Ord og sandsynligviis i den Tanke, at han tilstrækkeligt nok havde holdt Bevæggrunden til hans Beslutning hemmelig, gik den urolige Dragon, i det han hyklede et soldatermæssigt **Sangfroid**, hen til Huset og vinkede strax ad en af sine Kammerater, der stod noget borte og ventede paa ham.

„Nu troer du vist, ufornuftige Dudley, at de fire Fingre paa den grove Næve have angivet alle de Gange, jeg har seet paa ham, som Du siger" —

udbrød Jomfru Tro, efter at hun havde ventet saa længe til hun troede, at en Tredie ikke kunde belure dem, og lo derved hjerteligt under hendes unge Malkeko, endskjøndt der i Tonen af hendes Ord endnu laa noget, der røbede en Ærgrelse, som hun ikke kunde undertrykke.

„Har jeg sagt ham andet end hvad sandt er? Mine Lige have ikke nødigt, at lære en Karl, der driver det ærlige Haandværk at jage efter Mennesker, hvorledes han skal reise. Jeg har ikke sagt andet, end hvad Alle de, der boe i denne Egn, ville anse for fornuftigt."

„Slet intet andet, det er vist nok. Men din Haand gjør en saa stærk Sammenblanding af Sandheden, at man maa nyde den som en bitter, helbredende Lægedom med lukkede Øine og i forskjellige Drag. Den som drikker for meget deraf, er nær ved at qvæles. Men dog er det besynderligt, at den, der er saa munter, naar det gjælder, at sørge for andres Fornødenheder, bekymrer sig saa lidt om at vaage over det der er anbetroet ham selv."

„Jeg forstaaer ikke hvad Du mener, Tro! Har mit Gevær nogensinde feilet, naar der var Fare paa færde her i Dalen?"

„Din gode Flint er mere tro i sin Tjeneste, end dens Herre. Du har maaskee været berettiget til at

ſove paa din Poſt, thi vi Piger kjende ikke noget til Kapitainens Villie i ſaadanne Ting; men naar Du engang igjen baade ſkal vaage og ſove paa en og ſamme Tid, var det maaſkee ligeſaa anſtændigt, om ikke ligeſaa ſoldatermæssigt, at Du poſterede dine Vaaben ved Porten og Dig i Sengen."

Dudley ſaae ſaa forbløffet ud, ſom det er muligt at et Menneſke af hans Væſen og ubøielige Sindsbeſkaffenhed kan ſee ud, endſkjøndt han haardnakket vægrede ſig ved at forſtaae Pigens fornærmende Hentydning.

„Du har ikke forgjæves underholdt Dig med Ryſteren fra hiin Side Havet," — ſagde han — "da Du har lært at ſnakke om Vagter og Vaaben."

„Ganſke rigtigt, han har lært mig meget angaaende disſe Gjenſtande."

„Saa! og hvad har Du da profiteret af hans Underviisning?"

„At den, der ſover ved en Port, hverken maa lukke Munden for høit op, naar han ſnakker om Fjenden, eller vente at en Pige ſætter alt for ſtor Tillid til —"

„Hvortil, Tro?"

„Nu, det veed Du jo nok, til hans Aarvaagenhed. Jeg vil vædde mit Liv paa at derſom nogen tilfældigviis og paa en noget uſædvanlig Tid, var gaaet forbi den omtalte fortræffelige Krigers Natteposſt, vilde

han ikke have fundet ham saaledes, som en vis Skildvagt af denne Familie i den sidste Halvdeel af afvigte Nat, nemlig snakkende i Søvne om Lækkerbidskerne i min Madmoders Mælkekammer —"

„Saa kom Du virkelig paa den Tid, Pige?" — sagde Eben med dæmpet, halv Skamfuldhed halv Glæde forraadende Stemme — „Men Du veed, Tro! at vort Speiderarbeide endnu var forhaanden og at de Besværligheder, vi igaar havde udstaaet, overgik vort sædvanlige Dagarbeide. Men alligevel i Aften fra aatte til tolv staaer jeg igjen Skildvagt ved Porten, og —"

„Vil smukt raabe mig an, ikke sandt? Ja vist, den der hele Dagen igjennem har været saa vagtsom, maa nødvendigt være kjed af Tingen, naar Natten kommer. Farvel, aarvaagne Dudley! og hvis dine Øine skulde aabne sig, naar Dagen bryder frem, saa vær taknemmelig hvis Pigerne ikke have syet Dig Kjolen fast til Pallisaderne."

Den unge Mand stræbde forgjæves at holde hende længere tilbage; den letsodede Pige vreed sig ud af hans Arme og trippede med sit Udbytte hen til Mælkestuen, medens Triumph og Fortrydelse stred om Besiddelsen af hendes halvt imod ham vendte Ansigt.

Anføreren for de Fremmede og hans krigeriske Undergivne havde imidlertid havt en langt og meget levende Samtale. Da den var til Ende, tog den Før-

ste Veien til det Værelse, hvor den gamle Kapitain pleiede at tilbringe en Deel af den Tid, som han havde tilovers fra sine aandelige Kampe og fra sine Besøg i Marken, for at see til Arbeiderne. Efter nogle Omsvøb, der skulde dølge dens sande Bevæggrund, tilkjendegav den kongelige Befuldmægtigede at han havde i Sinde at tiltræde sin Reise samme Nat.

„Som en, der i Europas Krige har samlet nogen Erfaring i det, der angaaer Krigsvæsnet, holdt jeg det for min Pligt" — sagde han — „at blive saalænge i din Bolig, som Faren truede den. Det vilde anstaae Soldaten heel slet, at tale om det, han vilde gjøre; men var Larmen ogsaa virkelig opstaaet, saa kan Du troe mig, naar jeg siger, at vi nok skulde have gjort at Fjenden ikke saa let, skulde tage Blokhuset? Jeg skal berette dem, der have sendt mig, at Kong Karl i Capitain Heathcote har en loyal Undersaat og Forfatningen en trofast Tilhænger. De aabenbar falske Rygter, som vor Reise herhen have givet Anledning til, skulle blive gjendrevne, og jeg tvivler ikke paa, at Vildfarelsen er opstaaet ved et eller andet Tilfælde. Skulde der tilbyde sig en Leilighed til at tale om de Tilfælder, der ere indtrufne ved den Alarm, der i disse Dage har fundet Sted, nærer jeg den Tiltro til Eder, at I ikke ville overgaae med Taushed den Beredvillighed mine

Folk have viist til at yde en af Kongens Undersaatter en vigtig Tjeneste."

„En ydmyg Sjæls Stræben gaaer ud paa, ikke at tale noget Ondt om sine Medmennesker, og ikke at fordølge det Gode." — svarede den tilbageholdne Puritaner — „Hvis Opholdet i min Bolig behager Dig, saa bliv, saalænge Du vil; men kalder din Pligt eller dit eget Ønske Dig bort, saa gaa i Fred! Det vil være nyttigt hvis Du forener Dig med os i Bøn om at din Reise igjennem Ørkenen maa blive uden Sorg, at den, der vaager over den ringeste af sine Skabninger, vil tage Dig under sine Vingers Beskyttelse, og at den vilde Hedning —"

„Have de Vilde forladt deres Byer? Hvad?" — spurgde Sendebudet, og afbrød derved med en lidet ærbødig Hast Registeret paa de specielle Bønner og Farer, som hans Vert vilde have anført i Afskedsandagten.

„Du i det mindste er ikke bleven hos os for at staae os bi ved vort Forsvar, og alligevel tvivler jeg om din Tjeneste vilde være os til Nytte!" — svarede Marcus Heathcote tørt.

„Saa gid Mørkets Fyrste havde Dig og alle de andre Djævelskarle i disse Skove i sine Kloer!" — mumlede den Fremmede i Skjæget, og med en vild, ham naturlig Mine, som en, hvis Aand ikke længere lader

sig tæmme, afslog han med Frækhed, at tage Deel i Bønnen, i det han foregav, at have Hastværk, og at han personlig maatte lede sine Undergivendes Bevægelser. — „Men, værdige Capitain! lad Dig derfor ikke afholde fra at bede for os, medens vi sætte os i Sadelen." — sluttede han — „Hvad os selv angaaer, da have vi nok i at fordøie de mange fromme Spiser, hvormed Du saa rigeligt har forsynet os, men tvivl derfor dog ikke paa, at vore Hestes Trin ikke ville blive tungere, fordi Du i de første Par Timer vi reise i Skoven opløfter din Stemme for at bede for os, og os selv kan denne Gunst sikkert heller ikke skade."

Nu kom en af hans Folk, for at berette ham at Hestene vare sadlede. I det Blik, hvormed Anføreren meddeeldes denne Beskeed, brød den tilbageholdte Letsindighed tydeligt nok frem, og da han nu tog Afskeed, var det sælsomt i hans Væsen at bemærke den Kamp, som den til Vane blevne Foragt for alvorlige Ting havde at bestaae mod den Agtelse, som Puritanerens Charakter afstvang selv et saadant Menneske.

Beboerne af Wish-Ton-Wish, fra den Fornemmeste til det ringeste Tjenestetyende, saae med den største Tilfredshed de Fremmede reise bort. Selv Pigerne, hvis naturlige Letsindighed i svagere Øieblikke lod dem laane de Fremmedes Ord et villigt Øre, vare glade ved at blive saadanne Mennesker quit, der ikke kunde sige no-

get glat Smigreri, uden at ledsage det med løse og kaade Hentydninger paa Ting, som de kun vare vante til at høre omtale med Agtelse. Eben Dudley kunde, da han saae Hoben ride ind i Skoven, neppe bare sig for at lee af Glæde, især da alle, der i denne Henseende besade nogen Erfaring, ligesom han, vare af den Mening, at de Fremmedes hurtige Beslutning ikke førde dem nogen synderlig Fare imøde.

Speidernes Mening var, som Erfaring viisde, velgrundet. Hiin Nat, saavelsom mange paafølgende, svandt hen uden at de bleve forstyrrede. Aarstiden rykkede fremad og Capitainens Folk fortsatte deres Arbeider, indtil de var endte, uden at deres Mod erholdt en ny Opfordring, eller der viisde sig nogen ny Grund til Aarvaagenhed. Whittal Ring fulgde sine Føl ustraffet til den fjærneste Deel af Skoven, der omgav Huset, og Familiens Hjorder drog ud og kom tilbage igjen, saalænge Veirliget tillod dem at græsse i Skoven, uden at de i mindste Maade bleve forstyrrede eller foruroligede. Med Tiden blev den oplevede Skræk, saavelsom Besøget af de kongelige Sendebud, forarbeidet til Stof for Traditioner, og i den paafølgende Vinter leverede det Første især Emne til Moerskab for Karle og Piger, naar de forsamlede sig omkring den sunklende Ild.

Imidlertid blev der dog bestandigt et levende Minde om det overordentlige Optrin i hiin Nat tilbage i Fa-

milien. Den Fangne befandt sig, efterat den Begivenhed, der havde bragt ham i Heathcotes Magt, allerede var overgaaet til Forglemmelsen, endnu bestandigt i Huset.

Da den Gamle ansaae sig for overtydet om at Sæden til aandelig Gjenfødelse, hvorlidet dens Tilværelse end røbede sig udvortes, dog var nedlagt i ethvert Menneskes Hjerte, og altsaa ogsaa i den unge Hednings, var Længselen efter at faae denne Sæd i Ynglingens Bryst til at spire, paa en vis Maade, bleven en herskende Lidenskab hos Puritaneren. Den Tids Sæder og Tænkemaade nærmede sig stærkt til Overtro og det maatte være intet mindre end vanskeligt for en Mand af hans ascetiske Levnet og overspændte Lærebegreber, at nære den Tro, at Forsynets særegne Mellemkomst havde ført Drengen til ham i en skjult, men vigtig Hensigt, der sikkert en Gang vilde komme for Lyset.

Men uagtet det stærke Anstrøg af Sværmeri, der farvede Pietisternes Character i hiin Periode, manglede de dog ikke Verdensklogskab, og de Midler, som de valgde, for at befordre Himmelens hemmelige Hensigter, vare i Almindelighed nyttige og forstandige. Saaledes for Exempel forglemde Capitainen aldrig, at lade Drengen hente, naar Bedetimen var kommen, eller naar han vilde gjøre en Extrabøn for Hedningernes Oplysning og især for den udvalgte Yngling; men derfor gav han dog den

Tanke, at der for hans Skyld vilde skee et aabenbart Mirakel, intet Rum i sit Gemyt. For derfor ikke at gjøre sig skyldig i nogen Forsømmelighed i sine menneskelige Bestræbelser, forsøgde han alle de Midler, som en mild Behandling og en uafladelig Omhyggelighed frembød ham. Men alle Forsøg paa at vænne Drengen til civiliserede Menneskers Sæder bleve aldeles uden Nytte. Da Vinterens Strænghed tiltog, gjorde den medlidende og betænksomme Ruth sig al muelig Umage for at bevæge ham til at tage saadanne Klæder paa, som endogsaa Mennesker, der vare ham overlegne i Udholdenhed og Legemskræfter, fandt nødvendige. Med godt Overlæg forglemde man ved de Klæder, man tilbød ham, ikke saadanne Zirater, som pleie at behage de Vilde, og man anvendte Bønner, ja endogsaa Trusler for at bevæge ham til at bære dem. Engang blev han endogsaa med Magt klædt paa af Eben Dudley, og i dette usædvanlige Optog ført til den gamle Marcus; denne udgjød sig strax i en særegen Bøn om at Ynglingen tilbørligt maatte lære at føle hvormeget han havde vundet ved saaledes at rette sig efter civiliserede og oplyste Menneskers Skikke. Imidlertid varede det ingen Time, førend den kraftige Jæger, der ved denne Leilighed havde været saa virksomt et Værktøi til hans Dannelse, fortalde den forbausede Jomfru Tro Ring, at Forsøget var mislykket, eller, som Eben noget letsindigt

beskrev den gamle Puritaners overordentlige Anstrængelser: „Hedningen har allerede igjen sin egen Hud til Strømper og sit tatoverede Bryst til Trøie; skjøndt Capitainen har kjæmpet for at hænge en bedre Klædning om ham, og det endog i en Bøn, der vilde have gjort Ende paa en heel Stammes Nøgenhed." Kort sagt, Udfaldet beviisde hos denne Dreng, hvad lignende, siden den Tid saa ofte anstillede Forsøg have beviist, at det er yderst vanskeligt at bringe det i den Vildes Frihed og utvungne Tilstand opdragne Menneske saa vidt, at det lader sig paatvinge en Levemaade, som man pleier at ansee for langt fortrinligere. Overalt, hvor den unge Fange havde frit Valg, forkastede han med Foragt de Hvides Skikke og holdt sig med udmærket, næsten heltemodig Vedholdenhed til sit Folks Sæder og sin vilde Tilstand.

Forresten anvendte man en ikke ringe Grad af Opmærksomhed paa at bevogte Drengen. Engang, da man vovede at lade ham komme ud i det Frie, gjorde han strax et aabenbart Forsøg paa at flye, og, for igjen at bemægtige sig hans Person, maatte man sætte Eben Dudleys og Ruben Rings flinke Fødder paa en Prøve, der, som de unge athletiske Grændsebeboere selv tilstod, faldt vanskeligere ud, end nogen af dem, de før havde bestaaet. Fra dette Øieblik turde man ikke mere lade ham komme udenfor Pallisaderne. Kaldte Arbeidet Fol-

kene ud i Marken, blev Indianeren regelmæssigt indslut-tet i sit Fængsel, og man trøstede sig over denne Nød-vendighed med den Forudsætning, at, da den Gamle pleiede at tilbringe mange Timer af Dagen, i det een-somme Blokhuus, vilde Drengen drage megen Nytte af hans lange, fortroelige Omgang. Kun paa den Tid, da Portene vare lukkede eller et Menneske af tilstræk-kelig Styrke og Behændighed var tilstede, for at kunne beherske hans Bevægelser, tilstod man Drengen at gaae efter Behag omkring Bygningerne og Pallisaderne, en Tilladelse, af hvilken han aldrig undlod at gjøre Brug, og det ofte paa en Maade, der paa det smerteligste be-rørde den menneskekjærlige Ruths Følelser.

Istedetfor at tage Deel i de andre Børns Lege, stod den unge Fange langt borte og saae til med stir-rende Blikke; men langt oftere nærmede han sig Pal-lisaderne og lod sit længselfulde Blik hvile paa hine uendelige Skove, hvor han selv havde aandet, og som sandsynligviis indeholdt alt, hvad hans enfoldige Døm-mekraft ansaae for hans Dyrebareste. Rørt i sit Inderste ved disse stumme, men udtryksfulde Yttrin-ger af hans Lidelser, gjorde Ruth sig forgjæves Umage for at vinde hans Tillid, og søgde, at faae ham til at elske Beskjæftigelser, der kunde bidrage til at lindre hans Smerter. Den bestemte, men dog rolige Dreng vilde ikke lade sig forlokke til at glemme sin Herkomst.

Han forstod aabenbart den mildtsindede Huusmoders ædle Hensigter og ikke sjældent lod han sig af hende føre ind i hendes glade, omjublende Børns Kreds, men kun for at stirre paa deres Lege med sit sædvanlige stive Blik, og, saasnart en Leilighed frembrød sig, begav han sig igjen tilbage til sit Ynglingssted Palisaderne. Alligevel manglede det ikke paa sælsomme, ja endog hemmelighedsfulde Beviser paa, at han fik en mere og mere voxende Bevidsthed om Indholdet af de Samtaler, som han af og til bivaanede; hvilket kunde føre til den Forudsætning, at han dog maatte være fortroligere med Dalbeboernes Sprog og Anskuelser, end man var berettiget til at slutte af hans bekjendte Herkomst og af det at han fuldkommen afholdt sig fra enhver Meddelelse. Denne ligesaa vigtige som ubegribelige Kjendsgjærning aabenbarede sig ved hans dunkle Øies hyppige, megetsigende Blikke, naar han hørde tale om noget, der, om og paa en nok saa fjærn Maade berørde hans Tilstand, og et Par Gange derved, at et stolt, vildt Lyn undslap hans Blikke, da han just hørde Eben Dudley prale af de Hvides Tapperhed i deres Krige med Landets oprindelige Beboere. Disse Symptomer paa en voxende Forstand undgik ikke Puritaneren, og de vare ham velkomne, som et Pant paa en Frugt, der vilde mere end belønne hans fromme Bestræbelser. Virkelig tjende de ogsaa til at for-

milde en vis Anger over at tilsøie et Væsen, der, naar man betragtede Sagen ret, dog i Grunden intet Ondt havde gjort ham, saa mange Lidelser, en Følelse, der uagtet hans Religionsiver, hvormed han søgde at bekjæmpe den, dog Tid efter anden bemægtigede sig hans Sind.

Paa den Tid, som vi nu skriver om, var Climatet i disse Egne væsentlig forskjelligt fra det, som deres nuværende Beboere kjende. En Vinter i Provindsen Connecticut var ledsaget af meget paa hinanden følgende Snefog, saa at Jordbunden tilsidst var bedækket med fasttrykte Masser af dette frusne Element. Indfaldende Tøveir og Regnstorme, der ikke varede længe, da Nordvestvindens klare, skjærende Kulde snart igjen fordrev dem, overtrak ofte Jorden med et tykt Isdække, saa at Mennesker og ikke sjældent Dyr, undertiden ogsaa Slæder, bevægede sig paa dens Overflade, som paa et tilfrusset Vandspeil. Saalænge den strænge Aarstid vedvarede, pleiede de haardføre Beboere paa Grændsen, naar deres sædvanlige Beskjæftigelser vare afbrudte, at gjennemstrøife Skovene for at opsøge Vildtet, der søger sin Næring paa bekjendte Steder, og bliver et let Bytte for saa erfarne og behændige Karle sam Eben Dudley og Ruben Ring.

Disse unge Mænd forlode nu aldrig deres Bolig for at gaae paa Jagt, uden at deres Bevægelser opvakde

den meest levende Deeltagelse hos den indianske Dreng. Han pleiede da ufeilbarligt at blive staaende hele Dagen foran Kighullerne af sit Fængsel, for at lytte efter de tunge Knald af Geværerne, som Ekkoet i Skovene mangefold gav tilbage. I sit hele Fangenskab, der havde varet saa mange Maaneder, saae man ham aldrig smile, uden een eneste Gang, da han undersøgde et Pantherdyrs glubende Blik og muskuløse Kløer, som den herlige Skytte Eben Dudley havde fældet paa et Strøifetog paa Bjærgene. Alle Husets Folk følde dybt for den taalmodige Yngling, der bar sine Lidelser med saa megen Værdighed, og gjærne havde man undt ham den Fornøielse, at tage Deel i Jagten, hvis dette ikke havde været et Foretagende, hvis Udførelse var intet mindre end let. Den nysnævnte Eben Dudley havde endogsaa af egen Drivt tilbudt at føre ham, som en Vindspiller med sig ved en Rem; men mod en saadan Nedværdigelse vilde den unge Indianer, der var stolt af en Krigers Charakteer, og ængsteligt søgde at vedligeholde den, sikkert være udbrudt i aabenbart Oprør.

Den stille iagttagende Ruth, der bekymrede sig saa meget om Drengen, havde, som vore Læsere allerede have seet, allerede opdaget en voxende Forstand hos ham. De Midler, hvorved et Menneske, der aldrig tog Deel i Familiens Beskjæftigelser og sjældent syntes at laane et Øre til dens Samtaler, kunde bringe det saa vidt, at det

forstod et Sprog, som endogsaa dannede Mennesker finde temmelig vanskeligt, blev en Hemmelighed for hende, saavel som for alle dem, der omgav hende, omendskjøndt hiin instinctmæssige Tact, der saa ofte hos Qvinder udvirker mere end Philosophien hos Mændene, havde givet hende den første Overbeviisning om, at hun ikke tog Feil i Henseende til Kjendsgjærningen selv; stolende paa denne Overbeviisning, paatog hun sig den Opgave, at forskaffe sig et Slags Æresord af sin Yndling, at han om Aftenen skulde vende tilbage igjen til Huset, naar man om Dagen tillod ham at drage ud i Skoven med Jægerne. Milde, som hendes velvillige Sind, vare hendes Ord, indstændige og gjentagne hendes Bønner, at han dog maatte give et eller andet Tegn paa at han forstod hvad hun meende; men det vilde denne Gang ikke lykkes hende at aftvinge ham et eneste Kjendetegn paa at han havde fattet hendes Mening. Smerteligt skuffet, havde Ruth allerede i Fortvivlelse opgivet sin menneskekjærlige Plan, da den gamle Puritaner, der hidtil havde været en stum Tilskuer ved hendes frugtesløse Bestræbelser, pludseligt erklærede, at han havde en fuldkommen Tillid til Drengens Redelighed, og at han allerede havde i Sinde at lade ham tage Deel i det første Jagtparti.

Aarsagen til denne uventede Forandring i den gamle Capitains hidtil uafladelige Paapasselighed, var, som saa mange andre af hans indvortes Bevægelser, hans eget

Hjertes Hemmelighed. Vi have nylig bemærket, at han havde været en stum, men saa meget mere agtpaagivende Jagttager ved Ruths velmeente, men unyttige Forsøg paa, at afvinde Drengen et Tegn paa at han forstod hende. Ham gik aabenbart hendes skuffede Forhaabninger nær; dog hin uomvendte Hordes Frelse, der ved Hjælp af denne Yngling skulde føres fra Mørkets Vei, var en alt for vigtig Gjenstand, til at han kunde give den raske Tanke Rum, at sætte den ved Drengens vorende Forstandskræfter vundne Fordeel paa Spil, ved at lade det komme an paa om han vilde flye eller ikke. Efter al Anseelse var der derfor ikke mere at tænke paa en Tilladelse til at gaae udenfor Forsvarslinien, da den gamle Capitain pludseligt forkyndte at han havde forandret sin Beslutning. Ogsaa vare de Formodninger, der bleve anstillede angaaende denne ubegribelige Forandring meget forskjellige. Nogle troede at Puritaneren havde erholdt en hemmelig Underretning om det, Forsynet havde besluttet i denne Sag; Andre vare af den Mening, at han begyndte at tvivle paa at hans Foretagende vilde faae et godt Udfald, og at han kun overlod Drengen til hans frie Villie, for derved at fremskynde en tydeligere Aabenbaring angaaende det, Forsynet egentligt havde i Sinde med ham. Men deri stemmede alle overeens, at hvis Drengen virkelig vendte tilbage, maatte man alene tilskrive et Underværk det. Capitainens engang fattede Beslutning

blev imidlertid urokkelig, hvilket han høitideligt tilkjendegav Familien, efterat han en Dag, som det ofte pleiede at skee, havde opholdt sig længe i Blokhuset og sandsynligt kjæmpet stærkt i Bønnen; og da Veiret var ualmindelig gunstigt til en ny Udflugt, befalede han, at Folkene skulde gjøre sig færdige til at drage ud næste Morgen.

Et pludseligt og uimodstaaeligt Lyn af Glæde gjennemfoer den Fangnes dunkle Ansigtstræk, da Ruth var i Begreb med at række ham sin egen Søns Bue og ved Ord og Tegn gav ham at forstaae, at han havde Tilladelse til at bruge samme i den frie Luft i Skoven. Men denne Yttring af Glæde forsvandt ligesaa hurtigt, som den havde viist sig. Da Drengen modtog Vaabnene, gjorde han det mere som en til deres Brug vant Jæger, end som et Menneske, for hvis Hænder de i saa lang Tid havde været fremmede. Da han den følgende Morgen forlod Porten af Wish-Ton-Wish, trængde Ruths Tjenestepiger sig forundrede og deeltagende omkring ham; thi det var vist nok et tillokkende Syn, at see en i saa lang Tid med Strænghed bevogtet ung Vild engang fri og overladt til sig selv. Uagtet de ellers i alle Ting ubetinget forlode sig paa Puritanerens hemmelige Oplysninger og Viisdom, troede de dog dengang alle, at de nu saae Drengen, hvis Nærværelse hang sammen med saa meget, der deels syntes gaadefuldt, deels saa nøie angik

deres egen Sikkerhed, for sidste Gang. Drengen selv blev til Enden urørt, og dog blev han staaende, da han allerede var traadt over Dørtærskelen og betragtede et Øieblik Ruth og hendes Smaae med et deeltagende Blik; men strax igjen antog han en indianſk Krigers rolige Holding, hans Blik blev koldt og stivt, og med flygtig Fod fulgde han Jægerne, der allerede ventede paa ham udenfor Porten.

Aattende Kapitel.

Velan, jeg er nu engang den Skive, I sigte efter: I have faaet Forspringet for mig; jeg er nedslaaet; jeg er ikke i Stand til at svare det velske Faar; Uvidenhed selv trykker mig ned med Blyvægt; gjør med mig hvad I ville!

De lystige Qvinder i Windsor.

Digterne have, understøttede af den menneskelige Naturs almindelige Længsel, forskaffet Foraaret et Rygte, som det sjældent fortjener. Trods alt, hvad denne phantasirige Klasse af Skribentere have sagt om dets Balsamdufte, dets Vellugt udbredende Dufte, viser det sig dog

overalt som den meest nølende, meest fortrædelige og meest ubestandige af alle Aarstider. Den er Aarets Ungdomstid og lig hiin Livets Prøvealder, kun tjenlig til at levere Løfter om en bedre Fremtid. Gjennem hele denne langsomtfremskridende og forræderiske Periode varer den uophørlige Kamp mellem Haab og Virkelighed, som den Tendens at skuffe nødvendigt boer i. Alt hvad der sladdres om Vaarens behagelige Frembringelser, er bedragerisk; thi Jorden formaaer ligesaa lidet at frembringe en ædel Vært, uden Soelhedens oplivende Indflydelse, som Mennesket pleier at frembringe roesværdige Frugter, uden Medvirkning af en moralsk Kraft, der er høiere end enhver anden, der ifølge hans medfødte Tilbøieligheder er ham egen. Paa den anden Side besidder Aarets Udgang en Behagelighed, en Rolighed, en Bestandighed, der med Rette kan sammenlignes med et veltilbragt Livs sildigere Alder. I alle Lande, i ethvert Clima er det en Periode, hvor naturlige og aandige Aarsager forene sig til at frembringe den rigeste Kilde til Glæde. Er Foraaret Haabets Tid, saa er Høsten Nydelsens. Denne har netop saamegen Afverling, som der behøves til at kryddre den afverlende Tilværelse og ikke Foranderlighed nok til stedse at skuffe Haabet. Følgende paa den kolde Vinter erholder Foraaret sin Behagelighed af Modsætningen; medens Høstens herlige Nydelser intet tabe derved, at den paa ødsle Gaver saa rige Sommer er gaaet foran den.

Lad altsaa Poeterne synge og opfinde hvad de ville, Vaaren og Høsten i Amerika bære, adlydende hiin vor Jords store Lov, de medbeilende Aarstiders almindelig adskillende Kjendetegn skarpt tegnede hos sig. Hvad Naturen har udrettet paa dette Continent, har den ikke udrettet sparsomt; vi kunne rose os af en Høst, der sikkerlig kan sættes ved Siden af de fleste Himmelegnes Skjønhed i den gamle Verden, ja med saa Undtagelser endogsaa overgaaer dem; men derimod forseile ogsaa de Maaneder, der aabne Aaret, sjældent, ved at udvikle alle deres eiendommelige Ubehageligheder, at holde hine Forsynets Gaver Ligevægten.

Mere end et halvt Aar var henrundet fra den Tid, da man fandt den indianske Dreng lurende i Dalen Wish-Ton-Wish, indtil den Dag da han fik Tilladelse til at gaae ud i Skoven, fri for enhver anden Lænke, end den moralske, der, som Herren over Dalen enten vidste eller indbildte sig, nødvendig maatte bevæge ham til at vende tilbage til et Slaveri, som han havde fundet saa besværligt. Det var i April, men en April saadan som man for et Aarhundrede siden kjendte den i Connecticut, og som den nuomstunder undertiden viser sig, nemlig en Maaned, der gjorde alle de Fordringer, man nogensinde havde gjort paa denne lunefulde Aarstid, til Skamme. Pludseligt og hæftigt havde Dagene antaget Vinterens hele Strænghed. Paa Tøveir var der fulgt Snefog og

Hagelstorme og dette Mellemspil i den ellers blomstrende Vaar endte med en bitterkold Norvest, der syntes at ville paatrykke en anden nølende Februar et evigt Segl.

Den Morgen, da Content førde sine Folk til Skoven, saae man dem alle forlade Huset i forede Kjoler; de bar paa Benene den samme lodne Beklædning, som man havde seet dem i paa saa mange tidligere Jagter i den forgangne Vinter, der nu var vendt tilbage med uformildet Strænghed og med alle Januarmaaneds Kjendetegn.

Den Sidste i Toget og den Sværeste af alle, Eben Dudley, traad paa Sneskorpen med saa faste og sikkre Skridt, som om det havde været paa den frusne Jord selv. Mere end en af Pigerne forsikkrede, at, om de end havde forsøgt paa at spore Jægernes Fodtrin fra Palliſaderne, vilde det dog her været umueligt selv for Indianernes skarpe Blikke at udfinde deres Spor langs den frusne Vei.

Time fulgde paa Time uden at medbringe Underretning om Jagten. Ildgeværernes Knald vare vel bleven hørte hist og her, naar de lød under Skovens Hvælvinger og nogle Timer igjennem hørde man det afbrudte Ekko lyde tilbage fra den ene Høi efter den anden. Men ogsaa disse Tegn paa Jægernes Nærværelse trak sig, efterſom Dagen rykkede frem, mere og mere tilbage i det Fjærne og længe førend Solen havde naaet Meri-

dianen og nedsendt sine allerede paa den Tid ikke mere kraftløse Straaler i Dalen, laa den hele nærliggende Skov i sin sædvanlige uforstyrrede, høitidelige Stilhed.

En saadan Jagt, naar man undtager det at en indianſk Dreng tog Deel i den, var en saa sædvanlig Ting, at den ikke gjorde nogen synderlig Opsigt. Ruth vandrede roligt omkring blandt sine Piger, besørgende sine huuslige Forretninger, og naar hun tænkde paa dem, der gjennemstrøifede den nærliggende Skov, saa var det kun for at overveie hvorledes hun skulde bære sig ad, for at Jægerne kunde have det ret bequemt, naar de vendte tilbage. Denne Pligt blev aldrig udført med Forsømmelighed. Hendes Stilling var paa en udmærket Maade skikket til at uddanne alle qvindelige Følelser, da den sjældent fristede hende til at give andre end naturlige Følelser Rum; derfor udøvede hun altid sine Pligter med den hendes Kjøn eiendommelige Hengivenhed.

„Din Fader og hans Staldbrødre ville glæde sig ved vor Omsorg," — sagde den forstandige Matrone til sit ungdommelige Billede, da hun anordnede, at en større end sædvanlig Portion af hendes Spisekammer skulde holdes i Beredskab for Jægerne — „man føler sig aldrig lykkeligere inden sine fire Vægge, end naar man har arbeidet stærkt langt borte fra sit Hjem."

„Broder Marcus vil vist blive træt af en saa udmattende Gang," — sagde den Lille, der allerede er be-

kjendt under Navnet Martha — „han er for ung til at gaae ud i Skoven med saa store Mænd, som den store Dudley."

„Og Hedningen," — lagde den noget ældre Ruth til — „han er ogsaa ung, saa godt som Marcus, men mere vant til Strabadser; maaskee kommer han aldrig mere tilbage til os, Moder?"

„Det vilde gjøre vor ærværdige Papa meget ondt, thi Du maa vide, Ruth! at han haaber at virke paa Drengens Aand, indtil hans vilde Natur ikke mere stræber imod den hemmelige Magt. Dog Solen naaer allerede ned bag Høien og Aftenen bryder frem, kold som midt om Vinteren; gaaer til Porten og seer ud i Marken. Jeg gad gjærne vide, om man allerede kan see noget til din Fader og hans Selskab."

Skjøndt Ruth gav sin Datter dette Ærinde, undlod hun dog ikke at bruge sine egne Sandseredskaber til den samme søde Forretning. Medens Børnene, ifølge Befalingen, gik til den yderste Port, steg Matronen selv op i det nederste Værelse i Blokhuset og saae ud i alle Retninger gjennem de forskjellige Kighuller. Skyggen af Træerne, der imod Vesten dannede Grændselinien for Synskredsen, laa allerede formørkende paa den brede frusne Sneflade, og den pludselige Frost, der indtraf efter Solens Nedgang, forkyndte at Natten rykkede frem med stærke Skridt, og ikke syntes at ville give den bittre

Dag noget efter. Dog havde den kolde Vind, der kom fra de store Søer, lagt sig, saa at Temperaturen ikke var ulig den, som man i de mildere Aarstider træffer paa Gletscherne mellem de høiere Alper.

Ruth var altfor vant til saadanne Skovscener, til „at Vinteren saaledes hvilede sig i Maiens Skjød," til at hun derved skulde have følt nogen større Uro. Men Timen var nu kommen, da hun med Grund kunde vente Jægernes Tilbagekomst; og med Haabet om at see deres Skikkelser træde frem af Skoven, indstillede sig ogsaa Angsten, der pleier at være det skuffede Haabs bestandige Ledsagerinde. Sortere og sortere farvedes Skygerne i Dalen indtil endelig det Dunkle var gaaet over til Nattens Mørke, uden at der endnu var kommet nogen Efterretning fra de Udeblivende.

En Nølen, der ikke var sædvanlig hos Lemmerne af en Familie i en saadan Stilling som vor, forbunden med forskjellige smaa Omstændigheder, som man om Dagen havde bemærket, gjorde at Ruths med hvert Øieblik voxende Bekymring syntes mere og mere grundet. Allerede tidligt paa Dagen havde man hørt Skud falde, paa hinanden modsatte Punkter, mellem Høiene, og det alt for tydeligt til at man kunde troe, at det maaskee havde været et Spil af Ekkoet; altsaa et tilforladeligt Beviis paa at Jagtselskabet havde adspredt sig i Skoven. Ved saadanne Omstændigheder faldt det ikke van-

skeligt for en Hustrues, en Moders, en Søsters, eller en elskende Piges Indbildningskraft, at fremmane de talløse Farer, som de, der vare i Begreb med et saadant Tog, vare udsatte for.

„Jeg frygter for at Jagten har trukket sig længere bort fra Dalen, end det er raadeligt paa en saadan Aarstid og saa silde paa Dagen;" — yttrede Ruth for sine Piger, der havde forsamlet sig omkring hende i en Gruppe paa et Sted, hvor man kunde overse saa meget af det opdyrkede Land omkring Huset, som Mørket vilde tillade; — „den fornuftige Mand bliver ubetænksom, som det ubesindige Barn, naar Hidsighed i at forfølge Vildtet henriver ham. Det er en Pligt for de Ældre, at tænke for dem, der mangle Erfaring — dog til hvad for ubeskedne Klager forleder Frygten mig! Min Mand gjør sig maaskee i dette Øieblik Umage for at samle Folkene, for at vende tilbage. Skulde maaskee nogen af Eder tilfældigviis have hørt Tegnet af hans Muslingskal?"

„Skoven er saa stille som paa den Dag, da Gjenlyden af Øren første Gang klang imellem Træerne," — svarede Tro Ring — „jeg har hørt noget, der klang som en Melodi af Skrighalsen Dudleys Viser, men, da jeg hørde ret til, var det intet andet end et Brøl af en Øre. Det kan let være at Dyret længes efter Røgterens Pleie."

„Whittal Ring har jo sørget for Qvæget, og vil

sandelig ikke have glemt at fore Dudleys Dyr tillige med de Andre. Du er, naar det angaaer denne unge Mand tilbøielig til Letsindighed, Tro! Det sømmer sig ikke, at en Pige paa din Alder yttrer et saadant Fiendskab, naar man nævner en Yngling, der er retskaffen af Tænkemaade og ordentlig i Opførsel, om han end ikke har noget behageligt for Øiet, eller noget, der kan sætte ham i Gunst hos en Pige af din Tænkemaade."

„Jeg har ikke skabt dette Menneske" — sagde Tro, i det hun beed sig i Læberne og slog med Nakken — „mig angaaer det ikke om han er behagelig for Øiet eller ikke. Hvad min Gunst angaaer, da skal han, hvis han begjærer den, ikke længe vente paa Svar. Men er den Gestalt derhenne ikke den samme som vi taler om, Madame Heathcote? Se, her kommer han ned af den østlige Høi langs med Stien til Frugthaven. Seer De da ikke, der ligefor kommer jo Skikkelsen, jeg mener; nu dreier den om ved den Bugt, Floden gjør, se kun der!"

„Der er rigtigt nok nogen, og det maa vel være en af vore Jægere; men dog synes mig ikke, at han har Eben Dudleys Størrelse og Holding. Du burde bedre kjende dine Paarørende, Pige! mig forekommer det at der er din Broder."

„Sandelig, det kan være Ruben Ring; og dog har Skikkelsen saa meget af den Andens slæntrende Gang;

deres Størrelse er rigtigt nok eens — Maaden, hvorpaa de bære deres Geværer, er desuden en og den samme hos alle Grændsebeboerne — heller ikke er det saa lyst at man kan kjende en Træbul fra et Menneske og — dog troer jeg endnu bestandigt, at det ikke kan være nogen anden, end den langsomme Dudley."

„Langsom eller ikke, saa er han dog den Første, der kommer tilbage fra denne Jagt, der volder os saa megen Uro;" — sagde Ruth, i det hun drog et dybt Suk, ligesom af Kummer over at det ikke forholdt sig anderledes; — „gaa til Porten, Pige! og luk ham ind. Jeg har ladet skyde Skaaderne for, thi jeg vilde ikke paa en saadan Tid, ved aabne Dørre overlade en Fæstning til en qvindelig Besætnings Forsvar. Jeg gaaer ind i Huset, for at see til, at der er noget i Beredskab, hvormed de kunne stille deres Hunger, thi det vil sikkert ikke vare længe, førend vi see flere af dem vende tilbage."

Tro Ring adlød med tilsyneladende Ligegyldighed og ikke førend hun troede at have dvælet længe nok. Da hun naaede Porten, saae hun en Skikkelse stige op ad Høien og skride hen lige imod Indgangen. Et Minut efter forkyndte en stærk Banken, at der var nogen udenfor.

„Saa sagte, Mester Dudley!" — sagde den overgivne Pige, i det hun lagde Haanden paa Skaaden og

nølede med at skyde den tilbage — „Vi vide allerede, at Du har en stærk Arm og dog falde Pallisaderne vel ikke saa let om, fordi Du hanker paa dem. Her gives der ingen Samsonner, der kunne rive Støtter om, saa at Huset styrter sammen over vore Hoveder. Hvem veed om det lyster os at lukke dem ind, der ere blevne saa urimelig længe borte."

„Luk op, Pige!" — sagde Eben Dudley — „saa vil jeg være mere oplagt til at svare Dig."

„Kan være, men din Underholdning er allerbehageligst, naar der er en Dør imellem os. Gjør mig Regnskab for hvor Du har sneget Dig omkring den hele Dag, for at jeg kan have Medlidenhed med dine Strabadser. Men da Hungeren maaskee svækker din Hukommelse, vil jeg see at komme den til Hjælp. Først har Du forseet Dig derved, at Du har fortæret mere af den kolde Mad, I tog med Eder, end der tilkom Dig; for det andet, lod Du Ruben Ring skyde Raabukken og siden efter har Du pyntet Dig med Fjerene; og endelig for det tredie, har Du saaledes vænnet Dig til at høre din egen Stemme, at Vildtet løb sin Vei af Frygt for din Brølen."

„Du spøger i Utide, Tro! jeg maa tale med Capitainen, i Dieblikket. —"

„Mueligt at han er altfor behageligt sysselsat til at længes efter en saadan Underholdning. Du er dog

langt fra ikke det eneste forunderlige Dyr, der har opløftet sin Brølen ved Porten af Wish-Ton-Wish."

„Er der maaskee kommet nogen hertil i Dag?" — spurgde Grændsebeboeren med Eftertryk, fordi en saadan Begivenhed nødvendig maatte vække saadanne Menneskers Opmærksomhed, som levede i en saadan Eensomhed.

„Hvad mener Du om et nyt Besøg af den galante Fremmede, der i afvigte Høst underholdt os med saa mange lystige Samtaler. Saadan en Gjæst lønnede det sig vel at tage imod. Tro mig, han skulde ikke behøve at banke paa to Gange."

„Den Pigejæger gjorde bedre i at tage sig i Agt for Maanen!" — raabde Dudley, og stødte saa stærkt mod Jsen med Kolben af sit Gevær, at den skjælmske Pige begyndte at blive bange. — „Hvilket Narrebudskab har da igjen bevæget ham til at jage med sin Hest saa dybt ind i Skoven?"

„Nu, nu! Din Vittighed er altid saa halsstarrig som et utilredet Føl. Jeg sagde jo ikke for Alvor, at Manden var kommet; jeg vilde blot vide din Mening ifald han skulde komme uforventet, skjøndt jeg iøvrigt slet ikke er vis paa at nogen her venter nogensinde at faae hans Ansigt at see igjen."

„Taabligt Sladder!" — svarede den unge Mand, opbragt paa sig selv, fordi han saa tydeligt havde røbet sin Skinsyge." — „Jeg siger Dig, skyd Skaaden tilside,

thi jeg maa nødvendig tale med Capitainen eller med hans Søn."

„For den Første kan Du udøse dit Hjerte, hvis han ellers har Lyst til at høre paa hvad Du vil sige ham;" — sagde Pigen, i det hun skjød det Stykke Træ tilside, der hindrede ham i at komme ind — „men den Anden saaer Du ikke i Tale, med mindre Du vil vente paa ham her ved Porten, thi han er ikke kommen hjem endnu."

Forfærdet traad Dudley et Skridt tilbage og gjentog hendes Ord med ikke mindre Forbauselse end Skræk.

„Endnu ikke tilbage fra Skoven! — Der er dog vist ikke andre udenfor Pallisaderne nu, da jeg er hjemme."

„Hvad siger Du der, Dudley! Jeg har drillet Dig en Smule, mere for at straffe Dig for det Du tilforn har begaaet imod mig, end for noget, Du nu har gjort Dig skyldig i. Men langt fra at Du er den Sidste, saa maa Du vide, at vi i Aften endnu ingen anden har seet af Jægerne, end Dig. Gaa ind til Madamen, gaa strax, og advaer hende, hvis der er nogen virkelig Fare for Haanden, for at vi strax kunne træffe Anstalter til at sikkre os."

„Sandelig, det vilde kun lidet hjælpe," — mumlede Grændsebeboeren eftertænksom — „Bliv Du her og pas paa Porten, Tro! jeg vil tilbage til Skoven, thi

et Ord til rette Tid, eller et Signal af min Musling-skal kunde bevinge deres Skridt."

„Hvilket Unfald af Galskab, Dudley! Det er dog vel ikke dit Alvor at gaae tilbage igjen til Skoven, paa denne Tid, og ganske alene, naar der virkelig er Grund til at frygte. Kom dog indenfor Døren, Menneske! at jeg kan skyde Skaaden for; Madamen vil desuden finde det underligt at vi blive her saa længe sammen."

„Ha! jeg hører Fodtrin dernede; jeg kan mærke det paa deres Raslen i Sneen, de kommer allerede! —"

Men istedetfor nu at gaae sine Venner imøde, traad den unge Mand, uagtet han lod som om han var overbeviist om at det var dem, et Skridt tilbage og skjød med egen Haand Skaaden for, som Pigen før vilde gjøre fast, ja han lod paa samme Tid en Bjælke falde for, der tjende til at lukke Porten desto sikrere. Men hans Frygt, hvis det virkelig var Frygt, der bevægede ham til denne Forsigtighed, var overflødig, thi førend han endnu kunde gjøre et Skridt, eller blot tænke paa at gjøre det, lod Contents velbekjendte Stemme sig høre og forlangde at der skulde lukkes op. Larmen af de Ankommende, thi tilligemed Content traad den hele med Vildt belæssede Skare af Jægere ind, gjorde en Ende paa Samtalen. Tro benyttede sig af Leiligheden til at slippe bort i Mørket, for at underrette sin Mad-

moder om Folkenes Ankomst, en Forretning hun udførde uden at indlade sig paa at meddele Indholdet af sin Samtale med Eben Dudley.

Det er unødvendigt at beskrive hvor stor, efter en saadan Angst, den Glæde maatte være, hvormed Ruth gik sin Mand og sin Søn imøde. Skjøndt Provindsens strænge Sæder forbød ethvert hæftigt Udbrud af forbigaaende Lidenskaber, læsde man dog i den herlige Kones milde Øine, i hendes Kinders høie Rødme, den hemmelige Glæde i det Indre, imedens hun ved Aftensmaaltidet selv saae de Nysankomne tilgode.

Det tilbagevendte Selskab syntes ingenlunde at have erfaret mange usædvanlige Hendelser, heller ikke kunde man hos nogen af dem opdage den alvorlige Mine, der saa umiskjendeligt betegnede deres Forløbers Opførsel. Tværtimod havde enhver af dem sin egen simple Historie at fortælle, snart paa en mindre heldig Kammerats Bekostning, snart for at ingen Deel af hans personlige Jægerkunst skulde blive ubekjendt. Undskyldningerne for deres lange Udeblivelse vare de samme, som man pleier at bruge ved lignende Tilfælder; deels maatte den lange Fraſtand, deels de Fristelser, som en paa Bytte saa rig Jagt udsatte dem for, bære Skylden. Disse Menneskers Appetit, der havde tilbragt hele Dagen med et saadant Arbeide, var ikke mindre hæftig, end Spiserne vare tillokkende; derfor hengleed

den første Time rask, som saadanne Timer stedse pleie at henglide, nemlig ved Fortællinger om dristige Bedrivter og hvorledes der kun manglede et Haarsbred i, at denne eller hiin Raa var blevet skudt, og hvorledes dette eller hiint Vildt, hvis Lykken ikke havde været ugunstig, nu vilde have været tilstede, som et Tegn paa dens Behændighed, der havde fældet det. Først efterat den personlige Forsængelighed tilstrækkeligt var bleven tilfredsstillet, og selv en Grændsebeboers Hunger ikke formaaede at udrette mere, begyndte Jægerne med noget mere Maadehold at see sig om, at gjennemgaae Dagens Begivenheder med behørig Rolighed og en med deres sædvanlige Selvbeherskelse passende Besindighed.

„Vi savnede Tonen af din Muslingskal, Eben Dudley! da vi kom til Huulveien i Bjærget," — sagde Content, da der skeede et Ophold i Samtalen; — „og siden efter kunde ingen af os enten med Øie eller Øre finde et Spor af dine Bevægelser, førend vi traf Dig her ved Porten, posteret som en Spion paa Luur."

Den, hvem disse Ord vare stilede til, havde endnu ikke taget Deel i de Andres muntre Samtale. Medens de Andre spiisde med god Appetit, eller indlod sig i den uskyldige Spøg, som saa alvorlige Mænd, som hans Kammerater vare, ikke ansaae for utilladelig, rørde Dudley kun lidet af Spiserne og ikke en eneste Gang formildede et Smiil Musklerne i hans haarde Ansigts-

træk. En Alvor og en Taushed, saa usædvanlig hos en, der sjældent lagde nogen af disse to Egenskaber for Dagen, maatte nødvendig vække Opmærksomhed. Men alle skjøde Skylden paa det, at han med tomme Hænder var kommen tilbage fra Jagten, og da deres Foresatte nu engang intet Ondt havde fundet i at give Samtalen en saadan Retning, lod man den formeentlige Straffskyldige ikke forblive udrillet.

„Slagteren har ikke havt meget med Slagteriet i Dag at bestille;" — sagde en af de unge Folk — „til Straf for hans Fraværelse da det gjaldt, burde han skikkes tilbage til Bjærget, for at hente de to Raabukke, som han vil finde hængende paa et Ahorntræ, ikke langt fra Kilden. Paa en eller anden Maade maa jo dog engang vort Kjød gaae igjennem hans Hænder, hvis det skal smage."

„Siden den vildfarne Spidshorn er død, vil det ikke ret lykkes med Ebens Haandværk" — lagde en Anden til — „det modløse unge Menneske er netop som en, der er beredt til, at afstaae sit Kald, til den første der forlanger det."

„Den Fremmede har udentvivl lagt an paa de frit omløbende Dyr, fordi de dog tilsidst have et bedre Kjød, end en feed Bede," — vedblev en Tredie — „derfor har man ogsaa førend Jagten i Dag slet ikke kunnet

finde noget. Uden Tvivl har han et rigt Forraad for alle, der ville see sig om i hans Stalde efter Vildt."

Ruth bemærkede at hendes Mands Ansigt blev alvorligt, da de sidste Hentydninger erindrede om en Tildragelse, som han hellere ønskede forglemt; for dersor at bringe Tilhørernes Tanker hen paa en mere passende Gjenstand, blandede hun sig i Samtalen med følgende Ord:

„Forstaaer jeg Eder ret?" — raabde hun hastig — „aftager den vakkre Dudley i sin Kunst? Aldrig har jeg dog med mere Vished gjort Regning paa Forraad for Bordet, end naar han blev sendt til Bjærgene, for at skaffe fede Raadyr eller velsmagende Uhrhøns. Det skulde dog gjøre mig ondt at høre, at han begynder at tabe sin Duelighed til Jagten."

„Menneskет bliver tungsindigt af den megen Spisen," — mumlede en Spøgefugl i Skjæget, medens han i den anden Ende af Værelset var beskjæftiget med noget Redskab — „Han gjør gjærne sine Udflugter alene, for at ingen skal see hvad han finder; jeg troer, at han har stor Lyst til at reise over Havet for at blive Soldat."

Hidtil havde Gjenstanden for deres spøgefulde Angreb i Taushed hørt til, da han var alt for overbeviist om det gode Rygte, han stod i, til at han skulde føle sig truffen af deres Stiklerier; dog ved Tonen af den

sidst Talendes Stemme greb han sig med den ene Haand i det buskede Bakkenbart, og kastede et opirret og bebreidende Blik til den allerede angerfulde Jomfrue Tro Ring; hans hele naturlige Fyrighed vendte igjen tilbage.

„Det kan gjærne være, at min Færdighed har forladt mig," — sagde han — „og at jeg hellere er alene, end kjeder mig i Selskabet med visse Folk, som jeg vel kunde nævne — for ikke at tale om Pigejægerne, der ride omkring i Kolonien og sætte ærlige Folks Døttre Fluer i Hovedet; — men hvorfor skal jeg da ganske alene udholde Ilden af eders Vittighed, da der dog gives en anden, der, som det syntes, har forvildet sig endnu længere ind i Skoven, end Eben Dudley?"

Det ene Øie søgde nu det andet og enhver af de unge Mænd gjennemløb med flygtige Blikke Ansigterne paa de Andre, for at opdage hvem den Fraværende kunde være. Grændsebeboerne rystede paa Hovedet, og man var i Færd med at yttre høit, at der ikke manglede nogen, da Ruth raabde:

„Sandelig, Indianeren mangler!"

Saa bestandig var Frygten for Fare fra de Vildes Side hos dem, der boede paa den aabne Grændse, at de alle ved disse Ord, sprang op, som ved en pludselig, almindelig Indvirkning, i det de betragtede hverandre med en Forundring, der meget lignede Skræk.

„Drengen var os hos, da vi gik ud af Skoven,"

— sagde Content efter en dødstille, minutlang Pause — „jeg roesde ham for hans Virksomhed og den Færdighed, han lagde for Dagen i at finde Dyrenes Smuthuller, skjøndt han sandsynligviis ikke forstod hvad jeg sagde."

„Og hvis det ikke var synd igt, at aflægge en Ed for saadan en Smaatings Skyld, vilde jeg sværge paa Evangeliet selv, at han endnu var tæt ved mig, da vi traad ind i Frugthaven." — føiede Ruben Ring til, en Mand, der i Kolonien var berømt formedelst sit skarpe Syn.

„Og jeg vil aflægge enhver lovlig og med min Samvittighed overeensstemmende Ed eller Forklaring om at han ikke er kommen ind ad Porten, da jeg aabnede den med egen Haand;" — sagde Eben Dudley — "Jeg talde alle dem, der gik ind og veed ganske vist at der ikke befandt sig nogen Rød iblandt dem."

„Kan Du da slet ingen Efterretning 'give os om Drengen?" — spurgte Ruth, hvis Bekymring var saa meget lettere at vække, som Gjenstanden længe havde gjort hende urolig og beskjæftiget hendes Indbildningskraft.

„Ingen. Hos mig har han ikke været siden i Middags. Jeg har fra dette Øieblik af ikke seet noget levende Menneskets Ansigt, med mindre jeg skulde kalde et vist hemmelighedsfuldt Væsen, der stødte paa mig i Skoven, saaledes."

Maaden hvorpaa Jægeren taelde var for alvorlig og naturlig til at den ikke skulde indgyde Tilhørerne noget af den samme Alvor. Maaskee bidrog ogsaa Puritaneren, der i dette Øieblik traad ind, noget til, at forjage den Letsindighed, der hidindtil havde behersket de unge Folks Gemytter, thi der er ingen Tvivl om, at der ved hans Komme bemærkedes en større Spænding paa alle Ansigter. Et Minut ventede Content i ærbødig Taushed, indtil hans Fader, der skred langsomt igjennem Kredsen, havde naaet sit Sæde; derpaa gik han hen til ham, for at underrette ham om en Sag, der begyndte at see ud til at fortjene en nærmere Undersøgelse.

Niende Kapitel.

Den allersidste Nat,
Da just hiin Stjerne, i sit Løb paa Himlen
Fra Polen hen mod Vesten lysde der,
Hvor nu den gloder, saae Marcel og jeg,
Som Klokken just slog eet — o stille, stille! —
Der kommer det igjen!

Hamlet.

Da vi have i Sinde med al mulig Troskab at fortælle de i denne simple Legende forekommende Begivenheder, er det vor Pligt, ikke at fortie nogen Omstændighed, der kan tjene til at udbrede det nødvendige Lys over samme, eller dølge nogen Anskuelse, der kan sætte Læseren i Stand til at trænge dybere ind i de forskjellige handlende Personers Charakteer. Men for at forrette vort Embede med tilstrækkelig Klarhed og Nøiagtighed, er det nu nødvendigt for et Øieblik at afbryde Handlingen i vor Historie og gjøre en lille Udskeielse.

Det, der hidtil er sagt, beviser tilstrækkeligt, at Heathcoterne levede paa en Tid og i et Land, hvor selsomme og eiendommelige religiøse Dogmer vare i Gang. I de Dage, da man med Tillid ventede og høit bebudede synlige Aabenbarelser af Forsynets God-

hed, ikke blot i Henseende til aandelige, men ogsaa i Henseende til timelige Gaver, er det ingenlunde at undres over, at man tænkte sig mange onde Magter, der udøvede deres Ondskab paa een vore Tiders Erfaring modsigende Maade. Da det imidlertid ikke er vor Hensigt at give metaphysiske eller theologiske Stridigheder Plads i disse Blade, ville vi heller ikke nærmere undersøge visse vigtige Begivenheder, der, efter de fleste med disse Kjendsgjærninger samtidige Skribentere, have fundet Sted paa denne Tid i Kolonierne i Ny-England. Det er tilstrækkeligt bekjendt, at man den Tid har troet, at Troldom, ja en endnu mere umiddelbart fra Djævelen udsprungen Kunst, blomstrede i denne Verdensdeel i en Grad, der sandsynligviis stod i et meget rigtigt Forhold til den Flid, med hvilken alle andre Kunster blevne drevne.

Der gives saa mange vigtige og agtværdige Autoritæter, der paastaae Tilværelsen af saadanne onde Indvirkninger, at der behøves en dristigere Pen, end den, vi føre, til uden vigtige Grunde at turde drage dem i Tvivl. „Nymodens Folk" — siger den lærde og fromme Cotton Matther, Doctor i Theologien og Medlem af det kongelige Akademi — „gjøre sig maaskee lystige over saadanne Ting, men naar i et Land, hvor man sikkert besidder ligesaa megen Forstand, som den øvrige Menneskeslægt, hundrede af de Fornuftigste

vide, at de ere sande, saa kan blot Sadducæismens dumme og letsindige Aand vove at tvivle om deres Tilværelse." — Mod denne alvorlige og troværdige Forfatter vove vi ikke at begynde nogen sceptisk Undersøgelse; vi bukke dybt for en saadan Skribents Vidnesbyrd, som det meest afgjørende, endskjøndt det — da Troen undertiden bliver begrændset af geographiske Linier og antager Farve efter Folkenes Charakteer — kunde være overeensstemmende med Klogskab i denne Henseende at henvise de Læsere, der beboe den anden Halvkugle, til Englands almindelige Ret, saaledes som Keeble aandrigt udlægger den, og hint høit civiliserede og oplyste Lands tolv Dommere havde billiget den. Efter at vi saa kraftigt have beraabt os paa saa agtværdige Vidner for at skaffe det, vi nu have at forebringe, Tiltro, vende vi tilbage til Indholdet af vor Fortælling, fuldkommen overbeviiste om, at Begivenhederne selv nok ville udbrede Lys over en Gjenstand af en saa høi og almindelig Betydenhed.

Content ventede, som sagt, fuld af Ærbødighed, indtil hans Fader havde indtaget sit Sæde, og efter at han var vis paa at den ærværdige Puritaner ikke havde i Sinde, selv at gjøre Begyndelsen, tog han sig selv for, at forhøre sine Tjenestefolk, og dette Forhør begyndt han med en Alvorlighed, som Gjenstandens Vigtighed fuldkommen retfærdiggjorde.

„Du har sagt, at Du har mødt nogen i Skoven;" — sagde han — „bliv ved at meddele os de nærmere Omstændigheder ved dette Møde, og fortæl os hvad det var for en!"

Da Eben Dudley saae sig saaledes opfordret til at tale, lavede han sig til at give et fuldstændigt og tilfredsstillende Svar. Dog kastede han først et Blik paa alle de nysgjerrige Ansigter omkring sig, men lod det dvæle noget længere paa et halvt deeltagende, halvt vantro og noget ironisk smilende Die, der fra den yderste Krog i Værelset var hæftet paa hans, og begyndte derpaa som følger:

„Det er Eder alle bekjendt, at vi, efterat have naaet Toppen af Bjærget, bleve saaledes fordeelte, at enhver af os skulde gjennemstrøife sit eget District af Skoven, for at hverken Damhjorte, Raabukke eller Bjørne saa let skulde faae Leilighed til at undslippe. Da Ruben Ring er stor og stærk og i Ord for at være mere rapfodet, end mange Andre, sandt vor Huusbonde, den unge Kapitain, for godt, at befale ham, at han skulde danne Flanken paa den ene Side af Skoven, medens han paalagde en Anden, der hverken i Hurtighed eller i Kraft giver Ruben noget efter, at forrette den samme Tjeneste paa den anden Side. I de første to Timer foresaldt der intet paa den Flanke, hvorpaa jeg befandt mig, der er værd at fortælle, undtagen at jeg flere

Gange stødte paa en Labyrint af tydelige Raadyrspor, der dog ligesaa ofte førde til intet,"

„Det er Tegn, der ere sædvanlige i Skovene, og intet andet, end et Beviis paa, at Raadyrene, ligesom enhver anden lystig Skabning, have deres Lege, naar de ikke plages af Hunger, eller ere udsatte for Fare;" — bemærkede Content roligt.

„Jeg lægger heller ingen synderlig Vægt paa disse skuffende Spor," — vedblev Dudley igjen — „men ikke længe efter at jeg havde tabt Lyden af Muslingtrompeten, jog jeg en ædel Raabuk op af sit Leie under en stor Skarntydebusk, og ved at forfølge det flygtede Vildt kom jeg saa langt ind i Skoven, at det vel kunde regnes for et Par Timers Gang."

„Og hele den Tid fandt Du ingen Leilighed til at træffe noget Dyr?" — „Aldeles ingen. Heller ikke vil jeg fordriste mig til at sige, at, hvis der virkelig havde viist sig en Leilighed, min Haand da skulde have fordristet sig til at tragte det efter Livet."

„Saae Du da noget paa Vildtet, der kunde give en Jæger Lyst til at skaane det?"

„Jeg saae det paa Vildtet, der kunde formaae et Christenmenneske til at anstille alvorlige Betragtninger."

„Tael dog lidt mere tydeligt om Dyrets Beskaffenhed og Udseende," — sagde Content en Smule utaalmodig, medens de unge Folk af begge Kjøn antoge

Stillinger, der røbede en endnu mere spændt Opmærksomhed.

Dudley taug et Øieblik stille og begyndte derpaa at fortælle, paa en mindre gaadefuld Maade, hvad han fandt særsomt i sin Beretning.

„For det Første" — sagde han — „var der intet Spor at bemærke, hverken til eller fra den Plet, som Dyret havde valgt til sit Hvilested; for det Andet, da det var jaget op, blev det ikke bange, men sprang afsted foran mig, om som det var en Leeg, dog passede det vel paa, at det uden et Øieblik at forsvinde for mine Øine, var saa langt forud, at min Bøsse ikke kunde naae det; endelig var ogsaa Maaden, hvorpaa det forsvandt, ligesaa mærkværdig, som dets Bevægelser."

„Og paa hvad Maade kom det Dig af Syne?"

„Jeg havde jaget det op paa Toppen af en Høi, hvor et sikkert Øie og en fast Haand havde kunnet bemægtige sig en Buk af en langt mindre Gestalt, da — — — har ingen af Eder mærket noget, der kunde ansees for forunderligt paa en Aarstid, da Sneen endnu ligger paa Jorden?"

Tilhørerne saae nysgjerrigt paa hverandre; enhver af dem anstrængde sig for, at erindre en eller anden usædvanlig Tone, for at give en Fortælling, der mere og mere tiltog i det Tiltrækkende og Overnaturlige, endnu mere Sandsynlighed.

„Er Du ogsaa vis paa, Barmhjertighed! at den Hylen vi hørde fra Skoven, ogsaa kom fra en pryglet Jagthund?" spurgde en af Ruths Tjenestepiger sin blaaøiede Medtjenerinde, der ligesom hun var tilbøielig til at bidrage Sit til at stadfæste et viunderligt Eventyr.

„Det kan ogsaa have været noget andet," — var Svaret — „Jægerne have vel sagt, at de have pryglet en ung Vindspiller, fordi han var urolig. —"

„Det mangedobbelte Ekko dannede en Labyrinth af Toner, der klang som Larmen af et faldende Træ," — sagde Ruth tankefuld — „Jeg erindrer endnu at jeg spurgde om det ikke var et vildt Dyr, der gav Anledning til at de alle affyrede deres Geværer, men min Fader var af den Mening, at Døden havde undergravet Rødderne af en svær Eeg."

„Hvad Tid var det omtrent?"

„Meget over Middag, thi jeg tænkde just i det Øieblik paa, hvor meget Folk, der havde arbeidet lige fra det gryede ad Dag, nu maatte trænge til at faae noget at leve af."

„Nu, det var den Tone, jeg taelde om. Den kom ikke fra noget faldende Træ, men opstod langt oven over Skoven, høit oppe i Luften. Havde en, der er mere indviet i Naturens Hemmeligheder, hørt den —"

„Saa vilde han have sagt, at det tordnede" — afbrød Tro Ring ham, der, ikke, som de fleste af Tilhø-

rerne, syntes at besidde meget af den Egenskab, som hendes Navn betegnede. — „Sandelig, Eben har udført Heltebedrivter paa denne Jagt; han er kommen hjem med en Tordenkile i Hovedet, istedetfor med en feed Raabuk paa Nakken."

„Tael ærbødigt, Pige! om Ting, som Du ikke forstaaer!" — sagde den gamle Marcus Heathcote med bydende Alvor — „Undertegn aabenbare sig for den Uvidende, som for den Lærde; og om ogsaa opblæste Mennesker, der udgive sig for Philosopher, paastaae, at Elementernes Krig ikke er andet, end Naturen, der renser sig selv, saa vide vi dog af Oldtidens Vidnesbyrd, at den forkynder endnu andre Ting. Beelzebub tør byde over Luftens Forraadskammer; ham er det tilladt at afskyre Himmelens Skyts. At Fyrsten for Mørkets Magter har saa megen Deel i Chemien, som der behøves for at frembringe **aurum fulminans**, bliver paastaaet af en af vor Tids viseste Forfattere."

At tænke afvigende fra denne Erklæring og især fra den i Puritanerens Tale udviklede Lærdom var noget ingen i denne Forsamling fordristede sig til. Jomfrue Tro var glad ved, at kunne skjule sig blandt de af en ærefrygtsfuld Gysen gjennemtrængte Piger, og Contant bad, efter at han af Agtelse havde gjort en temmelig lang Pause, den af det vigtigste Afsnit af hans Beretning endnu opfyldte Jæger, at blive ved.

„Medens mit Øie saae sig om efter Glimtet af Lynet, der maatte have gaaet forud for denne Torden, hvis det havde været en naturlig, var Raabukken forsvunden; og da jeg nu ilede op ad Høien, for at beholde Vildtet i Syne, kom en Mand saa pludseligt stigende op fra den anden Side, at vi berørde hinandens Bryst med Bøsserne, førend nogen af os havde Tid til at fremføre et Ord."

„Hvad var det for en Mand?"

„Saavidt menneskelig Dømmekraft kunde slutte, syntes det at være en Reisende, der var i Færd med, paa sin Vei fra Stæderne i de lavere Egne, at trænge frem gjennem Skovene til Kolonierne i Bay Providence; men jeg anseer det for saare forunderligt at Sporret af en springende Buk paa en saa overordentlig Maade skulde føre os sammen."

„Og saae Du efter dette Møde endnu noget til Vildtet?"

„I Førstningen, saalænge jeg endnu var forvirret over denne pludselige Overraskelse, forekom det mig vistnok, som om et Dyr satte ind i den fjærne Tykning; men man veed jo nok hvor let det bedragerisk Skin fører til en falsk Slutning, derfor troer jeg ogsaa at mine Øine have bedraget mig. Der er ingen Tvivl om, at Dyret, efterat det havde udrettet d e t, som det

skulde udrette, er forsvundet paa Stedet i samme Øieblik og paa den Maade jeg har fortalt det."

„Det kan nok være mueligt! Og den Fremmede? taelde I ikke med hinanden førend I skildes ad?"

„Vi blev en føie Tid sammen. Han fortalde meget sælsomt om Ting, som Folk, der boe ved Søen, have erfaret. Efter den Fremmedes Udsagn have Mørkets Magter aabenbaret sig i Provindserne paa en gyselig Maade. Utallige Troende ere blevne forfulgte af de Usynlige og have lidt meget baade paa Legeme og Sjæl."

„Paa saadan noget har jeg i min Tid oplevet ret mærkelige Exempler!" — sagde Marcus Heathcote, i det han med sin dybe, Opmærksomhed fordrende, Stemme afbrød den bange Taushed, der fulgde paa Efterretningen om hvor tungt de fredelige Colonister vare blevne hjemsøgte. — „Har Manden, som Du taelde med, ikke berettet Dig noget nærmere om disse Fristelser?"

„Han taelde endnu om andre Tegn, der skulde forkynde at Trængsler ere forhaanden. Da jeg fortalde ham om min besynderlige Jagt og om den Larm, der kom ned fra Luften, sagde han: „Saadan noget vilde man i Stæderne ved Bugten ansee for Smaating; der har Uveir og Lynild sidste Sommer anrettet mange Ulykker, i det Beelzebud især har yttret sin Ondskab derved, at han voldte, at der skeede megen Skade i Herrens Huse."

„Der har allerede i lang Tid været Grund til at formode," — sagde den Gamle — „at de Retfærdiges Pillegrimsfart til disse Ørkener skulde blive hjemsøgt af et hæftigt Anfald af disse onde Væsner, thi da de selv nære det Onde i sig, fortryder det dem, at see Mennesker kjæmpe for ikke at komme bort fra den snævre Sti. Vi ville nu gribe til det eneste Vaaben, som det er os tilladt at føre i denne Krig, men som ogsaa, naar det bliver ført med Flid og Iver, upaatvivleligt maa tilkjæmpe os Seieren."

Uden at vente til Eben Dudley havde fuldendt sin Historie, reisde den Gamle sig efter disse Ord, og i den oprette Stilling, der var brugelig blandt Sectererne, lavede han sig til at bede. Den alvorlige, frygtsomme, men til samme Tid med barnlig Tillid udrustede Forsamling fulgde hans Exempel, og allerede havde Puritanerens Læber aabnet sig for at tale, da en sagte, bævende Tone, som af et Blæseinstrument, lod sig høre udenfor, og trængde ligetil det Sted, hvor Familien var forsamlet. Der hang nemlig altid en Sømuslingskal ved Porten, af hvilken enhver af Familien, som et Tilfælde eller Forretninger maatte nøde til at blive over Tiden uden for Pilliſaderne, kunde betjene sig; man kunde derfor, saavel af Retningen, som af Lydens Beskaffenhed, slutte at nogen stod uden for Døren, og ønskede at blive indladt. Almindelig og hurtig, som

Øieblikket, var den Virkning, denne Tone gjorde paa Forſamlingen. Den Samtale, der nylig var bleven ført, forhindrede ikke at de unge Mænd uvilkaarligt ſaae ſig om efter deres Vaaben, medens de forſtrækkede Fruentimmere trængde ſig tæt ſammen, lig en Flok frygtſomme, ſittrende Lam.

„Det er ſikkert et Signal udenfra!“ — Bemærkede Content endelig, efterat han havde ventet indtil Lyden var ganſke hendød i de forſkjellige Bøininger af Bygningen. — „En eller anden Jæger, der er faret vild, fordrer Gjæſtfrihed.“

Eben Dudley rystede paa Hovedet, ſom om han var af en anden Mening, men ſtöd med Geværet i Haanden, ſom alle de andre unge Mænd og ligeſaa uvis, ſom de, om hvad der nu var det raadeligſte at gjøre. Det lader ſig ikke beſtemme hvorlænge denne Raadvildhed vilde have varet, hvis der ikke var bleven givet nok et Signal; men den, ſom ſtod udenfor ſyntes at være alt for utaalmodig til at ville vente ſaa længe. Endnu engang tonede Muslingſkallen og med langt mere Eftertryk, end forhen. Lyden var mere vedholdende, klarere og dristigere, end den, der før var trængt indenfor Væggen af Huſet, ſaa fuldtonende og klangrig, at den, der nu havde ſat Læberne til Inſtrumentet, maatte have været meget øvet i at bruge det.

Neppe vilde Content nogenſinde have vægret ſig

ved at adlyde en af sin Faders Befalinger, om den endogsaa stemde nok saa lidet overens med hans egen Tilbøielighed. Men nu befalede Puritaneren sin Søn at undersøge Sagen nøiagtigt, da denne, efter modent at have overlagt Sagen, var overbeviist om at det var nødvendigt at tage en fast Beslutning og allerede var i Begreb med at give Dudley og Ruben et Vink om at de skulde ledsage ham. Nu gav han de øvrige endnu et Tegn, at de skulde blive i Værelset, tog et Gevær, hvis Nøiagtighed han i Dag mere end een Gang havde havt Leilighed til at prøve, og gik da foran begge ud til Porten.

„Hvem lader denne Stemme lyde ved min Port?" — Spurgde Content, da han og hans Ledsagere havde stillet sig bag en Jordforhøining, der netop var anlagt for at beherske Indgangen — „Hvem kalder en rolig Familie paa denne Tid af Natten til deres Udenværker for at forsvare sig?"

„En, der behøver det, han beder om, og som ellers ikke vilde forstyrre din Ro" — var Svaret — „Luk kun din Port op, Søn af Heathcote! det er en Broder i Troen, og en, der er de samme Love undergiven, som Du, der forlanger denne Tieneste af Dig."

„Der er virkelig en Christen udenfor;" — sagde Content, i det han ilede til Porten, rev den i en Hast op, og raabde: „Trin indenfor, i Guds Navn, trin

indenfor, jeg byder Dig hjærteligt velkommen til alt, hvad vi kunne byde Dig."

Indhyllet i en Rytterkappe besvarede en høi Mand, efter hans Trin at dømme, af svær Legemsbygning, Contents Hilsen med et Buk og traad derpaa strax ind igjennem Porten. Alles Øine vare skarpt fæstede paa den Fremmede, der, efter at have gjort nogle Skridt op ad Høien, blev staaende, medens de unge Karle, under deres Huusbondes Anførsel igjen lukkede Porten omhyggeligt i Laas. Da Skaader og Slaaer vare i Orden ledsagede Content sin Gjæst. Efter et andet, unyttigt Forsøg paa at kjende hans Person ved det svage Stjærneskin, tiltaelde han ham saaledes, paa den ham egne, blide og rolige Maade.

„Du trænger vist meget til Spise og Varme. Veien mellem denne Dal og det nærmeste beboede Sted er lang og trættende, og den, der paa en Aarstid, som denne, tilbagelægger en saadan Vei, maa ikke være lang fra at vansmægte. Følg nu med mig og benyt Dig af det, vi tilbyde, saa frit, som om det var din Eiendom."

Den Fremmede røbede vel intet af den Utaalmodighed, som, efter hvad Arvingen til Wish-Ton-Wish meende, en Mand i hans Stilling havde Grund til at føle, imidlertid fulgde han dog med Beredvillighed Indbydelsen. Hans Vært gik foran, han selv fulgde,

efter med afmaalte, gravitætiske Skridt, og da den Første standsede een eller to Gange for at henvende nogle høflige Ord til ham, viisde han ingen ubeskeden Længsel efter hine legemlige Forfriskelser, der dog maatte være høist kjærkomne for et Menneske, der havde reist saa langt i et ondt Veir og paa en Vei hvor man hverken saae nogen menneskelig Bolig eller med Sikkerhed kunde nyde nogen Hvile."

„Her finder Du Varme og en venlig Modtagelse!" — Med disse Ord førde Content ham ind til en Gruppe af ængstligtventende Mennesker — „Inden to Minutter skal alt være tilstede, hvad der er nødvendigt for at vederqvæge Dig."

Da den Fremmede saae sig udsat for det klare Skin af en saa stærk Ild, og for saa mange forundrede Dines nysgjerrige Blikke, standsede han, men kun for et Øieblik. Roligt skreed han derpaa fremad, kastede den spanske Rytterkappe, der hidtil havde skjult hans Ansigt, af Skulderne og nu saae de Alle det strænge Øie, de haarde Træk og den athletiske Gestalt af den Mand, der engang tilforn, uden mange Ceremonier, var traadt ind i Wish-Ton-Wish, og saa hemmelighedsfuldt havde forladt det igjen.

Puritaneren var staaet op med en rolig og høflig Mine, for at modtage hans Besøg, men da hans Øine faldt paa hans Ansigt og han gjenkjendte den Frem-

medes Person, da gjennemlynede en mægtig og overordentlig Følelse hans sædvanligt saa strængt beherskede Ansigtstræk.

„Marcus Heathcote!“ — sagde den Fremmede — „Dig gjælder mit Besøg. Det vil vare længere eller kortere, eftersom Du optager det, jeg har at udrette hos Dig. Anliggender af den yderste Vigtighed fordre, at saa liden Opsættelse som mueligt finder Sted, inden Du bliver underrettet om mit Ærinde.“

Det lader sig ikke nægte, at Veteranen var overordentlig overrasket og paa en ganske egen Maade; men der behøvedes ogsaa særdeles opmærksomme og skarpe Blikke for at opdage det, saa snart vidste han at fatte sig. Hurtigt vendte den Selvbeherskelse, der saa meget udmærkede ham, tilbage, og med en rolig Mine, lig den, som Venner betjene sig af i fortrolige og fuldkommen sikkre Øieblik, vinkede han ad den Anden, at han skulde følge ham ind i det indre Værelse. Den Fremmede gjorde et let Buk, da han gik forbi Ruth og traad derpaa ind i det Kammer, der var bleven valgt til denne hemmelige Samtale.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tiende Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Conanchet

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Tredie Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Tiende Kapitel.

Marcellus: "Skal jeg staae efter det med Hellebarden?"
Horatio: "Gjør det kun hvis det ei vil staae."
Bernardo: "Her er det!"
Horatio: "Her er det!"
Marcellus: "Ha, det er borte!"

Hamlet.

Det var ikke meget længere end eet Minut, at denne uventede Gjæst, uden Kappe og gjenkjendt af dem alle, havde været udsat for Selskabets nysgjerrige Blikke. Dog var dette nok for Mennesker, hvem sjeldent den ringeste Eiendommelighed i Klædedragt og Udseende undgik, til at bemærke noget af det meest Paafaldende ved hans Paaklædning. De tunge Rytterpistoler, som han engang tilforn havde foreviist, stak i hans Bælte og den yngre Marcus blev atter Dolken med det sølvbeslagne Greb vaer, der forrige Gang havde stukket ham saa meget i Dinene. Da imidlertid hans Bedstefader og den Fremmede saa

hurtigt forlode Værelset, kunde Drengen ikke bestemme om Dolken var af den samme sælsomme Form, som den, der hang over den Førstes Seng, snarere som et Minde om længstforsvundne Begivenheder, end fordi han ventede at bruge den meer.

„Manden har endnu ikke skilt sig ved sine Vaaben!" — raabde den skarpseende Dreng, da han saae at enhver anden Tunge taug. — „Vilde han dog nu lade dem blive hos Bedstefader, for at jeg kunde forfølge den listige Wamponoag til hans hemmeligste Smut —."

„Ubesindige Dreng, Du har en alt for letfærdig Mund!" — sagde Ruth, der ikke blot havde sat sig igjen, men endogsaa taget sat paa det lette Arbeide, som Tegnet udenfor Porten havde afbrudt, og det med et saa roligt Udvortes, at det ikke kunde forfeile en beroligende Virkning paa hendes qvindelige Tjenestetyende. — „Istedetfor de Fredens Lærdomme, som man giver Dig, er Din utæmmede Sjæl bestandigt hengiven til Kamp."

„Er der da noget Ondt i, at jeg ønsker, at være saaledes bevæbnet, som det passer for mine Aar, for at jeg kan være til Nytte, naar det kommer an paa at bekjæmpe vore Fjender, og maaskee ogsaa bidrage til at forskaffe min Moder Sikkerhed?"

„Din Moder nærer ingen Frygt;" — svarede Matronen alvorligt, medens dog den høihjertede, om ogsaa undertiden letsindige Drengs Tale behagede hende saa

meget, at hun kastede et velvilligt, skjønt stjaalet Blik til ham. — „Fornusten har nu lært mig, hvor taabligt det er, at blive saa forskrækket naar nogen om Aftenen banker paa vor Port. Læg kun Eders Vaaben bort, Folk! I seer jo, at ogsaa min Mand har sat sin Bøsse tilside! Er der virkelig nogen Fare paafærde, vil hans Blik nok give os et Tegn; forlad Eder derpaa! —"

Den herlige Kones simple Tale havde ikke overdrevet noget, da hun taelde om sin Mands Sorgløshed; denne var iøiefaldende nok; Content havde ikke alene sat sine Vaaben tilside, men ogsaa forsøiet sig igjen til sit Sæde ved Ilden; dertil var hans Blik ligesaa roligt, ligesaa tillidsfuldt, og, hvad en opmærksom Jagttager let kunde see, ligesaa talende som hendes. Hidindtil havde den haandfaste Eben Dudley staaet, støttet til sit Gevær, ligesaa ubevægelig, og, som det lod, ligesaa følesløs som en Billedstøtte. Da han imidlertid var vant til, at vise en streng Lydighed mod Huusmoderen, satte han sit Gevær omhyggeligt, efter Jægerskik, op til Væggen; derpaa kløede han sig i det purrede Haar, som om han ved denne Bevægelse vilde fremskynde sin aldrig ret hurtige Tankegang og udbrød derpaa i følgende Ord:

„En bevæbnet Haand er ikke unødvendig i disse Skove; men den som om Morgenen rider bort fra Bredden af Connecticut og endnu samme Aften vil naae Wish-Ton-Wish, trænger ikke mindre til en bevæbnet Hæl.

Den Fremmede reiser ikke mere i en Sadel, det er klart, thi han bærer ingen Sporer paa Støvlerne. Da han med dygtige Sting i Siden sporede den elendige Hest, der nu er bleven en Spise for Ulvene, igjennem Skovene, var han bedre udrustet, end han nu er. Jeg har endnu i Dag seet Benene af Dyret. Frosten og Rovfuglene have poleret saalænge paa dem, at de i Hvidhed ikke give Sneen paa Bjergene noget efter."

Engstlige og megetsigende Blikke bleve flygtigt vexlede imellem Content og hans Hustrue, medens Eben Dudley paa ovenomtalte Maade yttrede sine Tanker over den Fremmedes uventede Ankomst.

„Gaa Du til Vestsiden af Pallisaderne og se Dig om!" — sagde den Sidste — "Se til om Indianeren ikke driver omkring i Nærheden af Huset, af Skamfuldhed over at han er bleven saalænge ude, og maaskee af Frygt ikke giver Tegnet, for at han kan blive indladt. Jeg kan ikke tænke mig, at Drengen har i Sinde, at forlade os uden Afsked og uden mindste Tegn paa Velvillie."

„Jeg vil ikke vove at bestemme hvor megen eller hvor liden Høflighed den Grønskolling troer, at være vor Huusbonde og hans Familie skyldig; men hvis han ikke allerede er borte, saa smælter dog Sneen ikke saa pludseligt i Tøveir, som Drengen engang tidligt eller sildigt vil forsvinde; Ruben Ring, Du kan jo see i Mørke lige-

saa godt, som ved lys Dag, kom med, for at intet Spor skal blive ubemærket. Skulde din Søster, Tro, ville være med, vil den Røde ikke let være ude paa den frie Mark, uden at blive anraabt."

„Hvorfor ikke?" — svarede Pigen knibsk — „min qvindelige Pligt forder mere, at jeg skal sørge for den Mands Fornødenheder, der siden Solen stod op har gjort en saa lang og besværlig Reise. Undgaaer Drengen dine Spionblikke, aarvaagne Dudley! saa kan han være fuldkommen sikker for enhver andens."

Pigens Broder viisde langt mindre Utilbøielighed til at esterkomme Dudleys Opfordring, og de to unge Mænd vare just i Begreb med at begive sig bort, da Klinken, som Dudley allerede havde lagt Haanden paa, hævede sig langsomt, uden at han trykde paa den, Døren gik sagte op, og Gjenstanden for den Opdagelsesreise, de havde i Sinde, gled forbi dem, og indtog sin gamle Plads i det yderste Hjørne af Stuen. I Maaden, hvorpaa den unge Fange sneeg sig ind, laa der saa meget af hans sædvanlige stille Maneer, at det et Øieblik forekom dem, der saae hans dunkle Gestalt bevæge sig igjennem Værelset, at det blot var det Besøg, som han altid ved denne Tid var vant til at aflægge. Men snart vendte Forundringen tilbage og med den ikke alene Mistanke, formedelst Omstændighederne ved hans Forsvinden i Sko-

vene, men ogsaa Forbauselse over den uforklarlige Maade, hvorpaa han igjen var kommen ind ad Porten.

„Der maa sees efter Pallisaderne!" — raabde Dudley, saasnart han ved et nyt Blik havde overtydet sig om, at hans Øine virkelig saae den, man havde savnet. — „Der, hvor saadan en Knægt kan komme ind, er det ogsaa mueligt for en heel Hob at følge ham."

„Sandelig," — udbrød Content — „dette fordrer en Forklaring. Er Drengen maaskee kommen ind, da vi aabnede Porten for den Fremmede? Her kommer en, der kan give os Oplysning herom."

„Saaledes er det," — sagde den betegnede Person, der tidligt nok traad ud af det indre Værelse for at kunne høre Spørgsmaalet. — „Jeg fandt denne vilde Dreng nær ved Porten og paatog mig den christelige Forretning at byde ham Velkommen. Jeg er overbeviist om, at en af Hjertet saa god og veltænkende Kone, som Madame Heathcote, ikke vil vise ham Døren."

„Han er ingen Fremmed ved vor Arne, eller ved vort Bord," — sagde Ruth — „men hvis dette end ikke var Tilfældet, vilde Du dog have gjort vel deri. —"

Eben Dudley saae vantro ud; hans Sjæl havde i Dag været saa voldsomt beskjæftiget med Syner og Viundre. Imidlertid var der altid en Grund forhaanden til at satte Mistanke til Ynglingen for den Maade, hvorpaa han indsandt sig igjen.

„Det kan ikke skade, at man seer til Laasene," — mumlede han — „for at der ikke skal komme andre bag efter, med hvilke man ikke saa let vil kunne blive færdig. Nu da usynlige Kræfter dog engang drive deres Væsen i Kolonien, lader der sig ikke saa let sove roligt."

„Saa paatag Dig da selv Forretningen, og besæt Vagten indtil Midnatsklokken slaaer;" — sagde Puritaneren med et Eftertryk, der viisde, at han virkelig havde vægtigere Bevæggrunde til sin Befaling, end Ebens Frygt, der alene grundede sig paa en Ahnelse. — „Førend Søvnen overmander Dig skal en Anden nok løse Dig af."

Marcus Heathcote opløftede sjældent sin Stemme, uden at ærbødig Taushed gjorde endog det sagteste af hans Ord forstaaeligt. Men ved nærværende Leilighed udbredte sig, saasnart han aabnede Munden en saadan Stilhed i Værelset, at man neppe kunde mærke Tilhørernes Aandedræt, da han endte sin Befaling. Medens denne secundlange, dødstille Taushed varede, trængde en Tone af den ved Porten hængende Musling igjennem Luften, og klang næsten som et Ekko af den, der nylig havde sat Husets Folk i Skræk. Ved Gjentagelsen af saa usædvanlige Toner sprang alle op, dog uden at nogen af dem lod høre et eneste Ord. Content kastede et hastigt og spørgende Blik til sin Fader, der paa sin Side med Engstlighed søgde den Fremmedes Die. Men

fast og ubevægeligt stod denne, i det han krampeagtigt støttede sig med Haanden paa Ryggen af den Stoel, hvorfra han nylig havde reist sig, og med den anden, maaskee uvilkaarligt, fattede Grebet af hiint Vaaben, der saa meget havde tiltrukket sig den unge Marcus's Opmærksomhed, og som endnu befandt sig i det brede Læderbælte, der omgav hans Kjortel.

„Tonen klinger, som om den kom fra et Væsen, der kun lidet er vant til at omgaaes med jordiske Instrumenter," — hviskede en af dem, hvis Aand ved Dudleys Fortælling var bleven stemt til ubetinget at troe alt Overnaturligt.

„Lad Tegnet komme fra hvem det vil," — sagde Content — „besvares maa det! Dudley, tag dit Gevær; dette Besøg er saa usædvanligt, at mere end een Haand maa forrette Dørvogterembedet."

Jægeren adlød, stødte Ladningen dybere ind i Løbet af sit Gevær, og mumlede derved i Skjægget:

„Eders Herrer Militaire fra hiin Side Havet finde jo forfærdelig hastigt Sporret i denne Nat!"

Med disse Ord kastede han Geværet i den bøiede Arm, saae utilfreds og bebreidende til Tro Ring, og vilde just aabne Døren for sin Herre, da Stilheden udenfor blev afbrudt af en anden Tone, der klang fastere, mere vedholdende, klarere og renere, end den forrige.

„Man kunde næsten troe, at Muslingskallen toner for at spotte os," — bemærkede Content, i det han kastede et betydningsfuldt Blik paa sin Gjæst — „Aldrig lignede Toner hverandre mere, end begge disse ligne dem, som Du lod høre, da Du forlangde at lukkes ind."

For den Fremmedes Forstand syntes et pludseligt Lys at opgaae. Men mere med en gammel Bekjendts Frimodighed, end med en nysankommen Gjæsts Tilbageholdenhed, traad han ind i Kredsen, tilvinkede dem at de skulde tie og sagde derpaa:

„Bliver alle her, undtagen Capitainens Søn, denne unge Jæger og mig. Vi ville gaae ud; tvivler ikke paa, at de Tilbageblivendes Sikkerhed er vort faste Diemed!"

Uagtet det Selsomme ved dette Forslag, modsatte dog ingen af Familien sig, da Puritaneren hverken yttrede nogen Forundring eller Misbilligelse. Den Fremmede havde neppe udtaelt, førend han traad nærmere hen til Lyset, og undersøgde sine Pistoler. Derpaa vendte han sig til den Gamle og vedblev noget sagtere end forhen:

„Let kunde der gives mere af legemlig Kamp, end der kan være en Følge af den Indflydelse, som urolige Gemytter nu have i Kolonien. I et saadant

Nødstilfælde er en gammel Soldats Forsigtighed ikke af Veien."

„Mig vil den Haan ikke behage, der synes at ligge i disse Toner," — svarede Puritaneren — „den tilkjendegiver en ond, satanisk Stemning hos Fjenden. Vi have for kort siden i denne Koloni oplevet sørgelige Exempler paa hvad Asasels Lumskhed vover at prøve paa, og det vilde være forsængeligt at nære det Haab, at Synet af mit Bethel ikke skulde opirre de onde Magter til Vrede."

Skjøndt den Fremmede med Agtelse hørde paa sin Verts Tale, var det dog klart, at han tænkde paa Farer af et ganske forskjelligt Slags. Den Haand, der endnu hvilede paa Grebet af hans Vaaben, knyttede sig fastere sammen, og om hans Mund leirede der sig et kamplystent, skjøndt sorrigfuldt Udtryk; Mandens Bestemthed var tydelig nok, men Gjenstanden for den syntes ikke at være nogen overnaturlig Fjende, men en af Kjød og Blod. Han gav de to Kammerater, som han havde valgt sig, et Tegn, og gik foran dem ud i Gaarden.

Nattens Skygger vare blevne betydeligt dunklere; Mørket, der trods den endnu ikke saa sildige Aftentime, laa over Dalen, gjorde det vanskeligt, at kjende de Gjenstande, der vare noget borte. For derfor ikke at stille sig blot for en eller anden lurende Fare, hvis Tilvæ-

relse Mørket gjorde det umueligt at opdage, kunde de, der nu traad ud af Døren, kun fortsætte deres Vei med den største Forsigtighed. Men da de alle Tre vare komne i Sikkerhed bag den tykke, af Bjælker og Jord byggede Courtine, der beherskede Indgangen, og da de følgelig saae deres Personer fra Skulderen nedad beskyttede mod Kugler og Pile, spurgde Content høit, hvem der forlangde at lades ind af Porten paa en Tid, da den pleiede at forblive lukket indtil Dagens Frembrud? Istedet for, som forhen, strax at erholde et Svar, var Tausheden saa dyb, at hans Ord, hvilket ikke var usædvanligt i en saa stille Time, ganske tydeligt gjenlød fra Skovens Fordybninger.

Efter et behørigt Ophold hviskede den Fremmede: „Enten det nu kommer fra Djævle, eller fra Mennesker, her er Forræderi med i Spillet! lader os møde List med List; iørigt er Du mere erfaren i de Rænker, der bruges i Skovene, og altsaa mere skikket til at give Raad end en, der, som jeg, er opdraget i den mindre snedige Forstillelseskunst, der bruges i Krigene mellem Christne og Christne."

„Hvad mener Du, Dudley?" — spurgde Content — „Er det raadeligt, strax at gjøre et Udfald, eller skulle vi opbebie endnu et Signal af Muslingskallen?"

„Det kommer meget an paa hvad for et Slags

Gjæster vi egentligt vente;" — svarede Eben — „er det blot de Pralhalse af Soldater, der ere saa overordentlig tappre, naar de befinde sig iblandt Fruentimmer og saa benauede om Hjertet naar en Skade skriger, fordi de holde det for en Indianers Krigsraab, saa maae man for mig gjærne hugge Pallisaderne ned, og opfordre Herrerne til at ride herind i fuld Galop. Jeg kjender den Hemmelighed, at sende dem op i det øverste Kammer i Blokhuset; den kalkunske Høne klukker ikke sine Kyllinger lettere sammen; men —"

„En beskeden Tale sømmer sig i et Øieblik, hvori vi svæve i en saa betænkelig Uvished! — Soldater af det Slags vente vi ikke."

„Saa vil jeg sige Eder et Indfald, hvorved vi maaskee kunne komme efter hvad det er for Musikanter, der have ladet sig høre paa Muslingskallen. Gaaer nu begge tilbage til Huset og taler underveis meget og høit med hverandre, saa at man kan høre det udenfor. Naar I ere komne ind, skal det være min Sag, at opsøge mig en saadan Post nær ved Porten, at ingen skal banke paa, uden at finde en Dørvogter ved Haanden, der spørger ham om hans Ærinde."

„Det lader sig høre;" — sagde Content — „og for at det kan blive udført med desto større Sikkerhed, skulle nogle af de unge Mænd; der allerede ere fortrolige med denne List, komme ud af en hemmelig Dør,

og passe paa bag ved Bygningen, for at Du ikke skal mangle Understøttelse i Tilfælde af et Angreb. Men hvad Du end gjør, Dudley! saa glem ikke, at Porten under ingen Betingelse maa lukkes op."

„Sørg blot for Forstærkning;" — svarede Jægeren — „for at jeg kan være ret vis paa at have Ryggen dækket, vilde det være godt, at vælge den grantseende Ruben Ring. Ringerne ere overhovedet en klog og opfindsom Familie, naar vi undtage den arme Skjælm, der blot har erholdt en menneskelig Skikkelse, men ingen menneskelig Forstand."

„Du skal faae Ruben og ingen anden af Familien med Dig," — sagde Content — „lad det være Dig sagt endnu engang, at alt skal forblive vel tillukket; og hermed ønsker jeg Dig alt mueligt Held med en List, der ikke kan være syndig, da den kun har vor Sikkerhed til Formaal."

„Med denne Formaning overlod Content og den Fremmede Dudley til det, hans egen Skarpsindighed vilde indgive ham. De Første iagttog paa Tilbageveien den Forsigtighed, at tale høit, for at Lurerne, ifald der virkelig var nogen udenfor, maatte komme paa den Tanke, at Speiderne indenfor havde trukket sig tilbage, overbeviiste om at deres Hensigt ikke vilde opnaaes.

Imidlertid lavede den unge Mand, der var bleven

tilbage ved Porten, sig fuld af Alvor til at udføre den Forretning han havde overtaget. Istedetfor i lige Linie at gaae hen til Pallisaderne, steeg han ligeledes op ad Høien og tog paa Randen af dens øverste Top en Omvei mellem Udhusene. Derpaa bukkede han sig saa dybt ned mod Jorden, at hans Skikkelse ikke var at adskille fra andre paa Sneen liggende Gjenstande. I denne Stilling naaede han en Vinkel af Pallisaderne paa et Punkt, der var temmelig langt borte fra den Plet, han havde i Sinde at holde Die med, og der haabede han at den skumle Nat og Skyggen af Høien nok skulde skjule ham for ethvert Speiderøie. Da han har kommen tæt ind under Pallisaderne, lagde han sig ned paa alle Fire, og krøb med den yderste Forsigtighed frem paa den nederste af de horizontaltliggende Bjælker, indtil han kom til et Slags Skilderhuus, der var anbragt til den Brug, hvortil han nu vilde benytte det. Da han nu var kommen ind i dette lille Smuthul, valgde den kraftfulde Karl et saa mageligt Leie, som der kunde forenes med hans mægtige Gestalt og Husets Sikkerhed, og han gjorde sig beredt paa at han vel en rum Tid kunde blive nødt til at forblive der, førend hans Tjeneste behøvedes paa noget andet Sted.

Det vil ikke være Læseren vanskeligt at troe, at et Menneske af vor Grændsebeboers Tænkemaade ikke

tiltraad sin stille Vagt, uden at gjøre sig mangehaande Tanker angaaende de Gjæster, han beredte sig paa at modtage. Det er klart af det, vi allerede have fortalt, at den Mistanke, der opfyldte hans Sjæl, ikke var andet end den, at det var Stuarternes Sendebud, der fulgde i Hælene paa den Fremmede; men hans Sjæl var, uagtet den indbildte Sandsynlighed af denne Formodning, dog ikke ganske fri for Ahnelser om de to sidste Toner af Muslingskallen kunde hidrøre fra andre end jordiske Væsner.

Alle Legender, de troværdigste Vidners Udsagn om overnaturlige Paavirkninger, saaledes som de aabenbarede sig i Kolonien Ny-England, bevise eenstemmigen, at de faldne Aander fandt en ondskabsfuld Fornøielse i, med deres sataniske Drillerier at forfølge, og paa alle muelige Maader at plage dem, der holdt fast ved Troen, der, som man meende, var deres utaknemmelige, af Gud forladte Natur saa meget imod. Endnu vare de Indtryk, som Sammenkomsten med den Reisende i Skoven nødvendigt maatte gjøre paa Dudleys Gemyt, ganske friske, og asaledes vaklede han da hvert Øieblik mellem den Forventning, at de Folk, som han havde bevæget til med saa saa Omstændigheder at forlade Dalen, skulde vende tilbage, og at noget skulde begive sig, der hidrørde fra usynlige Væsners fjendtlige Sindelav. Men det var ham tilskikket, at han hverken skulde erfare no-

get af det ene eller det andet. Vor overtroiske Jæger havde vel et stærkt Hang til det Oversandselige, men der klæbede dog alt for meget af det Jordiske ved ham, til at han skulde være ophøiet over menneskelige Svagheder. En saadan Aand maatte omsider blive træt af sine egne Betragtninger, og i det Forhold, som hans uhyre Anstrængelse svækkede ham, vorde lidt efter lidt Materiens oprindelige Herredømme. Tankerne begyndte at forvirres, istedetfor, som Øieblikket syntes at fordre, at være klare og virksomme. En eller to Gange hævede han sig halvt op og syntes at see speidende rundt omkring, men strax derpaa faldt hans tunge Gestalt igjen tilbage i sin forrige halv liggende Stilling, og rørde sig ikke mere. Denne Bevægelse blev gjentaget i bestandigt længere Mellerum, indtil omsider den unge Mand bukkede under for de Strabadser, han om Dagen havde udstaaet, og alt, Jagt, Soldater og onde Aander ganske og aldeles var forglemt. Ikke ubevægeligere stod de høie Ege i den nærliggende Skov i den stille Nat, end hans Legeme nu lænede sig op til Væggen af hans snævre Huus.

Hvor lang Tid der paa denne Maade var bleven spildt i Uvirksomhed, har Eben Dudley aldrig nøie kunne bestemme. Men han blev imidlertid stivt og fast derved, at det ikke kunne have været ret megen, da hans Vagt ikke blev forstyrret af nogen af de Toner fra Sko-

ven, der høres fra Tid til anden i den stille Nat og som man fristes til at betragte som Skovens Aandedrag naar den sover. Den unge Mands første, tydelige Erindring var, at han følde sin Haand holdt fast af en anden. Springende op, udstrakte han den ene Arm og raabde endnu halv i Søvne:

„Hvis Bukken er fældet af et Skud i Hovedet, godt, saa er den din, Ruben, men er Saaret i Hoften eller i Siden, saa har en fastere Haand fældet Vildtet."

„Sandelig en meget retfærdig Deling af Byttet," — svarede En i en dæmpet Tone, som om det vilde være farlig at tale høit — „Du giver Ruben Ring Raabukkens Hoved til et Skjold og beholder Resten af Dyret til din egen Brug."

„Hvem har da sendt Dig herhen til Porten paa denne Tid? Veed Du ikke at der skal ligge Fremmede derude i Markerne?"

„Jeg veed, at visse Folk, der ikke ere Fremmede, ligge hernede paa deres Vagtposter," — sagde Tro Ring — „Hvilken Skam vilde der ikke komme over Dig, Dudley! hvis Kapitainen og de andre derinde i Huset, der vare saa ivrige i Bønnen, kun havde havt den mindste Mistanke om, hvor lidet Du imidlertid bekymrede Dig om deres Sikkerhed."

„Er der vederfaret dem noget Ondt? Hvis Kapitainen har beskjæftiget dem med sine aandelige Øvelser,

vil han udentvivl tilstaae, at intet jordisk er kommet ind igjennem Porten, der kunde forstyrre hans Andagt. Saa sandt jeg haaber, at blive billigt behandlet i alt, hvad der angaaer mit gode Navn og Rygte, kan jeg forsikre, at jeg ikke har været en eneste Gang borte fra Porten, siden jeg kom her paa Vagt."

„Ellers vilde Du ogsaa have været den berømteste Nattevandrer i hele Kolonien Connecticut. Tro mig, Syvsover! ingen Muslingskal kan give en klarere Tone fra sig, end den, Du lader høre, naar Du først ret har lukket Øinene til. Det kan, efter din Mening, kaldes at vaage; sandelig et Barn i Vuggen veed endnu engang saa meget af det, der foregaaer omkring det, som Du veed af hvad der er foregaaet i den sidste Time."

„Det forekommer mig, Tro Ring! at Du stærkt har vænnet Dig til at tale ilde om Folk, siden Besøget af de fremmede Krigsmænd."

„Jeg bekymrer mig ikke om de fremmede Krigsmænd og heller ikke om Dig, Menneske! En Pige, som jeg, behøver ikke at lade sig fornærme med hovmodig Tale af en, der ikke veed om han sover eller vaager. Jeg siger Dig endnu engang, at dit gode Navn og Rygte var forspildt, hvis det blev Kapitainen bekjendt, eller især, hvis den krigeriske Fremmede, med hvilken Madamen gjør saa mange Omstændigheder, fik at vide

hvorledes Du har vaaget med din musikalske Næse, aaben Mund og lukkede Øine."

„Hvis nogen anden, end Du, sagde mig saadan noget paa, Pige! vilde der ikke mangle meget i at jeg for Alvor blev vred. Din Broder Ruben Ring vilde ikke tirre mig med saadanne falske Beskyldninger, dertil er han alt for forstandig."

„Du er saa ædelmodig imod ham, at han gjærne glemmer dine Feil. Du taler Sandhed: Han har faaet Bukkens-Horn medens Du lader Dig nøie med Kallunet og de slettere Dele. Gaa, Dudley! Du havde en tung Drøm, da jeg vækkede Dig."

Skjønne Tider vi leve i, da ikke skjæggede, stærkt bevæbnede Mænd, men Piger med Tøfler paa, gjøre Runden, for at berette hvem der sover og hvem der er vaagen! Hvad er det da, der har ført Dig saa langt bort fra Andagtsøvelserne og saa nær herhen til Porten, Jomfru Tro! nu, da der ingen smukke Dragoner fra hiin Side Havet, findes her, der kunne smigre dit Øre og forsnakke Dig deres Løgn og letsindige Kjærlighedserklæringer?"

„Min Tro! dersom Ord, der ingen Tiltro fortjene, er det, jeg søger, saa er jeg ikke gaaet forgjæves," — svarede Pigen — „Hvad der egentlig har ført mid hid? ih nu, Madamen skal bruge noget, der staaer i Mælkestuen derude, og saa — nu ja — og saa har mine

Ærer da ført mig herhen. Du veed jo, Du musikalske Dudley! at jeg allerede forhen har havt Leilighed til at høre hvorledes dine Samtaler paa Vagten klinge. Dog min Tid er for kostbar, til at jeg skulde spilde den her; nu er Du vaagen og kan smukt takke den, der, uden at ønske at prale dermed, har viist Dig den Tjeneste, at en Mand, med et stort Skjæg ikke skal blive en Spot for alle duunhagede Knøse i Familien. Naar Du ikke selv forsnakker Dig, vil man antage Dig for en aarvaagen Skildvagt, skjøndt Himlen da maa tilgive den Uret, man gjør Sandheden."

„Naa, naa! det kan være, at jeg af Ærgrelse over din ugrundede Mistanke lod mig forlede til at gjøre Dig den Bebreidelse, at Du gjærne taler ilde om Folk; men nu gjenkalder jeg det. Dog det vil jeg aldrig tilstaae, at andet, end et Slags Erindring om Jagten i Dag, der paa en Maade lignede en Drøm, har bemægtiget sig mine Tanker, hvorved jeg maaskee har glemt, at jeg ikke maatte snakke høit ved Porten; derfor vil jeg, saasandt jeg er et Christenmenneske, tilgive Dig, at —"

Men Tro-Ring var allerede saa langt borte, at hun hverken kunde see eller høre ham. Dudley begyndte dog nu at føle nogle Samvittighedsskrupler over den Utaknemmelighed, han viisde en Pige, der saa meget tog sig af hans gode Navn og Rygte, og tog sig strax

for at tænke alvorligt over hvad der nu var hans Pligt. Han havde stærk Grund til at formode, at Natten var rykket længere frem, end han i Begyndelsen havde troet; derfor indsaae han ogsaa mere og mere Nødvendigheden af, at aflægge en Beretning betræffende hans Vagt. Ifølge heraf kastede han et forskende Blik rundt omkring sig, for at overtyde sig om, at Sagernes Stilling ikke kunde modsige hans Beretning; derpaa undersøgde han Laase, Skaader, og Bjælker ved Porten, hvorpaa han gik opad Høien og traad ind i Vaaningshuset til Familien. Da Husets Folk virkelig havde tilbragt det meste af den Tid, han havde været borte, med Andagtsøvelser og religiøse Samtaler, havde man mærket mindre til hans lange Udeblivelse, end det maaskee ellers vilde have været Tilfældet.

„Hvad for en Efterretning bringer Du os derudefra?" — spurgde Content, saasnart den sig selv afløsende Skildvagt havde viist sig — „Har Du seet Nogen eller hørt noget Mistænkeligt?"

Førend Eben Dudley kunde beslutte sig til at svare, kunde han ikke andet end kaste et spørgende Blik paa den, der med et halv ondskabsfuldt Udtryk i sine Miner gav sig noget at bestille ligeoverfor det Sted, hvor han stod. Men da han ikke kunde opdage andet end Sporret af en overgiven, halv undertrykt Spøg, fattede han Mod og berettede som følger:

„Vagten er forbi — og der er kun liden Grund til at holde de Søvnige fra at gaae til Sengs. Hvis nogle muntre Øine, som Ruben Rings og mine, forblive aabne indtil Morgenen bryder frem, kan det vistnok ikke skade; dog, som sagt, at holde flere fra at sove, er unødvendigt."

Grændsebeboeren vilde maaskee havde udladt sig endnu mere omstændeligt og selvbehageligt angaaende sin Beredvillighed til at vaage Resten af Natten for de Øvriges Sikkerhed, hvis ikke et skjælmsk Blik af Pigens smilende Øie, der fra sin Plads saa godt kunde iagttage alle hans Træk, ikke havde advaret ham om, at det ikke vilde være klogt, at være alt for ødsel med sine Tilbud.

„Denne Skræk er da lykkeligt overstaaet!" — sagde Puritaneren, i det han reisde sig — „lader os altsaa taknemmelige og i Fred begive os til Ro. Din Tjeneste skal ikke blive forglemt, Dudley! Du har, for vor Skyld, udsat Dig for Farer, om det endog kun var indbildte. —"

„Det har han," — hviskede Tro Ring ved sig selv — „og jeg veed vist, at vi Piger ikke ville forglemme den gode Villie, hvormed han har undværet den søde Søvn, for at intet Ondt skulde træffe de Svage."

„Tael ikke om den Smaating!" — sagde Eben med en tvungen Mine — „Det maa have været en eller an-

den Vildfarelse med hine Toner, thi nu troer jeg, at Muslingskallen ikke har været rørt i Nat, uden den ene Gang, da den Fremmede forlangde at indlades."

„Var det en Vildfarelse, saa gjentages den nu!" — raabde Content, i det han sprang op af Stolen. En svag sittrende Tone af Sømuslingskallen, lig den, der først havde anmeldt deres Gjæst, trængde igjennem Bygningen, indtil enhver i Huus tydeligt hørde den.

„Her er en Advarsel, der ikke er mindre hemmelighedsfuld, end den kan være uheldbringende!" — sagde den gamle Heathcote, efter at den almindelige Overraskelse, eller, rettere sagt, Bestyrtelse begyndte at tabe sig, — „Har Du da slet intet seet, der kunde lade formode saadan noget?"

Men Eben Dudley var, ligesom de fleste Andre saaledes bragt ud af sin Fatning, at han ikke kunde svare. Alle syntes at lytte ængstligt, om ikke en anden, stærkere Tone, liig den, med hvilken den Fremmede havde forkyndt sin Ankomst, vilde følge efter. De behøvede heller ikke at vente ret længe, thi efter et Mellemrum, ligt det, der var hengaaet imellem de to første Gange Muslingskallen lød, fulgde den anden Tone, og det saa fast og vedholdende, at den fuldkommen syntes at være et Ekko af den forrige.

Ellevte Kapitel.

Jeg vil vaage.
I Dag maaskee det viser sig igjen.
Hamlet.

„Skulde dette ikke være en Advarsel, der gives os af Naade?" — spurgde med en Høitidelighed, der ikke manglede at gjøre et stærkt Indtryk paa de fleste af Tilhørerne, den gamle Puritaner, der desuden stedse var tilbøielig til at troe paa et styrende Forsyns overnaturlige Aabenbaringer. — „Er ikke vor Kolonies Historie fuld af Beviser for saadan en naadig Mellemkomst?"

„Vi ville betragte det som en saadan;" — svarede den Fremmede, til hvem dette Spørgsmaal især syntes at være rettet — „Vort første Skridt være, at opdage den Fare, for hvilken man har advaret os. Den unge Mand, der fører Navnet Dudley, besidder en stor Legemsstyrke og et mandigt Mod, hans Bistand udbeder jeg mig; overlader det derfor til mig, at opdage hvad disse gjentagne Tegn med Muslingskallen ville sige."

„Du vil dog vel ikke igjen være den Første, der trodser Faren, Underkastelse!" — raabde Marcus med en Overraskelse, som Content og Ruth deelde, da denne Sidste trykkede sin lille Pige til sig, som om dette blotte Forslag førde et kraftigt Billede af overnaturlig

Fare frem for hendes Sjæl. „Du vil vel gjøre retteſt i, at overlægge dette Skridt, førend Du saa dumdriſtigt gaaer et saadant Eventyr imøde."

„Det er bedre, at jeg gjør det;" — sagde Content — „da jeg allerede er vant til hvad der forefalder i Skovene og bekjendt med de Tegn, der røbe dem, der have i Sinde at skade os."

„Nei!" — sagde den, hvis Navn: Underkaſtelſe, nu for første Gang var hleven nævnet, et Navn, der erindrer om hiin Tids religiøse Sværmeri, og som den Fremmede sandsynligviis havde antaget, som en offentlig Bekjendelse af hans Beredvillighed til at underkaste sig enhver af Forsynets Styrelser; — „Mig tilkommer denne Forretning. Du er Ægtemand og Fader og mange see paa Dig, da Din Sikkerhed er den Klippe, paa hvilken deres jordiske Underholdning og Nydelse hviler, medens ingen Familie, ingen — dog lader os ikke tale om Ting, der ikke høre til Sagen! Du, Marcus Heathcote, veed det, Fare og jeg ere ikke fremmede for hinanden. Ogsaa er det temmelig unødvendigt at raade mig til at være forsigtig. Kom, Jæger! tag Dit Gevær og hold Dig færdig til at gjøre Din Manddom Ære, hvis den skal blive sat paa Prøve."

„Og hvorfor ikke, Ruben Ring?" — sagde en hastig, qvindelig Stemme, som alle strax erkjendte for den nysnævnte Ynglings Søsters — „Han er grantseende og

kampfærdig i saadanne Nødstilfælde; var det ikke godt, om Du forstærkede Dig med en saadan Hjælp?"

„Vær rolig, Pige!" — bemærkede Ruth med Mildhed — „En Mand har paataget sig Sagen, hvem Anførerembedet ikke er nogen fremmed Forretning, han behøver intet Raad af din korte Erfaring."

Tro traad forskrækket og beskjæmmet tilbage, i det den Rødme, der udbredte sig over hendes brune Kinder, forvandlede sig til Blod.

Underkastelse — vi betjene os af dette Navn i Mangel af et andet — stirrede et Øieblik fast og prøvende paa Pigens Ansigt, derpaa svarede han roligt, som om hans Opmærksomhed slet ikke var bleven ledet bort fra Hovedgjenstanden.

„Vi gaae, for at udspeide og iagttage hvad der i Fremtiden kan gjøre denne Ynglings hurtige Hjælp nødvendig; men nu vilde et større Antal kun gjøre, at vi desto snarere kunde falde i Øinene, uden at vi derfor kunde udrette mere — — og dog — føiede han til, efterat han allerede havde naaet Døren, og pludseligt blev staaende; i det han længe og alvorligt betragtede den indianske Dreng — „her staaer maaskee en, der er i Stand til at give os megen Oplysning i den Sag, vi tale om."

Denne Anmærkning henvendte ethvert Øie paa den Fangnes Person. Drengen udholdt denne almindelige

Prøve med den urokkelige, ubevægelige Rolighed, der er hans Stamme saa egen; men endskjøndt hans Blik besvarede de Omkringstaaendes med Stolthed og Værdighed, var dog ikke det ringeste deri af hiin mørke Trods, der saa ofte kigede frem af det, naar han havde Aarsag til at troe, at hans Skjæbne eller Person var Gjenstanden for deres Underholdning, blandt hvem han levede. Tværtimod tilkjendegav Udtrykket paa hans dunkle Ansigt snarere Venskab, end Had; ja, det flygtige Blik, som han kastede paa Ruth og hendes Børn, røbede tydeligt den ømmeste Medlidenhed. At en saadan Følelse ikke undgik den skarptseende Moders Aarvaagenhed, er naturligt.

„Barnet har viist sig værdigt til vor Tillid;" — sagde hun — „i dens Navn, der prøver og kjender alle Hjerter, giver ham endnu engang Friheden!"

Hun forstummede pludseligt, thi atter gav Muslingskallen et Tegn, som om den, der ventede paa at lukkes ind, blev utaalmodig. Lig den Lyd der forkynder en eller anden frygtelig Dom, gjennembævede de fulde Toner de forfærdede Tilhøreres Nærver.

Midt imellem disse gyselige og hemmelighedsfulde Toner var den Fremmede den eneste, der syntes at forblive rolig og ubevæget. Indtil den sidste Tone var hendød i Hvælvingen, saae han stivt paa Drengen; nu lod denne Hovedet synke ned paa Brystet, da gav den

Fremmede Dudley et flygtigt Vink og forsvandt.

Dalens eensomme Beliggenhed, den mørke Nat og Beskaffenheden af de gjentagne Afbrydelser havde virkelig noget saare Foruroligende, selv for saa uforfærdede Mennesker, som de vare, der nu traad ud i det Frie, for at faae den Tvivl opløst, der begyndte at blive yderst trykkende. Den Fremmede, eller Underkastelse, som vi for Fremtiden ofte have Leilighed til at kalde ham, gik taus foran hen til et Sted paa Høien, hvorfra Diet kunde overskue de omkring Bygningerne opførte Pallisader, og saa meget af Marken, som det dunkle, ufuldkomne Lys tillod.

Synet var af det Slags, at det til enhver Tid havde noget gyseligt for den, der ikke var vant til Livet paa Grændsen. Bred, uoverseelig og som det syntes, uden Vei og Sti, laa Skoven omkring dem og indskrænkede Blikket til den snævre Dal, saa at man kunde troe sig henflyttet til en ægyptisk, af Ørkenes Sandocean omgiven Dase. Noget mindre utydelige vare de Gjenstande, der befandt sig inden Grændserne af de opdyrkede Marker, skjøndt selv de nærmeste og bekjendteste kun med Møie kunde kjendes i det dunkle, uvisse Maaneskin.

Hen over denne skumle Scene svævede nu den Fremmedes og hans Ledsagers forsigtige Blikke.

„Her gives der intet andet at see, en ubevægelige

Træstumper og snebelæssede Gjærder;" — sagde den Første, efterat hans Øie havde overseet hele Omkredsen; — „vi maae udenfor, for at vi nøiere kunne overskue Markerne."

„Her gaaer Veien til Porten!" — sagde Dudley, da han bemærkede, at den Anden tog en aldeles modsat Retning. Men paa et bydende Vink, som han erholdt, forstummede han pludseligt og fulgde den Fremmede uden at sige et Ord.

Denne gik næsten omkring det Halve af Høien, indtil han kom til en Plads, hvor der befandt sig nogle store Brændestabler, der indeholdt Familiens Vinterforraad. Denne Plet laa paa den steileste Side af Høien, der paa dette Punkt var saa vanskelig at bestige, at Pallisaderne her vare langt mindre nødvendige, end paa de andre mindre steile Sider. Dog selv paa dette saa gunstige Punkt var intet Middel, til at befordre Familiens Sikkerhed, blevet forsømt. Brændestablerne stode i en saadan Afstand fra Pælværket, at de paa ingen Maade kunde lette dem, der stode udenfor, Arbeidet ved at klattre over, medens de paa den anden Side dannede et Brystværn, der ikke maatte bidrage lidet til deres Sikkerhed, der skulde forsvare denne Deel af Befæstningen. Den Fremmede gik raskt frem gjennem denne Labyrinth af paralel opstablede Brændehobe, indtil han naaede det Rum, der adskilde de Yderste fra Pallisaderne,

hvilket med Overlæg var gjort alt for bredt til at en Mand havde kunnet springe over det.

„Det er en skjønne Tid siden jeg satte en Fod paa denne Plads!" — sagde Eben Dudley, i det han famlede for sig, for at finde Veien, til den, der gik foran, uden en eneste Gang at holde inde; — „Har jeg ikke selv for nogle Vintre siden med egne Hænder opført de yderste Stabler, og jeg er vis paa, at intet Menneske siden den Tid, med en Haand har berørt en af disse Brændehobe — og dog forekommer det mig at Du forfærdeligt let veed at finde rede i disse snævre Gange, for en, der kommer fra den anden Side af Havet."

„Den, der har sit Syn, vil dog vel kunne skille Luften fra nogle Bøgeklodse," — svarede den Anden.

Her blev han pludseligt staaende foran Pallisaderne, paa et Sted, der ved tre eller fire Brændestabler var beskyttet for ethvert speidende Øie indenfor Pæleværket. Han greb efter noget i sit Bælte, og Dudley opdagede snart, at han trak en Nøgle frem. Medens den Sidste, ved det ringe Lys, som den natlige Himmel nedsendte til dem, anstrængede sine Øine saa meget som mueligt, stak Underkastelse Nøglen i en Laas, der kunstigt var anbragt i en af Pallisaderne, omtrent en Mands Høide fra Jorden, og efterat han et Par Gange havde dreiet ret dygtigt omkring, gav et omtrent tre Fod langt

Stykke af Indhegningen efter, bevægede sig paa de horizontale Hængsler, og frembragde en Aabning, der var stor nok til at et menneskeligt Legeme bequemt kunde gaae derigjennem.

„Her finde vi et Rum, der er bequemt til at gjøre et Udfald igjennem;" — bemærkede den Fremmede koldblodigt, i det han gav den Anden et Vink at han skulde gaae foran. Efterat Dudley var gaaet igjennem, fulgde hans Ledsager og lukkede igjen Aabningen omhyggeligt efter sig.

„Nu er alt fast igjen og vi befinde os i det Frie, uden at nogen, i det mindste af dødelig Herkomst, har bemærket os," — vedblev Veiviseren; tillige søgde han igjen med Haanden i Folderne af sin Kjole, som efter et Vaaben, og lavede sig til, at stige ned af den steile Skraaning, der endnu laae imellem ham og Foden af Høien. Eben Dudley betænkde sig paa at følge ham. Hans ophidsede Indbildningskraft forestillede ham hans Møde med den Reisende i Skoven, og overnaturlige Begivenheder levede igjen op i hans Sjæl i hele deres oprindelige Styrke. Men hans Ledsagers Handlemaade og hemmelighedsfulde Charakter vare lidet skikkede til at gjengive et af saadanne Billeder forstyrret Gemyt sin Fatning.

„Der gaaer et Rygte i Kolonien," — hviskede Grændsebeboeren til den Anden — „at det en Tidlang

er tilladt de Usynlige at udøve deres Ondskab; og det kan vel hende sig at nogle af deres ugudelige Midte, af Mangel paa bedre Beskjæftigelser, ere komne til Wish-Ton-Wish. — "

„Ganske rigtigt;" — svarede den Fremmede — „men den Magt, der tillader deres ondskabsfulde Plagerier, kan ogsaa have fundet for godt, at udvælge sig en egen Tjener, der vil gjøre deres listige Anslag til intet. Vi ville nu see at nærme os til Porten, for at passe paa deres lumske Foretagender."

Disse Ord sagde Underkastelse med Alvor, ja endogsaa med en vis Høitidelighed. Dudley rettede sig efter hans Villie, skjøndt kun med et tvivlende og uroligt Sind. Den Forsigtighed, med hvilken han fulgde den Fremmedes Spor, var saa stor, at disse vilde været blevne ubemærkede endog for det meest skarptseende Væsen, med mindre det maatte være saadan et, der havde mere end menneskelige Kræfter til sin Tjeneste.

Efterat de to Speidere havde opdaget en hemmelig, til deres Hensigt passende Plads, ikke langt fra Porten, tog de en bequem Stilling og ventede i Taushed paa hvad der vilde skee. De ydre Bygninger laae foran dem i dyb Rolighed; af alle de mange Indvaanere, som de indesluttede, lod der sig ikke en Tone høre. De lange plumpe Indhegninger omkring Markerne, de sorte Træbulle, kronede med smaa Snepyramider, de høiere afkappede Træstammer, et eneste enkelt-

staaende Træ, og endelig den uoverseelige Skovrække — alt var lige ubevægeligt, mørkt og indhyllet i Nattens tvetydige Gestalter. Men Rummet umiddelbar foran den veltillukkede, med tredobbelte Skaader forsynede Port, var frit, og en bred Strækning af uplettet Sne tjende til en Baggrund, der ufeilbar vilde have forraadt ethvert Væsen, der bevægede sig hen over samme Selv Muslingskallen kunde de see hænge ved en af Pælene, saa stum som i den Time, da Havets Bølger skyllede den op paa Strandbredden.

„Her ville vi give Agt paa den Fremmedes Ankomst, enten han nu har faaet sit Ærinde fra Luftens Magter, eller han har en jordisk Forretning;" — hviskede Underkastelse, og holdt sit Vaaben i Beredskab, medens han tillige gav sin Person en Stilling, hvorved det Trættende af en langvarig Vagt mindst falder besværligt.

„Jeg vilde ønske, at min Samvittighed var i det Rene med, om det ogsaa er ret, at tilføie Nogen Ondt, blot fordi han forstyrrer en Grændsefamilies Rolighed," — sagde Dudley med en af Forsigtighed temmelig dæmpet Stemme — „alligevel turde det være raadeligt, at gjøre det første Slag, dersom en Soldat fra den anden Side af Havet skulde faae i Sinde at forurolige os paa en saadan Tid."

„I dette Tilfælde vil Du gjøre vel i at Du slet ikke gjør noget Angreb;" — svarede den anden i en mis-

fornøiet Tone — skulde der endnu komme et Sendebud fra Engeland —"

Han standsede, thi Tonen af Muslingskallen hævede sig langsomt i Luften, indtil Dalen i sin fulde Udstrækning var opfyldt med dens fulde, sørgelige Klang.

„Ingen Læbe af et Menneske har rørt ved Muslingskallen" — skreg den Fremmede, der, ligesom Dudley, havde bøiet sig forover og henimod Porten, saasnart Lyden naaede hans Øre; ogsaa Dudley foer forskrækket tilbage, og det med en Bestyrtelse, som hans øvede Selvbeherskelse ikke var i Stand til at dølge, da han fuldkommen havde overbeviist sig om, at det var sandt, hvad den Fremmede paastod.

„Dette overstiger alle tidligere Exempler paa oversandselige Fristelser!"

„Det er forgjæves, at den svage Menneskenatur vil trodse Ting, der saaledes komme fra en usynlig Verden!" — svarede Jægeren — „I saadanne Nødstilfælder sømmer det sig, at det syndige Menneske trækker sig tilbage til sin Bolig, hvor Kapitainens aandige Kamp giver os Kraft til, at vi ikke skulde bukke under for vor egen Svaghed."

Mod dette beskedne Forslag havde den Fremmede intet at indvende. Uden at give sig saa megen Tid, som der behøvedes, til at udføre deres Tilbagetog med den Forsigtighed, som de havde iagttaget ved at skride

fremad, saae de to Eventyrere sig snart ved den hemmelige Indgang, af hvilken de for nogle Øieblikke siden vare smuttede ud.

„Ind!" — sagde den Fremmede, i det han lod den ovennævnte Dør paa Palliſaderne falde ned for at lade sin Ledsager ind — „For Himlens Skyld ind! thi sandelig, det er paa Tiden, at vi forene vore aandelige Kræfter!"

Dudley var i Begreb med at efterkomme hans Befaling, da en dunkel Linie ledsaget af en sagte Piben, gjennemskjar Luften mellem hans og den Fremmedes Hoved. I næste Secund bævede en Piil med sin Staalspids i Pælen.

„Hedningen!" — skreg Grændsebeboeren, og i det han erkjendte Faren, vendte ogsaa hele hans Mod tilbage, og en Ildstraale foer hen i den Retning, hvorfra det forræderiske Piil var kommen flyvende. — „Til Palliſaderne, Folk! den blodige Hedning er her!"

„Hedningen!" — gjentog den Fremmede i en dyb fast Kommandotone, der aabenbar allerede tit maatte have givet det advarende Tegn under endnu mere farlige Omstændigheder, og i det samme trykkede han en Pistol af, der kastede en over Sneen henglidende Person til Jorden. — „Hedningen, den blodige Hedning er her!"

Som om begge Partier, de Angribende, saavelsom

de Angrebne, vilde trække Aande, fulgde et Øieblik's dyb Taushed paa den pludselige Afbrydelse af Nattens Stilhed. Men nu blev begge vore Eventyreres Skrig besvaret af et Udbrud af Hylen, der klang fra en vid, næsten hele Høien omgivende Kreds. I det samme Øieblik opsteeg der fra enhver dunkel Gjenstand paa Marken, en menneskelig Skabning. En heel Sky af Pile fulgde paa denne Hylen, og gjorde et længere Ophold udenfor Pælværket i høieste Grad farligt. Dudley kom indenfor, men den Fremmede vilde være bleven afskaaret af den hylende Skare, der sprang lige ind paa ham, hvis ikke en bred Ildstrøm, der lynede lige ind i de mørke, gruelige Ansigter, havde nødt de Angribende til at vende om igjen. Endnu et Øieblik, og Skaaderne vare skudte for og begge de Flygtende sikkre bag de mægtige Brændestabler.

Tolvte Kapitel.

En Aand behøver ei at stige op
Af Graven, for at sige dette,

Hamlet.

Om endog de fleste af Beboerne af Wish-Ton-Wish havde været mægtigt grebne af den Tanke, at Magter fra en usynlig Verden vare rede til at udøve deres Raseri imod dem, viisde Faren sig dog nu paa en saa tydelig Maade, at ingen Uvished mere kunde finde Sted. Enhver Læbe raabde: „Hedningen!" selv Ruths Datter og Pleiedatter gjentog dette Skrig, i det de grædende løb igjennem Værelserne; og i et Øieblik havde Skræk og Overraskelse aabenbar bragt de Angrebne i den grueligste Forvirring. Dog, den Hurtighed, med hvilken de unge Folk styrtede frem til Forsvar, og Contents Besindighed bragde snart igjen alt i Orden. Endogsaa Fruentimmerne antoge, i det mindste efter Skinnet at dømme, en rolig Mine, thi Familien havde alt forlænge været beredt paa en saa farlig Stilling, til at den kunde være uden Fatning, undtagen i den første, forfærdelige Overraskelse.

Da Fjenden pludselig var slaaet tilbage, stemmede Virkningen ganske overeens med den Erfaring, Grændsebeboerne hidtil havde gjort i Felttogene mod de Vilde. Larmen, der fulgde med Angrebet ophørde ligesaa plud-

seligt, som den var opstaaet, og en saa dyb Stilhed, en saa ubevægelig Rolighed fulgde derpaa, at hvis En for første Gang var Vidne til et saadant Optrin, kunde han let fristes til at holde det for et Foster af sin skuffende Indbildningskraft.

De to Eventyrere, ved hvis Tilbagetog Angrebet sandsynligviis var bleven fremskyndet, i det Fjenden troede, at det vilde være let at trænge ind i Fæstningen, forlod under denne minutlange, almindelige Taushed deres Plads bag Brændestablerne og steg op ad Høien til det Sted, hvor Content, som Dudley vidsde, havde sin Plads i Tilfælde af et Angreb.

„Hvis ikke alt, hvad jeg har hørt om Hedningernes List, bedrager mig," — sagde den Fremmede — „ville vi faae noget Pusterum, inden Angrebet begynder igjen. Jeg har nogen Erfaring som Soldat; tro mig derfor, naar jeg siger, at intet nu er mere nødvendigt, end at opdage Fjendens Antal og Stilling, for at vi kunne indrette vort Forsvar efter en nøiagtig Kundskab om hans Magt."

„Hvorledes skal det skee? Du seer at intet uden Nattens Stilhed og Mørke omgiver os. Til at tale om vor Fjendes Antal ere vi ikke i Stand, og et Udfald tør vi ikke gjøre, da det vilde koste alle dem Livet, der vovede sig udenfor Pallisaderne."

„Du forglemmer, at vi i Drengen have en Gidsel;

han kan være os til nogen Nytte, naar vi med Klogskab benytte os af vor Magt over hans Person."

„Jeg frygter for, at vi bedrage os med tomme Forhaabninger," — svarede Content, i det han dog under Samtalen gik hen til det med Hovedbygningen i Forbindelse staaende Gaardsrum. — „Siden hans uforklarlige Tilbagekomst til vor Bolig har jeg givet nøie Agt paa Drengens Die, og kun lidet læser jeg deri, der berettiger os til at have Tillid til ham. Lykkeligt, hvis ingen Forstaaelse med dem udenfor har været ham behjælpelig i at komme ind, og han ikke er en Spion, der røber dem vor Magt og vore Bevægelser."

„Hvad det angaaer, at han kom herind, uden at blæse i Muslingskallen eller at faae Porten lukket op, da maa det ikke forurolige Dig," — svarede den Fremmede roligt — „Hvis der var Tid dertil, vilde det ikke være vanskeligt at løse denne Gaade; men rigtig nok er det nødvendigt at anstrænge vor Skarpsindighed, for at opdage om han staaer i nogen Forbindelse med vore Fjender. En Indsødts Sjæl røber ikke sine Hemmeligheder, som Overfladen af et forsængeligt Spil."

Den Fremmede taelde som en Mand, der beholder en Deel af sine Tanker for sig selv, og hans Staldbroder hørde til som en, der begriber mere, end det er klogt og passeligt at lade sig mærke med. Under denne Sam-

tale traad de ind i Huſet, hvor de ſnart befandt ſig i Nærheden af den, de ledte efter.

Den farlige Stilling, hvori Familien beſtandigt befandt ſig, havde tvunget den til at væbne ſig til en ſyſtematiſk og ſtrængt ordnet Forſvarsmaade. I Tilfælde af et Alarmraab havde endogſaa de, der beſad mindſt Legemsſtyrke og Mod, deres beſtemte Forretning; og i de ſaa Øieblikke, førend hendes Mand traad ind, havde Ruth beſtræbt ſig for, at meddele ſine qvindelige Tjenefolk de Befalinger, ſom Brugen førde med ſig, og Øieblikkets Nød forlangde.

„Du, Barmhjertighed! iler til Blokhuſet," — ſagde hun — „og ſeer til at Spandene og Stigerne ere i god Stand for at vi, hvis Hedningerne ſkulde tvinge os til at flygte derhen, i vor Nød ikke ſkulle mangle Vand eller Midler til at flygte ovenpaa; og Du, Tro! maa ſkynde Dig op i det øverſte Værelſe og ſørge for, at der ikke brænder noget Lys, for at man ikke ſkal kunne ſigte efter nogen inde i Gaarden. Er Pilen førſt fra Buen og Kuglen ude af Løbet, kommer Eftertanken for ſilde. Og nu, da den førſte Storm er forbi, Marcus! og vi tør haabe, at vor Forſigtighed med Held kan møde Fjendens Liſt, maae Du gaae ud til Din Fader. Havde Du, uden at være opfordret, ſtyrtet Dig blindt ind i den ſtørſte farlige Trængſel, vilde det have været, i Blinde at friſte Forſynet. Kom hid,

mit Barn! og tag Din Moders Bøn og Velsignelse med Dig; med større Tillid og Haab om Seier vil Du da kunne stille Dig ved Siden af de Kjæmpende. Yngling! glem ikke, at Du nu er i en Alder, at Du bør handle som det anstaaer Dit Navn og Din Herkomst, men at Du dog endnu er for ung til at kunne være Ordfører i en Nat, som denne, og endnu mindre til at kjæmpe i de forreste Rader."

En flygtig Rødme, der endnu mere forhøiede den derpaa følgende Blegbed, farvede de moderlige Kinder. Hun bøiede sig hen over den utaalmodige Dreng og trykde et Kys paa hans Pande, Men neppe havde hun givet ham dette Tegn paa sin Kjærlighed, førend han allerede skyndte sig bort, for at stille sig ved Siden af de Kjæmpende.

„Nu!" — vedblev Ruth med et Slags tvungen Rolighed, i det hun langsomt vendte Øiet fra Døren, gjennem hvilken Drengen var forsvundet, at tale til de Andre. — „Lader os nu sørge for deres Sikkerhed, der ikke due til nogen vigtigere Forretning, end til at passe paa og raabe Alarm. — Naar Du har overtydet Dig om, Tro! at der ikke af Forseelse er bleven efterladt noget Lys i de øverste Værelser, saa bring Børnene ind i det hemmelige Kammer; uden Fare for at træffes af nogen fiendtlig Piil kunne de derfra see ud paa Marken. Du veed, min Ruth! hvad jeg i denne Henseende

saa tit har gjentaget for Dig; lad intet Alarmraab, intet skrækkeligt Skrig forlede Dig til at forlade Din Plads; thi der er Du sikkrere, end i Blokhuset selv, fordi dette, formedelst det iøiefaldende befæstede Udseende, uden Tvivl vil blive et Maal for deres Pile. Men skulle vi alligevel see os tvungne til, at søge vor Sikkerhed der, skal jeg nok til rette Tid lade Dig det vide. Du maa derfor ikke komme ned, førend Du seer Fjenderne storme Pallisaderne paa den Side, der vender ud imod Strømmen, thi paa det Punkt have vi de færreste Øine, til at bevogte deres Bevægelser, da de fleste af vore Folk ere opstillede, hvor de kunne overfee Udhusene og de tilstødende Marker; saa meget mindre behøver I derfor at sætte eders Liv i Fare, ved at være nysgjerrige efter hvad der foregaaer hist ude paa Marken. Gaaer, mine Børn! og det himmelske Forsyn tage Eder i sin Beskyttelse!"

Ruth bøiede sig ned for at kysse sin Datter, der rakde Kinden frem. Derpaa omfavnede hun det andet Barn, der i Sandhed neppe var hendes Hjerte mindre dyrebart, da det var en forældreløs Datter af et Væsen, som hun havde elsket som en Søster. Men ulig det Kys, hun havde trykket paa sin Søns Pande, var denne Omfavnelse mere flygtig og hun selv derved mindre bevæget. Drengen havde hun sendt en aabenbar og bestemt Fare imøde; men de to Piger bleve bragte

til et Sted, hvor de kunde være til Nytte og dog, saalænge Fjenden ikke trængde ind i Fæstningen, mindre udsatte for Fare, end i Citadellet selv. Men dyb moderlig Ømhed lod sig alligevel ikke undertrykke, og da Datteren vilde bortfjærne sig, gav Moderen efter for den mægtige Følelse, kaldte Barnet endnu engang tilbage og sagde høitideligt:

„Beed Bønnen om særdeles Beskyttelse mod Ørkenens Farer, og forglem ikke, naar Du beder, at erindre den, Du skylder Din Tilværelse, og som nu vover sit dyrebare Liv, for at frelse os. Du kjender de Christnes Klippe, lad din Tro hvile paa den!"

„Og de, der ville dræbe os," — spurgde det velunderviiste Barn — „høre de ogsaa til dem, for hvem han døde."

„Vi tør ikke tvivle derpaa, hvor hemmelighedsfuld denne Tilskikkelse end er! Skjøndt de ere Barbarer af Sæder og ubarmhjertige i deres Fjendskab, ere de dog Skabninger af samme Natur, som vi, og Gjenstande for hans Omsorg."

Blonde Lokker, der halv bedækkede den skjønneste Pande og det deiligste Ansigt forhøiede Glandsen af en Hud, hvis pletløse Gjennemsigtighed ikke lod formode at Pigen nogensinde havde været udsat for hiint Climas hede Luft. Gjennem denne Labyrinth af Lokker henvendte Barnet sine fulde, klare, blaae Øine, forundret og for-

skræket, paa den fangne indianske Ynglings dunkle Ansigt, der i dette Øieblik blev en Gjenstand for hendes lønlige Afsky. Uden at vide hvilken Følelse han indgjød, stod Drengen, rolig, stolt, og, som det syntes, uden at agte paa de andre, alene betænkt paa at skjule ethvert Tegn til Svaghed eller Sindsbevægelse, under dette Optrin.

„Moder!" — hviskede den endnu bestandigt forundrede Pige — „kunne vi da ikke lade ham gaae ud i Skoven? — Jeg holder ikke af, at —"

„Der er nu ingen Tid til at tale. Gaa til dit Skjulested, mit Barn! og tænk paa den Bøn og de Forholdsregler, som jeg har anbefalet Dig. Gaa, og Himlens Beskyttelse være over dit uskyldige Hoved!"

Endnu engang bøiede Ruth sig ned over sin Datter sHoved og skjulde sit Ansigt i hendes rige Lokker — der var et stille, men veltalende Øieblik. Da hun hævede sig igjen, glindsede en Taare paa Barnets Kinder. Dette forholdt sig under Omfavnelsen mere lidende, og da det nu skildes fra sin Moder, for at følge Pigen til Lønkammeret, hviilde dets Blik ufravendeligt paa den unge Indianers Ansigtstræk, indtil Væggen traad imellem og hindrede hende i at see ham.

I dette Øieblik traad Content, med den Fremmede ind i Værelset, og belønnende sin Hustrus Selvbeher-

ſkelſe med et Blik, fuldt af Ømhed og Bifald, tiltaelde han hende ſaaledes:

„Du har gaaet roligt og beſindigt til Værks, min gode Ruth! De unge Karle have ikke med mere Beredvillighed budet Fjenderne Spidſen ved Pæleværket, end dine Piger have opfyldt deres mindre beſværlige Pligter derude. Nu er alt roligt igjen, og vi komme mere for at raadſlaae, end for at fortſætte Kampen."

„Saa maae vi altſaa kalde vor Fader bort fra ſin Poſt ved Kanonen paa Blokhuſet?"

„Det behøves ikke;" — afbrød den Fremmede hende — „Tiden er knap; thi paa den nærværende Rolighed kunde der ſnart følge en Storm, ſom vi maaſkee ikke formaae at afſlaae med alle de Midler, der ſtaae i vor Magt. Bring den Fangne hid!"

Content vinkede ad Drengen, der traad nærmere, og da han kunde naae ham med Haanden, ſtillede han ham tæt foran Underkaſtelſe.

„Jeg kjender ikke Dit Navn, ikke engang Dit Folks," — begyndte denne efter en lang Pauſe, under hvilken han med et ſkarpt, forſkende Blik havde betragtet Drengens Anſigt — „men jeg veed ganſke viſt, at ædelmodige Følelſer ikke ere fremmede for Dit Hjerte, endſkjøndt en mindre god Aand endnu kjæmper om Overherredømmet i dit uſtyrlige Sind. Siig, har Du intet at meddele os med Henſyn til den Fare, der nu om-

giver denne Familie? Meget har jeg i denne Aften gjættet mig til af dit stumme Væsen; men nu er det Tid, at jeg forstaaer Dig tydeligere. Forklar Dig nu med Ord!"

Ynglingen saae stivt paa den Talende, indtil han havde endt, derpaa vendte han langsomt sit Blik fra ham og lod det længe hvile paa den ængstede Ruths Ansigt. Det syntes som om han vakklede mellem sin Stolthed og sin Menneskelighed. Den Sidste seirede. Undertrykkende en Indianers dybe Modbydelighed talede han første Gang i sit Fangenskab i den forhadte Races Sprog:

„Jeg hører Krigernes Skrig?" — var hans rolige Svar — „ere de blege Mænds Ører lukkede?"

„Har Du ikke taelt med de unge Mænd af din Stamme i Skoven, eller havde Du ingen Kundskab om deres Angreb?"

Ynglingen svarede ikke; men hans Øine mødte dristigt og uforsagt den Fremmedes skarpe Blik. Da Underkastelse mærkede, at han havde spurgt om mere, end Ynglingen havde Lyst til at besvare, forandrede han Tonen, eller, rettere sagt, omslørede sin Undersøgelse med noget mere List.

„Det kan ikke være" — sagde han — „at en stor Folkestamme befinder sig paa den blodige Vei. Ægte Krigere vilde have skredet hen over dette Pindeværk af Pallisader, saa let, som over bøielige Rør. Det er en

Pequod, der har brudt sit Ord, og som nu er sneget sig ud af sin Hule, som den hylende Ulv om Natten, for at overfalde de Christne."

Pludseligt gjennemlynede et Udtryk af usthyrlig Vildhed Drengens sortladne Ansigtstræk. Hans Læber bævede, og de Ord, der strømmede fra dem, vare ledsagede af bitter Haan, dog mumlede han dem mere mellem Tænderne, end han udtaelde dem høit.

„Pequoden er en Hund!"

„Tænkde jeg det ikke nok; de Skurke ere dragne ud af deres Byer for at fylde deres Vomme hos Yengiherne*, men en Narraganset eller en Wampanoag er en Mand; han formaaer at lægge sig paa Luur i Mørket. Naar han kommer, beskinner Solen hans Vei. Pequoden derimod stjæler sig omkring i Stilhed, thi han er bange for, at en Kriger skal høre hans Trin."

Det var ikke let, at opdage noget Tegn, hvorpaa man kunde kjende hvilke Følelser denne Roes og Dadel vakde i Ynglingens Hjerte, saa marmorkolde og ubevægelige vare hans Ansigsmuskler.

Forgjæves gjorde den Fremmede sig Umage for at læse i hans Miner; han traad derfor nærmere og vedblev, i det han lagde Hænderne paa hans Skuldre.

„Dreng! Du har hørt meget og vigtigt, henhørende til vor christelige Tro, har selv været en Gjenstand

* De Hvide.

for mangen varm Bøn; umuligt kan saa megen god Sæd være faldet paa Stene og Klipper eller være nedtraadt paa Veien! Tael, tør jeg endnu engang troe Dig?"

„Min Fader, betragt Sneen; gaae Trinnene af en Mocasin ikke baade hen og tilbage?"

„Det er sandt. Hidindtil har Du viist Dig redelig; men naar Krigsraabet opsvulmer dine unge Aarer, kan Fristelsen blive for stærk, og Du kunde forene Dig med de unge Krigere. Har Du intet Pant, ingen Borgen, som Du kan stille for din Tilbagekomst."

Drengen saae paa den Fremmede med et Blik, der tydeligt viiste, at han ikke forstod hans Mening.

„Jeg ønsker at vide, hvad Du kan lade blive tilbage til et Tegn paa, at vore Øine igjen skulle see dit Ansigt, naar vi have aabnet Porten, for at lade Dig slippe ud paa Marken."

Endnu hang den Andens Blik stivt, forundret og forvirret paa den Fremmede. „Naar den hvide Mand betræder Krigsstien og vil vise sin Fjende Tillid, forsikrer han sig om hans Troskab derved, at han beholder en, der er Fjenden dyrebar, tilbage, som Borgen for, at hans Troskab er oprigtig. Hvad kan Du tilbyde, at jeg kan være vis paa, at Du vil vende tilbage fra det Ærinde, hvori jeg ønsker at sende Dig?"

„Er Stien da ikke aaben?"

„Jo, men om Du vil betjene Dig af den, er uvist. Frygten faaer Dig maaskee til at glemme hvorhen den fører."

Nu forstod den Fangne hvad for en Tvivl den Anden nærede; men, som om han forsmaaede at svare, saae han til Siden og blev staaende i hiin ubevægelige Stilling, der saa ofte gjorde at han saae ud som et dunkelt Marmorbillede.

Content og hans Hustrue opførde sig, som Tilhørere ved denne korte Samtale, paa en Maade, der forraadte, at de allerede vare underrettede om et vist Bekjendtskab, der fandt Sted mellem de Talende, da de ellers vilde have lagt en langt større Forundring for Dagen. Vist nok vakte det stor Forbauselse hos dem begge, da de hørde de første engelske Ord fra Drengens Læber. Et Skin af Haab i det mindste lovede en Indianers Mellemhandling, der havde nydt saa meget godt af Ruth, og det ikke uden at han havde givet Kjendetegn paa sin Erkjendtlighed. Hertil kom endnu moderlig Omhu og den bidrog til at skaffe denne glade Forventning Indgang hos Ruth.

„Lad Drengen kun gaae!" — sagde hun —„Jeg vil være Borgen for ham, og skulde han være troløs, er hans Fraværelse mindre farlig, end hans Nærværelse."

Den indlysende Rigtighed i denne Bemærkning havde sandsynligviis mere Vægt hos den Fremmede, end

Huusmodernes Tilbud om at være Borgen for Yngliugen.

„Dette er grundet!" — svarede han — „saa begiv Dig da ud paa Marken, og siig dine Landsmænd, at de ere komne paa en urigtig Vei; den, hvorpaa de befinde sig, har ført dem til en Vens Bolig — ikke til nogen Pequods, eller nogen Manhattos, men til en christelig Yengihs, der stedse har behandlet Indianeren, som et retskaffent Menneske behandler et Andet. Gaa, og naar dit Tegn lyder ved Porten, skal den igjen blive aabnet for Dig."

Med disse Ord gav den Fremmede Drengen et Vink, at han skulde følge ham, og underrettede ham endnu, i det de gik ud af Værelset, om alle de mindre vigtige Enkeltheder, der kunde bidrage til, at han desto sikkrere kunde naae sit Maal, nemlig at stifte Fred med de Vilde.

Nogle Minutter, fulde af Tvivl og piinlig Uvished fulgde paa dette Forsøg. Den Fremmede var, efterat han havde sørget for at Sendebudet var bleven lukket ud, vendt tilbage igjen til Værelset. Han gik med lange Skridt frem og tilbage, som een, der er dybt bevæget. Undertiden standsede hans tunge gjaldende Trin, og de lyttede alle med ængstlig Opmærksomhed, at ikke en Tone af det, der kunde underrette dem om hvad der tildrog sig udenfor, skulde undgaae dem. Under

en af disse Pauser opstod et Glædesskrig blandt de Vilde paa Marken. Derpaa indtraad igjen hiin dødelige, ulykkespaaende Stilhed, der gav den siden det øieblikkelige Angreb hengangne Tid, er vist Noget, der i Rædselsuldhed langt overgik den forrige bestemte og tydelige Fare. Imidlertid formaaede den meest anstrængte, meest ængstlige Opmærksomhed ikke, at skaffe dem nogen nærmere Oplysning om Fjendens Beslutning. I mange Minutter herskede der inden og udenfor Pallisaderne en Dødsstilhed. Midt under denne Spænding hævede Dørklinken sig og med de sædvanlige umærkelige Trin og den fattede Mine, der ere Egenskaber hos Folk af hans Farve, traad Ynglingen ind i Værelset.

„Har Du været hos Krigeren af din Stamme?" — spurgde den Fremmede hastigt. — „Larmen har ikke skuffet Vengiheren. Det var ingen Pige, der lo i Skoven."

„Og Du har sagt dine Landsmænd, at vi ere Venner?"

„Min Faders Ord ere blevne taelte."

„Og hørte? — Vare de lydelige nok, til at finde Indgang hos de unge Mænd?"

Drengen taug stille.

„Tael!" — vedblev den Fremmede, i det hans Gestalt hævede sig, stolt, som en, der er beredt til at møde med sit Bryst, et dræbende Stød. — „Det er Mænd

der høre Dig! Er den Vildes Pibe fyldt; vil han i Fred røge med os, eller holder han Tomahakken i den knyttede Næve?"

En Følelse, som en Indianer ikke let forraader, bevægede Drengens Ansigt. Han hæftede med Deeltagelse sit Blik paa den angstfulde Ruths milde Øine; derpaa trak han langsomt en Haandfuld, med Klapperslangens stribede, skinnende Hud sammenbundne Pile frem under den lille Kappe, der bedækkede hans Legeme, og kast de dem for den Fremmedes Fødder.

„Dette Tegn kan man ikke tage Feil af," — sagde Content, i det han løftede dette ham velbekjendte Sindbillede paa ubetinget Fjendtlighed i Veiret og holdt det foran sin mindre erfarne Staldbroder. — „Dreng, hvad have Folkene af min Stamme gjort, at eders Krigere tørste efter deres Blod?"

Da Drengen havde røgtet sit Ærinde, gik han til Side og syntes ikke mere at ville være Vidne til den Virkning, som hans Budskab vilde have paa de Tilstedeværende. Men da man gjorde ham dette Spørgsmaal, var et pludseligt Udbrud af Vrede nær ved at blive Herre over hans blidere Følelser. Et raskt Blik paa Ruth dæmpede dette Udbrud, — han forblev rolig som forhen, og tav.

„Dreng!" — gjentog Content — „jeg spørger Dig, hvorfor tørste dine Landsmænd efter vort Blod?"

Hurtigere er ikke Flugten af den electriske Funke, og neppe mere glindsende dens Lys, end det Blik var, der lynede fra den mørke Indianers Øine paa de Omkringstaaende. Straaler syntes at skyde ud af hans Øine, gloende som Slangeblik. Hans Gestalt svulmede tydeligt op ved den hæftige Kamp i hans Indre, og i nogle faa Øieblikke viisde alle Kjendetegnene sig paa et vildt, utæmmet Udbrud af en gruelig Vrede. Dog kun forbigaaende var denne Lidenskabernes Seier; ved en forbausende Anstrængelse af sin Villie gjenvandt han sin Selvbeherskelse, og nærmende sig den, der havde gjort ham dette dristige Spørgsmaal, saa meget, at han med sin Finger kunde berøre hans Bryst, sagde han til ham i en stolt Stilling:

„Se, denne Verden er meget stor. Pantheren og Raabukken have Plads deri. Hvorfor traf Vengiherne og de røde Mænd paa hverandre?"

„Vi spilde de kostbare Øieblikke med at sætte Prøve paa en Hednings halsstarrige Natur;" — sagde den Fremmede — „hvad hans Landsmænd ville er nu klart; ved Hjælp af de Christnes Stav ville vi slaae deres Magt tilbage. Klogskab forlanger, at vi bringe Drengen i Sikkerhed; lader os saa ile til Pallisaderne og vise at vi ere Mænd."

Mod dette Forslag lod der sig intet Fornuftigt indvende. Content var i Begreb med at føre sin Fange

bort, for at indspærre ham i Kjælderen, da en Bemærkning af hans Hustrue bevægede ham til at forandre sin Beslutning. Trods Ynglingens opfarende, vilde Mine, havde milde og deeltagende Blikke dog frembragt en saadan Forstaaelse imellem ham og den blide Moder, at denne endnu ikke opgav ethvert Haab om hans Bistand.

„Miantonimoh!" — sagde hun — „Om ogsaa de Andre have Mistanke om, at Du ikke har noget godt i Sinde, vil jeg dog troe Dig. Kom derfor med mig; jeg lover Dig Sikkerhed for din Person, vær Du derfor mine Smaaes Beskytter!"

Drengen gav intet Svar, men lod sig taalmodigt føre bort af Ruth; denne troede dog at læse Forsikringen om hans Troskab i hans veltalende Øine. Paa samme Tid forlod ogsaa hendes Ægtefælle og den Fremmede Huset, for at begive sig til deres Poster ved Palisaderne.

Trettende Kapitel.

Min er Du, gode Yngling! nu, min Tjener;
Din Herre vil jeg være; kom, tael frit!

Cymbeline.

Det Værelse, hvortil Ruths Børn vare blevne bragte, var i det øverste Stokværk, og, som det allerede er bemærket, paa den Side af Bygningen, der vendte ud imod Strømmen ved Foden af Høien. Det havde et eneste, noget fremstaaende Vindve, gjennem hvilket man kunde see ud over den Deel af Skoven og Markerne, der laa hin Side Floden. Mindre Aabninger i Væggene tilstedte ogsaa et Blik paa de mere hen imod Bagsiden liggende Marker. Foruden Væggene og Husets massive Bjælkeværk, var det ogsaa ved et indre Lag af Tømmer beskyttet mod Pile og Kastespyd, de eneste Vaaben, der vare brugelige i de Krige, der førdes i disse Egne. I deres første Børneaar havde dette Værelse tjent til Sovekammer for begge de Smaa, og vilde ogsaa havde vedblevet at være det, hvis ikke Familien, ved den langvarige Rolighed, tilsidst havde troet sig ligesaa sikker i de mere bequemme Værelser.

„Jeg veed," — sagde Ruth til den indianske Dreng, der fulgde hende, efterat de vare komne ind i det oven-

nævnte Værelse — „jeg veed at Du kjender en Krigers Pligter. Du vil ikke bedrage mig; disse uskyldige Børns Liv betroer jeg til din Beskyttelse. Saa vaag da over dem, Miantonimoh! og de Christnes Gud vil tænke paa Dig i Nødens Time!"

Svar gav Drengen ikke, men Moderen troede at see et Pant paa hans Troskab i det milde Udtryk, der viisde sig i hans dunkle Ansigt. Med den hans Stamme medfødte fine Følelse gik han nu tilside, for at de, der vare knyttede til hinanden ved saa tætte Baand, kunde give deres Følelser frit Løb, uden at blive forstyrrede ved en Fremmeds Nærværelse. Men Ruth, i hvis Die en Moders hele Ømhed straalde, nærmede sig nu til sin Datter.

„Endnu engang," — sagde hun — „anbefaler jeg Dig, ikke at see saa meget efter den frygtelige Kamp, der maaskee vil opstaae omkring vor Bolig. Hedningen er virkelig udenfor og blodigt er hans Forehavende. Unge og Gamle maa nu i Gjerningen vise deres Tillid til vor Herre og Mesters Beskyttelse, og det Mod, der anstaaer de Troende."

„Og hvoraf kommer det, Moder!" — spurgde Pigen — „at de ville tilføie os Ondt? Have vi da nogentid gjort dem noget Ondt?"

„Jeg veed det ikke. Den, som har skabt Jorden, gav os den til vor Nytte, og Fornusten synes vistnok

at lære, at, naar nogen Plet af dens Overflade er ubesat, tør den virkelig Trængende tage den i Besiddelse."

„Den Vilde!" — hviskede Barnet, i det hun skjulde sit Ansigt i Moderens Barm — „Hans Øie funkler som Stjærnerne, der hænge over Træerne!"

„Rolig, min Datter! hans utæmmede Sind grubler paa Fornærmelser, som han troer, at have liöt."

„Sandelig, vi have en Ret til at være her. Jeg har hørt min Fader sige, at, den Tid han først modtog mig i sine Arme som en Gave fra Gud, var denne vor Dal endnu fuld af Skove og Buske, og at kun meget Arbeide har gjort den til det, den nu er."

„Jeg haaber at vi nyde det, vi besidde, med Ret. Og dog synes det, at Hedningerne ikke ville lade vore Fordringer gjælde."

„Og hvor boe da disse blodige Fjender? Have de ogsaa Dale som vor; og bræk̈e de Christne ogsaa ind til dem om Natten, for at udgyde Blod?"

„De ere af en vild og utæmmet Natur, Ruth! og vi kjende kun lidet til deres Levemaade. Qvinden bliver hos dem ikke holdt i samme Ære, som hos de Mennesker, der ere af samme Herkomst som din Fader; thi Legemsstyrke gjælder mere hos dem, end Kjærlighedens Baand."

Den lille Tilhørerinde gysde og skjulde sit Ansigt endnu dybere i Moderens Barm. Endnu aldrig havde

en saa levende Følelse af hvad Moderømhed, hvad Frændekjærlighed er, gjennemtrængt hendes barnlige Sjæl, som i dette Øieblik. Moderen trykde, efterat hun havde sagt det Ovenanførte, endnu et Afskedskys paa begge Børnenes Pander, og bad derpaa høit, at Gud vilde velsigne dem. Herpaa vendte hun sig, for at gaae, thi Pligter, hvis Opfyldelse fordrede andre Egenskaber, end dem hun nylig havde viist Prøver paa, kaldte hende bort. Men førend hun forlod Kammeret nærmede hun sig endnu engang til Drengen, holdt ham Lyset for det uforfærdede Øie og sagde høitideligt:

„Jeg overlader mine elskede Børn til en Krigers Beskyttelse!"

Det Blik, hvormed han svarede, lignede de øvrige; det var koldt, men ikke afskrækkende. Skjøndt hun i nogle Minutter saae ham stivt i Øinene, lokkede hun dog intet andet Svar ud af ham; hun lavede sig derfor til at forlade Værelset, uagtet Uvisheden om det Menneskes Hensigter, som hun lod blive tilbage, for at bevogte Børnene, laa hende piinligt paa Hjerte. Hun kunde ikke troe, at han skulde lade de mange Beviser, som hun havde givet ham paa hendes Velvillie, ubelønnede. Tvivlraadig stod hun derfor med Haanden paa Dørklinken. Øieblikket var Ynglingens Character gunstigt, thi hun erindrede sig Maaden, hvorpaa han var vendt tilbage paa hiin Aften, og hans øvrige om Tro-

skab vidunde Handlinger. Derfor var hun i Begreb med at gaae bort, uden at lukke Døren i Laas, da der pludseligt opstod en Larm, der opfyldte Dalen med den gruelige Skrigen og Hylen, der pleier at ledsage et Angreb af de Vilde. Nu kastede den forfærdede Kone Skaaden for og ilede uden videre Eftertanke ned paa sin Post, da hun kun alt for vel vidste hvor nødvendig hendes Nærværelse vilde være paa en anden Skueplads.

„Staa fast ved Pallisaderne, Ruben Ring! Kast de lumske Snigmordere tilbage paa deres blodige Kammerater! Pikkene! Her, Dudley! kan Du vise din Tapperhed! Herren være de raae Hedningers Sjæle naadig!" — Dette og Skuddene af Geværerne, de indianske Krigeres Kampskrig, Pilenes Hvinen, Kuglernes Susen, og al den Tummel, der nødvendigt maa ledsage en saadan Kamp, vare de skrækkelige Toner, der hilsede Ruth, da hun traad ned i Gaarden. Hun var Vidne til, hvorledes snart Geværernes Løsnen udbredte Lynets Klarhed rundt omkring, snart igjen den frygtelige Larm vedblev at rase i det dybe Mørke. Lykkeligviis blev de unge Karle under alle disse Optrin deres Pligter troe. Allerede havde de lykkeligt tilintetgjort et meget alvorligt Forsøg af de Vilde paa at stige over Pallisaderne, allerede havde de gjættet to eller tre af Fjendens forstilte Angreb, og Besætningens Hovedmagt havde været heldig i at slaae de virkelige tilbage.

„I dens Navn, der er hos os i enhver Fare!" — skreg Ruth, i det hun gik hen mod to Skikkelser, der dog vare saa beskjæftigede med hinanden, at de ikke mærkede, at hun nærmede sig — „siig mig, hvorledes gaaer det med Kampen? Hvor er min Mand og min Søn? Har det behaget Forsynet, at Nogen af vore er bleven truffet?"

„Djævelen har det behaget" — svarede Eben Dudley noget for frit for en af en saadan til Ærefrygt vant Skole — „at jage en indiansk Piil ind i min Arm, baade gjennem Trøie og Kjød! Sagte, Tro! mener Du, Pige! at et Menneskes Hud ligner et Faareskind, som man kan plukke Ulden af efter Behag? Vor Herre tilgive den Skjælm, der sendte denne Piil, den hæslige Streg, han har spillet mit arme Kjød, siger jeg, og Amen dertil, som christeligt er! Han vil desuden nok have Naade behov, thi i denne Verden har han ikke meget meer at haabe. Nu, Tro! jeg bekjender at jeg er din Skyldner formedelst din Godhed; lad os nu aldrig mere verle bidende Ord. Din Tunge stikker ofte smerteligere, end en Indianers Piil."

„Hvis Feil er det, hvis gammelt Bekjendtskab ofte forglemmes i nye Samtaler? Du veed, at naar man taler mig til, som det sig bør, pleier ingen Pige i Kolonien at give et sagtmodigere Svar. Føler Du endnu Smerte i Armen, Dudley?"

„En Piil med Flintesteensspids, dreven lige ind til Benet, er vist noget andet, end naar man bliver kildret med et Halmstraa. Jeg tilgiver Dig den Feil, at Du har ført for mange Samtaler med Soldaterne, og alle Stikkene af Din rappe Tunge, paa det Vilkaar, at — "

„Fy, Du Hans Trættekjær! Du gad gjærne staae her og snakke hele Natten igjennem, under Paaskud af en opflænget Hud, medens de Vilde storme imod Porten! Et smukt Vidnesbyrd vil Madamen aflægge om dine Bedrivter, naar de andre unge Karle have slaaet Indianerne tilbage og Du imidlertid har drevet Tiden bort med Snak."

Just vilde den af sin søde Vildfarelse udrevne Grændsebeboer i sit Hjerte forbande sin Udvalgtes overgivne Lune, da et Sideblik viisde ham, at et Øre, hvem Sagen slet ikke angik, var bleven gjort fortroeligt næsten med hele Indholdet af deres Samtale. Hurtigt greb han til sit Vaaben, der stod lænet op til Muren af Blokhuset, smuttede i en Hast forbi sin Madmoder, og i det næste Minut lod allerede hans Stemme og Gevær sig høre igjennem den almindelige Tummel.

„Bringer han Efterretning fra Pallisaderne?" — gjentog Ruth, der var alt for bange for, at den unge Mand skulde blive for længe borte fra sin Post, til at hun vilde opholde ham. — „Hvad har han fortalt om Angrebet?"

„De Vilde have bødet for deres Dumdristighed, og af Vore er der kun Faa komne til Skade. Blot med Undtagelse af denne Klods af et Menneske, der har været saa behændig at møde med Armen en indianst Piil, veed jeg ingen, der er bleven saaret."

„Hør! De trække sig tilbage, Tro! Deres Hyl er ikke mere saa nær; vore unge Folk seire. Gaa Du og pas paa ved Brændestablerne; og lad mig vide om der ingen lurer der, for at anrette Ulykker. Herren har tænkt paa os i Naade; det kan endnu hende sig, at denne Ulykke gaaer os forbi.

Ruths hurtige Øre havde ikke bedraget hende. Larmen af Angrebet bortfjærnede sig lidt efter lidt fra Pæleværket og skjøndt Glimtene af Geværerne og de hylende Gjenlyd fra den nærliggende Skov endnu vare ligesaa hyppige som forhen, var der dog ingen Tvivl om at det afgjørende Øieblik lykkelig var overstaaet. Istedet for at prøve paa at tage Pladsen ved en Overrumpling, tog de Vilde nu deres Tilflugt til mere veloverlagte Midler, der, skjøndt de syntes mindre skrækkelige, maaskee med mere Sikkerhed vilde føre til Maalet. Ruth benyttede imidlertid de rolige Øieblikke til at opsøge den, hvis Vel var hendes dyrebareste Anliggende.

„Er nogen bleven saaret i Kampen foruden den tappre Dudley?" spurgde den ængstlige Ægtefælle, da hun kom til en Gruppe af mørke Skikkelser, der var

forſamlet paa Toppen af Høien, for at raadſlaae. — „Behøver nogen den Pleie, ſom en qvindelig Haand kan yde ham? Er det Dig, Heathcote? Du er dog vel ikke bleven ſaaret?"

„Sandelig, en meget naadig Gud har bevaret mig, thi til at vogte os ſelv var der undt os alt for liden Tid. Jeg frygter for, at nogle af vore unge Folk ikke have betjent ſig af de Forſvarsmidler, ſom Forſigtigheden fordrede."

„Den ubeſindige Marcus har dog vel ikke glemt mine Formaninger? Dreng, jeg haaber, at Du ikke tabde Din Pligt af Syne, og at Du ſtedſe blev bag ved Din Fader?"

„Moder, naar de Vildes Krigsſkrig udenfor Palliſaderne lyder En i Ørerne, da ſeer man ingen af de Røde, og tænker heller ikke paa dem;" — ſvarede Drengen, — i det han med Haanden ſoer hen over Panden, for at hun ikke ſkulde ſee nogle Blodsdraaber dryppe ned af et Saar, ſom han havde erholdt af en forbiſtrøiſende Piil — „jeg har holdt mig i Nærheden af min Fader, men om det har været foran ham eller bag ved ham veed jeg ikke; det var mørkt rundt omkring os."

„Drengen har holdt ſig tappert og gjort ſin Pligt;" — ſagde den Fremmede — „han har viiſt at hans Stammefædres Ild flyder i hans Aarer; — ha! hvad

er det for et Lys henne under Skurene? Et Udfald vil vist være nødvendigt, for at redde Laderne og Hjordene fra Undergang."

„Til Laderne! til Laderne!" — raabde to unge Mænd paa deres Vagtposter — „Der er lagt Ild i Bygningerne!" — skreg en Pige, der ogsaa stod paa Vagt, men beskyttet af Stuehuset. Nu fulgde en Salve af Geværerne, der alle vare rettede mod Lyset, hvis blege Skin allerede slog frygteligt op mellem de brændbare Sager, hvormed de fleste af Udhusene vare opfyldte. Et gyseligt Skrig og Brandens pludselige Forsvinden tilkjendegav at man havde sigtet rigtigt og at Salven havde udbredt Fordærvelse.

„Dette Øieblik maa vi ikke forsømme!" — raabde Content, der i høieste Grad var bleven ophidset ved Størrelsen af Faren. — „Fader!" — raabde han høit — „det er Tid at vise vor yderste Magt!"

Paa denne Opfordring fulgde et Øieblik Taushed. Men pludseligt blev Dalen oplyst, som om en Strøm af electrisk Materie havde gjennembølget dens dunkle Seng, derpaa fulgde en Ildregn fra det øverste Værelse i Blokhuset og strax derpaa Dønet af den lille Kanon, der saa længe havde staaet der, uden at blive brugt; Slutningen gjorde en Raslen, som Skuddet foraarsagede i Udhusene, hvis Bjælker det splittede ad. Halvtredsindstyve mørke Skikkelser saae man nu,

ved det hurtigt forsvindende Lyn, glide ud af Skurene, med en Skræk, der formedelst deres Uvidenhed var forklarlig nok, og med en Hurtighed, der svarede til denne Skræk. Øieblikket var gunstigt. Content gav Ruben Ring et stumt Vink; de trængde begge igjennem Porten og forsvandt i den Retning, hvor Laderne vare. Den Tid, de vare borte, hengik ikke uden bange Angst fra Ruths Side, ja ikke uden at de vare bekymrede, der havde stærkere Nærver. Imidlertid varede den ikke længe; og de Angstfulde drog Aande paa ny, da begge Eventyrerne stille og i god Behold vendte tilbage. Deres Fodtrin paa den frusne Sneskorpe, Hestenes Vrinsken, og det forskrækkede, i Marken adspredte Qvægs Brølen, forkyndte snart hvorfor de havde udsat sig for en saadan Fare.

„Kommer ind," — hviskede Ruth, der saa længe med egen Haand havde holdt paa Porten. — „Kommer ind for Guds Skyld! Du har løst dem alle, for at ingen levende Skabning skal omkomme i Luerne, ikke sandt?"

„Alle, og sandelig ikke i Utide — se, de ere allerede ifærd med at sætte Ild paa igjen!"

Content havde god Grund til at ønske sig til Lykke med sit Vovestykke; thi han havde endnu ikke holdt op med at tale, da man allerede igjen saae Brandene, der bestod af sammenbundne Fyrresplinter, bæres hen over

Marken og bestandigt komme nærmere og nærmere til Udhusene; men, som man tydeligt kunde see, paa Omveie og bedækkede Stier, for at de, som bare dem, kunde være sikkre for Besætningens Skud. Denne forsøgde en sidste og almindelig Anstrængelse for at standse Faren. De unge Karle lode ikke deres Geværer hvile og mere end een Gang sprudlede en Ildstrøm frem fra den alvorlige, gamle Puritaners Citadel, for at vise de farlige Gjæster tilbage. Disse Salver gjorde vist nok deres Virkning; dette forkyndte de Vilde selv med deres Skrig, der deels havde sin Grund i legemlig Smerte, deels i Forbittrelsen over, at maatte opgive deres Plan; men endskjøndt de Fleste af dem, der nærmede sig til Laderne, bleve skræmmede tilbage, eller maatte bøde for deres Forvovenhed, saa gjorde dog en, der var mere forstandig og erfaren, end hans Kammerater, det muligt for dem, at sætte deres Forehavende i Værk. Ilden havde hørt op, og de Beleirede ønskede sig allerede til Lykke med at deres Forsvar var faldet saa heldigt ud, da der paa een Gang strømmede et klart Skin ud over Marken, og paa samme Tid en bred Flamme hvirvlede fra Hvedeladen op til dens øverste Spids, og med en ubeskrivelig Hurtighed omgav det let antændelige Korn med sin gnistrende Strøm. Mod denne Ødelæggelse gaves der intet Forsvarsmiddel. Lader og Skuur, der for kort siden laae indhyllede i et dybt Mørke, vare i eet Øieblik klart oplyste, og enhver, af hvilken Parti det end

var, der vovede sin Person indenfor den oplyste Plet, maatte bøde for sin Forvovenhed med Livet. Grændsebeboerne bleve snart tvungne til at trække sig tilbage i Skyggen af deres Høi og at søge Skjulesteder indenfor Pæleværket imod den Mængde Pile, der regnede ned over dem.

„Et sørgeligt Syn for den, der har indbragt sin Høst i Fred med hele Verden!" — sagde Content til den Bævende, der med krampagtig Styrke holdt fast ved hans Arm, medens Flammerne hvirvlede i den hede Luft, og efterat de een eller to Gange havde slaaet op om Taget, lode en Deel af sig tilbage, der snoede sig ødelæggende hen ad Bjælkerne. — „Alt hvad den velsignede Aarstid har skjænket os, bliver nu forvandlet til Aske af disse forban —"

„Stille, Heathcote! Hvad er Formue eller disse Laders Rigdomme mod det, vi endnu have tilbage? Giv denne indre Misfornøielse ikke frit Løb, men tak Gud, at han har ladet os beholde vore kjære Smaa og Sikkerhed i vor Bolig!"

„Du taler sandt!" — svarede Manden og gjorde sig Umage for at efterligne sin Hustrues blide Hengivenhed i Forsynets Villie. — „Hvad er ogsaa Verdens Rigdomme i Sammenligning med Fred i sit Indre! — Ha! den ugunstige Vind fuldender Ødelæggelsen af vor Høst, Det vilde Element raser allerede midt inde i Laderne."

Ruth svarede ikke, thi var hun endogsaa mindre bevæget af verdslige Sorger, end hendes Mand, opfyldte dog Synet af den overhaandtagende Brand hendes Sjæl med Bekymring for personlig Fare. Luerne udbredte sig fra Tag til Tag, og da de overalt fandt Næring af det meest antændelige Slags, udbrød der en heel klar, sammenhængende Ildstrøm langs med den hele uhyre Række af Lader, Skure, og andre Slags Udhuse. Hidindtil havde Uvished paa den ene Side og Frygt paa den Anden gjort begge Partier til stumme Tilskuere; men nu forkyndte et lydeligt Jubelskrig den glade Triumph, med hvilken Indianerne saae at deres grusomme Plan blev udført. Paa dette Udbrud af Glæde fulgde snart et Krigsskrig og et tredie Angreb.

En Klarhed, som om det var midt paa Dagen, omgav de Kjæmpende. Ansporede af Sandsynligheden af et lykkeligt Udfald, stormede de Vilde mod Pæleværket med langt større Dristighed, end de pleiede at lægge for Dagen ved deres snedige Maade at føre Krig paa. Ligeoverfor den Side, hvor Luerne rasede, kastede Høien og de Bygninger, der stod paa samme, en bred Skygge tværs over Marken, og her, over disse dunkle Striber, banede de Vildeste af Horden sig ustraffet en Vei hen til Pallisaderne. Først ved deres Glædesskrig blev man opmærksom paa at de vare der, thi hidtil vare alles Øine hæftede paa det frygtligtskjønne Skuespil, som Bran-

den frembød, saa at Angrebet paa den modsatte Side var nær ved at lykkes. Dog nu styrtede alle med Pilens Hurtighed til denne Deel af Befæstningen. Gevær-ild og Pileskud vare lige unyttige, thi Pæleværket bød de Angribende, saavel som de Angrebne ligemegen Sikkerhed. Det var en Kamp af Mand mod Mand, i hvilken det mindre Antal sikkert vilde have maattet give tabt, hvis det ikke til Lykke blot havde behøvet at gaae forsvarsviis til Værks. Gjennem Pallisaderne verlede man Stik paa Stik, hist og her hørde man snart et Skud af et Gevær, snart en Stønnen af en afskudt Pue.

„Bliver kjækt ved Pallisaderne, Karle!" — raabde den Fremmede midt i denne grusomme Kamp, i en dyb Tone og med hiin bydende, modopflammende Munterhed, der kun kan være en Frugt af den største Fortroelighed med Faren. „Viger blot ikke fra Brystværnet, saa bliver det nok uigjennemtrængeligt for Fjenden. Ha! Du meende det godt, min vilde Ven!" — mumlede han i Skjæget, og afværgede, ikke uden Fare for at træffes i Haanden, et Stød, der var stilet mod hans Hals, medens han med den anden Haand greb den Kriger, der havde ført Stødet, i Brystet, hævede ham med Kjæmpekraft i Veiret indtil Aabningen mellem Pælene, og stødte sin skarpe Klinge lige til Hæftet i hans Legeme. Forfærdeligt var det at see hvorledes Slagtoffe-

rets Øine rullede, og da den Jernhaand, der med en saa uhyre Kraft havde holdt det i Veiret, lod det slippe, faldt det uden Bevægelse til Jorden. Paa denne Gjærning fulgde det saa bekjendte Jammerskrig, og de Angribende forsvandt ligesaa hurtigt, som de havde nærmet sig.

„Gud være lovet, at vi kunne glæde os over denne Fordeel!" — sagde Content, i det han med ængstlige Blikke overtalde sine Folk, efterat de igjen havde forsamlet sig oppe paa Høien, hvor de ved det klare Skin af Branden, og med mere Sikkerhed end paa ethvert andet Sted, kunde overseе de blottede Dele af deres Befæstning. — „Vore ere her alle, endskjøndt jeg troer at mange af dem ere saarede!"

Den almindelige Taushed, og de Omkringstaaendes Beskjæftigelser, af hvilke de Fleste tørrede Blodet af sig, var et mere end tilstrækkeligt Svar.

„Tys, Fader!" — hviskede den skarptseende, opmærksomme, unge Marcus — „Derhenne ved Pallisaderne er der endnu en. Det er en Bild, eller er det en Træbul, der ligger udenfor paa Marken?"

„Alles Øine vendte sig derhen, hvor Marcus pegede og de bleve rigtigt noget Svævende vaer paa den anden Side af Pælen, der aldeles lignede en menneskelig Skikkelse. Men den Deel af Pæleværket, hvor denne Skikkelse hang, laa mere i Mørke, end den øvrige Ind-

hegning, hvorfor det ikke blot var den grantseende Dreng, der først havde opdaget den, der tvivlede om at det var et Menneske.

„Hvem hænger der paa vore Pallisader?" — skreg Eben Dudley — „Tael, at vi ikke skulle gjøre en Ven nogen Skade!"

Pælen selv var ikke mere ubevægelig, end den dunkle Gjenstand, indtil Skudet lød fra Grændseboerens Gevær, thi nu faldt den som en tung Masse til Jorden.

„Det faldt ned af Træet, som en truffet Bjørn! Liv maa det have havt; ellers vilde ingen Kugle have faaet det til at falde!" — raabde Dudley noget selvtilfreds med sit rigtige Skud.

„Jeg vil hen og see om det ogsaa —"

Den Fremmede holdt den unge Marcus Haanden for Munden, og bemærkede roligt: „Jeg vil selv see, hvad der er blevet af denne Hedning!"

Han var i Begreb med at begive sig hen til Stedet, da sprang den formeentlige Døde eller Saarede op, udstødte et Skrig, der gjentonede fra hele Skovsiden og satte i høie, muntre Spring hen ad Stuehuset. Ildstriberne af to eller tre aftrykte Geværer gjennemkrydsede hans Vei, dog, som det syntes, uden Virkning. Den ubeskadige Vildes Spring vare af den Beskaffenhed, at de gjorde enhver Sigten med Geværerne usikker, og

uskadt opløftede han et Glædesskrig, og forsvandt om et Hjørne af Huset. Hans Skrig blev forstaaet, thi et besvarende Hyl lod sig strax høre ude paa Marken og Fjenden forsamlede sig paa ny til Angreb.

„Her maa intet Øieblik spildes!" — sagde den, der mere ved sin Nærværelse og bydende Mine, end ved nogen Ret, umærkeligt havde anmasset sig Overanførselen i denne natlige Kamp. — „En Indianer indenfor vore Mure kan snart volde hele Besætningens Undergang, kan aabne Portene for Fjenden!"

„De ere forvarede ved tredobbelte Laase," — afbrød Content ham — „og Nøglen ligger paa et Sted, hvor ingen, uden Vore, kan finde den." — „Og lykkeligviis er Middelet til at aabne Laasene i min egen Værge." — hviskede den Anden — „Saa vidt er alt godt, men Brandstiftelse, Brandstiftelse! Pigerne maae see til Ildstederne og til Lysene, medens de unge Mænd forsvare Pælværket, thi en Storm vil strax følge paa."

Da han havde sagt dette, foregik han selv de Andre med sit Exempel, i det han strax begav sig til Pallisaderne, som han, understøttet af de Øvrige forsvarede imod Fjenden, der nærmede sig under en Pileregn, der vel var afskudt i en betydelig Afstand, men derfor ikke mindre farlig for dem, der stode paa

Høien, end den Fjenden før havde afskudt mod Besætningen.

Imidlertid kaldte Ruth Pigerne sammen og skyndte sig at fuldføre det Hværv, der var paalagt hende. Alle Ildstederne i Huset bleve rigeligt overøste med Vand, og da Branden vedblev at rase udenfor, og der altsaa var mere Lys, end man behøvede eller ønskede, slukkede de omhyggeligt enhver Fakkel eller Kjærte i alle Værelserne af Hovedbygningen.

Fjortende Kapitel.

Du milde, sorrigfulde Moder —
Forlad ham ei saa snart!
Hvor kan Du, Gode! o hvor kan Du fra ham vige,
Nu da Fortvivlelse, da Døden nærmer sig,
Og intet Blik, af Modersømhed fuldt —
O, bliv, for Guds Skyld, bliv!

Efterat disse Anstalter vare trufne, vendte Pigerne tilbage til de dem anviiste Kighuller, og Ruth, hvis Embede, i Farens Øieblik, bestod i et almindeligt Overop-

syn, blev alene, overladt til sine Betragtninger og til den Aarvaagenhed, hvortil Frygten drev hende. Der var ingen Ro for hende i de indre Værelser, derfor nærmede hun sig til Døren, der gik ud til Gaarden, og hensjunken i Beskuelsen af det høitidelige Skuespil, der udbredte sig for hende, forglemde hun et Øieblik, at tænke paa sine umiddelbare Pligter.

Nu var Ilden kommen saa vidt, at den hele Række af Bygninger, der, som sædvanligt bestod af de brændbareste Sager, dannede et bølgende Ildhav. Trods de mellemliggende Huse trængde der dog bestandigt brede Lysstriber ind i Gaarden, medens Himmelen var overtrukken med et dunkelt bævende Rødt, saa at man kunde see endog de mindste Gjenstande rundt omkring sig. Gjennem de friere Steder, som den firkantede Fæstning frembød mellem Bygningerne, kunde man see ud i Marken, og der gjorde man den sørgelige Opdagelse, at de Vilde, der vedbleve deres Beslutning, ikke vilde vige af Stedet, førend de fuldstændigt havde opnaaet deres Hensigt. Mørke, gruelige, næsten nøgne Skikkelser saae man snige sig fra et Skjulested til et andet, og ingen Træbul, ingen Klods laa indenfor et Pileskuds Frastand, der ikke tjende til Beskyttelse for en af de trodsige, utrættelige Fjender. Det var tydeligt at der var flere Hundrede af dem, og da de efter en mislykket Overrumpling, ikke opgav deres Plan, saa var det

ligesaa klart, at de havde foresat sig at naae deres Maal, hvad det end skulde koste. Desuden forsømde de intet brugeligt Middel til at udbrede Skræk blandt deres Fjender.

Krigsskrig og Jubelraab dønede rundt omkring og hvinende klang Muslingskallen derimellem, og forraadte kun alt for tydeligt den List, som de Vilde først paa Aftenen havde betjent sig af, for at lokke Besætningen til Pallisaderne. Nogle enkelte Skud, der med Overlæg og efterat man omhyggeligt havde sigtet, bleve affyrede fra de blottede Punkter indenfor Pallisaderne, beviisde, at de Beleirede forsvarede sig med ligesaa megen Aarvaagenhed, som Besindighed. Den lille Kanon i Blokhuset taug, thi Puritaneren vidsde alt for godt hvori dens sande Styrke bestod, til ikke at skade dens Rygte ved alt for hyppig Brug; han sparede den til den meest trykkende Nød, som han vel vidsde ikke vilde udeblive.

Saaledes var den Scene beskaffen, der fængslede Ruths frygtsomme, sorrigfulde Blikke. Den landlige Sikkerhed, hvori hun saalænge havde levet, var bleven voldsomt forstyrret, og istedet for en Rolighed, der kom den Fred, efter hvilken hendes Hjerte stræbde, saa nær som nogen paa Jorden kunde komme, traad pludseligt jordiske Rædselsscener hende og alle dem, der vare hende dyrebare, imøde, i deres frygteligste Skikkelse. Et saa-

dant Øieblik var vel skikket til, at opvække en Moders Følelser, og uvilkaarlig ilede hun ved Skinnet af Branden, gjennem en Labyrinth af Gange, hen til det Værelse, hvor hun troede sine Kjære i Sikkerhed.

„I har vel dog erindret min Befaling, ikke at see ud paa Marken, Børn!" — sagde hun i det hun traad næsten aandesløs ind — „O, værer taknemmelige, I Kjære! hidindtil har de Vildes Anstrængelser været forgjæves. Endnu ere vi Herrer over vor Bolig!"

„Hvad gjør da Natten saa rød? Se engang Moder! Du kan see ud i Skoven ligesaa godt, som naar Solen skinner!"

„Hedningerne have antændt vore Lader, og hvad Du seer er Gjenskinnet af Ilden. Men lykkeligviis kunne de ikke sætte Ild paa vor Bolig, saa længe din Fader og de unge Mænd staae under Vaaben. Vi maae være taknemmelige for denne Beskyttelse, hvor svag den end er. Visselig, min Ruth! Du laa paa dine Knæer og erindrede i Din Bøn Din Fader og Din Broder, ikke sandt?"

„Jeg vil gjøre det igjen, Moder!" — hviskede Glutten, i det hun bøiede sine Knæer og skjulde sine ungdommelige Ansigtstræk i sin Moders Klædebon.

„Hvorfor skjuler Du Dit Ansigt? Den der er saa ung og uskyldig, som Du, tør altid med Tillid opløfte sine Øine mod Himmelen!"

„Moder, jeg seer Indianeren, naar jeg ikke skjuler mit Ansigt. Jeg frygter for, at han stirrer saa stivt paa mig, for at tilføie mig noget Ondt!"

„Du er uretfærdig mod Miantonimoh, mit Barn!" — svarede Ruth, i det hun hurtigt saae sig om efter Drengen, der beskedent havde trukket sig tilbage til den yderste Krog af Værelset. — „Jeg lod ham blive hos Dig, som Din Beskytter, ikke som en, der ønsker at skade. Velan, tænk paa Gud, mit Barn!" — Her trykde hun et Kys paa Datterens marmorkolde Pande — „og hav Tillid til hans Godhed! Miantonimoh, jeg gaaer, og lader Dig igjen blive tilbage som hendes Beskytter." — Med disse Ord gik hun, i det hun forlod Datteren, hen mod Ynglingen.

„Moder!" — skreg Barnet — „kom til mig, ellers døer jeg!" Hurtigt vendte Ruth sig om fra den fangne Dreng, og eet Blik var tilstrækkeligt til, at vise hende hele den Fare, hvori hendes Barn svævede. En nøgen Vild, af mørk Farve, svær Legemsbygning, og skrækkelig at see til, da hans Legeme, efter de indianske Krigeres Skik, var vanfiret med den hæsligste Malning, stod og vikkede Pigens Silkelokker om den ene Haand, medens han med den anden allerede svang den funklende Stridsøxe over hendes Hoved, der syntes indviet til Fordærvelsen.

„Naade, o Naade!" — skreg Ruth i den første Forfærdelse, i det hun sank paa Knæ, ikke mindre fordi

hun var ude af Stand til at holde sig opreist, end for at bede den Vilde om Barmhjertighed. — „Uhyre! dræb mig, og skaan Barnet!"

Indianerens Øine rullede hen over den Talende med et Udtryk, der snarere syntes at vise at han flygtigt talde hvormange Offere der vare tilstede, end at han havde i Sinde at opgive sit Forehavende. Med en djævelsk Koldblodighed, der forraadte, at han var dybt indviet i dette ubarmhjærtige Haandværk, løstede han endnu engang det sittrende, maalløse Barn i Veiret og med en forfærdelig Behændighed svang han sit Vaaben for at ramme det. Allerede havde Tomahakken beskrevet den sidste Kreds, og et Secund vilde have afgjort Slagtoffrets Skjæbne, da den fangne Yngling pludseligt stod for den Skrækkelige, der gav dette hjerteskjærende Skuespil. En hurtig Bevægelse med Armen standsede Hugget. Op fra den Vildes Bryst trængde den dybe Strubelyd, som Indianerne betjene sig af, naar de ville udtykke deres Forundring; han lod Haanden synke, og Barnet, der hidtil havde svævet i Luften, igjen berøre Jorden. Det Blik og den Mine, hvormed Drengen havde lagt sig derimellem, udtrykte imidlertid hverken Vrede eller Skræk, men vare blot bydende. Roligt og fattet var hans Udseende, og, som Virkningen viisde, tvingende til Lydighed.

„Gaa!" — sagde han i den utæmmelige Races

Sprog, fra hvilken han nedstammede — „De blege Mænds Krigere kalde Dig ved Navn."

„Sneen er rød af vore unge Mænds Blod" — svarede den Anden med vilde Miner — „og endnu hænger der ingen Pandeskal ved vore Bælter."

„Disse tilhøre mig;" sagde Drengen med Værdighed, og beskrev, medens han taelde, en Kreds med Armen, der viisde, at han havde taget alle Tilstedeværende under sin Beskyttelse.

Blodgjerrig og kun halv overtydet saae den Vilde sig om. Alt for frygtelig var den Fare, han havde været udsat for, ved at stige over Pæleværket, til at han saa let skulde have ladet sig bringe fra sit Forsæt.

„Hør kun!" vedblev han efter en kort Pause, medens Puritanerens Kanon brølde udenfor i den almindelige Tummel — „Tordenen er paa Vengihernes Side. Vore unge Piger ville vende deres Ansigter bort fra os, og kalde os Pequoder, naar vore Stænger ingen Hjerneskaller bære."

Et Øieblik skiftede Drengen Farve; hans Beslutning syntes at vakle og den Anden, der betragtede hans Øine med flugende Graadighed, greb allerede igjen sit Offer ved Haarene.

Da skreg Ruth i Fortvivlelsens Tone: „Dreng! Dreng! hvis Du ikke er med os, da har Gud forladt os!"

„Hun er min!" — raabde endelig Ynglingen vildt

— „Hør mine Ord, Wompahwisset! min Faders Blod flyder meget hedt i mig. — "

Den Anden holdt inde og anden Gang udeblev det dræbende Slag. Den Vildes lynende Øiesteen stirrede fast paa den unge Helts stolte Skikkelse og strænge Miner, medens denne Sidste med opløftet Haand syntes at true med en hurtig Straf, hvis man ikke bar Agtelse for hans Mægling. Krigerens Læber aabnede sig, og Ordet „Miantonimoh" undslap dem saa blødt, som om det erindrede om en Følelse af den dybeste Smerte. Derpaa lod den vilde Krieger, da pludseligt et Brøl af Indianerne overdøvede Tummelen af Vaabnene, det sittrende, bevidstløse Barn fare, vendte om, og sprang bort, lig en Blodhund, der har opsnuset et friskt Spor.

„Dreng! Dreng!" — stammede Moderen — „Du være Hedning eller Christen, der gives En, der vil velsigne Dig!"

Med en rask Bevægelse med Haanden afbrød han Udtrykket af hendes Tak, pegede paa den bortilende Vilde, og foer derpaa med en Finger om sit eget Hoved. Allerede dette Tegn var tydeligt nok, men urokket og med en Indianers alvorlige Eftertryk sagde han tillige de forfærdelige Ord: „Det unge blege Ansigt har en Pandeskal."

Mere hørde Ruth ikke. Med instinctmæssig Hurtighed styrtede hun, da enhver af hendes Sjæls

Følelser var steget til Dødsangst, ud af Døren, for at advare sin Markus mod den overlegne Fjendes List. Da hendes Trin ikke mere bleve hørte i de øde Værelser, tog den indianske Dreng, der nys paa en saa mærkelig Maade havde benyttet sig af sin Fasthed og Anseelse til at frelse Børnene, igjen sin eftertænkende Stilling, saa roligt, som om han slet ingen videre Deel tog i denne Nats gyselige Hendelser.

De Beleiredes Stilling var nu bleven i høieste Grad farlig. Fra den fjærneste Ende af Udhusene havde en Ildstrøm væltet sig frem og naaet dem, der vare nærmest ved Pæleværket; under dens rasende Magt var en Bygning hensjunket efter en Anden og Pallisaderne vare under Branden blevne saa hede, at de vare nær ved at antændes. Det Alarmskrig, der opstod ved denne overhængende Fare, lød, da Ruth traad ud i Gaarden, og i samme Øieblik vilde en af Pigerne i et høist nødvendigt Ærinde styrte forbi hende.

„Har Du seet ham?" — spurgde Moderen aandesløs; i det hun holdt den forbiilende Pige fast.

„Ikke siden de Vilde gjorde deres sidste Angreb; men jeg indestaaer for, at man kan finde ham ved Skydehullerne, for at forsvare Fæstningen mod Fjenderne."

„Han har dog vel ikke vovet sig i den forreste Række af de Kjæmpende! Hvem mener Du da, Tro?

Mit Spørgsmaal angaaer Markus; der raser i dette Øieblik En indenfor Palliſaderne og søger et Offer."

„Jeg troede virkelig, at De spurgde efter — Drengen er hos sin Fader og hos den fremmede Kriger, der for vor Skyld udfører saadanne tappre Bedrivter. Jeg har ikke seet nogen Fjende indenfor Palliſaderne, Madame Heathcote! siden den Mand kom ind, der, ved de onde Magters Hjælp, undgik Eben Dudleys Kugle."

„Skulde den Ulykke endnu gaae os forbi," — svarede Ruth, i det hun aandede noget friere, da hun vidste, at hendes Søn var ubeskadiget — „eller skjuler Forsynet sit Ansigt i Vrede?"

„Vi have endnu alle vore, skjøndt de Vilde have gaaet haardt løs paa vore unge Folk. O, det er en Glæde, at see hvilken tapper Skare Ruben Ring og de Andre omkring ham danne, for at forsvare os! Jeg troer, Madame Heathcote! at den trættekjære Dudley dog tilsidst er en virkelig Helt; de skulde have seet hvilken Modstand han gjorde, hvorledes han trodsede Faren! Sandelig, den Knøs har gjort Underværker; tyve Gange troede jeg allerede, at han var bleven dræbt."

„Og hvem ligger der?" — spurgde Ruth forskrækket, i det hun pegede paa et Sted, hvor der laa

en udstrakt, ikke langt derfra, hvor man kjæmpede. — „Hvem er det, der er faldet?"

Bleg som det Klæde, en eller anden ømtfølende Ven, trods den almindelige Sorg og Forvirring, havde fundet Tid til at kaste over den Faldne, blev Pigens Kind.

„Der!" — sagde hun med bævende Stemme — „Min Broder Ruben er vel saaret og bløder, men jeg veed vist, at han staaer ved Skydehullet ved det vestlige Hjørne; og Whittal mangler heller ikke tilstrækkelig Forstand, til at tage sig i Agt for Faren. — Den Fremmede kan det heller ikke være, thi han staaer under Brystværnet ved Porten og raadslaaer med den unge Kapitain — "

„Veed Du det vist, Pige?"

„Endnu for et Minut siden saae jeg dem begge. Give Gud, vi kunde høre den støiende Dudleys Stemme, Madame Heathcote! i et saa angstfuldt Øieblik, som det nærværende, vilde hans Skrig lette Hjertet."

„Tag Klædet bort;" sagde Ruth roligt og høitideligt — „for at vi kunne erfare hvem af vore Venner der er kaldet til Regnskab."

Tro sittrede, og efter en voldsom Selvovervindelse, i hvilken en hemmelig Tilbøielighed havde ligesaa megen Deel, som Lydighed, adlød hun endelig med et Slags fortvivlet Dristighed. Da Klædet var taget bort,

hvilede begge Qvindernes Øine paa det blege Ansigt af et Menneske, der var gjennemboret af en Piil. Pigen lod Klædet falde igjen og raabde med en Stemme, der lignede en hysterisk Hvinen.

„Det er blot den unge Mand, der for nogen Tid siden kom til os; — vi ere blevne forskaanede for at tabe nogen af vore gamle Venner!"

„Han er falden for vor Sikkerhed. Mange af denne Verdens Goder vilde jeg give til, at denne Ulykke ikke var skeet, eller blot for at der var forundt ham mere Tid til den sidste frygtelige Afregning. Dog, vi tør ikke tilbringe dette Øieblik med Sorg. Hurtigt, Pige! giv Signalet til, at en af de Vilde lurer indenfor Palisaderne, og lister sig om for at søge et Offer. Beed dem alle at være forsigtige. Skulde den unge Marcus møde Dig, da gjør ham ret opmærksom paa at der er Fare paa Færde. Drengen er rask og hører maaskee ikke paa et flygtigt Ord."

Da Ruth havde givet Pigen dette Ærinde, forlod hun hende, og medens denne styrtede bort, for at give denne høistnødvendige Advarsel, gik Madame Heathcote hen til det Sted, hvor hun, efter den Underretning hun havde faaet, havde Grund til at søge sin Ægtefælle.

Det var ogsaa som Pigen havde sagt. Content og den Fremmede stod sammen og raadsloge om hvad der var at gjøre ved den Fare, der truede deres vigtig-

ste Forsvarsmidler. Selv de Vilde syntes at indsee, at Luerne arbeidede til deres Fordeel, thi deres Anstrængelser aftog lidt efter lidt, og da de, ved deres forskjellige Forsøg paa at skade Besætningen, vare blevne slemt medtagne, havde de trukket sig tilbage til deres Smaaforskandsninger, hvor de oppebiede Øieblikket, da deres listige Anslag var fremmet saa vidt, at de med bedre Held kunde udføre et nyt Angreb. Der behøvedes kun faa Ord, for at gjøre Ruth bekjendt med hele Omfanget af den overhængende Fare. Følelsen af en større Skræk lod hende glemme hvorfor hun egentlig var kommet, og bedrøvet, som hendes Ægtefælle, svag og hjælpeløs stod hun der, og betragtede halv drømmende de Fremskridt, som Luerne havde gjort.

„En Soldat burde ikke spilde Tiden med unyttige Klager;" — bemærkede den Fremmede, i det han vedblev som En, der tilstaaer sig selv, at menneskelige Anstrængelser ikke kunne nytte mere — „ellers vilde jeg sige, at det er Skade, at den, der plantede denne Linie af Pallisader, ikke har tænkt paa Nytten af en Grav!"

„Jeg vil kalde paa Pigerne," — sagde Ruth — „for at de kunne ile til Brønden — "

„Det vil ikke hjælpe os. Pilene ville træffe dem der; heller ikke kan nogen Dødelig længe udholde denne smæltende Brand. Du seer at Pælene allerede begynde at ryge og blive sorte."

Endnu taelde den Fremmede, da en lille sittrende Flamme begyndte at spille i det Hjørne af Pallisaderne, der var nærmest ved de brændende Bygninger. Elementet hoppede, som mange bevægelige Punkter, fra den ene Spids af det hede Træ til den anden, men derpaa udbredte det sig pludseligt over den hele Overflade af Pælene, ligefra deres bredere Basis, til deres sammenløbende Spidser. Men, som om dette kun havde været Signalet til en almindelig Ødelæggelse, tændte Luerne paa een Gang paa mere end halvtredsindstyve Steder og hele den Linie af Pæleværket, der vendte ud mod de brændende Bygninger, stod i Brand. Et Jubelskrig lød fra Marken, og en Regn af Pile styrtede ned og forkyndte deres Utaalmodighed, der udenfor ventede paa at Branden skulde tage til.

„Vi blive drevne ind i Blokhuset;" — sagde Content — „lad dine Piger komme sammen, Ruth! og gjør i en Hast alting færdigt, for at vi kunne trække os tilbage."

„Jeg gaaer, dog vov ikke dit Liv ved unyttige Anstrængelser for at standse Ilden. Endnu er der Tid til at samle alt hvad vi behøve til vor Sikkerhed."

„Det er ikke saa ganske afgjort!" — bemærkede den Fremmede med nogen Uro. — „Her viser Angrebet sig i en ny Skikkelse!"

Ruth blev staaende som forstenet. Da hun saae i

Veiret, bemærkede hun den Gjenstand, der havde givet Anledning til den Fremmedes Anmærkning. En lille, funkende Ildkugle var steget op fra Marken og neddalede, i det den beskrev en Bue over deres Hoveder paa Spaanetaget af en af de Bygninger, der udgjorde den ene Side af Firkanten, der dannede det indre Gaardsrum. Det var den samme Bevægelse, som Pilen gjør, naar den i en lang Afstand udskydes fra Buen, og en lang lysende Hale, lig et glimrende Luftsyn, fulgde dens Bane. Denne brændende Piil maatte have været afskudt med særdeles rolig og øvet Beregning thi den faldt paa et Forraad af brændbare Stoffer, der vare ligesaa antændelige som Krudt, og neppe lykkedes det Øiet at følge den ligetil sit Maal, førend det ogsaa blev vaer hvorledes en klar Lue stjal sig hen over det allerede gjennemvarmede Tag.

„Endnu en Kamp for vort Arnested!" — raabde Content; men den Fremmede holdt ham fast ved Skuldren. I samme Øieblik skjød et Dusin af samme Slags meteorlignende Kugler op i Luften, og faldt ned paa ligesaa mange forskjellige Steder af den allerede brændende Bygning. Nu vilde ingen Anstrængelse meer have hjulpet; man opgav det Forsæt at redde Bygningerne, og anstrængede enhver Tanke, for at sørge for den personlige Sikkerhed.

Da Ruth var kommet sig af sin første Bestyr-

telse, ilede hun med bevingede Skridt, for at opfylde de velbekjendte Pligter. Nu fulgde nogle Minutters svært Arbeide, i det Pigerne bare alt hvad der behøvedes til Besætningens Underholdning, og som endnu ikke var bragt i Sikkerhed, op i det lille Cittadel. Det stærke Skin, der trængde endog igjennem de mørkeste Gange i Vaaningshuset, voldte, at dette Arbeide ikke kunde skee uden at sees af Fjenderne. Krigsraabet forsamlede dem strax til et fornyet Angreb. Bestandigt tættere blev Pileregnen og ikke uden Fare udførde de ængstede Beboerinder af Wish-Ton-Wish dette vigtige Foretagende, da de alle, i en vis Grad, maatte udsætte sig for at rammes af Pilene, medens de gik frem og tilbage imellem Hovedbygningen og Blokhuset. Dog tjende Røgen, der stedse blev tykkere, dem paa en vis Maade til Beskyttelse, og det varede derfor ikke heller længe, førend Content erholdt den forønskede Efterretning, og altsaa kunde give sit unge Mandskab Ordre til at trække sig tilbage. Tegnet blev nu givet med Muslingskallen, og endnu førend Fjenden fik Tid til at gjætte hvad det skulde betyde, eller til at drage Fordeel af Fæstningsværkernes blottede Tilstand, havde enhver af Besætningen allerede velbeholden naaet Indgangen til Blokhuset, endskjøndt de iværksatte deres Tilbagetog med mere Skyndsomhed og Forvirring, end der vel kun bestaae med deres Sikkerhed. Dog stege de, der vare beordrede til

Skydehullerne, med Hurtighed op til disse, og gjorde sig rede til at give Ild paa enhver, der vovede at nærme sig. Nogle nølede endnu i Gaarden, for at see efter, om ikke noget var glemt, der kunde tjene til at gjøre Modstand eller forskaffe Sikkerhed. Ruth, der hidindtil havde været iblandt de meest Beskjæftigede, stod nu og trykkede Hænderne mod Tindingerne, som om hun paa denne Maade vilde besinde sig paa noget.

„Vor faldne Ven!" — sagde hun — „Skulle vi lade hans Lævninger ligge? De Vilde ville sikkert lemlæste ham."

„Nei, sandelig ikke; Dudley, kom og hjælp! vi ville lægge Liget dernede — ha! Døden har truffet endnu en af Vore!"

Det Skrig, som Content udstødte ved denne Opdagelse, opvakde en Bevægelse blandt dem alle. Folderne paa Klædet viisde tydeligt at to Legemer laae under det. Angstfuldt og hurtigt kastede enhver af de Tilstedeværende et Blik paa Forsamlingen for at opdage, hvem der feilede; men Content, der vel vidsde hvilken Fare der vilde være Følgen af en længere Opsættelse, løftede i en Hast Klædet i Veiret, for at faae Syn for Sagen. Den unge Grændsebeboers Legeme kom først til Syne, men endskjøndt det var enhver af dem bekjendt, at han var falden, bævede de dog alle tilbage af Forfærdelse, da det bortstjaalne Hoved og den endnu blø-

vende Krop beviisde, at en af de Vilde her havde fuldført sit gyselige Værk paa det afmægtige Lig.

„Den Anden!“ — var et Udraab, som Ruth neppe var i Stand til at bringe frem, og først da hendes Mand havde taget Klædet halvt bort, lykkedes det hende at føie til: „O, tager Eder i Agt for den Anden!“

Denne Advarsel var ikke overflødig; thi hæftigt bevægede Klædet sig, da Content løftede det i Veiret, og en gruelig Indianer, besmuurt med Blod, sprang op paa sine Been og hen igjennem Forsamlingen, der foer til alle Sider. I det han hævede høit sin bevæbnede Arm, gjennembrød den Vilde den tilbagevigende Kreds, og med sin Stammes forfærdelige Krigsraab satte han saa hurtigt ind igjennem den aabne Dør paa det egentlige Vaaningshuus, at han tilintetgjorde enhver Tanke om at forfølge ham. Som ude af sig selv udbredte Ruth sine Arme mod det Sted, hvor han forsvandt, og hun var ifærd med at styrte efter ham, som en Afsindig, da hendes Mands Haand holdt hende tilbage.

„Vil Du sætte dit Liv paa Spil for at redde en eller anden Smaating!“

„Mand, slip mig!“ — svarede Ruth, næsten qvalt af Dødsangst — „Naturen var indslumret i mig!“

„Skrækken berøver Dig Forstanden!“

Ruths Lemmer gjorde ingen Modstand meer. Al den Vanvid, der brændte vildt i hendes Blikke forsvandt, og i dens Sted traad en næsten overnaturlig Rolighed. I det hun samlede hele sin Aandskraft, syntes Fortvivlelsen selv at laane hende endnu engang Selvbeherskelse. Forfærdelsen, der næsten havde berøvet hende Mælet, hævede frygtelig hendes Barm, og i det hun vendte sig til sin Mand, sagde hun med en Stemme, hvis Rolighed var gyselig:

„Hvis Du har et Faderhjerte, saa slip mig! — vare Smaa ere blevne forglemte!"

Content lod Haanden synke og i næste Øieblik var hans Hustrue ude af Syne og forsvundet i samme Retning, hvorhen den Vilde havde taget Flugten. Og dette var det skjæbnesvangre Øieblik, som Fjenden havde valgt for at benytte sig af sin Fordeel. Et vildt Skrig forkyndte de Angribendes Virksomhed, og en almindelig Fyren fra Skydehullerne i Blokhuset underrettede dem, der endnu vare i Gaarden, om, at den stormende Fjende var trængt ind i det Inderste af Fæstningen. Alle vare oppe, undtagen de Faa, der vare blevne tilbage, for at opfylde den sidste, sørgelige Pligt mod den Døde. Deres Antal var altfor ringe, til at de kunde gjøre Modstand, og for stort, til at de skulde have givet den Tanke Rum at lade den halv affindige Moder og hendes Smaa tilbage uden at prøve paa at frelse dem.

„Gaaer kun ind!“ — sagde Content i det han pegede paa Døren til Blokhuset — „min Pligt er det, at dele Skjæbne med dem, der ere af mit Blod.“

Den Fremmede gav intet Svar; men, idet han lagde sine vældige Hænder paa den næsten bedøvede Fader og Ægtefælle, kastede han ham med uimodstaaelig Kraft ind i det nederste Rum af Blokhuset, og i det samme vinkede han hurtigt ad alle de Andre, at de skulle tage den samme Vei. Da den Sidste var kommen indenfor, befoel han dem at lukke Døren til, i den Tanke, at han var den eneste, der var bleven udenfor. Men i næste Minut lærde et flygtigt Blik ham, at endnu en Anden var bleven lukket ude — der stod han i tankeløs Forbauselse og betragtede Liget af den Faldne — men det var for sildigt, at gjøre Feiltagelsen god igjen; Skriget trængde allerede igjennem den sorte Røg, der hvirvlede tykt og hurtigt ud af den brændende Bygning; der var altsaa ingen Tvivl om, at de kun vare nogle faa Skridt borte fra deres Forfølgere. Den modige Soldat gav det Menneske, der var bleven udelukket af Blokhuset, et Tegn til at følge efter, og styrtede derpaa ind i Hovedbygningen, hvor Branden endnu ikke rasede saa voldsomt. Mere ved et Tilfælde, end fordi han kjendte Gangene i Huset, saae han sig snart i et af Værelserne, men hvorhen skulde han nu vende sig? Det vidste han ikke. I dette

Øieblik paatog hans Ledsager, der var ingen anden end Witthal Ring, sig at vise Veien, og i næste befandt de sig ved Døren til det hemmelige Værelse.

„Tys!" — sagde Underkastelse, i det han traad ind og med opløftet Haand paalagde Taushed — „vort Haab beroer alene paa vor Taushed."

„Og hvorledes skulle vi undkomme uden at opdages?" — sagde Ruth og viisde paa Gjenstandene rundt omkring, der bleve oplyste af et Skin, der var saa stærkt, at det trængde igjennem enhver Ridse i Bygningen — „Neppe skinner Middagssolen klarere, end denne skrækkelige Ild."

„Gud er ogsaa i Elementerne! Hans Faderhaand skal vise os Veien; men her tør vi ikke bie, thi Flammerne rase i Taget. Følg De mig kun, men tael ikke!"

Ruth trykde Børnene tæt til sig, og saaledes forlod de Tagkammeret. Hurtigt og uopdagede iværksatte de deres Flugt indtil de kom ned til et af de nedrste Værelser. Her standsede deres Fører, thi Tingenes Stilling udenfor krævede den høieste Grad af Mod og Overlæg.

Indianerne vare nu Herrer over hele Omfanget af Marcus Heathcotes Besiddelser, undtagen Blokhuset; og da det stedse var deres første Arbeide at sætte Ild paa overalt, hvor de fandt Stof til Ødelæggelse, saa

lød nu den bedøvende Knistren af Branden fra alle Sider. Geværskuddene og de indianske Krigeres Kampskrig formerede vistnok den gruelige Larm, men forkyndte ogsaa Besætningens urokkelige Standhaftighed. Den Fremmede kunde fra et Vindve i Værelset see alt, hvad der foregik udenfor. Gaarden, der var oplyst, som om det var den klareste Dag, var tom; thi baade Branden, der bestandigt udbredte mere og mere Hede, og Ilden fra Skydehullerne holdt endnu de forsigtige Vilde tilbage i deres Smuthuller. Der var derfor et svagt Glimt af Haab om, at man endnu med Sikkerhed kunde lægge Rummet imellem Stuehuset og Citadellet tilbage.

„Jeg vilde ønske, at jeg havde befalet dem, at være ved Haanden for at lukke Døren paa Blokhuset op;" — mumlede Underkastelse i Skjægget — „at blive et Øieblik i denne skrækkelige Hede vilde være vor Undergang, eller er der ikke nogen Maade — "

Han følde at nogen berørde hans Arm, og da han vendte sig om, faldt hans Blik paa den fangne Dreng, der med sit mørke Øie saae ham stivt i Ansigtet.

„Vil Du gjøre det?" — spurgde den Anden med en halvt haabende, halvt tvivlende Mine.

Et talende, bejaende Blik var Svarret; herpaa gled Drengens Skikkelse i al Stilhed ud af Værelset.

I næste Øieblik viisde Miantonimoh sig i Gaarden. Han gik frem med den Rolighed, som man kun kan have, naar man veed sig i fuldkommen Sikkerhed. Den ene Haand løftede han op imod Skydehullerne, som om han vilde give et Tegn paa Venskab; derpaa lod han den synke, og begav sig med samme rolige Skridt hen til Midten af Gaarden. Her stod Drengen omglødet af Brandens klareste Skin, og vendte langsomt Ansigtet til alle Sider — en Handling, der viisde, at han ønskede at blive kjendt af Alle. Strax ophørde Skriget i Smuthullerne rundt omkring, et Beviis saavel paa den almindelige Følelse, som Synet af ham opvakde hos de Vilde, som paa den Fare, som enhver Anden vilde have udsat sig for, hvis han havde vovet sig ud paa denne skrækkelige Skueplads. Efter denne Handling, der vidnede om en ubeskrivelig Selvtillid, traad Drengen et Skridt nærmere til Indgangen af Blokhuset.

„Kommer Du i Fred eller er dette igjen et Paasund af indianst Forræderi?" — spurgde en Stemme gjennem en Aabning i Døren, der var bleven anbragt, for at man kunde tale med en Fjende udenfor

Drengen hævede den ene flade Haand i Veiret mod den Talende, medens han lagde den anden forsikkrende paa det nøgne Bryst.

„Har Du et Tilbud at gjøre til Fordeel for min

Kone og mine Smaa? kan Guld løse dem, saa nævn Prisen."

Miantonimoh begreb ret godt hvad den Anden vilde sige. Med et Menneskes Frimodighed, hvis Forstand i den tidligere Alder allerede var bleven øvet paa det, som trykkende Omstændigheder fordrede, ledsagede han sit Billedsprog med en endnu mere talende Geberde.

„Kan et af de blege Ansigters Hustrue gaae igjennem Træ; en indianst Piil er hurtigere, end min Moders Fod."

„Dreng, jeg troer Dig!" — svarede Stemmen derinde — „Hvis Du bedrager saa svage og uskyldige Væsner, vil Himlen mindes din Troløshed."

Miantonimoh gjorde igjen et Tegn, for at tilkjendegive, at man maatte bruge Forsigtighed, derpaa trak han sig ligesaa kold og rolig tilbage, som han havde nærmet sig. En anden Pause i de Vildes Skrig forkyndte deres Deeltagelse, der med Flammeblik betragtede hans Bevægelser langt fra.

Den unge Indianer begav sig nu til dem, der ventede i Stuehuset, og førde dem, uden at blive bemærket i Røgen af de brændende Bygninger, til et Sted, hvor deres korte, men farefulde Vei tydeligt laa for dem. I dette Øieblik blev Døren paa Blokhuset halvt aabnet og strax igjen lukket. Men den Fremmede nølede endnu, thi han fandt det paa den ene

Side høist usandsynligt, at de alle kunde komme uskadte over Gaarden, og paa den anden Side umueligt at iværksætte Overgangen, naar det ikke skeede paa en Gang.

„Dreng!" — sagde han — „Du har gjort meget! det er Dig derfor ogsaa mueligt at gjøre mere. Beed, paa en eller anden Maade, der kan røre dit Folks Hjerter, om Naade for disse Børn!"

Miantonimoh rystede med Hovedet og svarede med Kulde, i det han pegede paa det mishandlede Lig i Gaarden:

„Den røde Mand har smagt Blod."

„Velan! saa maae vi gjøre det fortvivlede Forsøg; Tænk ikke paa dine Børn, ulykkelige, heltemodige Moder, men sørg for din egen Sikkerhed. Denne eensoldige Yngling og jeg vil paatage os at sørge for de hulde Uskyldige."

Ruth trykde sin skjælvende, maalløse Datter til sit Hjerte og gjorde med Haanden en afslaaende Geberde, der gav tilkjende, at hendes Beslutning var fattet. Den Fremmede gav efter og vendte sig til Whittal, der stod hos ham, ligesaa meget beskjæftiget med at gabe paa den brændende Bygning, som med Omsorg for sin personlige Sikkerhed. Denne paalagde Underkastelse at tage vare paa det andet Barn, og begav sig hen til Ruth for at være hende til Hjælp, naar Nøden kræ-

vede det, da pludseligt et Vindve blev slaaet ind i den bagerste Side af Huset, et Beviis paa at Fjenden trængde ind, og at de stod Fare for at blive afskaarne. Nu var der ingen Tid mere at spilde, thi det var klart, at der nu kun var et Værelse imellem dem og deres Forfølgere. Ruths ædle Gemyt opvaagnede nu, og rivende Martha ud af Whittal Rings Arme, søgde hun med fortvivlet Kraftanstrængelse, i hvilken Følelsen havde mere Deel, end nogen anden Bevæggrund, at skjule begge Børnene i sit Klædebon.

„Jeg er hos Eder!" — hviskede den dybtrørte Moder — „stille! stille! mine Smaa! Din Moder er hos Dig, min Ruth!"

Paa en ganske anden Maade var den Fremmede beskjæftiget. Saa snart han hørde Glasset klirre, styrtede han afsted, for at dække dem Ryggen, og kom ogsaa strax i Kamp med den saa tit omtaelte Vilde, der tjende et halv Snees gruelige, brølende Karle til Veiviser.

„Ind i Blokhuset!" — skreg den besindige Kriger, medens han med vældig Arm holdt Fjenden fast i Udgangen af den snævre Corridor, og saaledes med sin Fjendes Legeme hindrede dem, der vare indenfor, i at komme ud. „Saa kjært dit og dine Børns Liv er Dig, Qvinde! ind i Blokhuset!"

Frygteligt lød dette Raab i Ruths Ører, men,

ak! i dette Farens grueligſte Øieblik var hendes Aands=nærværelſe borte. Endnu engang raabde den Fremmede, og førſt nu rev Moderen, der ganſke var bragt ud af Fatning, ſin Datter op fra Jorden. Med Øinene hæf=tede paa den ſkrækkelige Kamp, der endnu fandt Sted bag ved hende, trykde hun Barnet til ſit Hjerte, og flygtede, i det hun befalede Whittal Ring at følge efter. Drengen adlød. Endnu havde de ikke lagt Halvdelen af Gaards=rummet tilbage, førend man ſaae den Fremmede, der endnu holdt den Vilde ſom et Skjold imod ſine Fjen=der, tage den ſamme Retning. Hvor ſtor Faren var viisde Krigsſkriget, der pludſeligt begyndte igjen, ledſa=get af en Hob Pile fra Indianernes og en Kugleregn fra de Beleiredes Side. Frygten laande imidlertid Ruth mere end naturlige Kræfter. Neppe gjennemfløi Pilene med ſtørre Hurtighed Luften, end hun foer ind ad den aabne Dør i Blokhuſet. Ikke ſaa lykkelig var Whit=tal Ring, da han, med det ham betroede Barn i Ar=men, løb over Gaarden, foer en Piil ham i Kjødet. Greben af Smerte vendte Knøſen ſig ærgerligt om, ſom om han vilde ſee efter den, der havde ſaaret ham.

„Afſted, taabelige Dreng!" — raabde den Frem=mede, da han foer forbi ham, og endnu med Kjæm=pekræfter holdt den Vilde for ſig, ſkjønt denne krummede ſig ſom en Orm. Afſted! for din egen og Barnets Skyld!"

Denne Opfordring kom for ſildigt. Allerede havde

en Indianer lagt Haand paa det uskyldige Offer, og i næste Øieblik holdt han det svævende i Luften og svang med et kort, gjennemtrængende Skrig Stridsøxen over dets Hoved. Et Skud fra Blokhuset strakte Uhyret ned paa Stedet, men i et Nu blev Pigen bortreven af en anden Haand, og da den Vilde ilede uskadt med sit Bytte ind i Stuehuset, lød fra Blokhuset det almindelige Raab: „Miantonimoh!"

To andre Vilde benyttede den skrækkelige Pause, der nu paafulgde, lagde Haand paa den saarede Whittal og slæbde ogsaa ham ind i den brændende Bygning. I samme Øieblik slyngede den Fremmede den Vilde, der ingen Modstand gjorde meer, imod hans Landsmænds Pile; den blodige, halvqvalte Indianer traf de Skud, der skulde have gjort Ende paa den Hvides Liv, og medens hiin i Førstningen vakkede og derpaa styrtede ned, forsvandt hans stærke Overvinder bag Døren i Citadellet, der hurtigt blev lukket igjen, saa at de Vilde, der rasende styrtede hen imod Indgangen, kunde høre at Skaaderne bleve skudte for, hvorved Beboerne bleve sikkrede mod ethvert Angreb. Signalet til Tilbagetoget lød, og i næste Øieblik var Gaarden overladt til de Døde alene.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Ellevte Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Conanchet

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Fjerde Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Femtende Kapitel.

O, kunde Du see derpaa, og ei
Forbarme Dig!
Saa giv dem nu, o Gud! Din Himmels Fred!

„Lader os være taknemmelige for denne Naade!" — sagde Content, i det han hjalp den halv Bevidstløse op ad Stigen, og derhos overlod sig til en naturlig Følelse, der ikke vanærede hans mandige Mod. — „Have vi mistet en af dem, vi elskede, saa har dog Gud bevaret vort eget Barn."

Hans aandesløse Hustrue kastede sig paa en Stoel, trykde sin Yndling til sit Bryst og sagde mere hviskende end høit: „Jeg er taknemmelig, Heathcote! taknemmelig af Hjertens Grund!"

„Du skjuler jo det kjære Barn for mig;" — svarede Faderen, i det han bøiede sig hen over det, under det Paaskud at ville kysse det, men i Grunden for at

skjule en Taare, der stjal sig ned ad hans brune Kinder; men pludseligt foer han tilbage og raabde fuld af Forfærdelse: „Ruth!"

Forskrækket ved den Tone, hvormed han udtaelde dette Navn, kastede Moderen Folderne af sin Kjole, hvori hun havde indhyllet Barnet, tilside, holdt det fra sig og saae at hun i hiin skrækkelige Forvirring havde forbyttet Børnene og, istedet for sin Datter, reddet den lille Martha.

Trods den fortræffelige Kones ædle Tænkemaade blev hun dog ved Synet af sin Feiltagelse overvældet af Følelsen af skuffet Forventning. Naturen beholdt i Begyndelsen Overherredømmet og det ganske tydeligt i en frygtelig høi Grad.

„Det er ikke vort Barn!" — skreg Moderen, i det hun endnu i samme Stilling holdt Barnet langt fra sig, og stirrede paa dets uskyldige, forskrækkede Ansigt, med et Udtryk, som Martha endnu aldrig havde seet i hendes Blikke, der sædvanligt straalede af Mildhed og Overbærelse.

„Jeg er jo din! — jeg er jo din!" — raabde sittrende den Lille, i det hun forgjæves stræbde efter at naae den Barm, ved hvilken hun saa ofte havde hvilet. — „Naar jeg ikke er din, hvem hører jeg da til?"

Ruths Blik var endnu stivt og hendes Træk arbeidede hysterisk.

„Madame! — Madame Heathcote! — Moder! — stammede frygtsomt den forladte Faderløse i afbrudte Toner. Nu blev Ruths Hjerte igjen blødt. Hun trykde sin Venindes Datter til sit Bryst, og Naturen fandt for et Øieblik Vederqvægelse ved et af hine skrækkelige Udbrud af Vemod, der truede med at opløse Baandene mellem Legeme og Sjæl.

„Kom, Du John Hardings Datter!" — sagde Content med en dybt nedbøiet Mands paatagne Roligheb, medens Naturen vedblev at kjæmpe i hans Indre — „Det har været Guds Villie og vi skulle kysse hans Faderhaand! Lader os være taknemmelige," — føiede han til med bævende Læber, men med et fast Blik — „over at denne Naade er bleven os til Deel. Vor Yngling er hos Indianerne, men vort Haab er langt ophøiet over Magten af deres vilde Ondskab. Vi have ikke samlet Skatte, hvor Møl og Rust fortære dem, eller hvor Tyve kunne grave efter dem og stjæle dem bort. Maaskee bringer Morgenen os et Middel til at underhandle og tillige Leilighed til at løskjøbe hende."

Dette Indfald frembragde en Straale af Haab, og syntes at give Ruths Tanker en ny Retning; en Forandring, der gjorde den lange Vane til at beherske sig selv, det mueligt at naae en vis Grad af sin gamle Indflydelse. Kilden til hendes Taarer tørredes, og efter en kort og hæftig Kamp var hun igjen i Stand til

at synes fattet. Dog, saalænge denne skrækkelige Ødelægelseskrig endnu varede, var Ruth Heathcote ikke mere den samme virksomme og beredvillige Kone til at hjælpe og anordne, som hun havde været under de første Begivenheder i denne Nat.

Det er vel overflødigt at sige Læseren at det nyligt beskrevne korte Udbrud af faderlig og moderlig Smerte fandt Sted paa en Skueplads, paa hvilken de andre handlende Personer vare alt for meget beskjæftigede til at de kunde tage mindste Deel deri.

Deres Skjæbne, der befandt sig i Blokhuset, nærmede sig alt for aabenbart sin Afgjørelse, til at en Medlemact i dette store Sørgespil skulde have kunnet vække nogen Deeltagelse.

Kampens Beskaffenhed havde imidlertid ganske forandret sig. Vel havde man umiddelbart intet mere at frygte for de Angribendes Skydevaaben, men Faren nærmede sig til de Beleirede i en ny, ja endogsaa frygteligere Skikkelse. Vel saae man undertiden en Piil trænge ind i Skydehullerne, og engang var Dudley nærved at blive truffet af et Kastespyd, der styret af et Tilfælde, eller udslynget af en usædvanlig sikker Haand, foer igjennem en af de snævre Aabninger og nær havde gjort Ende paa Grændsebeboerens Liv. Men hvad der især tiltrak sig Besætningens Opmærksomhed var den overhængende Fare, der opstod af den Brand, der nu om-

gav Blokhuset paa alle Sider. Thi endskjøndt man havde forudseet at et saadant Tilfælde, som det hvori Familien nu befandt sig, vel kunne indtræffe, og endskjøndt man i en vis Grad havde truffet Foranstaltninger derimod, saavel i det nederste Rum, som i alle de andre Værelser af Blokhuset, saa viisde det sig dog, at Faren overtraf alle de Beregninger, man havde gjort.

Hvad det nederste Stokværk angik, da frembød det ingen Grund til Bekymring. Det bestod af Steen, og baade sammes Stof og Tykkelse trodsede enhver List, som Fjenden havde Tid til at optænke. Ja endogsaa de to øverste Etager vare forholdsmæssigt sikkre, da de, som vi allerede have bemærket, bestode af massive Blokke, saa at det fordrede Tid førend de kunde blive hede; de vare dersor skikkede til at gjøre saamegen Modstand, som det var mueligt at Træ kunde gjøre. Derimod bestod Taget, som det paa den Tid var Tilfældet i Amerika, og som det heller ikke er usædvanligt i vore Dage, af korte, letantændelige Fyrrespaaner. Vel bidrog Taarnets Høide en Deel til at beskytte det, men da Luerne slog knistrende op over Hovedbygningen og i store Ildbølger væltede sig igjennem Luften, skeede det ofte, at det hele skrøbelige Tag paa Blokhuset blev indhyllet i Flamme. Virkningen deraf lod sig forudsee; ogsaa var det Første, der vakde Content af sin bittre Fadersinerte, et Skrig, der løb igjennem hele Besætnin-

gen, og forkyndte at Taget paa Blokhuset stod i Luer. En af Familiens sædvanlige Brønde befandt sig midt i det nederste Rum af Bygningen; en Lykke, at man aldrig havde forsømt, at holde den i brugbar Stand! Fra det nederste Værelse indtil de øverste Stokværk hævede sig en stærk, kredsformig Muur. Benyttende denne lykkelige Indretning, brugde Ruths Tjenestepiger Spandene flittigt, medens de unge Mænd fra Vindverne i det øverste Værelse rigeligt overgjød Taget med Vand. Denne sidste Forretning kunde, som man let kan tænke sig ikke udføres uden stor Fare. En Hagel af Pile blev affkudt paa Arbeiderne, og Flere af dem erholdt mere eller mindre betydelige Saar. Virkelig var det i nogle Minutter, et alvorligt, høistvigtigt Spørgsmaal, om og hvorvidt den Fare, de udsatte sig for, skulde belønnes med et lykkeligt Udfald; den uudstaaelige Hede af Branden rundt omkring og de hyppige Berørelser af de flagrende Luer begyndte at gjøre det tvivlsomt om menneskelige Anstrængelser overhovedet vare istand til at afværge den truende Ulykke. Selv de med Vand oversprøitede, massive Blokke, hvoraf Væggene bestode, begyndte at ryge, og adskillige Forsøg viiede, at man ikke længere end i nogle Øieblik kunde holde ud at berøre deres Overflade med Haanden.

Saalænge dette Mellemrum af Uvished varede, bleve alle de unge Karle kaldte bort fra Skydehullerne,

for at hjælpe til at slukke. Udførelsen af dette høist nødvendige Arbeide gjorde at man forglemte enhver anden Modstand. Selv Ruth skrækkede denne Ulykke op af hendes Kummer, og alle Hænder og alle Tanker beskjæftigede sig nu uophørligt med et Arbeide, der bortdrog Opmærksomheden fra Forhold, der viisde sig mindre vigtige, fordi de ikke var saa umiddelbar fordærvelige. Man veed at Farer tabe deres Skrækkelige ved Bekjendtskab med dem: De unge Grændsebeboere toge ved den Iver, hvormed de slukkede, ingen videre Hensyn paa deres Personer, og da Udfaldet omsider lovede at krone deres Anstrængelser, vandt endogsaa en Smule af Letsindighed fra lykkelige Dage Overhaand over deres Lidelser. Da de fandt, at Flammen var undertrykt, og den nærmeste Fare afvendt, saae de sig hemmeligt og nysgjerrigt om paa et Sted, der saa længe udelukkende havde tjent til Puritanerens hemmelige Sysler. Klart skinnede Flammen saavel igjennem flere Aabninger paa Taget, som gjennem Vindverne, og ethvert Øie kunde tydeligt see alt, hvad der var i Værelset, og saaledes kunde de stille en Nysgjerrighed, der længe havde plaget dem.

„Kapitainen sørger heller ikke ilde for Legemet!" — hviskede Ruben Ring, medens han tørrede Sveden af den soelbrændte Pande, til en af sine Kammerater

— „Se engang, Hiram! her er et godt Forraad af Levnedsmidler."

„Selv Mælkestuen er ikke bedre forsynet," — svarede den Anden med en Grændsebeboers Snuhed og Jagttagelsesgave — „Du veed, at han ikke rører ved noget, der kommer af Koen, naar det ikke mere er i sin naturlige Tilstand, og her finde vi det Bedste, Madamens Spisekammer kan fremvise."

„Tro mig, Lædertrøien der er nok saadan en, som en pyntelig Kavaleer bærer der hjemme. Det er sikkert længe siden Kapitainen lod sig see i et saadant Optog."

„Det maa saaledes have været Mode i gamle Dage, thi det Stykke Staal, som Du seer der, er ogsaa noget, der var i Brug ved det engelske Infanteri; formodentlig levere Erindringer fra hans Ungdom, naar han tænker paa de Tider, da han bar saadanne Ting, meget Stof til Andagtsøvelser."

Denne Formodning syntes at tilfredsstille den Anden, skjøndt det ikke er usandsynligt, at Synet af et friskt Forraad af Levnetsmidler, som man maatte rømme bort, for at kunne komme til Taget, vilde have ført til flere Slutninger, hvis de havde havt Tid i Slutninger og Formodninger. Men et nyt Klageskrig opstod i dette Øieblik blandt Pigerne, der nedenunder vare beskjæftigede med Spandene.

„Til Skydehullerne! til Skydehullerne, eller vi ere forlorne!" lød det pludseligt. Med den Fremmede i Spidsen, styrtede de unge Mænd ned i det Værelse, der var neden under dem, hvor ogsaa deres hele Virksomhed og Aandsnærværelse var nødvendig. Indianerne manglede det ikke paa den Skarpsindighed, der er denne snedige Race saa egen i dens Maade at føre Krig paa. Medens Familien havde travlt med at standse Luerne, vare Fjenderne heller ikke ørkesløse. Da de saae at de Hvide ene og alene beskjæftigede sig med at slukke, havde de fundet Midler til at bringe brændende Fakler til Døren af Blokhuset, efterat de først havde opstablet ved den en Mængde brændbare og allerede halvt brændende Sager; et Foretagende, der kun alt for snart lovede at aabne dem Indgangen til det nederste Værelse i Citadellet. For at holde denne Plan skjult og at dække deres Approcher, havde de Vilde slæbt Bunker af Halm og andre saadanne Ting hen til Foden af Bygningen, og stukket dem i Brand, hvorved de opfyldte deres dobbelte Hensigt, at formere den virkelige Fare, og at dele deres Opmærksomhed, der forsvarede sig. Tjende end Vandet, der dryppede ned fra Taget, til at gjøre Branden af disse Ting langsommere, saa forstærkede det paa den anden Side Røgen, der hindrede de Beleirede i at give nøie Agt paa hvad der foregik der nede. Ved de tykke Røgskyer af den halvdæmpede Ild

blev den qvindelige Deel af Besætningen først advaret om, at en ny Ulykke truede dem. Da Content og den Fremmede havde naaet Hoveddøren til Citadellet, udkrævedes der Tid og en ikke ringe Grad af koldblodig Besindighed, for at gjøre sig et klart Begreb om den Stilling, hvori de nu befandt sig. Allerede var Dampen, der steeg op af den sugtige Straa og Hø, trængt ind i Værelset, og ikke uden Vanskelighed kunde de, der befandt sig derinde, adskille Gjenstandene eller trække deres Aande.

„Her er Leilighed til at prøve vor hele Tapperhed!" — sagde den Fremmede til sin bestandige Ledsager — „Vi maa hindre de Vilde i deres Forehavende, ellers finde vi Døden i Luerne. Kald paa de Modigste af dine Folk, og jeg vil gjøre et Udfald med dem; paa anden Maade kan Ulykken ikke afvendes."

„Det vilde være at give Hedningerne Seiren i Hænderne. Du kan høre af deres Skrig, at det ikke er en lille Hob Speidere, der ere dernede; en heel Stamme har sendt sine bedste Krigere, for at fuldføre dette gruelige Arbeide. Bedre, at vi anstrænge alle vore Kræfter, for at jage dem bort fra Døren, og at vi seer at hindre Røgskyen i at gjøre os mere Uleilighed; under disse Omstændigheder at gjøre et Udfald, vilde ikke være andet end at tilbyde Tomahakken vore

Hoveder; thi at bede om Naade er ligesaa unyttigt, som at ville bevæge en Steen til at græde."

„Men hvorledes kunne vi udføre dette høistnødvendige Arbeide?"

„Gjennem disse Skydeskaar, der vende nedad, kunne vore Geværer endnu bestandigt beherske Indgangen, og gjennem de samme Aabninger kunne vi gyde Vand paa den brændende Halm. Til en saadan Fare har man ikke glemt at tage Hensyn, da man byggede dette Blokhuus."

„Velan da! saa lader os for Guds Skyld ikke spilde noget Øieblik!"

Man traf usortøvet de nødvendige Forholdsregler. Eben Dudley stak Piben af sit Gevær gjennem en af de Aabninger, der vendte mod Døren til Blokhuset, og fyrede. Men Mørket gjorde det umuligt at sigte; derfor blev Skuddet uden Følger, som den triumpherende Haanlatter udenfor tydeligt gav tilkjende. Herpaa fulgde en Strøm af Vand, der neppe udrettede mere, da de Vilde havde forudseet dette Middel og forebygget dets Virkninger, ved at lægge Brædder og andre saadanne Ting, som de fandt liggende i Gaarden, over Ilden, paa en Maade, at den største Deel af Vandet blev spildt."

„Kom hid med dit Gevær, Ruben Ring!" — raabde Content hastigt — „her sætter Vinden Røgen

i Bevægelse; de Vilde opstable endnu flere brændbare Sager imod Muren."

Grændsebeboeren adlød. Virkelig kunde man fra Tid til anden see dunkle, menneskelige Skikkelser glide tause forbi Bygningen, skjøndt den tykke Røg ikke tillod nøie at iagttage disse Skikkelser og deres Bevægelser. Med et sindigt og øvet Blik udsøgde Ynglingen sit Offer; men i det Øieblik da han trykde sit Gevær af, strøifede noget forbi hans Ansigt, som om den Kugle, han havde tiltænkt en Anden prællede tilbage mod ham selv. I det han forundret traad et Skridt tilbage, saae han gjennem Røgen den Fremmede pege paa en Piil, der endnu sittrede i Loftet.

„Længde kunne vi ikke modstaae dette Angreb!" — mumlede Krigeren i Skjægget — „vi maae i en Hast finde paa andre Raad, ellers maae vi bukke under."

Han taug, thi et Skrig, der syntes at ville sprænge Gulvet, hvorpaa han stod, i Luften, forkyndte at Døren var tilintetgjort, og at de Vilde vare trængte ind i det nederste Værelse af Blokhuset. Ved denne uventede Begivenhed stod begge Partier et Øieblik ubevægelige; det Ene berøvede Skræk og Forbauselse, det Andet den pludselige Triumph enhver Bevægelse. Men denne Pause var snart forbi; paa ny begyndte Kampen, fra de Angribendes Side med Seierherrens Selv-

tillid, og fra de Beleiredes med alle Kjendetegn paa Fortvivlelse. Nogle Geværer bleve affyrede ovenfra, nogle Pile affkudte nedenfra, men Tykkelsen af Gulvet hindrede dem i at gjøre nogen Virkning. Nu opstod der en Kamp, under hvilken begge Partiers Egenskaber viisde sig paa den meest charakteristiske Maade. Medens Indianerne nedenunder anvendte alle de Kunster, der vare forbundne med deres Maade at føre Krig paa, for at benytte sig af deres Fordeel, gjorde det unge Mandskab i Blokhuset en Modstand, der ganske lagde for Dagen hvor hensigtsmæssige de Hjælpemidler vare, som de amerikanske Grændsebeboere vidsde at bringe tilveie, og hvor hurtige de vare i Udførelsen af deres Foretagender.

Det første, de Stormende greb til, var at prøve paa at stikke Loftet i det nederste Værelse i Brand. For at iværksætte dette, kastede de store Bundter Halm ind i Kammeret; men førend disse kunde blive stukne i Brand med Faklerne, havde det nedstrømmende Vand allerede forvandlet dem til en sort, sugtig Dynge. Dog havde Røgen nær bevirket Seieren; thi de Dampskyer der trængde igjennem Ridserne, vare saa qvælende, at Fruentimmerne saae sig nødte til at tage deres Tilflugt til det øverste Værelse, hvor deels Aabningerne i Taget deels en friere Luft, befriede dem fra en Deel af denne Plage.

Da de Vilde fik udgrundet, at det var Herredømmet over Brønden, der gjorde det mueligt for de Beleirede at forsvare det indre Træværk imod Luerne, gjorde de et Forsøg paa at storme en Vei, der førde til det hule, af Steen opbyggede Rør, hvorigjennem Spandene bleve hidsede op og ned; og saaledes afskjære Besætningen fra Forbindelsen med Vandet; et Forsøg der strandede paa Forsvarernes Hurtighed, thi i et Nu var der skaaret Huller i Gulvet, fra hvilke den visse Død nedlynede paa alle dem, der befandt sig neden under. Maaskee blev Striden ikke ført med mere Haardnakkenhed under hele Angrebet; i det mindste havde hverken den angribende eller angrebne Deel været udsat for mere personlig Fare. Længe varede den vilde Kamp; endelig heldede Seiren sig til Forsvarernes Side; men Indianerne toge deres Tilflugt til nye Anslag, for at sætte deres umenneskelige Forehavende igjennem.

Strax efter at de vare trængte ind i Vaaningshuset, havde Indianerne adspredt en stor Deel af Møblerne omkring paa Høien, med det Forsæt, at høste Frugterne af deres Triumph, naar de Hvide vare fuldkommen overvundne. Blandt andre Ting havde de ogsaa kastet sex eller syv Senge af Sovekammerne ud i Gaarden, disse brugde de nu som mægtige Angrebsværktøi. Stykke for Stykke kastede de dem nu paa den bestandigt brændende, skjøndt undertrykte Ild i det nederste Værelse af Blokhuset, hvorfra nu en Sky

af den meest uudstaaelige Damp steeg i Veiret. Og nu, i dette Jammerens Øieblik, lød det Nødselsskrig at Brønden var udtørret. Spandene stege op igjen ligesaa tomme, som man havde ladet dem ned og maatte derfor kastes til Side, som unyttige. Denne Fordeel syntes de Vilde at indsee, thi de benyttede den Forvirring blandt de Beleirede, der nu fulgde paa, til at oppuste og nære den slumrende Ild. Vildt gnistrede den nu op igjen, og inden faa Minutter var den saa hæftig, at den ikke mere kunde dæmpes. Snart spillede Luerne langs hen ad Loftet af det nederste Værelse; det altgjennemtrængende Element skred Punkt for Punkt fremad og inden kort Tid stjal det sig ogsaa ud paa den udvendige Side af Blokhuset.

Nu vidste de Vilde, at Seieren ikke længere kunde undgaae dem, og deres lydelige, fjendtlige Hyllen forkyndte den grusomme Glæde, med hvilken de tilkjendegav deres Triumph. Imidlertid laa der noget Gyseligt i den Dødsstilhed, med hvilken Offrene i Blokhuset ventede deres Skjæbne. Allerede var den yderste Side af Bygningen indhyllet i Flammer, og dog var der intet Tegn at see, der viiste at man vedblev at gjøre Modstand, intet Tegn, der tilkjendegav at man vilde bede om Naade. Denne unaturlige, frygtelige Stilhed meddelte sig lidt efter lidt til dem, der stode udenfor, og en høitidelig, almindelig Taushed herskede

midt under Ildens Gnistren og Bjælkernes Bragen. Endelig hørdes en enkelt Stemme i det brændende Taarn. Dybe, høitidelige, og bedende vare dens Toner. De utæmmede Væsner, der stode omkring Baalet, bøiede sig hurtigt fremad, thi deres skarpe Ører undgik ikke engang den sagte Tone hvormed Stemmen opsendte sin Bøn. Det var Markus Heathcote, hvis Aand udgjød sig i Andagt. Heed var Bønnen, men fuld af Tillid, og skjøndt den var indklædt i Ord, der vare uforstaaelige for dem, der stode udenfor, vare disse dog allerede saameget bekjendte med Kolonisternes Sæder, at de mærkede at det var Overhovedet for de blege Ansigter, der underholdt sig med sin Gud. Deels af Ærefrygt, deels af Tvivl om hvilke Følger en saa hemmelighedsfuld Bøn kunde have, trak den mørke Skare sig noget tilbage, og iagttog i Taushed de Fremskridt, det ødelæggende Element gjorde. Sælsomme Sagn havde de hørt om det, de fremmede Menneskers Gud formaaede, og da deres Offre paa een Gang begyndte at opgive ethvert Middel til Redning, syntes de at vente, eller ventede virkeligt, at den store Aands Magt, som de Fremmede tilbad, vilde aabenbare sig paa en umiskjendelig Maade

Men uagtet alt dette gav ingen af Fjenderne det ringeste Tegn til Medlidenhed. Tænkde de overhovedet paa deres timelige Skjæbne, der maaskee levede endnu

i den brændende Bygning, saa skeede det kun, i det de flygtigt beklagede, at de ikke kunde vende tilbage til deres By med de blodige Kjendetegn paa deres Triumph; en Ære, som de saae sig berøvede ved det haardnakkede Forsvar. Dog selv denne eiendommelige, dybt indgroede Følelse blev glemt, da de Overhaand tagende Flammer tilintetgjorde ethvert Haab om at tilfredsstille den.

Ilden naaede igjen Taget paa Blokhuset, og af det Lys, der skinnede igjennem Skydehullerne, kunde man tydeligt see at det Inderste af Bygningen nu ogsaa var kommen i Brand. En eller to Gange hørde man halv undertrykte Toner, der lignede qvalte Skrig af Fruentimmer; dog ophørde disse saa pludseligt, at de Lyttende bleve i Tvivl om, enten det var noget virkeligt eller et Bedrageri af deres ophidsede Indbildningskraft. Til mange lignende Jammerscener havde de Vilde været Vidner, men aldrig til en, hvor man med saa urokket Fasthed var gaaet Døden imøde. Ved den Rolighed, der herskede i det brændende Blokhuus, bleve de overfaldne af en Følelse af hellig Skræk, og da det vaklende Taarn nu, som en Masse af forkullede Ruiner styrtede bragende til Jorden, flygtede de bort fra Pladsen, ligesom om de frygtede Hævnen af en Guddom, der vidste at indgyde sine Tilbedere en saa dyb Følelse af Hengivenhed i sin Villie.

Lod end Seiersraabet sig endnu høre flere Gange om Natten, og var end nogle af Seierherrerne endnu paa Høien, da Solen stod op, havde dog faa af Svær=men saa meget Mod, at de vovede at nærme sig det ry=gende Baal, hvor de Christne havde givet dem et saa heltemodigt Exempel paa Sjælestyrke. Men de Faa, der vovede det, stode omkring Pletten mere med en In=dianers Ærefrygt for de Retfærdiges Grave, end med hans grusomme Glæde over at have stillet sin Hævn paa en falden Fjende.

Sextende Kapitel.

Hvem ere disse der,
Udtørrede og rædsomme at see?
De ligne ikke dem, der bve paa Jorden,
Og staae dog paa den!

Macbeth.

Strængheden af den Aarstid, som vi allerede have taelt om i disse Blade, er i Aprilmaaned aldrig af lang Va=

righed. Jægerne havde allerede, førend de vendte tilbage fra deres Strøifetog imellem Høiene, mærket at Vinden havde forandret sig, og endskjøndt de Forretninger, der ventede dem, vare for vigtige til, at tillade dem nøiere at iagttage det indfaldende Tøveir, saa blev i Løbet af Natten dog flere end een af de unge Mænd overbeviiste om, at Vinteren virkelig var i Begreb med at sige dem Farvel. Den i det foregaaende Kapitel beskrevne Scene var endnu ikke halvt til Ende, da Sydvinden allerede begyndte at blande sig i de bølgende Luer. Varme Luste, der fulgde Løbet af Bugten, vare drevne ind i Landet, og da de gjennemtrængde den snævre Ø, der ligesom dannede et Bolværk for Fastlandet, havde de, inden nogle faa Timers Forløb, ganske udslettet ethvert Spor af Vinterens Herredømme. Varme, milde, hurtige og i Masser gjennemvistede de altgjennemtrængende Luftstrømme Skoven; Snedysserne smæltede paa Markerne; velgjørende virkede de paa hele Naturen, og Mennesker og Dyr følde en fornyet Tilværelse. Derfor fremviisde ogsaa den næste Morgen et Landskab, der stod i en skjærende Modsætning til det, vi sidst have skildret vore Læsere.

Vinteren var ganske forsvunden; og da Foraaret allerede havde havt nogle varme Dage og opsvulmet Træernes Knopper, saa vilde Ingen, der pludselig saae sig henflyttet paa den nærværende Skueplads, have troet,

at Aarstiden i sin Fremrykken havde været udsat for en saa ublid Afbrydelse. Alligevel frembød de Dele af Landskabet, der vare opstaaede ved Menneskehænder, en stor og sørgelig Forandring. Istedet for hine den fredelige Lykkes simple Boliger, der havde smykket den lille Høi, saae man kun en sort forkullet Hob af Ruiner. Paa Siden af Høien laae nogle misbrugte og halvfordærvede Møbler, og hist og her stod, begunstigede af Tilfældet, et Dusin Pallisader, som ligesaa mange Flygtninger, der havde reddet sig ud af Luerne. Natte til ti massive Skorstene hævede sig op af de rygende Ruiner. Midt i Ødelæggelsen stod ogsaa endnu den nederste Etage af Blokhuset, der var af Steen, og ovenpaa den nogle forkullede Bjælker. Det nøgne, fritstaaende Skaft af Brønden ragede frem af Midten, ligt et sørgelig Minde fra Fortiden. Vidt omkring bedækkede Ruinerne af Udhusene en Side af den opdyrkede Dal med et sort Teppe, og paa forskjellige Steder havde Pælene, der som ligesaamange Linier løb ud fra Forstyrrelsens Middelpunkt, ledet Flammerne ud i Markene. Nogle Huusdyr laae drøvtyggende i Baggrunden, og selv Hønsegaardens fjerede Beboere holdt sig affides, som om deres Instinkt advarede dem om, at der lurede Fare paa dem der, hvor de vare vante til at søge Beskyttelse. Derimod var i enhver anden Henseende alt ligesaa roligt og skjønt, som tilforn. Solen straalede paa den

skyfrie Himmel. Den milde Luft og den klare, skjønne Dag gav selv den bladløse Skov et Skin af Liv, og den hvide Damp, der endnu steeg op af de ulmende Askehobe, hensvævede høit over Høien, ikke anderledes end Røgen af Skorstenen, der bølger hen over den fredelige Hytte.

Den ubarmhjertige Horde, der havde været Aarsag til denne Forandring, var allerede langt borte, paa Veien til sine Byer, eller opsøgde maaskee en anden Blodscene. For et øvet Øie vilde det have været let at forfølge Sporrene af den Vei, som disse vilde Skabninger havde taget, deels ved Hjælp af de oprykkede Pæle, deels ved Aadslerne af Huusdyrene, som Fjenden i sit Overmod endnu til Afskeed havde givet Dødshugget. Af alle disse utænmede Væsner var kun Eet blevet tilbage, og han syntes at dvæle paa Stedet fordybet i Følelser, der var himmelvidt forskjellige fra dem, der nylig havde opflammet hans Landsmænd.

Med sagte, lydløse Trin vandrede den Tilbageblevne omkring iblandt Ruinerne. Først saae man ham dvæle med et eftertænkende Blik mellem Lævningerne af de Bygninger, der havde dannet den firkantede Gaard, men siden, ligesom uvilkaarligt hendraget af Deeltagelse i deres Skjæbne, der vare omkomne paa en saa ynkelig Maade, nærmede han sig til den Steendynge, der befandt sig i Midten. Det fineste, meest opmærksomme

Øre vilde ikke have hørt Lyden af Indianerens Trin, da han betraad de tomme Steder i det nedstyrtede Muurværk, og sagtere end et Barns Aandedrag var hans, da han stod midt paa denne Plads, der for faa Timer siden var bleven helliget ved en christelig Families Dødsangst og Martyrdom. Det var Drengen, der bar Navnet Miantonimoh; han ledte efter nogle Lævninger af dem, med hvilke han saalænge fredsommeligt, ja fortroeligt havde boet under et Tag.

Den, for hvem Historien om de Vildes Lidenskaber ikke er fremmet, vilde i Spillet af Ynglingens talende Træk, have fundet Nøglen til det, der foregik i hans Sjæl. Hans mørktglindsende Øie rullede hen over de dampende Lævninger af Bygningen, og syntes med Begjærlighed at søge efter en eller anden Lævning af en menneskelig Skikkelse. Men alt for graadigt havde Elementet udført sit Arbeide, til, at det skulde have været muligt at finde synlige Mindesmærker om dets Raseri. Imidlertid traf noget, der lignede det han søgde, hans Øie til sig. Med lette Fødder ilede han did, hvor det laa, og traf Benet af en kraftig Arm frem af den dampende Aske. Da hans Blik traf denne sørgelige Gjenstand, lynede det vildt og triumpherende, som det er sædvanligt hos de Vilde, naar Glæden over at de have mættet deres Hævn gjennembæver dem; men jo længere han saae paa den, desto mere opfyldte blide Erindrin-

ger hans Sjæl, og man kunde see hvorledes mere menneskelige Følelser traad istedet for det Had, der fra hans Barndom var bleven indprentet ham, til en Stamme, der saa hurtigt udslettede hans Landsmænd af Jorden. Benet sank af hans Haand, og havde Ruth været tilstede og seet den vemodsfulde, tilgivende Skygge, der nu gled hen over hans sortagtige Træk, vilde hun have glædet sig ved den Overbeviisning, at hendes Godhed ikke ganske var bleven spildt.

Medlidenheden veeg snart for et Slags hellig Frygt. Indianerens Indbildningskraft forekom det, som om en susende Stemme, lig den, der pleier at opstige af Gravene, lod sig høre paa dette Sted. Med Legemet bøiet for over, lyttede han med en Vilds Opmærksomhed og skarpe Øre. Det forekom ham, at han fornam de dæmpede Toner af en gammel Mand, der underholdt sig med sin Gud. En Græker vilde det have glædet, at efterligne med Meiselen de Stillinger og Bevægelser, som den forundrede Dreng antog, da han langsomt og ærbødigt begav sig bort fra Pladsen. Hans opadrettede Blik fængslede det tomme Luftrum, hvor før de øverste Værelser i Blokhuset havde hævet sig, og hvor han sidst havde hørt Familien anraabe Gud om Hjælp i Nøden. Hans Indbildningskraft vedblev endnu bestandigt at male ham Offrene i det brændende Taarn. Endnu eet Minut nølede den unge Indianer, maaskee ikke uden at

være gjennemtrængt af den Tanke, at et af de blege Ansigter endnu vilde vise sig for ham; herpaa betraad han, man kan sige med svævende Fødder, eftertænksom og rørt, den Sti, som hans Landsmænd havde fulgt. Da hans smækkre Skikkelse naaede Randen af Skoven, saae man ham endnu engang staae stille og kaste et Afskedsblik til det Sted, hvor Skjæbnen havde villet, at han skulde være Vidne til saa megen huuslig Fred og saa megen Jammer: derpaa forsvandt han pludseligt i sit Fædrenelands mørke Skove.

De Vildes Arbeide syntes nu fuldført. Den Ulykke, der var truffet Dalen Wish-Ton-Wish, havde, som det syntes, lagt kraftige Hindringer i Veien for at den fremdeles skulde blive bebygget. Var Naturen bleven overladt til sig selv, vilde faa Aar have været tilstrækkelige til igjen at overtaae de opdyrkede Marker med saadanne Kratskove, som før havde bedækket dem; og efter et halvt Aarhundredes Forløb vilde disse stille Egne atter have ligget begravne i Skyggen af dunkle Skove.

Men saaledes skulde det ikke være. Solen havde naaet Meridianen, og den fjendtlige Horde havde allerede været borte i nogle Timer, førend der tildrog sig noget, der gjorde det sandsynligt, at dette virkeligt var Forsynets Beslutning. Den, der kjendte noget til de her saa nylig forefaldne Gyseligheder, kunde let have taget Luftens Hvislen mellem Ruinerne for Stemmer af de

Hedenfarnes Aander. Kort sagt, det saae ud som om Ørkenens Taushed atter skulde gjenvinde sit Herredømme. Men pludseligt blev den ganske sagte afbrudt. Indenfor Ruinerne af Blokhuset skeede en Bevægelse. Det klang som om Træstumper bleve med Forsigtighed løftede tilside, den ene efter den anden, og derpaa hævede sig langtsomt op ad Røret af Brønden et menneskeligt Hoved, med den ængstligste Forsigtighed udtrykt i alle Miner. Dette tilsyneladende Spøgelses magre, unaturlige Udseende var ganske i Samklang med Skuepladsen, der omgav det. Et Ansigt, sværtet af Røg og besmuurt med Blod; et Hoved, omvundet med de smudsige Pjalter af et Klæde; Øinene ubevægelige, og ligesom stive af Skræk — dette var vel et Syn, der ikke berøvede de gysselige Gjenstande, der omgav det, noget af deres frygtelige Charakteer.

„Hvad seer Du?" — spurgde en huul Stemme indenfor Muren. — „Maae vi atter gribe til Vaaben, eller ere hine Moloks Redskaber dragne bort igjen? Tael, sat Dig, Yngling! Hvad seer Du?"

„Et Syn, der kunde komme en Ulv til at græde!" — svarede Eben Dudley, og hævede sig i Veiret, saa at han kom til at staae oven paa Røret, hvorfra han igjennem en lille Kikkert oversaae den største Deel af den ødelagte Dal. — „Hvor slemt det endogsaa er, kunne vi dog ikke sige, at der ikke er blevet givet os

Tegn, der kunde advare os. Men hvad er det klogeste Menneske med sin dødelige Viisdom, naar Djævelens List ligger i den anden Vægtskaal? Kommer kun ud! Belial har kjølet sit Mod, og vi ville vel igjen kunne trække frisk Luft."

De Toner, der efter denne Tale, kom endnu dybere nede fra Brønden tilkjendegav hvilken Glæde denne Efterretning udbredte, og hvor begjærlig man var efter at efterkomme Opfordringen. Flere Træstumper og korte Bretter blev først med megen Omhyggelighed rakde op til Dudley, der slængde dem hen blandt de andre Ruiner af Bygningen. Derpaa steeg han ned af Røret, for at give Plads for dem, der kom efter.

Den Første, der nu steeg op af Brønden, var den Fremmede, ham fulgde Content, den gamle Puritaner, Ruben Ring, kort sagt, samtlige unge Karle, der ikke vare forulykkede i Kampen. Efter at disse vare stegne op af Røret, den Ene efter den Anden, og sprungne ned paa Jorden, gjorde de i en Hast Anstalter til at befrie den svagere Deel af Selskabet fra sit Fangenskab. De nødvendige Midler, Kjæder og Spande vare ved Grændsebeboernes Duelighed og Opfindsomhed snart bragte tilveie, og med disse blev nu Ruth, den lille Martha, Tro og de andre Piger, uden nogen Undtagelse, den Ene efter den Anden, trukne op af Jordens Skjød og gjengivne til Dagens Lys. Den, der paa nogen

Maade har gjort en lignende Erfaring, og derfor bedst er i Stand til at bedømme et saadant Stykke Arbeide, behøver man ikke at sige, at dets Udførelse hverken behøvede lang Tid eller megen Umage.

Det er langt fra at være vor Hensigt, at ville paa en piinlig Maade vække Læserens Følelser, naar saadant ikke er uundgaaeligt ved den simple Fortælling om Begivenhederne i denne Historie. Vi forbigaae derfor med Taushed alle de Legemssmerter og al den Sjæleangst, der havde været forbundne med denne sindrige Frelse fra Flammerne og Tomahakken. Dog bestod Beboernes Lidelser meest i Frygten; thi ikke alene var det i og for sig selv let at stige ned i Brønden, men de unge Mænds hurtige Opfindsomhed leverede ogsaa, i det de først kastede adskjelligt Huusgeraad ned i Dybet, og belagde Bunden med Bretter, Midler til at gjøre Qvinderne og Børnene deres Stilling mindre smertelig, og beskyttede dem tillige mod den sammenstyrtende Masse af Blokhuset, ved det at de ogsaa lagde Bretter og Træstykker paa tværs ovenover sig. Desuden havde Bygningens Skikkelse selv ikke bidraget lidet til deres Sikkerhed, da den var saaledes beskaffen, at de tungere Dele aldeles ikke kunde styrte til Jorden.

Trods den trøstelige Bevidsthed, at have undgaaet en skrækkeligere Skjæbne, forsamlede Familien sig dog med Følelser, der, naar man betragter den almindelige

Forstyrrelse, der omgav dem, lettere lade sig tænke end beskrive. Deres første Handling var en kort, men dybtfølt Taksigelse for deres Frelse; herpaa arbeidede de med al den Iver, som man kan vente af Mennesker, der ere opdragne ved Strabadser, paa at føie de Foranstaltninger, som Klogskab foreskrev dem.

Nogle af de snildeste og meest erfarne Ynglinger bleve sendte ud, for at udforske hvilken Retning Indianerne havde taget og for, saa meget som mueligt at indhente Efterretning om hvad de endvidere havde i Sinde. Pigerne skyndte sig med at bringe Køerne sammen, medens Andre med tungt Hjerte gjennemsøgde Ruinerne, for at finde Levnedsmidler og andre Ting, der kunde tjene til at tilfredsstille Naturens meest trykkende Fordringer.

Inden to Timer var alt, hvad man var i Stand til at udrette, fuldført. De unge Mænd vendte tilbage med den Forsikring, at de Vildes Spor lode slutte, at de virkelig vare dragne bort, for ikke mere at vende tilbage. Køerne havde ydet deres Bidrag til Selskabets Underholdning og Hungeren var stillet, saa godt som Omstændighederne tillode det. Ogsaa Vaabnene bleve prøvede og satte i Stand til strax at kunne bruges, skjøndt med Undtagelse af dem, der vare blevne alt for meget beskadigede. Ligesaa lidet blev der glemt i en Hast at gjøre Anstalter til at beskytte Qvinderne mod

den næste Nats kjølige Luft; kort sagt, man undlod intet af alt det, som en Grændsebeboers Indsigter kunde angive og hans store Opfindsomhed skaffe Midler til at udføre.

De ovenanførte Foranstaltninger vare endnu ikke ganske udførte, da Solen allerede begyndte, at dale ned mod Bøgetoppene, der begrændsede den vestlige Horizont. Og nu fremstillede Ruben Ring, tillige med en anden ligesaa modig og kraftig Yngling, sig for Puritaneren, saa godt udrustede til en Reise gjennem Skoven, som det var mueligt for Folk i deres Stilling.

„Gaaer!" — sagde den gamle Puritaner til de unge Mænd, der ventede paa hans Befaling — „gaaer og udbreder Efterretningen om denne Hjemsøgelse, for at Menneskerne kunne komme os til Hjælp. Jeg forlanger ingen Hævn over disse forblindede, hedenske Efterlignere af Moloksdyrkerne; de have anrettet denne Ulykke i deres Uvidenhed. Ingen skal væbne sig for at gjengjælde denne Uret, som syndige, feilende Dødelige have udøvet. Lad Enhver hellere skue ind i sit Hjertes forborgne Skrøbelighed; lad Enhver hellere tragte efter at dræbe den Orm, der gnaver i hans eget Hjerte paa hans Saligheds Haab og som kan tilintetgjøre Forjættelsens Frygt! Min Begjering er, at dette Exempel paa guddommelig Mishag maa stifte Nytte. Gaaer, gjennemreiser Kolonierne i en Omkreds af halvtredsinds-

tyve Mile og opfordrer dem af vore Naboer, der kunne være borte fra deres Boliger, til at komme os til Hjælp. De ville være meget velkomne og gid de længe ingen Leilighed maae faae til at indbyde mig eller mine til en lignende Tjeneste. Saa reiser da, og forglemmer ikke, at I ere Fredens Sendebud, at eders Ærinde intet har at skaffe med hævngjerrige Anslag; at I ikke skulle bede Brødrene om at væbne sig, for at opsøge de Vilde i deres Smuthuller, men for at komme os til Hjælp i vor Nød."

Efter denne sidste Formaning tog de unge Karle Afskeed. Alligevel kunde man tydeligt see paa deres rynkede Pander og sammenpræssede Læber, at de let kunde glemme den forsonende Deel af Formaningen, hvis Tilfældet skulde lade dem møde en af de Vilde paa hans Strøifetog gjennem Skoven. Faa Minutter efter saae man dem med hurtige Skridt ile hen over Marken og ind i den mørke Skov, paa den Vei der førde til de Kolonier, der laae længere oppe ved Connectikut.

Men der blev endnu en anden Opgave at løse. Da de vilde give sig i Færd med at bygge et Skuur, hvorunder Familien foreløbigen kunde søge Ly, tildrog Blokhuset sig deres Opmærksomhed. Væggene i det nederste Stokværk af Bygningen stode endnu, og det viisde sig, at det ikke vilde falde vanskeligt, ved Hjælp af nogle halvforbrændte Bjælker og et Par Bretter, der vare

undgaaede Ødelæggelsen, at lægge et Tag derover, der en Tid lang kunde tjene til Beskyttelse mod Veirliget. Dette raae, i en Hast opførte Skuur, tilligemed et endnu mindre kunstigt Kjøkken, der blev indrettet omkring det Nederste af en Skorsteen, udgjorde Alt, hvad de vare i Stand til at opføre, indtil andre kom dem til Hjælp.

Da de skaffede Gruset bort af det nederste Rum i det lille Taarn, bleve Levningerne af dem, der vare omkomne i Krigen, med Omhyggelighed opsamlede. Liget af den Yngling, der var faldet strax i Begyndelsen af Kampen, fandt man nede i Gaarden, kun halv fortæret af Luerne, og Benene af to Andre, der havde fundet deres Død inde i Blokhuset, bleve sankede sammen mellem Ruinerne. Det var nu de Overlevendes sørgelige Pligt, at lægge dem i Jorden med sømmelig Høitidelighed.

Det var den Tid, da den vestlige Horizont glødede af den Pragt, der, som en af vore Digtere synger,

ledsager Dagen, naar den kommer, naar den gaaer,

som man bestemde til denne Høitidelighed. Solen skinnede igjennem Træernes Toppe, og man havde ikke let kunnet vælge et mildere, stillere Lys for en saadan Ceremoni. De fleste af Markerne laae endnu i den milde Dagglands, medens Skoven mere og mere antog Nattens mørkere Udseende. Fra Grændsen af Skoven udbredte sig en bred Skyggerand, og endogsaa ude paa En-

gen kastede de hist og her staaende Træer i bristige Omrids en tæt, mørk Linie hen over det rødlige Soellys. En af disse Linier var det mørke Billede af en høi, nikkende Gran, hvis Søile af uvisneligt Mørkegrønt hævede sig næsten hundrede Fod over de beskednere Bøge. Ligehen til Siden af Blokhuset naaede denne Kjæmpeskygge, hvis spidse Ende stjal sig langsomt hen mod den aabne Grav, et Sindbillede paa hint Forglemmelsens Mørke, der skulde omgive dens fordringsfrie Beboer.

Paa denne Plet havde Markus Heathcote og hans overblevne Huusfolk forsamlet sig. En Stoel af Egetræ, som Luen havde skaanet, var den gamle Mands Sæde; paa to parallelle Bænker, eller af Steen understøttede Bretter, sade de øvrige af Familien. Graven laa imellem dem. Ved den ene Ende af samme havde Patriarchen taget Plads, medens den i disse Blade saa titomtaelte Fremmede med foldede Hænder og tankefulde Miner stod ved den anden Ende. En Tømme til en Hest, der hørde til et Ridetøi, der ganske passede til Familiens indskrænkede Midler, hang paa en af de halvforkullede Pallisader i Baggrunden.

„En retfærdig, men dog naadig Haand har hjemsøgt min Huusholdning," — begyndte den gamle Puritaner rolig, som en, der for længe siden har vænnet sig til at taale Lidelser med Ydmyghed — „den, der rigeligt har givet, har taget igjen; den der længe har

havt Overbærelse med min Svaghed, har nu tilhyllet sit Ansigt i Vrede. Jeg har lært at kjende hans velsignende Magt; det sømmede sig, at jeg ogsaa skulde lære at kjende hans Mishag. Et Hjerte, der begyndte at blive alt for sikkert, vilde Stolthed have forhærdet. Derfor knurre ingen over det, der er skeet. Ingen esterligne det Sprog, som Hiobs taablige Hustrue førde. Skulde vi modtage det Gode af Guds Haand og ikke det Onde? O, at dog denne Verdens Børns svage Gemytter, der for Forsængelighedens Skyld sætte deres Sjæle paa Spil, der foragteligt see ned paa den ydre Trang, maatte see hvor rig den er, der er befæstet i Troen! O, at de dog kjendte den Retfærdiges Trøst! Lader Taknemmelighedens Stemme lyde i Ørkenen! Aabner eders Mund med Lov og Priis, paa det at den Angergivnes taknemmelige Hjerte ikke skal blive forborgent!"

Da den Talendes dybe Toner taug, faldt hans alvorlige Blik paa Ansigtet af den Yngling, der sad nærmest ved ham, og syntes at fordre lydeligt Svar paa denne ophøiede Yttring af Hengivenhed. Men for det Individiums Sjælestyrke, til hvilket denne tause, men forstaaelige Opfordring blev gjort, var dette Offer for stort. Den unge Mand kastede først et Blik paa de ved hans Fødder liggende Lævninger af hans fordums Kammerater, derpaa svævede hans Øie hen over den Ødelæggelse, der havde hjemsøgt en Plads, som hans

egen Haand havde hjulpet til at udsmykke; en stikkende Smerte i hans Saar erindrede ham fuldkommen om hans egne legemlige Lidelser, og i det han bortvendte sine Blikke, syntes han at føle, at en saadan tvungen Yttring af Hengivenhed var ham for tung. Markus bemærkede dette og vedblev:

„Er der da ingen Stemme, der vil prise Herren? Hedningernes Horder ere faldne over mine Hjorder; i min Bolig har Ilden raset; mine Folk ere faldne under de Forblindedes Slag, og ingen er her, der siger, at Herren er retfærdig! Jeg ønsker at Taknemmelighedens Stemme maa hæve sig paa mine Marker; jeg ønsker, at Lovsangen maa være tydeligere end de Vildes Krigsraab, og at hele Landet maa gjenlyde af Glædens Toner!"

Der fulgde en lang, dyb, forventningsfuld Tavshed. Derpaa svarede Content med rolig og fast Stemme og med den Beskedenhed, der aldrig forlod ham:

„Den Haand, der har holdt Vægtskaalen, er retfærdig, men vi ere befundne for lette. Den, der har ladet Ørkenen blive til en blomstrende Mark, har denne Gang gjort de Uvidende og Grusomme til Redskaber for sin Villie. Han har standset vor Lykke i dens Blomstren, for at vi skulle erkjende, at han er Herren. Han har talt til os i Stormvinden, men hans Naade skylde vi det, at vi ikke miskjende hans Stemme."

En Straale af Glæde udgjød sig ved Sønnens Ord over den gamle Mands Ansigt. Herpaa vendte han sit forskende Øie til Ruth, der sad iblandt Pigerne, som et Billede paa qvindelig Smerte. Medens nu enhver i denne lille Forsamling tillod sig et stjaalet Blik paa hendes milde, men blege Ansigt, herskede der den dybeste Stilhed; thi det var ikke saa meget Nysgjerrighed, som almindelig Deeltagelse og Medlidenhed med hendes Kummer, der gav deres Blik denne Retning. Moderens Øie stirrede alvorligt, men uden Taarer, paa det sørgelige Skuespil foran hende; det søgde uvilkaarligt blandt de indtørrede, sammenskrumpne, dødelige Lævninger efter en Reliquie af den Engel, som hun havde mistet. En Gysen forraadte Kampen i hendes Sjæl. Endelig udaandede hun med en blid Stemme, saa sagte, at de, der sade nærmest hos hende, kun med Møie kunde høre det:

„Herren har givet, Herren har taget, velsignet være hans hellige Navn!"

„Nu veed jeg, at den, der slog mig, er naadig, thi han tugter den, som han elsker!" — sagde Marcus Heathcote, i det han med Værdighed reisde sig op af sit Sæde, for at tiltale dem, der omgav ham: „Vort Levnet er et Hovmodens Levnet. I vor Ungdom blive vi let opblæste, og naar vi ere blevne gamle, sige vi i vore Hjerter: „Det er godt at være her! Men frygtelig og

uudgrundelig er den, der sidder i det Høie. Himlen er hans Trone og Jorden har han skabt til en Skammel for sine Fødder. Forgjæves vover svage Aanders Forfængelighed at prøve paa at udgruble hans Hemmeligheder, thi hvo af alle dem, der aande, har levet førend Høiene bleve til! Det Ondes Baand, Satans og Belials Sønners Baand ere blevne slappede, for at de Udvalgtes Tro skulde luttres, og at deres Navne, der ere indskrevne, siden Jordens Grundvold blev lagt, skulde læses i Bogstaver af det pureste Guld. Menneskets Børns Levetid er kun eet Øieblik i hans Øine, hvis Liv er en Evighed, Jorden kun en Bolig for en føie Stund; de Dristiges Been, deres Been, der igaar vare ungdommelige og stærke, ligge her for vore Fødder. Ingen veed hvad een Time kan føde. I een eneste Nat, mine Børn! er alt dette skeet. Mennesker, hvis Stemmer bleve hørte i mine Haller, ere nu stumme, og de, der nyligen glædede sig, ere nu nedsænkede i Sorg. Og dog var dette tilsyneladende Onde kun anordnet, for at der skulde opstaae Godt deraf. Vi boe i et øde, eensomt Land," — vedblev han, i det han uvilkaarligt henvendte sine Tanker paa den mørkeste Deel af deres Elendighed — „vort jordiske Hjem er langt herfra. Sandhedens Flammestøtte har ledet os hid, men Forfølgerens Ondskab er ikke bleven tilbage. Huusvilde og forjagede, som den opskræmmede Raa, ere vi igjen nødte til at flygte.

Det stjærnesmykkede Telt er vort Tag, og ingen kan nu inden vore Mure mere forrette sin Andagt i Løndom. Men skjøndt den er tornefuld, fører dog de Troendes Vei til Fred, og de Retskafnes endelige Ro kan aldrig forstyrres. Den, der for Sandhedens Skyld har taalt Hunger og Tørst og legemlig Smerter, forstaaer allerede at være fornøiet, og den, der har de Retfærdiges Fred til Maal, vil ikke finde den længste Time af legemlig Smerte for lang."

Den Fremmedes skarpe Ansigtstræk antog ved disse Ord en, om mueligt, endnu raaere Form; og hans ene Haand, der hvilede paa Grebet af en Pistol, omklamrede den, da den Gamle fortsatte sin Tale, med en saadan Magt, at det saae ud, som om hans Fingre vare indfattede i Træet. Dog blev han ved at tie og bukkede sig blot ved den Hentydning, som Puritaneren gjorde paa hans Person. Denne blev ved:

„Hvis Nogen begræder dens tidlige Død, der opgav sin Aand i en tilladelig Kamp for Liv og Arne," — her kastede han et Blik paa en Pige, der sad ikke langt fra ham — „da maa hun erindre, at hans Dage vare talte allerede fra Verdens Begyndelse, og at ingen Spurv falder til Jorden, uden at den opfylder den evige Viisdoms Hensigter. Lad hellere det, der er skeet, erindre os om dette Livs Forsængelighed, for at vi kunne lære, hvor let det er, at gaae ind til det evige Liv; er Yng-

lingen bleven afmeiet lig det umodne Græs, saa førde Han Leen, der bedst veed, naar han skal begynde med at indsamle Høsten i sine evige Forraadskamre. En med ham forbunden Sjæl, — thi qvindelig Svaghed pleier gjærne at støtte sig ved Mandens Kraft — begræder hans Død; men hendes Sorg være en Christens Sorg, ikke ublandet med hellig Glæde!"

En krampagtig Hulken brød frem af den Piges Bryst, der, som alle vidsde, var forlovet med den Hedenfarne. Den Gamles Tale blev afbrudt herved; men da Alt igjen var stille, kom han, ved en særdeles naturlig Overgang, til at tale om sine egne Lidelser og vedblev saaledes:

„Døden var ingen Fremmed i mit Huus. Hans Piil smertede meest, da den traf hende, da hun, lig den, der her er falden, var i sin Ungdoms Stolthed og hendes Sjæl jublede af Glæde over hendes førstefødte Dreng. Du paa Thronen deroppe!" — her hæftede han sit stive, taareløse Øie paa Himmelen — „Du veed hvor tungt dette Slag var mig! Du har indskrevet en dybtnedbøiet Aands Kamp i din Mindebog. Dog blev Byrden ikke befunden saa tung, at den ikke kan bæres. Offeret var endnu ikke tilstrækkeligt. Verden fik endnu Overhaand i mit Hjerte. Du havde skjænket os et Billede af hiin blide Engel, der boer i Himmelen; Du har nu taget det igien, for at vi skulle erfare din Magt.

Vi bøie os for din Dom. Hvis Du har bortkaldt vort Barn til de Saliges Boliger, saa er det ganske dit, og langt fra os være det, at klage; men lader Du det endnu vedblive at vandre den jordiske Pilegrimsgang, o, saa have vi Tillid til din Godhed! Hun nedstammer fra en Familie af Martyrer og Du vil ikke give hende til Priis for Hedningernes Blindhed. Din er hun, ganske din, o Hersker i Himmelen! og dog tillader Du at vore Hjerter smerteligt længes efter hende, med al den jordiske Kjærligheds Hæftighed. Vi ville opbebie en ydeligere Aabenbaring af din Villie, for at vi kunne vide om Kilden til vore længselfulde Taarer skal hentørres ved Visheden om at hun er forklaret" — brændende Taarer rullede ved disse Ord ned over den dødblege, ubevægelige Ruths Kinder — „eller om Haab, ja Pligt imod Dig, skal opfordre hendes Frender til at forske efter hende. Da din Haand hvilede tungest paa en eensom og forladt Pilegrims Aand i et fremmed og øde Land, vilde han uden Knurren ogsaa have hengivet Dig sit eneste Barn; det var din Villie, at han skulde blive i dens Sted, som Du kaldte til Dig; han blev en Mand og nu staaer ogsaa han her og byder Dig, som fordum Abraham, sin Kjærligheds Barn til et Offer. Gjør med det, som det bedst synes din Viisdom, der aldrig tager Feil!"

Her brød et tungt Suk saa lydeligt frem af Con-

tents Bryst, at den Gamle blev staaende uden at tale. En dyb Stilhed fulgde, men da Forsamlingen kastede et medlidende og ærbødigt Blik paa den dybt nedbøiede Fader, havde han allerede hævet sig fra sit Sæde og saae stivt stirrende paa Taleren, som om han, ligesaa meget som de Andre, undredes over at han tillod sig en saa smertelig Tone. Puritaneren vilde igjen fortsætte sin Tale, men hans Stemme bævede og standsede tilsidst, og nogle Øieblik frembød han for de Tilstedeværende det smertelige Syn af en ved Lidelse og Kummer dybt rystet, ærværdig Olding. Men han mærkede imidlertid snart sin Svaghed, og istedet for at fortsætte sin formanende Tale, gik han over til en Bøn. Saaledes beskjæftiget blev hans Stemme snart igjen reen, fast og tydelig, og han endte sin Andagt med en Helgens dybe Rolighed.

Efter denne Liigtale var det Øvrige af Ceremonien ogsaa snart forbi. Med høitidelig Stilhed blev Liget og Benene nedsænkte i den aabne Grav, der af de unge Mænd strax blev opfyldt med Jord: Derpaa udsagde Marcus Hcathcote med lydelig Stemme Velsignelsen over Familien, bøiede sig, ligesom han allerede havde gjort det i Aanden for Himmelens Villie, og vinkede derpaa ad de Tilstedeværende, at de skulde trække sig tilbage.

Ved de Dødes Hvilested dvælede nu Puritaneren

og den Fremmede, for at holde deres sidste Samtale. Den Første holdt den Sidstes Haand fast i sin og Begges strænge Selvbeherskelse syntes at vige for Smerten, der var forenet med et ved saa mange Gjenvordigheder prøvet Venskab.

„Du veed, at jeg ikke tør blive!" — sagde den Fremmede, maaskee til Svar paa et Ønske, som den Gamle havde yttret — „De vilde opoffre mig til deres Forsængeligheds Molok; og dog blev jeg saa gjærne hos Dig, til den første bittre Smerte over en saa frygtelig Ulykke havde givet noget efter. Jeg fandt Dig i Fred og maa nu ved min Bortgang see Dig i den dybeste Sorg."

„Du mistroer mig eller gjør din egen Tro Uret!" — afbrød Puritaneren ham med et Smiil, der glindsede paa hans magre, stive Ansigt, som Straalerne af den nedgaaende Soel paa en vinterlig Sky — „Da din Haand lagde en elsket Qvindes Haand i min, syntes jeg da lykkeligere, end Du nu seer mig her i Ørkenen, uden Huus og Formue, og, Gud forlade mig min Utaknemmelighed! jeg havde nær sagt, barnløs? Nei, Du tør virkelig ikke blive, thi Tyranniets Blodhunde ere paa Spor efter dig; her er ingen Beskyttelse mere for Dig."

Begges Øine vendte sig, ligesom bevægede af den samme sørgelige Følelse, hen imod Ruinerne af Blok-

huſet. Derpaa tog den Fremmede ſin Vens Haand i ſin, trykde den og ſagde med bœvende Stemme:

„Marcus Heathcote, lev vel! Den der havde et Tag for den forfulgte Vandrer, vil ſelv ikke længe være uden Ly! og den Gudhengivne vil ikke altid møde Gjenvordigheder!"

Hans Ord klang i Patriarchens Ører ſom en i en Spaadom indklædt Aabenbaring. Endnu engang trykde de hinanden i Hænderne og ſaae paa hinanden med et Blik, i hvilket Kjærligheden ſeirede over det Bittre, der ſædvanligt var indpræget i deres Miner; derpaa ſkildes de ad; langſomt vaklede den Gamle hen til det bedækte Rum, der nu tjende hans Familie til Tag; men den Fremmede ſaae man ſtrax derpaa gaae hen over Engen og betræde en af de mindſt beſøgte Stier i denne Ørk.

Syttende Kapitel.

Da gik det til Byen, og Alle de fandt
Behag i at tale om Tiden, der svandt.
Bortreist var en Ven og en Anden var død,
En Tredie endnu dem Velkommen bød.

Vi overlade det til Læsernes Indbildningskraft at udfylde et Tidsrum af flere Aar. Men førend vi igjen optage Traaden af vor Fortælling er det nødvendigt at kaste et nyt, flygtigt Blik paa den Egn, der er Skuepladsen for Begivenhederne i denne Historie.

Indbyggerne af denne Provinds indskrænkede sig nu ikke mere i deres Anstrængelser, til de første Forsøg, som Nybyggere pleie at foretage sig. Kolonierne i Ny-England vare allerede gaaede gjennem Forsøgets Ild-prøve og vare blevne varige. Massachusetts var allerede stærkt befolket, og Connecticut, den Koloni, med hvilken vor Fortælling staaer i nærmere Sammenhæng, var allerede befolket nok, til at lade noget see af den Virksomheds Aand, der saameget har udmærket dens flittige Beboere. Deres Anstrængelser forvandlede større og større Strækninger af ubeboede Ørkener til dyrket Land, og en af disse Forvandlinger er det, vi her ville

skildre for Læserne af disse Blade, saa tydeligt, som vore ringe Kræfter formaae det.

Sammenligner man det, man i Amerika kalder en ny Koloni, med Selskabets Gang paa den anden Halvkugle, saa finder man en Afvigelse fra Regelen. I Europa ere alle Livets Kunster en Frugt af Forstanden, der lidt efter lidt maa tiltage i Styrke eftersom Civilisationen gjør Fremskridt; i Amerika bleve næsten alle Forbedringer indførte af en paa et andet Sted erhvervet Erfaring, eller, med andre Ord, disse Forbedringer, der have forvandlet en Ørk til Overflødighedens og Sikkerhedens Opholdsted, og det med en til det Viunderlige grændsende Hurtighed — disse Forbedringer ere Frugter af Nødvendigheden, som en tydelig Forestilling om det, der var uundværligt, befordrede, som en priisværdig Kappelyst fremskyndte og som endelig Friheden opmuntrede. Fliden har arbeidet, med hin Tillid, som Kundskaber indgive, og Virkningen var ikke mindre eiendommelig end dens Aarsag.

At man i et Land, hvor Lovene begunstige ethvert tilladeligt Foretagende, hvor man ingen unødvendige og kunstige Indskrænkninger kjender, og hvor der endnu er saa meget at gjøre for Menneskehænder, at man der tillod Eventyreren at vælge efter eget Tykke den Plads, hvor han vilde udvikkle sin Virksomhed, er noget, man vel ikke behøver at gjøre opmærksom paa. Jordbruge-

ren lader Heder og Sandørkener ligge og nedsætter sig ved Flodbredderne; Handelsmanden tager mere Hensyn paa det Sted, hvor man meest spørger efter hans Varer og hvor Tilførselen er letteſt; Haandværksmanden forlader sin Hjemstavn, for at søge Beskjæftigelse paa Steder, hvor hans Arbeide bliver bedst betalt. En Følge af dette overordentlige Spillerum, der tilstaaes enhvers eget Valg, er at dette store Maleri af det selskabelige Forbund i Amerika vel staaer udkastet som en dristig Skizze, men at der endnu ikke kunde tænkes paa, nøiere at udføre en stor Deel af samme.

Emigranten gik kun paa Raad med sin egen umiddelbare Fordeel; deraf kom det paa den ene Side, at intet betydeligt og brugbart Landstrøg inden for Grændserne af vort hele umaadelige Distrikt er blevet ganske forsømt, men at paa den anden Side heller intet særskilt Distrikt kan vose sig af at være fuldkommen dyrket. Endnu den Dag i Dag seer man en Stad midt i Ørkenen, og Ørkener grændse ofte til Stæder, hvis overhaandtagende Befolkning hellere vælger sig længere bortliggende Steder, for at indrette deres Industri. Efter tredive Aars vedvarende Omhyggelighed fra Regjeringens Side, har Hovedstaten selv endnu intet andet at opvise, end dens usammenhængende, sygelige Byer i Marylands forladte gamle Marker, medens talløse, yngre Medbeilerinder blomstre ved de vestlige Vande —

paa Steder, hvor Bjørnen fordum vankede om og hvor Ulven opløftede sin Hylen, da hiin By allerede tillagde sig Navn af en Stad.

Af denne Grund altsaa grændser saa ofte, indenfor vor Fristats Enemærker, en høi Cultur til et neppe fremspirende Anlæg, ja til en fuldkommen Ørk. Den Reisende, der har tilbragt Natten i en Gjæstgivergaard, der ikke vilde gjøre noget af Europas ældste Lande Skam, kan let blive nødt til at nyde sit Middagsmaaltid i en Jægers Schantih *. Den jævne, med Steen belagte Vei ender ofte ved en Sump, hvorigjennem det er umuligt at komme; Taarnspidserne af en Stad ere ofte skjulte i en Skov og en Kanal fører ofte til et skalet og ufrugtbart Bjerg. Den, som ikke vender tilbage, for at see hvad det følgende Aar har skabt, tager i Almindelighed Erindringer med sig fra disse Steder, der forlede til Vildfarelser. For at see Amerika med

* Schantih (**Shanty** eller **Shantee**) er et meget almindeligt Ord i de nyere Kolonier. I indskrænket Forstand betyder det en raa, af Grene og Træbark opbygget Hytte, saaledes som man saa ofte pleier at opføre dem i Skoven, for at bruge dem i kort Tid. Besynderligt er det dog, at Grændsebeboerne ofte give deres Boliger dette Navn. Den eneste Afledning, som Forfatteren kjender, er af **Shiente** (Schente), et Udtryk, der hos Beboerne af Kanada skal betyde et Hundehul.

Sandhedens Øie, maa man see det oftere, og den, der vil gjøre sig et rigtigt Begreb om disse Staters nærværende Tilstand, maa ligesaa lidet troe, at alle mellemliggende Punkter besidde de samme Fuldkommenheder, som visse Pladser, som han af visse ugunstige Kjendsgjærninger, der ere samlede i Hjertet af Landet, bør drage den Slutning, at de længere bortliggende Kolonier ikke besidde en større Civilisation. Et tilfældigt Sammenstød af moralske og physiske Aarsager gjør at Selskabet hele Landet igjennem skrider frem med en Ensformighed, der har meget overeensstemmende med den, der udmærker vore Institutioner.

Var endogsaa paa Markus Heathcotes Tid Lysten til at forbedre ikke saa stærk, som i vore Dage, saa virkede den dog allerede paa den Tid kraftigt nok. Paa denne Kjendsgjærning ville vi levere et Beviis, i det vi nu nærme os til vor allerede antydede Hensigt, at beskrive enhver med Tiden fremstaaet Forandring. Læseren erindrer, at den Tid, som vi skrive om, er rykket frem til den sidste Fjerdedeel af det syttende Aarhundrede. Det Øieblik, med hvilket Handlingen i vor Historie igjen begynder, er just den Tid paa Dagen, da den graae Morgenskumring igjen begynder at drage Gjenstandene frem af en amerikansk Nats dybe Mørke. Det er i Juni Maaned, og Omgivelserne ere af det Slags, at de gjøre en uforlig Beskrivelse nødvendig. Havde Oplys-

ningen været klar og Stillingen gunstig nok til at overse Pladsen igjennem en Kikkert, vilde Øiet først have mødt en bred, bølgeformig Mark, overtaaet deels med forskjellige bleggrønne Træarter, deels med Masser af yppige, altid grønne Naaletræer. I Middelpunktet af denne næsten uoverseelige Skovindfatning, mellem tre lave Bjærge, udstrakte sig en flere Mile lang Slette, med alle Kjendetegn paa en Koloni, der var i den lykkeligste Fremvæxt. Mellem Bredder, der var bekrandsede med Pile og Sumachtræer, slyngede sig gjennem Engen en dyb, rivende Bæk, der paa den østlige Halvkugle vilde have gjældt for en Flod. Paa et Punkt, omtrent i Midten af Dalen, blev Vandet opholdt i en lille Dæmning, og paa en opkastet Høi saae man en Mølle, hvis Hjul dog saa tidligt paa Dagen stod stille. Ikke langt derfra laa en ny-engelsk Landsby.

Antallet af Bygningerne i Byen beløb sig omtrent til fyrgetyve. De vare, som sædvanligt, opførte af stærkt Tømmer og Siderne net overtrukne med høvlede Bretter. Husene havde alle et paafaldende eensformigt Udseende, og hvis Talen havde været om et andet Land end vort, kunde man have føiet til, at endogsaa det beskedneste iblandt dem, røbede usædvanlig megen Bequemmelighed og Velstand. For største Delen bestod de af to Stokværk, af hvilke det Øverste ragede to eller tre Fod ud over det Nederste, en Bygningsmaade, der i tid-

ligere Dage var meget i Brug i de østlige Kolonier. Da Husene paa den Tid sjældent bleve overstrøgne, saa fremviisde intet af dem nogen anden Farve, end den, Træet pleier at antage, naar det i nogle Aar har været udsat for Veir og Vind. Hvert Huus havde sin enkelte Skorsteen midt paa Taget, og kun to eller tre kunde fremvise flere end eet Vindve paa hver sin Side af Hovedindgangen. Foran ethvert Huus befandt sig en reenlig, med Græs bevoxet Gaard, som et Plankeværk skilde fra den offentlige Gade. Denne var bred og indfattet med en dobbelt Rad af unge, kraftige Almetræer. Men paa den midt i Byen værende Plads stod et uhyre stort Morbærfigentræ, der allerede havde staaet der paa Stedet, da de Hvide første Gang kom til denne Egn. I Skyggen af dette Træ pleiede Indbyggerne ofte at forsamle sig, for at høre udførligen fortælle en eller anden interessant Efterretning fra de nærmere ved Havet liggende Stæder. Et smalt, kun lidet benyttet Vognspor trak sig i lange Bugter midt igjennen den brede, græsbegroede Landsbygade, og løb udenfor Byen hen imellem høie Træindhegninger, indtil det tilsidst forringede sig til en Sti for Ridende og forsvandt i Skoven. Hist og her trængde Roser frem gjennem Aabningerne i Plankeværkerne, over hvilke Buske af vellugtende Syringer kneisede i Veiret.

Husene laae adskilte fra hverandre. Ethvert stod

paa et særskilt Grundstykke og havde en Have, der stødte op til Bygningen. Udhusene laae temmelig langt borte: den ringe Priis, hvori Grundstykkerne vare, gjorde dette ligesaa muligt, som det var raadeligt, for at sikkre dem for Ildsvaade.

Tæt ved Gaden og næsten ved Enden af Byen stod Kirken. Ved det Udvendige og ved Ziraterne paa denne vigtige Bygning havde man paa det ængstligste hyldet Tidens Smag, og dens Skikkelse og Simpelhed havde en paafaldende Lighed med den Selvfornægtelse og de selsomme Indfald, der vare de Folk egne, der holdt deres Gudstjeneste i den. Ligesom alle de andre Bygninger var den af Træ, og saae ud som om den havde to Stokværk. Vel stod et Taarn paa den, men det havde intet Spiir, og skulde blot tjene til at antyde den hellige Brug, hvortil Bygningen var bestemt. En ganske besynderlig Omhu havde man, ved at opføre denne Bygning, anvendt paa, at der intet skulde komme tilsyne, der afveg fra rette Linier og rette Vinkler. Angaaende hine snævre, hvælvede Aabninger til at indlade Lyset, der saa hyppigt træffes paa andre Steder, da troede Ny-Englands paa den Tid saa strænge Sædelærere, at der vestod en vis hemmelig Sammenhæng imellem dem og den i Skarlagen klædte Qvinde *. Det

*) Johan Aabenbar. XVII — 4. Den Fortolkning, der henty-der dette Billede paa den romerske Kirke, er meget gammel.

vilde ligesaa let være faldet den Geistlige ind at vise sig for sin Hjord i den forsængelige Messesærk, som Menigheden at optage hiin forkastelige Zirat i deres kydske Architectur, og hvis Lampens Aand havde faaet det Indfald pludseligt at ombytte Vindverne i deres Gudshuus med dem i det næsten ligeoversor staaende Vertshuus, vilde den skarpeste Kritiker i Colonien ikke have mærket denne Forvæxling, saa liden Forskjel var der paa dem i Skikkelse, Dimensioner og Stiil.

Ikke langt fra Kirken, paa den ene Side af Gaden, befandt der sig et lille, indhegnet Rum, bestemt til Hvilested for dem, der havde fuldendt deres Bane hernede. Der var endnu kun en eneste Grav.

Vertshuset var forskjelligt fra de andre Bygninger ved sin Størrelse, ved et Skuur for Heste, og ved et vist anmassende Udseende, som det fik derved at det stod længere frem, end de andre Huse og ligesom indbød den Reisende til at træde ind. Over Døren hang et Skildt paa en Stang, og havde et Maleri, der ved det første Diekast vilde have foraarsaget en Naturforsker en ikke ringe Glæde, da han maatte troe, at have opdaget en ganske ny Fugleart. Men Kunstneren havde dog tilstrækkeligt forebygget enhver saadan Vildfarelse, og klogeligt sat følgende Underskrivt under Billedet: „Dette er Skildtet til Whip-Poor Will," et Navn, som endog den mindst kyndige Reisende vidste at man

tillagde den Fugl, man ellers kaldte Wiſh-Ton-Wiſh, den amerikanſke Natugle.

Kun faa Levninger af Skoven bemærkede man i den umiddelbare Omgivelſe af Landsbyen. Siden Træerne først bleve fældede var der hengaaet en tilſtrækkelig Tid, for at udſlette ethvert Spor af deres tidligere Tilværelſe. Men jo længere fra Byen man betragtede Omegnen, desto tydeligere ſaae man Spor af ſildigere Indgreb i Skoven, og Udſigten endtes med dybe Aabninger, hvor opſtablet Brænde og fældede Træer tilkjendegav, at Øxen for længe ſiden havde været virkſom.

I hine tidligere Dage boede de amerikanſke Landmænd, ligeſom de europæiſke Bønder, i deres Landsbyer. Thi her havde Frygt for et Angreb af de Vilde den ſamme Skik til Følge, ſom Overfald af mindre nøiſomme Barbarer, allerede for flere Aarhundreder ſiden, havde indført paa den anden Halvkugle — en Skik, der berøver Opholdet paa Landet en Deel af ſin Ynde, og ſom efter al Sandſynlighed Tiden og en mere regelmæssig Tilſtand i Selſkabet kun meget langſomt vil ſkjænke det paa ny. Til et Beviis paa hvor gammel den er, kan den Kjendsgjærning tjene, at Landmændene i den Deel af de forenede Stater, der er Skuepladſen for Begivenhederne i denne Fortælling, endnu den Dag i Dag foretrække en Bolig midt i dens Marker for den Uleilighed hvert Øieblik at maatte forlade deres Huus.

Da imidlertid Menneskerne i Amerika aldrig bleve underkastede et almindeligt System, men havde deres fuldkomne Frihed til at følge deres eget Hang, saa fandtes der ogsaa meget tidligt dristige Personer, der forsmaaede en Skik, hvorved der tabdes i det mindste ligesaa meget i Bequemmelighed, som der vandtes i Sikkerhed. Selv i den nylig beskrevne Dal laa der ti eller tolv beskedne Hytter strøede omkring paa Bjærgskrænterne, paa Steder, hvor Skoven nylig var bleven opryddet, og som vare altfor langt fra Byen for at være synderligt sikkrede mod et pludseligt Overfald af en fælleds Fiende.

Men til Beskyttelse i den yderste Nød var der dog opført en Bygning, der var fælleds for alle Beboerne i Dalen. Den var omgiven med Pallisader, og lignede meget den, vi forhen havde havt Leilighed til at beskrive. Forsvarsanstalterne vare fastere og opførte med mere Omhyggelighed end sædvanligt, da man havde forsynet begge Flankerne af Pæleværket med Blokhuse; kort sagt, Bygningen fortjende i enhver Henseende at kaldes en Fæstning, der var skikket til at modstaae et saadant Angreb, som man paa den Tid kunde vente at blive udsat for i disse Egne. Den tjende tillige den Geistlige til Præstegaard, og naar nogen af Menigheden blev syg, blev han ogsaa bragt hid, for at forebygge at man skulde blive nødt til at skaffe ham bort i et Øieblik, da det ikke kunde skee uden Fare.

For Amerikanere behøves der endnu kun at lægges til, at hele dette lille Landskab var inddeelt i indhegnede Marker. Enhver af disse var omgivet med plumpe Trægjærder. Hist og her græssede Hjorder af Køer og Faar uden Hyrde eller Oppasser. Medens de Marker, der laae nærmest ved Husene bestandigt mere og mere fremviisde Spor af en forbedret Agerdyrkning, tog ogsaa denne mere og mere af, jo nærmere Markerne laae Skoven; saa at de Steder, der grændsede op til denne, kun vare halv ryddede og fulde af forkullede Træstumper og afbarkede Stammer. Alt dette er noget, som ethvert Landskab pleier at frembyde i Egne, hvis Opdyrkningen endnu ikke har overskredet de to første Kulturtrin.

I en lille Fjerdingveis Afstand fra den befæstede Bygning eller Garnisonen, som man ved en selsom Ordforvæxling pleiede at kalde det med Pallisader omkrandsede Huus, stod et Stuehuus, der langt overgik alle de andre i Byen. Skjøndt ligesaa simpelt som disse, var det betydeligt større, og endskjøndt enhver bemidlet Landmand kunde gjøre Fordring paa en ikke mindre rummelig Bopæl, saa var dog de Bequemmeligheder, der fandtes i denne og af hvilke nogle for en Kolonistfamilie næsten grændsede til Luxus, noget Mærkværdigt. Kort sagt, Anordningen af Udhusene, den fortrinlige Bygningsmaade, de bedre Materialier og mange andre Omstændigheder pegede hen paa at hele Etablissementet var et,

der var bleven opført paa ny. De Marker, der laae omkring denne Bolig fremviisde en jævnere Overflade, end de længere bortliggende; Gjærderne vare mindre plumpe og raae; man saae der slet ingen Træstumper meer, og Haverne, saavelsom Pladsen ved Huset, vare beplantede med blomstrende Frugttræer. Ikke langt bag Hovedbygningen hævede sig en kegleformig Høi, der var bekrandset med et skjønt, de amerikanske Landhuse særegent Smykke, nemlig en Gruppe af regelmæssigt og yppigt voxende Æbletræer, der dog endnu ventede deres fulde Skjønhed af Tiden, da det ikke var længere end aatte eller ti Aar siden de bleve plantede. Et sort Steentaarn, der bar nogle forkullede Bjælker, ragede, skjønt det ikke var meget høit, frem over de høieste Træer, og stod der, som et Mindesmærke om et i Dalens korte Historie foresaldet hæftigt Optrin. Ogsaa et lille Blokhuus var at see ikke langt fra Boligen, dog herskede der en Forsømmelighed rundt omkring samme, der tydeligt viisde, at denne lille Fæstning var bleven opført i en Hast og kun for at bruges paa en kort Tid. Ogsaa paa forskjellige andre Steder i Dalen saae man Plantninger af Frugttræer, ligesom det Hele vidnede om at Agerdyrkningen der var i en blomstrende Tilstand.

Al denne nysbeskrevne Forvandling bar, saa vidt den naaede, et engelsk Præg; men det var Engeland,

lige frit for hiint Lands Luxus og Armod. Den Mængde Jord, der laa til enhver, endogsaa den laveste Hytte, gav den et Udseende af Velstand og Bequemmelighed, der ofte savnes hos de i Forhold langt Rigeres Boliger i andre Lande, hvor Menneskernes Antal staaer i et ganske andet Forhold til Jordsmonnet, end det den Tid var eller endnu er Tilfældet i de Egne, om hvilke vi skrive.

Attende Kapitel.

Kom hid, Navn Steenkul! — Gud har velsignet Eder med et anseeligt Navn: At være smuk er en Gave af Lykken; men at læse og skrive kommer af Naturen.

Det er allerede bleven sagt, at den Time, til hvilken Traaden af vor Fortælling igjen knytter sig, er en af de tidlige Morgentimer. Den i skovrige Lande saa almindelig Nattekulde var forsvunden, og den milde Sommermorgenvarme, der er eiendommelig for disse Egne, hævede de paa Engene liggende lyse Dunststriber op over Træerne, hvor de flød sammen og i Skik-

kelse af Skyer trak hen til Toppen af et fjærntliggende Bjærg, der, som det syntes, var en fælleds Samlingsplads for al den Taage, der samledes om Natten.

Den af Ildfarve glødende, østlige Himmel forkyndte at Solen var nær ved at lade sig tilsyne. Uagtet det endnu var saa tidligt, saae man dog allerede en Mand paa Veien, ikke langt fra den sydlige Ende af Byen, i Færd med at bestige en lille Høi, fra hvilken han kunde overskue alle de i det foregaaende Kapitel beskrevne Gjenstande. Han havde enten været paa Jagt eller paa et kort Tog af et endnu mere krigerisk Slags, hvilket man kunde see af hans Gevær, som han havde kastet over Skuldren, af Krudthornet og Jagttasken, og den lille Randsel, som han bar paa Ryggen. Undtager man en kort, bred Sabel, der sad i et Læderbælte, som han bar om Livet, da saae man ellers intet Mærkværdigt ved hans Paaklædning. Stoffet og Snittet vare saadanne, som de den Tid vare brugelige i Kolonierne, og det var tydeligt nok, at det var en Beboer af Landsbyen, som Tjenesten eller Fornøielse for en kort Tid havde kaldt bort fra sin Hytte.

Faa Mennesker, hvad enten de havde hjemme her eller vare fremmede, gik over Høien uden at holde stille, for at beundre den stille, yndige Gruppe af Huse, der her fremviisde sig for Øiet. Ogsaa vor Landsbymand standsede, som sædvanligt, dog saae han ikke hen paa

Veien, der gik lige ud for ham, men hans Blikke søgde efter en Gjenstand i de ved Siden af ham liggende Marker. Langsomt gik han derpaa henimod den nærmeste Indhegning, tog det Øverste bort af de Tværstykker, der laae imellem to Stolper, og vinkede ad en Rytter, der med Forsigtighed nærmede sig over en ujævn Engbund, at han skulde ride igjennem Aabningen, for at komme ud paa Veien.

„Sæt eders Hest Sporerne i Siderne!" — sagde den høflige Landmand, da han saae den Anden nøle med at anspore sit Dyr til at sætte over det underste Træstykke, der laa i Aabningen. — „Jeg giver Eder mit Ord paa, at Mæren sætter over dem alle sammen, uden at støde an med mere, end med tre af sine Fødder. Fy, Doctor! Der findes ingen Ko i Dalen Wish-Ton-Wish, der ikke gjør et saadant Spring, naar det gjælder om at være den første paa Malkepladsen."

„Saa sagte, Fænrik!" — svarede den frygtsomme Rytter i Koloniens eiendommelige, selsomme Dialect — „dit Mod er godt nok for en, der er bestemt til tappre Bedrivter; men det vilde være en sørgelig Dag, hvis jeg maatte gaae til Sengs med et brækket Been og de Syge forgjæves sendte Bud efter min Hjælp. Gjør Dig kun ingen Umage, Ven! Mæren har været i Skole, saavelsom hendes Herre. Jeg har vænnet hende til Methode og er nu kommen saa vidt med hende, at hun yttrer en

indgroet Modbydelighed mod alle uregelmæssige Bevægelser, Lad derfor være at trække hende i Tømmen; Du vil dog vel ikke til Trods for hendes Tænder tvinge hende til, at sætte over Gjærdet? Hun gjør det nu engang ikke; tag derfor hellere det nederste Tværstykke bort."

„I en saa ujævn Egn burde en Doctor have en af hine travende Fugle, som vi læse om, til at ride paa;" — sagde Landmanden, i det han tog det Træstykke bort, der laa i Veien for hans Ben — „thi sandelig i vore Marker ere Veiene om Natten ikke saa sikkre at passere, som de skulle være det i de Kolonier, der ligge nærmere ved Kysten."

„Og hvor har Du da læst om en saadan Fugl, der er saa stor og rapsodet at den kan bære Vægten af et Menneske?" — spurgde Rytteren noget varm og ikke uden en vis Skinsyge over at see sit Monopol paa Lærdom saaledes krænket — „Jeg meende dog, at der i Dalen ikke findes en Bog, udenfor mit Studerekammer, der handler om saadanne vanskelige Ting."

„Troer Du, at vi ikke kjende til Bibelen? — Se nu er Du paa Veien og kan ride videre uden Fare. Mange i Kolonien kunne slet ikke forklare sig, hvorledes Du saaledes, i den mørke Nat, kan ride omkring mellem Trærødder, Huller og Træstumper, uden at falde af Hesten, eller komme til Skade."

„Fænrik! Jeg har jo sagt Dig, at det kommer

af den gode Opdragelse som jeg har givet mit Dyr. Jeg veed ganske vist, at hverken Pidsk eller Sporer ere i Stand til, at tvinge Hesten til at overskride Klogskabens Grændser. Meget ofte har jeg passeret denne Sti paa Tider, da mine Synsredskaber ikke vare til mere Nytte, end mine Lugteorganer, og dog har jeg været uden Fare og ikke det mindste bange."

„Da vi just talde om at falde, vilde jeg næsten sige, at det at falde i dine Hænder, vilde være et ligesaa betænkeligt Fald, som det de onde Engle gjorde."

Æsculaps Præst fremtvang et Smiil ved sin Reisekammerats Sprog; dog glemde han ikke længe den Værdighed, der passede med hans Kald, hvorfor han vedblev med behørig Gravitæt:

„Saadanne Ting kunne kun levere dem, der ikke vide med hvormange Besværligheder det er forbunden at practisere i disse Kolonier, Stof til letfærdige Spotterier. Nu har jeg just været hist oppe paa Høien uden nogen anden Veiviser, end min Hests Instinkt."

„Aha, har I aflagt et Besøg i min Svoger Rings Huus? — spurgde Fodgjængeren, da han af den Retning, som den Andens Die tog, erkjendte, at det var derfra, han kom.

„Ja, sandelig, det har jeg; og det, som det kun altfor ofte er Tilfældet i min svære Praxis, til en meget ubeleilig Tid."

„Og saa har Ruben vel faaet en Dreng til de Fire, som han allerede kunde fremvise igaar?"

Lægen nikkede, men holdt med en betydende Mine tre Fingre i Veiret.

„Da bliver Tro rigtig nok noget tilbage:" — svarede Fænrikken, der ikke var nogen anden, end Læserens gamle Bekjendte, Eben Dudley, der var bleven ophøiet til denne Værdighed — „Naa! Broder Ruben vil glæde sig hjerteligt, naar han kommer tilbage fra sit Tog, og hører denne Efterretning."

„Han vil have Aarsag til at være taknemmelig, eftersom han finder Syv under et Tag, hvor han kun efterlod Fire."

„Endnu i Dag vil jeg bringe Handelen i Rigtighed med den unge Kapitain om Agrene paa Bjærget," — brummede Dudley, som en, der endelig er kommen paa det Rene med en Sag, som han længe har overveiet — „Syv Pund Kolonialpenge er dog ingen Aagerpriis for hundrede Tønder godtopdyrket Pløieland, og ovenikjøbet da det ligger saa nær ved Kolonien, hvor der kommer Drenge fjerdedeelsdusinviis til Verden."

Rytteren holdt stille med sin Hest, saae stivt og betydningsfuldt paa sin Ledsager, og svarede:

„Der er Du kommen paa Spor efter en vigtig Hemmelighed, Fænrik Dudley! Denne Verdensdeel blev skabt i en særegen Hensigt. Det kan man slutte sig

til af dens Rigdomme, dens Clima, dens Størrelse, dens beqvemme Skibsfart, og fremfor alt deraf, at den er bleven uopdaget, indtil Selskabets Tilstand er kommet saa vidt fremad, at den har givet Folk af en vis Grad af Fortjeneste Leilighed og Opmuntring til at vove sig herover. Betænk engang, Nabo! de uhyre Fremskridt, som dette Continent allerede har gjort i Kunsten, i Lærdom, i Reputation og i sine Hjælpekilder, og Du vil ligesom jeg, deraf drage den Slutning, at alt dette maa være skeet i en særegen Hensigt."

„At nægte dette, vilde være en Formastelse; thi den maa virkelig have en kort Hukommelse, som man først maa erinde om den Tid, da denne Dal her ikke var stort andet, end en Hule for Rovdyr, og denne banede Vei her foran os ikke andet end en Sti, som Vildtet havde dannet. Troer I, at Ruben vil kunne opdrage de tre Børn, der nu ere blevne skjænkede ham?"

„Med Forsynets Velsignelse og naar han gaaer fornuftigt til Værks, hvorfor ikke? Aanden er virksom, Fænrik Dudley! naar Legemet er beskjæftiget med Reiser i Skoven, og ret meget har jeg tænkt over denne Gjenstand, medens Du og de Andre sov i eders Senge. Kolonierne ere endnu i deres første Aarhundrede og hvilken Grad af Forbedring have de ikke allerede opnaaet! Jeg har ladet mig sige at Kolonien Harfort er nær ved at kunne stilles ved Siden af en af Stæderne i Moderlan-

det; at der er Grund til at haabe, at den Dag vil komme, at Kolonierne ville kunne glæde sig ved en Magt, en Kultur, en Lethed i Handel og Vandel, der ikke vil give dem noget efter, som man bemærker i nogle Egne af vor ærværdige Moderøe."

„Gaa, gaa, Doctor Ergot!" — svarede den Anden med et vantro Smiil — „det er at overskride hvad man med Beskedenhed kan vente."

„Du maa ikke glemme, at jeg har sagt visse Egne. Jeg tænker, at vi med Rette kunne forestille os, at ikke ret mange Aarhundreder ville gaae hen, førend man her i Landet vil tælle en Befolkning af en halv Million Mennesker, og det ovenikjøbet i Egne, hvor man nu ikke seer andet end vilde Mennesker og vilde Dyr."

„Jeg vil i denne Sag gjerne troe enhver, naar han ikke gaaer videre, end Fornuften tilsteder; men I har ganske vist læst i Bøger, der er skrevne af Folk paa den anden Side af Havet; de Ting, der staae i dem, angaae hine Landes Tilstand; men vi tør aldrig haabe, at opnaae den høie Grad af Fortræffelighed, som de kunne rose sig af."

„Nabo Dudley! Du synes nu eengang at ville støde Dig over et ikke saa ganske nøiagtigt Udtryk. Jeg sagde, at vi ikke ville komme til at staae tilbage for visse Egne, og altid med den Forbeholdenhed, i visse Ting. Men nu er det enhver Philosoph bekjendt,

at Menneskernes Høide i disse Lande er taget af, og, ifølge faste Naturlove, nødvendigt maa tage af; det forstaaer sig altsaa, at jeg tilstaaer en Fuldkommenhed i mindre væsentlige Ting."

„Sandsynligviis altsaa er den bedre Classe af Mennesker paa hiin Side af Havet ikke tilbøielig til at forlade deres Fædreneland," — svarede Fænriken ironisk, i det han kastede et Blik paa sit eget kraftige, velproportionerede Legeme, — „vi have ikke mindre end Tre i vor By, der ere komne herover fra den gamle Verden, og dog finder jeg ikke, at det er Folk, som man nilde have søgt blandt dem, der byggede Babylons Taarn.

„Et Par ubetydelige Undtagelser kunne ikke bevise noget i en saa lærd og vigtig Sag. Kort, jeg siger Dig, Fænrik Dudley! at Europas Videnskaber, Viisdom og Philosopie give sig særdeles meget af med denne Materie og at man har overbeviist sig om, det vil sige, at man har tydeligt beviist, at Mennesker og Dyr, Urter og Træer, Høie og Dale, Damme og Søer, Soel, Luft, Ild, Vand, Alt er mindre fuldkomment i den nye Verden, end i den Gamle. Jeg ærer et patriotisk Sindelav, og jeg er saa tilbøielig, som nogen kan være det, til at høiagte de Gaver, der ere komne fra en naadig Skabers Hænder; men hvad der eengang er bleven beviist af Philosopherne og fastsat af de Lærde,

det kan letsindige Tvivlere ikke omstøde med deres Indvendinger; for alvorlige Tænkere er det en soleklar Sandhed."

„Velan i da! Ting, der engang ere afgjorte, vil jeg ikke kalde i Tvivl!" — svarede Dudley, der i aandig Strid var ligesaa eftergivende, som han var kraftig i legemlig — „vistnok maa Lærdommen blandt Folkene derovre i Moderlandet, ifølge deres Alder, være langt fortræffeligere end vor. Det vilde dog være et mærkeligt Besøg, hvis en af disse Vise kom herover til os, og lod sit Lys skinne i vore unge Kolonier."

„Er da vor aandige Trang bleven forglemt? Er da Aandens Nøgenhed hos os bleven uden smykkende Beklædning, Nabo Dudley? Mig i det mindste forekommer det, at vi have fuldkommen god Grund til at glæde os, og at den naturlige Ligevægt paa en vis Maade er bleven oprettet igjen ved Kunstens velgjørende Virkning. I et oplyst Land sømmer det sig ikke, at paastaae at man er i Besiddelse af Egenskaber, som man nu engang beviisligen ikke har; men Lærdom hører til Livets bevægelige Goder, den kan overføres fra Sted til Sted, og ogsaa her er den, — hvad Billighed fordrer at man maa tilstaae, — at finde i en Grad, der staaer i Forhold til Koloniens Trang."

„Jeg vil ikke nægte det; thi da jeg altid pleier at tumle mig omkring i Skoven, og ikke veed meget

af det, der er at see og høre i Kolonierne ved Kysten, kan det let være, at der er meget at finde, som mine ringe Evner ingenlunde ahne."

„Men, Fænrik! ere da vi, i denne fjerne Dal, saa ganske uden al Oplysning?" — Disse Ord talede Doctoren, i det han bøiede sig forover imod Manken af sin Hest, i den søde indsmigrende Tone, som han havde vænnet sig til, under sin udstrakte Praxis blandt den qvindelige Deel af Colonisterne. — „Ere vi da, i Henseende til vore Kundskaber, at sætte i Sammenligning med Hedningerne eller med de Vankundige, der ikke have lært andet, end at drive Jagten i disse Skove? Jeg vil ikke anmasse mig nogen Ufeilbarhed, eller udmærkede Kundskaber, men for min simple Forstand vil det ikke blive indlysende, at Kolonien nogensinde har hørt op at trives af Mangel paa de nødvendige Indsigter, eller at Fornusten har aftaget i Vext af Mangel paa aandig Næring. Vore Raadslagninger have ikke en saa total Mangel paa Viisdom, Fænrik! heller ikke er det forekommet tit, at dybsindige Punkter ere bragte under Undersøgelse, uden at i det mindste eet Snille — mere ville vi ikke sige til vor Roes — har forsøgt sig derpaa med Held."

„Nu vel! at der gives Mænd, eller, som jeg maaskee hellere burde udtrykke mig — een Mand her i Dalen, der, hvad Videnskaberne angaaer, er mange voxen —"

„Jeg vidsde nok, at vi omsider vilde blive enige, Eben Dudley!" afbrød den Anden ham, i det han med en Mine, der røbede beroliget Værdighed, igjen satte sig tilrette i Sadlen — „Jeg har altid fundet, at J er en duelig, konseqvent Mand i at disputere, der lader sig overbevise, naar Sandheden kun bliver ham foredraget paa en forstandig Maade. At Folkene paa hiin Side Havet ofte ikke ere saa vel begavede, som visse — for Exempel som J, Fænrik! — er noget man slet ikke kan nægte, da det blotte Diesyn allerede overbeviser os om, at ingen almindelig og udmærkende Naturlov findes uden talrige Undtagelser. Angaaende dette Punkt ere vi altsaa af samme Mening, ikke sandt?"

„Mod en, der er i Besiddelse af saa mange Kundskaber, som J, lader der sig umueligt stride," — svarede den Anden, der fandt Behag i, at see sin egen Person fremstillet som et Exempel paa Overlegenhed over saa mange af sine Lige; — „vist nok synes det mig, at min Broder Ring ogsaa med Rette kunde afgive et smukt Exempel paa en ret anseelig Vært; betragt ham engang, Doctor! der kommer han henne paa Engen, lige hen imod os. Han har, ligesom jeg, været inde imellem Bjærgene, for at speide."

„Iblandt eders Slægtninger, Hr. Dudley! findes der mange, der udmærke sig ved legemlige Fortrin," — svarede Lægen, hvem det ikke kom an paa en Smule

Roes, — „imidlertid synes din Broders Reisekammerat ikke at høre til dem. Den, der ledsager ham, er jo, saa vidt jeg kan see, en hæslig, ilde dannet Karl, som jeg ikke kjender."

„Ha, det synes næsten som om Ruben er kommen paa Spor efter de Vilde! I det mindste er det Menneske, der kommer med ham, malet broget som en Indianer og har et Skind hængende om sig. Naar vi komme derhen til Aabningen af Gjærdet, ville vi blive staaende til de komme nærmere."

Da dette Forslag just ikke havde noget ubeqvemt hos sig, var Doctoren tilfreds med det, og de nærmede sig derfor til det Sted, hvor de, der kom henne paa Marken, vilde støde til Veien.

De behøvede ikke at vente ret længe, thi efter nogle Minutters Forløb kom Ruben Ring i den samme Rustning, som den allerde i dette Kapitel indførte Grændsebeboer, til Aabningen paa Indhegningen, og bag ved ham gik den Fremmede, der var faldet de to Første saa meget i Øinene.

Da Ruben var kommet saa nær, at han kunde høre hvad der blev taelt paa Veien, raabde Dudley til ham, en Smule i et Menneskets Tone, der har Ret til at have det første Ord: „Nu, Sergeant, er Du stødt paa Sporret af en Sværm Indianere og

har gjort en Fange, eller er en Unge faldet ned fra en Uglerede paa din Vei?"

„Jeg troer, at denne Skabning hører til Menneskeslægten;" svarede den lykkelige Speider, satte Geværkolben til Jorden, støttede sig paa det lange Løb, og saae den Fangne stivt ind i det halvmalede, intetsigende, men tillige høist tvetydige Ansigt; — „Han har en Narraganſetts Farve paa Pande og Øine, men Skikkelse og Gebærder stemme kun lidet overeens dermed."

„Der gives Anomalier i en Indianers Legemsbeskaffenhed, saavel som i andre Menneskers;" — afbrød Doctor Ergot ham, i det han kastede et betydningsfuldt Blik til Dudley — „Vor Nabo Rings Slutning kunde let være for rask, eftersom Farven er en Frugt af Kunsten og ethvert Ansigt er bemalet efter en eller anden nedarvet Skik; men Naturens Kjendetegn ere mindre tvetydige. Under mine Studeringer har jeg beskjæftiget mig meget med Kjendetegnene paa de forskjellige Menneskeracer, og for et Øie, der er øvet i saadanne abstracte Ting, gives der intet lettere end at kjende en Indfødt, der hører til Narraganſetternes Stemme. Stiller mig Mennesket der lidt mere i Lyset, Naboer! for at jeg kan undersøge ham, saa skal det snart vise sig. Iøvrigt, Fænrik! kan denne Undersøgelse tjene Eder som et Bilag til meget af det, vi

i denne Morgen have taelt om. Taler Patienten Engelsk?"

„Det har jeg ikke saa ganske rigtigt kunnet opdage;" — gav Ruben Ring, eller som han nu bør tituleres, Sergeant Ruben, til Svar — „han er ikke alene bleven tiltalt i en Hednings, men ogsaa i en Christens Sprog; men hidindtil har han ikke givet en Lyd fra sig, hverken i det Ene eller i det Andet, endskjøndt han har adlydt mine Befalinger, i hvilket af Sprogene jeg end gav dem."

„Det har intet at betyde;" — sagde Ergot, i det han steeg af Hesten, nærmede sig til Personen og derhos saae paa Dudley, som om han vilde opfordre ham til Beundring; — „lykkeligviis kommer det ved denne Prøve kun lidet an paa Sprogenes Fiinheder. Lad Manden antage en rolig Stilling, for at Naturen, fri for Tvang, bedre kan træde frem. Hele Hovedets Conformation peger betydeligt hen paa at han hører til de Indfødtes Race, men af hvilken Stamme han er, lader sig ikke tydeligt udfinde af dette almindelige Kjendetegn. Panden er, som I seer, Naboer! tilbagebøiet og smal, Kindbenene, som sædvanligt, fremstaaende og Lugteorganet helder, som hos alle de Indfødte, til den romerske Form."

„Mig i det mindste forekommer det, at dette Menneske har en Stumpnæse." — tillod Dudley sig at be-

mærke, medens Doctoren med smidig Tunge opramsede alle de velbekjendte Kjendetegn ved en Indianers Legemsbygning.

„Tilstaaet, men en Undtagelse! Du seer, Dudley! paa denne Hævelse af Næsebenet og paa den større Overflødighed af Kjød, at denne Omstændighed er en Undtagelse. Jeg burde egentlig have sagt: „Næsen har oprindeligt heldet hen til den romerske Form; at den har mistet sin Regelmæssighed hidhører fra et eller andet Tilfælde i Krigen; den er bleven truffet af en Øxe, eller saaret af en Kniv — aha! her kan Du see endnu en Skramme der har sin Oprindelse fra et Vaaben! Den er noget oversmurt med Farve; vask den kun af, saa vil Skrammen vise den Retning, som Vaabnet har taget. Ja, ja! hvis disse Afvigelser fra Regelen ikke vare, kunde man aldrig komme efter Forskjellen imellem en grundig Lærd og en blot Fusker. Lad Subjectet staae lige, for at vi kunne see det naturlige Muskelspil! Der har vi det! de store, brede Fødder bevise megen Omgang med Vand *, hvorved altsaa vor første Formodning bliver bekræftet. Der er dog intet, der kan sættes ved Siden af en skarpsindig Praxis og Diagnostik! Fornuftslutninger opnaae det samme Maal, men sildigere. Jeg erklærer dette Menneske for en Narragansettindianer."

„Hvis han er saadan en, da har han en Fod, der

* Narraganssetterne, som Nebebvere, vare gode Svømmere.

let kan føre En vild," — bemærkede Eben Dudley, der havde betragtet den Fangnes Bevægelser og Stillinger med ligesaa stor Nøiagtighed, som Lægen, og med nogen mere Sagkundskab — „Broder Ring! har Du nogentid seet en Indianer, hvis Fodtrin have dannet et Spor, der gaaer saa meget udad?"

„Fænrik! jeg undres over, at en Mand af din Klogskab lægger saa megen Vægt paa en ubetydelig Forskjellighed i Bevægelser; da dog denne Casus er saaledes beskaffen, at vi kunne efterspore Naturlovene ligetil deres Kilder. Du er bleven stor i de indianske Urolighеder, derfra den haarskarpe Kritik over Stillingen af deres Fødder. Jeg har sagt, at Karlen er en Narragansett, og det ikke uden god Grund. Her er Fodens eiendommelige Skikkelse, som Menneskет ikke kan erholde uden i sine første Børneaar; en Fylde af Bryst og Skulder-Muskler, som man kun vinder ved ret megen Øvelse i et Element, der er tykkere end Luften; fremdeles en finere Bygning af — "

Lægen forstummede, thi Dudley, der roligt havde nærmet sig til den Fangne, løftede det tynde Dyreskind, der var kastet om den øverste Deel af hans Legeme, i Veiret og fremviisde umiskjendeligt Huden af en Hvid. Dette vilde nu have været en beskjæmmende Gjendrivelse for enhver Anden, end Doctor Ergot; han havde i visse Grene af Videnskaberne et Monopol, der, som det pleier

at være Tilfældet ved ethvert Slags Aristokratier, sikkrede ham en uindskrænket Overlegenhed, der slet ikke ænsede modstridende Anskuelser. Hans Overbeviisning var vel en anden, men hans Mine blev den samme. Med en Opfindelsesgave, der er tilrede for den, der har bragt det vidt i den Færdighed at forene Fornuft med Slendrian, istedetfor at rette sin Praxis efter Fornusten, løftede han fuld af Forundring Hænder og Øine i Veiret og raabde:

„Det har vi endnu et Beviis mere paa den forunderlige Kraft, der frembringer Forandringer i Naturen! Det seer vi nu paa denne Narraganſett —"

„Men det er jo en Hvid!" — raabde Dudley utaalmodig, i det han gav Manden et Smæk paa den blotte Skulder.

„Hvid, men derfor ikke desto mindre en rigtig Narraganſett. Eders Fange nedstammer fra christelige Forældre; det lader sig ikke nægte; men et Tilfælde har ført ham tidligt blandt de Indsødte, og alle de Dele af Legemet, der ere i Stand til en Forandring, have hurtigt antaget den vilde Stammes Egenheder. Han er et af hine skjønne Forbindelsesledder i Kundskabernes Kjæde, der sætter Videnskaben i Stand til at gjøre sine Slutninger klare, lige til Anskuelse."

„Jeg for min Deel har ikke megen Lyst til at komme i Forlegenhed formedelst Vold paa en af Kongens Undersaatter," — sagde Ruben Ring, en retsindet Landmand, der brød sig lidt om Naturforskernes Grublerier, og kun

var betænkt paa at opfylde sine Pligter mod Selskabet, som det anstaaer en retskaffen Borger — „Vi have i den senere Tid saa mange foruroligende Efterretninger om de Vildes Krigsanstalter, at det paaligger Folk, der bekl æde en Post, der er forbunden med Ansvar, at være aarvaagne, thi" — (han kastede et Blik paa Blokhuset, der laa i nogen Afstand fra dem) — „Du veed Broder Dudley! at vi, i en Koloni, der ligger saa dybt inde i Skoven, bestandigt have Grund til at være paa vor Post."

„Jeg tager Ansvaret paa mig, Sergeant Ring!" — sagde Dudley med en Embedsmine — „Den Fangne bliver i min Varetægt, indtil jeg til behørig Tid har stillet ham for den retmæssige Øvrighed. Imidlertid har Tjenesten bragt os til at forglemme, at give Dig, som det sømmer sig, Efterretning om det, der har tildraget sig i dit Huus, Frugtbarhed har, mens Du var borte, ret vakkert taget sig af dine Familieanliggender."

„Hvad?" — spurgde Ægtemanden, med mere Hæftighed, end det anstod Puritanernes strænge Tilbageholdenhed — „har min Kone i min Fraværelse ladet Naborkonerne kalde?"

Dudley nikkede bekræftende."

„Og vil jeg finde en Dreng mere under mit Tag?"

Doctor Ergot nikkede tre Gange med en Alvor,

der vilde have været stor nok, endogsaa for en vigtigere Efterretning, end den han havde at meddele.

„Din Kone bliver sjældent veden god Gjærning staaende paa Halvveien, Ruben! Du vil finde at hun har sørget for en Efterfølger af vor vakkre Nabo Ergot, i det hun har skjænket Dig den syvende Søn.*"

Faderens aabne, redelige Ansigt glødede af Glæde, men denne veeg snart for en mindre egennyttig Følelse. Med en sagte Zittren i Stemmen, der var dobbelt rørende hos en saa kraftig og haandfast Mand, spurgde han:

„Og min Kone? Hvorledes befinder min Kone sig ved denne saa rige Gave?"

„Meget vel!" — svarede Lægen — „gaa i dit Huus, Sergeant Ring, og priis Gud, fordi han ikke lader det mangle Dig paa saadanne, som kunne bære Omsorg for Dit Huus, naar Du maa forlade det. Den der i fem Aar saaer syv Sønner skjænkede, behøver i et Land som dette, hverken at frygte for Armod eller Afhængighed. Syv Meierier og den smukke Eiendom og det Bjergland, som Du nu dyrker, vil paa Din Alderdom gjøre Dig til en Patriarch, og overføre Ruben Rings Navn til de kommende Aarhundreder, naar disse Kolonier ere blevne folkerige og mægtige, og — jeg siger det

* Det synes, at det har været en almindelig Overtro, at hver syvende Søn blev født med naturlig Anlæg til at blive en Læge.

dristigt og bekymrer mig ikke om at nogen kalder mig en Pralhans — lige med et af Europas stolte, sig selv prydende Kongeriger, ja maaskee endog med Portugals mægtige Souverænitæt! Jeg har ansat Dine tilkommende Meierier til syv, thi Fændrikkens Hentydning paa Mennesker, der komme til Verden med naturlige Anlæg til Lægekunsten, maa vel kun have været en Spøg, og er kun gammelt Kjællingesnak, ligesom ogsaa saadan et Menneske var ganske overflødigt her, eftersom et saadant Embede jo allerede er behørigt besat. Gaa Du til din Kone, Sergeant! og giv hende al muelig Berømmelse, thi hun har gjort sig selv, Dig og det hele Land en god Tjeneste, og det uden at befatte sig med Ting, der gaae over hendes Forstand."

Den kraftige Landmand, som Forsynet havde overøst med saa rige Gaver, tog Hatten af, holdt den andægtigt for Ansigtet og opsendte en stum Taksigelse for den Velsignelse, der var vederfaret ham. Herpaa overgav han sin Fange i sin Slægtnings og Foresattes Hænder, og gik derpaa med tunge Trin og et let Hjerte hen over Marken til sin høitliggende Bolig.

Imidlertid gjorde Dudley og Doctoren sig megen Umage med den stumme, ubevægelige Gjenstand for deres Nysgjerrighed, der, skjønt langt over Drengealderen ikke havde noget Udtryk i Øiet, men i sit Udseende noget frygtsom og uvist og en krybende, modbydelig Gestalt:

altsammen Ting, der modsagde de velbekjendte Kjendetegn paa en indfødt Kriger.

Ruben Ring havde endnu, førend han gik bort, givet dem den Oplysning, at han havde mødt dette Menneske i Skoven, hvorhen den for Koloniens Vel saa nødvendige Vagttjeneste, der desuden var bleven skjærpet, da man nylig havde mærket Tegn til at de Vilde vare i Nærheden, havde ført ham, og der havde han taget ham til Fange, ligesom Byens Sikkerhed syntes at fordre; i øvrigt var den Fangne hverken forsætligt kommet til ham, eller havde prøvet paa at undflye; blot kunde han ikke give noget tilfredsstillende Svar, da han spurgde om hans Stamme og hvad han gjorde der i Egnen. Virkelig havde han ogsaa neppe lukket Munden op endnu, og det Lidet, som han havde sagt, var i et Jargon, der var sammensat af Engelsk og en eller anden indiansk Stammes Dialekt. Derfor vidsde han, Ruben, saa godt som intet om dens Fangnes Historie, eller om det, der havde bragt ham i Nærheden af Dalen; dog havde Koloniens nærværende Stilling bevæget ham til at hæfte et Menneske, der var bleven truffet under saa mistænkelige Omstændigheder.

Ledede af disse sparsomme Efterretninger prøvede Dudley og hans Ledsager, medens de, med den Fangne imellem sig, begave sig til Byen, paa med Spørgsmaal at lokke ham til at bekjende hvad han havde havt i Sinde; ved

hvilken Leilighed de lagde hiin Sindighed for Dagen, som Menneſket pleier at tilegne ſig, naar det lever i afſides-liggende Egne, hvor Nød og Fare ſtedſe holde dets medfødte Aandskræfter i Virkſomhed. Imidlerlid erholdt de kun faa ſammenhængende eller forſtandige Svar, og disſe røbede snart Indianernes dybe Forſlagenhed, snart et eenfoldigt Menneſkes aandige Udygtighed.

Nittende Kapitel.

Saa let jeg græder ikke, ſom min Slægt
Vel pleier; dog der hviler
En ærefuld Smerte i mit Bryſt,
Der brænder mere end en Taareſtrøm.

Besad en ſamlende Annaliſts Pen den ſamme mekaniſke Magt, ſom Skuepladſen, let kunde vi da lade Scenerne i denne Legende afvæxle saa virkſomt og hurtigt, ſom det behøvedes for at beholde det rigtige Synspunkt og vedligeholde Interesſen. Men i Mangel af denne magiſke Magt maae vi søge at naae Maalet ved mindre glim-rende, men mere virkſomme Midler.

I den samme tidlige Time og ikke langt fra det Sted, hvor Dudley overraskede sin Svoger med en saa behagelig Efterretning, fandt der ogsaa en tiltrækkende Morgensammenkomst Sted i en anden Koloniistfamilie. Neppe havde det dæmrende Lys, der pleier at gaae foran for den klare Morgen, viist sig paa Himmelen, førend man allerede saae, at alle Vindvesskaader og Dørre bleve aabnede paa en anseelig Bygning paa den anden Side af Dalen. Solen havde endnu ikke smykket de østlige Skyer med sit Purpur, førend alle Beboerne af Landsbyen og Høien gave et lignende Beviis paa huuslig Industrie og Virksomhed, og da Ildkloden lod sig see over Træerne, befandt der sig i hele Kolonien ikke et eneste vorent eller sundt Menneske, der ikke allerede var i fuld Virksomhed.

Vore Læsere have allerede gjættet, at den titomtaelte større Bygning var den gamle Heathcotes Families nuværende Bolig. Denne ærværdige, fromme Olding levede endnu, skjønt Alderdom næsten havde udtørret hans Livsstrøm, og bragt hans faste Skikkelse til at vakle. Men skjøndt hans legemlige Kræfter vare underkastede Naturens sædvanlige Henvisnen, var hans indre Menneske dog for det meste forblevet det samme; ja, det er ikke usandsynligt, at hans Blikke i Evigheden vare blevne klarere, fordi de jordiske Anliggenders Taage fordunklede dem mindre end før, og en Deel af de Kræf-

ter, som Legemet tabde, kom Sjælen tilgode. Paa den ovenfor angivne Tid sad Puritaneren i Forhallen, der gik langs med hele Fronten af hans Huus; en Proportion, der maaskee gjorde Heathcoternes Sands for det Skjønne i Bygningskunsten liden Ære, men som derimod foraarsagede dem mange Bequemmeligheder. For at gjøre sig en rigtig Forestilling om den med vor Historie saa nøie forbundne Gubbe, maa Læseren tænke sig ham, som en Mand paa halvfemsindstyve Aar, paa hvis Ansigt tunge og bestandige Aandskampe havde gravet betydelige Furer; hvis sittrende Gestalt endnu bestandigt røbede de forrige, kraftige og smidige Lemmer; hvis Blikke, der vare blevne strænge ved et ascetisk Levned, bleve formildede ved en medfødt Godmodighed, som ingen metaphysiske Grublerier, eller antagne Sædvaner havde været i Stand til ganske at udslette. Paa dette Billede af en ærværdig, selvfornægtende Alderdom kastede Solen nu sine første Straaler, og paa hans matte Die og gjennemfurede Ansigt hvilede Glands og Fred. Maaskee havde den Contrast, som den tidlige Morgens travle Virksomhed dannede hermed, ligesaa stor en Andeel, som den Gamles Charakteer, i den Virkning, som hans hvisnende Gestalt gjorde paa dem der saae ham. Maaskee kom ogsaa dette ophøiede Indtryk derfra, at han ganske nylig havde holdt sin Morgenandagt, omgivet af sin Familie, der var vant til efter Hviletiden at forsamle

sig omkring ham, for at takke Forsynet for den Sikkerhed, de havde nydt. Intet af de egentlige, Læserne allerede bekjendte, Medlemmer af Familien feilede, og Tjenestetyendets Antal var ligesaa stærkt, som førend Husets Ødelæggelse af de Vilde, hvilket den rigelige Frokost, der just blev fremsat, tilfulde beviisde.

I Contents Udvortes havde Tiden ingen mærkelige Forandringer frembragt. Thi, var endogsaa hans Ansigt noget brunere og havde hans Legemes Elasticitæt end gjort Plads for Alderens mere afmaalte Bevægelser, saa var dette ikke meget mærkeligt, fordi den unge Kapitain i sin ydre Gjøren og Laden bestandigt havde viist en rolig Værdighed, som man mere er vant til at regne til Alderens Egenskaber, end til Ungdommens; hvad der havde betegnet hans tidligere Aar var ikke saa meget Yttringen, som Besiddelsen af ungdommelig Sindighed og Munterhed; dette rolige Væsen stod i fuldkommen Samklang med den til det Mørke grændsende Alvorlighed, som han saa tidligt havde indsuget. Tiden havde, for at betjene os af Malernes Sprog, ikke berørt Gestalten og Forholdene, men kun givet det Hele et blødere Anstrøg. Hvis noget Graat lod sig see hist og her iblandt hans Haar, saa erindrede det mere om prøvet Fasthed, end det var Symptomer paa Svaghed, ligesom fastliggende Stene snarest bedækkes med Mus.

Men saaledes var det ikke Tilfældet med hans bli-

de, ulykkelige Ægtefælle. Det Ømme og Yndige, der først havde henrevet hendes Elsker, var endnu hos hende, men omsløret af en uophørlig, nagende Kummer. Borte var den ungdommelige Raskhed; det aandige Udtryks mere varige, og, i hendes Stilling, langt mere rørende Skjønhed havde indtaget dens Sted. Ruths Øie havde beholdt sin hele eiendommelige Mildhed, som hendes Smiil sin uudsigelige Ynde; kun at det Første ofte antog noget smerteligt Stirrende, ligesom om det skuede ind paa den fortærende, aldrig udtørrede Smerteskilde, der flød dybt og lønligt i hendes Hjerte; kun at hendes Smiil lignede en Stjernes kolde Glands, der oplyser Gjenstandene, i det den kaster det laante Skin tilbage fra sin egen Overflade. Hendes Matronegestalt, hendes qvindelige Venlighed, hendes melodiske Stemme vare ikke forsvundne; men den Første var saa rystet, at man tydeligt saae, at hun visnede for tidligt hen; den Anden viisde sig, selv naar hun yttrede den største Deeltagelse, ikke uden en Blanding af lønlig Kummer; og den Sidste tonede sjeldent, uden at man hørde den blandet med en vemodig Bæven, der gjør et saameget stærkere Indtryk, som den ofte staaer i den meest skjærende Modsætning med Sangen. Men alle disse Spor vare kun let antydede; en udeeltagende eller overfladisk Jagttager vilde i Matronens henvisnede Skjønhed og afblomstrede Modenhed kun have seet det Sædvanlige, den menneske-

lige Tilværelses Ebbe; fiin, som hele Ruths Væsen, var ogsaa den Kolorit, hendes Smerte havde antaget, og derfor blev den tilsløret for profane Øine; thi ligesom de høieste Frembringelser af Kunsten ikke ere til for dem, der mangle Sands for det Fortræffelige, saaledes kunne Mennesker, hvis Følelser ere betingede af en sandselig Nærværelse, ikke føle Deeltagelse i hendes Smerte, ikke fatte, ikke gjætte den. Men man maa ikke troe, at Ruths Medfølelse for Andres Glæder og Lidelser var bleven afsløvet. Naar Kummer nager paa et Hjerte, der besidder virkelig Ømhed, da aabenbarer den sig kun ved at forstyrre dets egen Nydelse, men formaaer ikke, at gjøre Hjertet koldt imod Andre, og hvor stærk end Egenkjærlighed er, sand Menneskekjærlighed er dog stærkere. Hvem behøve vi endnu at sige, at den fortræffelige Kones Sorg gjaldt hendes tabte Barn?

Havde hun med Vished vidst, at hendes Datter havde ophørt at leve, vilde det ikke have været tungt for en Tro, som hendes, at lade hendes Smerte hvile der, hvor hendes Haab hvilede — i Graven. Men hvad der uafladeligt svævede for hendes Tanker var den levende Død, til hvilken Skjæbnen maaskee havde fordømt hendes Barn. Naar deres Læber, som hun elskede, talede om den Pligt at vise Hengivenhed i Forsynets Villie, saa hørde hun til med en Qvindes Blid-

hed, med en Christens Taalmod; men ak! endnu medens den hellige Lære tonede i hendes Øre, førde den uovervindelige Natur hende, uden at hun mærkede det, tilbage til Moderens Smerte.

Denne ulykkelige Kones Indbildningskraft havde aldrig udøvet et ubilligt Herredømme over hendes Fornuft. Hendes Drømme om jordisk Lyksalighed ved Siden af hendes Mand, der ligesaa meget var et Valg af hendes Forstand, som af hendes Hjerte, havde Fornusten billiget og Erfaring stadfæstet. Men hendes Skjæbne vilde, at hun nu skulde erfare, hvor gyselig ophøiet Smertens Poesi er, da selv Kjærligheden ikke formaaer, at omgive sin fantastiske Skabning med en saa uopnaaelig Ynde. I Sommerluftens Hvisken hørde hun sit slumrende Barns sagte Aande; i Vindens Susen dets grædende Klage; i den daglige Omgang med Sine dets nysgjærrige Spørgsmaal, dets naive Svar. Naar i de stille Aftener Landsbyungdommes muntre Latter og støiende Lege klang over til hende, troede hun at fornemme Sørgetoner, og ingen barnlig Leeg mødte hendes Øie, uden at den stak hende i Hjærtet. To Gange var hun bleven Moder siden hiint skrækkelige Overfald; men det var som om en giftig Aande skulde forstyrre alle hendes Forhaabninger; de smaa Væsner, som hun havde bragt til Verden, sov ved Siden af hverandre ikke langt fra Ruinerne af Taarnet. Derhen vendte hun ofte sine

Skridt, ikke i den Hensigt, at sørge over de Hedenfarne ved deres Grave, nei, for at følge sin Indbildningskrafts søde Drømme og lade Smertens hele Magt raade i sit Bryst. Tanken paa de Døde bragde hende Ro og Tryst; men saa ofte hun bestræbde sig for at forestille sig sine hensarne Kjære i de Saliges Boliger, skeede det mindre for deres Skyld, end for ogsaa at finde sin Encste iblandt dem — ak! hun fandt hende ikke der. Men hvormeget end disse Drømmerier undergravede hendes Sundhed, bragde dog Forestillinger, der mere tilhørde det Jordiske, og derfor havde grovere, men ogsaa tydeligere Omrids, hende en endnu bittrere Smerte. I Dalen herskede blandt Kolonisterne den almindelige og maaskee ikke ugrundede Tro, at Døden snart havde gjort Ende paa deres Lidelser, der ved Overfaldet var faldet i de Vildes Hænder. I det mindste var en saadan Lod ganske i Overeensstemmelse med de indianske Krigeres Blodgjerrighed og grusomme Sædvaner; sjeldent skaanede de den Overvundnes Liv, med mindre det var for at tage en mere udtænkt Hævn, eller for at bringe en Moder, der havde mistet sin Søn, den Fangne til Sonoffer. For Ruth laa der Trøst i den Tanke, at hendes Engel svævede hist oppe; gjerne hengav hun sig ogsaa til den smertelige Indbildning, at hun hørde hendes lette Trin i Husets øde Rum, men indskrænkede dog sin Lidelse til sit eget Bryst. Men naar den ubarmhjær-

tige Virkelighed traad i Fantasiens Sted, naar hun saae sin levende Datter, hvorledes hun bævede i Vinterens Kulde, hvorledes hun sank sammen i Sommerens hede Straaler, som en trøstesløs, al Deeltagelse berøvet Slavinde, bærende, under en grusom Herre, med himmelsk Taalmodighed den legemlige Svagheds Lod — da sugede Smerten i frygtelige Drag paa alle hendes Livsaander.

Hvad det tabte Barns Fader angaaer, da nagede Smerten ikke saa uophørligt pan hans Indre, endskjøndt han ingenlunde var fri for den. Han forstod at kjæmpe mandigt mod alle Slags Sindsbevægelser, og havde desuden intet forsømt, hvad Ømhed for sin sørgende Ægtefælle, faderlig Kjærlighed eller christelig Pligt kunde forlange af ham, endskjøndt han for sin Person holdt sig overtydet om, at den Fangne for længe siden var befriet for jordiske Lidelser.

At opspore de snedige Vilde var umueligt; de havde trukket sig tilbage paa den frusne Snee, og saasnart denne var optøet, var ethvert Spor af dem forsvundet. Derfor blev det endogsaa uvist til hvilken Stamme, ja til hvilken Nation denne Sværm henhørde. Endnu var Freden i Kolonierne ikke aabenbar bleven brudt, saa at Overfaldet paa Wish-Ton-Wish ikke saa meget udgjorde en virkelig Begyndelse til de Fjendtligheder, der siden udbrød langs med Grændsen, som et hæftigt og frygteligt Symptom paa et optrækkende Uveir.

Klogskab forbød Kolonisterne at begynde en Krig; derimod havde Familieømhed ikke undladt noget fornuftigt Middel for at forløse de Lidende, hvis de vare blevne forskaanede.

Speidere vare blevne sendte ud imellem de Stammer, der boede nærmest Kolonien, og som allerede vare temmelig sjendtligtsindede; man havde hverken ladet det mangle paa Belønninger eller paa Trusler, for at udspeide hvilke Vilde, der havde herjet Dalen, men i Særdeleshed for at erfare de ulykkelige Fangnes Skjæbne. Men ethvert Forsøg paa at komme efter Sandheden var forgjæves. Narraganssetterne paastod, at de vare Engelændernes bedste Venner; derimod levede de i bestandigt Fjendskab med Mohiganerne, der, ifølge deres bestandige Forræderi, sandsynligviis havde begaaet denne Grusomhed imod de Hvide. Mohiganerne paa deres Side viisde denne Beskyldning med Uvillie tilbage, og betegnede Narraganssetterne som dem, der havde plyndret Dalen. Undertiden gave Indianerne ogsaa halvt at forstaae at hine stridbare Vilde, som man kjender under Navnet de fem Nationer, og som boede indenfor Grændserne af den hollandske Koloni, de nye Nederlande, vare yderst sjendtligt stemte; og at de blege Ansigter i hiin Koloni, der taelde et Sprog, der var forskjelligt fra Yengisernes, ligeledes vare misundelige paa Engelænderne; hvorfor det var høist rimeligt at Overfaldet var

skeet af dem. Med et Ord, Content blev ligesaa uvis om sit Barns Skjæbne som før, og naar han tillod sig, at troe at det endnu var i Live, saa maatte han tillige tilstaae, at det, efter al Sandsynlighed, vankede omkring langt borte fra hans Bolig i de umaadelige Skove, der den Tid bedækkede den største Deel af dette Fastland.

En Dag imidlertid erfarede Familien et Rygte, der var skikket til at opvække Forhaabninger. En Bissekræmmer ankom til Dalen paa sin Reise fra de indre Egne til en ved Kysten liggende Handelsplads. Han vilde have hørt, at et Barn, hvis Udvortes nogenlunde passede til den Tabte, levede blandt de Vilde ved Bredderne af de til Kolonierne grændsende smaa Søer. Afstanden mellem dette Sted og Dalen var stor, Veien derhen besat med tusinde Farer, og Udfaldet intet mindre end vist; desuagtet oplevede Forhaabninger igjen, der længe havde slumret. Ruth kom aldrig frem med en Bøn, der var forbunden med virkelige Farer for hendes Ægtefælle, og denne havde i mange Maader taget sig i Agt for at berøre denne Gjenstand. Men desto kraftigere arbeidede dog Naturen i hans Indre; endskjøndt hans Blik stedse røbede Sindighed og Rolighed, havde han dog aldrig før været saa dybsindig; Tungsindighed samlede Rynker paa hans Pande og bemægtigede sig endelig ganske hans ellers saa milde Ansigt.

Paa denne Tid var det just, at Eben Dudley, der

vel aldrig havde opgivet sit Frieri til Jomfrue Tro Ring, men hidindtil havde drevet det paa den ham egne hemmelige Maade, endelig bad Pigen om at tage en Beslutning. Dette gjorde han, begunstiget af et af hine lykkelige Tilfælder, der fra Tid til anden hjalp ham til en Samtale med hende under fire Øine, med temmelig megen Udførlighed. Tro faldt ham ikke, som sædvanligt, spottende i Talen, men hørde roligt til, og svarede ham, da han var færdig, med en til Sagens Vigtighed passende Aabenhjertighed.

„Det er ret godt, Eben Dudley! og ikke mere, end en ærlig Pige er berettiget til at vente af en, der, som Du, har gjort sig Umage for hendes Gunst. Men den, der har i Sinde, at lade sig plage af mig sit hele Liv igjennem, har en høitidelig Pligt at opfylde, førend jeg opfylder hans Ønske."

Frieren troede, at det nu tilkom ham, at berømme sine mandige Egenskaber og Handlinger, for at Pigen kunde see at han var udrustet til et saa betænkeligt Foretagende, som Ægteskabet.

„Jeg har" — sagde han — „været i de lavere Egne, for at lære at kjende Beboernes Levemaade; ogsaa har min Tjeneste som Speider i Kolonien bidraget til at holde Indianerne i deres Wigwams. Handelen med den unge Kapitain om det Stykke Land paa Høien og en Byggeplads i Byen vil nu ogsaa snart være fluttet;

og da Naboerne visselig ikke ville nægte mig deres Hjælp til at lægge Grunden og opføre Tømmerværket, saa indseer jeg ikke hvad — "

„Skarpsindige Dudley! Du tager Feil, hvis Du troer, at Du er i Stand til, at gjætte, hvad Du maa søge, førend jeg forbinder min Skjæbne, med Din. Har Du ikke bemærket, Eben! hvorledes Fruens Kinder blive blege og hendes Øine synke dybere ind, siden Bissekræmmeren tog ind hos os i forrige Uge, da den store Orkan rasede?"

„Jeg kan ikke sige, at Madamens Udseende har forandret sig synderligt saalænge jeg kan huske," — svarede Dudley, der, hvor skarpt hans Blik end var i Ting, der hørde til hans daglige Beskjæftigelse, dog aldrig udmærkede sig som en skarp Charakterkjender. — „Hun er ikke ung og blomstrende, som Du, Tro! heller ikke seer man tit —"

„Menneske, jeg siger Dig, at Græmmelse nager paa hendes Sundhed og hendes hele Liv er hensjunket i Tanken om hendes tabte Barn."

„Men det kan man kalde at drive Sorgen alt for vidt. Barnet er i Fred, ligesom og din Broder Whittal, det er en afgjort Sag. At vi ikke kunde finde deres Been, kom af Ilden, der kun lod lidet ufortæret, saa at —"

„Dit Hoved er et Beenhuus, dumme Dudley! men

denne din Skildring, et tro Billede af dit Hoved, skal ikke være i Stand til at berolige mig. Den Mand, der skal føre mig hjem, maa have Følelse for en Moders Smerter."

„Men hvad er det nu igjen for en Grille, Tro! Er jeg den Mand, der kan kalde de Døde til Live igjen, eller føre et Barn, der har været tabt i saa mange Aar, tilbage i sine Forældres Arme?"

„Ja, det er Du! Spiil kun dine Øine op, ligesom om der nu først trænger et Lys ind i din mørke, skyrige Hjærne; jeg siger det endnu engang: „Det er Du!"

„Nu, saa er jeg glad over, at Du dog endelig engang erklærer Dig tydeligt, og at jeg dog veed hvorledes jeg er faren; jeg har desuden forødt alt for meget af min Levetid med dette uvisse Frieri, og Klogskab, saavelsom deres Exempel, der omgive mig, siger mig, at, hvis jeg vil grunde en Familie og som en velhavende Kolonist forskaffe mig Agtelse, er det den høie Tid at bygge et Huus og at tage min en Huustrue. Men jeg gjør gjærne Ret og Skjæl imod enhver, og da jeg nu engang har givet Dig Aarsag til at troe, at vi engang ville komme til at leve med hverandre, som det sømmer sig Folk af vor Stand, saa ansaae jeg det for min Pligt, at bede Dig om at dele Skjæbne med mig; men nu Du

kommer frem med Umuligheder, maa jeg see mig andetsteds om."

„Det har saa altid været din Vane, naar vi stod paa en god Fod med hverandre. Dit Sind veed altid at hitte paa Grunde til at være misfornøiet, og da maa den, der dog virkelig sjeldent gjør noget, der kan fornærme Dig, bære Skylden og høre Dadel derfor. Hvor kan Du være saa gal at troe at jeg forlanger Umueligheder? Nei, Dudley! Du kan ikke have bemærket at vor Madames Sundhed bliver undergravet af en fortærende Kummer, Du kan ikke see ind i en Qvindes Smerte, ellers vilde Du ikke blive saa utaalmodig, naar man anmoder Dig om, at reise paa en kort Tid ind i Skovene, for at udforske om den Pige, som Bissekræmmeren fortalde om, er det Barn, vi sørge for her i Wish-Ton-Wish, eller tilhører en Fremmed."

Der laa noget Fortrydeligt i Tonen af hendes Ord, dog havde hendes Følelse Overvægten. Hendes mørke Die svømmede i Taarer, og Farven paa hendes brune Kinder, blev bestandigt mere glødende, saa at hendes Elsker omsider blev rørt og forglemde sin Vrede.

„Hvis det, Du forlanger, Pige! kun er en Reise paa et Par hundrede Mile," — svarede han godmodigt — „hvorfor siger Du det da ikke strax? Hvorfor snakker Du i Gaader? Et venligt Ord er nok, til at formaae mig til en saadan Undersøgelse. Paa Søndag

holde vi Bryllup; og paa Onsdag, om Gud vil, i det seneste paa Løverdag, begiver jeg mig paa Veien, for at drage derhen, hvorfra den Reisende kom."

„Ingen Opsættelse. Naar Solen staaer op, reiser Du. Jo hurtigere Du lægger Veien tilbage, desto før vil det staae i din Magt, at saae mig til at fortryde en taablig Handling."

Jomfrue Tro lod sig dog siden overtale til at formilde sin Strænghed en Smule. Parret blev viet om Søndagen, og Dagen derpaa forlod Content og Dudley Dalen, for at opsøge den fjerne Stamme af Vilde, i hvilken en Qvist fra en fremmed Jordbund saa voldsomt var bleven indpodet.

Vi forbigaae de Farer og Savn, som et saadant Foretagende førde med sig. De gik over Floderne Hudson, Delavare og Susquehannah, som Nye Engelands Beboere mere kjendte af Fortællinger, end af egne Erfaringer; og efter en besværlig, vovelig Reise kom vore Eventyrere til den første Gruppe af hine Indsøer, hvis Bredder nuomstunder ere bedækkede af saa mange smukke Byer og Avlsgaarde. Her, midt iblandt vilde Horder, udsatte for mangfoldige Farer baade paa Land og Sø, uden anden Understøttelse, end den, som Haabet og en Staldbroder, der trodsede alle Farer og Strabadser, gav ham, søgde Faderen omhyggeligt efter sit tabte Barn.

Endelig udforskede de en Horde, der besad en Fange, der lignede den, som Bisekræmmeren havde beskrevet. Læseren skjænke os Beskrivelsen af de Følelser, med hvilke Content nærmede sig til Landsbyen, der skulde indslutte denne lille Afkom af en hvid Menneskerace. Han havde ikke gjort de Vilde nogen Hemmelighed af Anledningen til sin Reise, og den hellige Egenskab, i hvilken han kom, opvakde endogsaa hos de meest barbariske Beboere af Ørkenen Medlidenhed og Agtelse. En Deputation af de Ældste modtog ham ved Indgangen til Byen, og førde ham til en Wigwam, hvor Raadslagningsilden snart luede i Veiret. En Tolk aabnede Forhandlingen, i det han satte Beløbet af de tilbudne Løsepenge, og den Fremmedes Fredsforsikkringer i det gunstigste Lys. Den amerikanske Vilde pleier ikke gjerne at udlevere den Fremmede, der er bleven optaget i hans Stamme; men Contents blide Udvortes og ædle Tillid havde opvakt de bedre Følelser, som hine Skovens raae Sønner ikke manglede. Barnet fik Befaling at møde for Nationens Ældste.

Intet Sprog skildrer den Følelse med hvilken Content kastede det første Blik paa denne de Vildes antagne Datter. Aar og Kjøn stemmede vist nok overeens med hans Ønsker, men istedetfor den tabte Engels guldgule Haar og azurblaae Øine, saae han en Pige, hvis ravnesorte Lokker og næsten ligesaa mørke Øiestene før lode

ham ſlutte, at hun nedſtammede fra de i Canada boende Franſke, end fra Heathcoternes angelſachſiſke Slægt. Content var ved Livets Hverdagshendelſer vel noget langſom, men Naturen var nu mægtig i ham, og Faderen behøvede intet nyt Blik, for at overbeviſe ſig om at han ſkrækkeligt havde bedraget ſig i ſine Forhaabninger. Et undertrykt Suk kjæmpede ſig frem af hans Bryſt; derpaa vendte hans Selvbeherſkelſe tilbage og han viisde en chriſtelig Hengivenhed, der fortjende Ærefrygt. Han ſtod op, takkede de Ældſte fordi de havde tilſtaaet ham hans Bøn, og ſkjulde ikke for dem, at de Formodninger, der havde ført ham hid, ikke havde bekræftet ſig. Medens han endnu talede, ſaae han af Dudleys Vink og Gebærder, at denne havde noget Vigtigt at meddele ham. Han traad derfor med ham til en Side, og Dudley foreſtillede ham at det var bedſt, at fortie Sandheden, for, iſtedetfor det Barn, de ſøgde, at forløſe det, de virkelig havde fundet, fra de raae Hedninger. En ſaadan Liſt vilde ſandſynligviis hos de Vilde have opnaaet ſin Henſigt; men om den endogſaa havde kunnet enes med Contents ſtrænge Grundſætninger, var det dog nu for ſildigt. Imidlertid da Content følde Medlidenhed med Datteren af en ubekjendt Fader, der høiſt ſandſynligt, ligeſom han, ſørgede over ſit Barns uviſſe Skjæbne, bød han de Vilde de Penge, hvormed han havde haabet at løskjøbe den lille Ruth, for deres Fange.

Dette blev forkastet. Uden at have havt den mindste Nytte af deres Reise maatte vore Eventyrere forlade Byen med trætte Been og tunge Hjerter.

De af vore Læserinder, der nogensinde have fornummet den Angst, der følger med Uvisheden i et Anliggende, hvorved Menneskets inderligste Følelse ere satte i Bevægelse, kunne allene gjøre sig et Begreb om det, som Moderen leed i de fire Uger, hendes Ægtefælle var borte. Undertiden gik Haabets Lys op i hendes Hjerte og da viisde der sig ogsaa en opspirende Glæde paa hendes glødende Kinder, i hendes funklende Øie. Saaledes var den første Uge, hendes Ægtefælle var borte, for det meste lykkelig for hende. Farerne paa Reisen forglemde hun over det forventede lykkelige Udfald; vel slog undertiden hendes Puls hæftigere, men Haabet var dog den herskende Følelse i alle hendes Forventninger. Hendes Tjenestepiger glædede sig igjen ved Synet af deres Madmoder, thi de saae hvorledes Glæden skinnede frem paa hendes Ansigt gjennem Hengivenhedens mere dæmpende Træk; de saae, at hendes Smiil igjen vidnede om en Lykke, som hun virkelig følde. Indtil sine sidste Dage erindrede Oldingen sig den ubeskrivelige Virkning, som det gjorde paa ham, da han engang ved en vis Leilighed hørde sin Svigerdatter lee, Aar laae imellem dette Øieblik og den Tid, til hvilken vi nu ere rykkede frem i vor Fortælling, men aldrig hørde han i dette

lange Mellemrum en Gjentagelse af denne velkomne Tone. Hvad der endnu maatte forhøie Ruths glade Stemning var den Omstændighed, at Content, da han kun endnu var een Dagreise borte for Maalet for sine Undersøgelser, havde fundet Leilighed til at underrette hende om sine megetlovende Udsigter. Ak, alle disse glade Forventninger skulde henvisne, at denne igjen oplevende Kjærlighed skulde hendøe under de skuffede Forhaabningers giftige Aande.

Det var henimod Solens Nedgang, da Content og Dudley paa deres Hjemreise kom til det Sted, hvor deres Bolig engang havde staaet. Deres Vei førde dem gjennem en Aabning til Skraaningen af Høien, og fra dette Punkt kunde man tydeligt see de Bygninger, der havde hævet sig op af Asken. Hidindtil havde Ægtemanden og Faderen troet at han var enhver Anstrængelse voxen, som Pligten kunde forlange af ham under hele dette sørgelige Foretagende. Men da han var kommet hertil, kunde han ikke gaae længere, og yttrede for sin Reisekammerat, at han skulde gaae forud og give Underretning om alt hvad der havde givet Anledning til deres feilslagne Haab og lange, frugtesløse Reise. Maaskee var den nedbøiede Ægtefælle sig ikke tydeligt bevidst, hvad han egentlig havde i Sinde med denne Sendelse eller i hvilke plumpe Hænder han havde betroet et Ærinde, der fordrede mere end sædvanlig siin Følelse.

Hvad han følde var blot sin egen Uformuenhed, og hans Gemytstilstand kan tjene til Undskyldning for at han var svag nok til at lade Dudley gaae i forveien, uden at give ham nogen anden Forholdsregel, end den, som hans godmodige, men udannede Sind selv kunde indgive ham.

Skjøndt Tro, medens de Reisende vare borte, ikke havde ladet sig mærke med nogen særdeles Urolighed, var dog hendes hurtige Øie det første, der saae hendes Mand, som han med trætte Been slæntrede over Markerne henimod Huset. Længe førend Dudley naaede det havde alle dets Beboere allerede forsamlet sig i Forhallen. Det var ingen Hjemkomst fuld af larmende Glæde, eller lydelige Hilsener. Saa trykkende var den Stilhed, med hvilken de modtog vor Eventyrer, at den hele Plan strandede, som han havde lagt sig underveis, da han overtænkte hvorledes han bedst skulde rygte sit Ærinde. Hans Haand berørde Klinken paa Døren; ingen taelde; hans Fod stod paa det inderste Trin til Forværelset, og endnu raabde ingen Velkommen. Endogsaa den lille Forsamlings Blikke vare ikke saa meget rettede paa den Kommende, som paa Ruth. Dødblegt var hendes Ansigt, Øiet der var sammentrukket af Angst, røbede hvor megen Kraft hun anvendte for at holde sig opreist; og hæftigt hævede hendes Læber, da hun ifølge en endnu stærkere Følelse, end den, der udgjorde hendes Græmmelse, raabde til den Kommende:

„Eben Dudley, hvor har Du da gjort af min Mand?"

„Den unge Kapitain var træt og blev tilbage i Kløveret oppe paa Høien: han er en dygtig Fodgjænger og kan altsaa ikke være langt tilbage. Vi ville snart faae ham at see hist henne i Aabningen ved den udgaaede Bøg, og der er det, at jeg vilde raade Madamen —"

„Det var forstandigt af Heathcote og ligner hans sædvanlige Godhed, at bruge denne velmeente Forsigtighed;" — sagde Ruth, og et Smiil glindsede paa hendes Ansigt, der gav hende det Udtryk, under hvilket vi forestille os en Engels Velvillie; — „imidlertid var den overflødig, han veed jo at Aarhundredernes Klippe er vor Styrke. Siig mig hvorledes har mit Klenodie udholdt denne saa trættende og besværlige Reise?"

Sendebudets urolige Blik vandrede fra Ansigt til Ansigt, indtil det stivt og intetsigende igjen blev hæftet paa Huusmoderen.

„Du er dog vel ikke vred paa Din Hustrue, Dudley? Hun har opført sig godt som saadan og som min trofaste Medhjælperske; Du seer, at hun er endnu ligesaa smuk som før. — Og sank den Lille ikke om paa den lange Vei? Har hun ikke opholdt Eder ved en Smule Egensindighed? Dog jeg kjender Din Godmodighed, Eben! Din kraftige Arm har vist baaret hende mange Mile over ujævne Marker og forræderiske Moser;

— Du svarer jo ikke, Dudley!" — raabde Ruth. Først nu ahnede hun Sandheden; med en Arm, som Smerten gav Kræfter, greb hun ham i Skulderen, og tvang ham til at see hende i Ansigtet, for at hun kunde læse hans Svar i hans Øine.

Musklerne i Grændsebeboerens raae, soelbrændte Ansigt bleve uvilkaarligt bevægede; hans mægtige Bryst svulmede, og tykke hede Taarer rullede ned af hans brune Kinder. Med en af sine kraftige Hænder fattede han Ruths Arm, tvang hende med en stærk, men ærbødig Bevægelse til at lade ham gaae, skjød sin egen Kone uden Omstændigheder tilside og skred med en Kjæmpes Trin midt igjennem Gruppen ind i det Indre af Huset.

Ruths Hoved sank ned paa hendes Bryst; den forrige Bleghed bemægtigede sig hendes Kinder, og i dette Øieblik viisde sig først det indad vendte Blik, der siden efter gav hendes Ansigt et saa bestandigt og saa piinligt Udtryk. Fra hiin Time til den Tid, da Familien i Wish-Ton-Wish igjen bliver fremført for vore Læsere, erfarede man intet, der havde kunnet formindske eller formere den Kummer, der boede i hendes Bryst.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tolvte Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Conanchet

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Femte Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Tyvende Kapitel.

Lærde Lækkerbidskener, Herre! har han aldrig smagt; han har ikke, saa at sige, spiist Papir, eller gjort Blæk til sin Drik; han er blot et Dyr, kun med Sandser for grovere Ting.

„Her kommer Tro med Efterretninger fra Byen," — sagde Manden til denne Qvinde, som vi have afmalet efter vore ringe Kræfter, medens han hiin Morgen tog Plads i den ovenfor omtalte Gruppe, — „Fændrikken har i Nat været inde mellem Bjærgene med en udvalgt Skare af vore Folk; nu er hun maaskee bleven sendt, for at underrette os om hvad Folkene have udforsket, betræffende de fordægtige Spor i Skoven."

„Den klodsede Dudley er neppe kommen saa høit op paa Bjærget, at han har naaet det Sted, hvor man vil have seet Sporret af en indianst Støvle," — bemærkede en ung Mand, der i sin Person forenede alle Tegn paa Sundhed og Virksomhed; — „hvad nytter

det at speide, naar Anføreren saa let bliver træt og ikke trænger langt nok frem?"

„Hvis Du troer, Dreng! at Din unge Fod kan sættes i Ligning med Eben Dudleys kraftige Sener, saa kan Du, endnu inden Faren for et Overfald af de Vilde er forbi, finde Leilighed nok til at overbevise Dig om hvormeget Du tager feil. Du er endnu alt for egensindig, Markus! til at man kan betroe Dig Anførselen af en Skare, paa hvilken maaskee alle Dalbeboernes Sikkerhed beroer."

Ynglingen saae misfornøiet ud; men af Frygt for at hans Fader skulde bemærke det, og udlægge det som en Mangel paa personlig Agtelse, vendte han sig bort og hans flammende Øie traf en Piges frygtsomme, stjaalne Blikke, hvis Kinder glødede som den østlige Himmel, medens hun var beskjæftiget med at lave Frokosten tilrette.

„Hvad for gode Efterretninger bringer Du os fra Gjæstgivergaarden, Natuglen?" — spurgde Content Konen, da hun nu var kommen til Døren af den lille Forgaard. — „Har Du seet Fænrik Dudley, siden han med sine Folk drog ud paa Strøifetoget; eller er det en Reisende, der saa tidligt har sendt Dig med et Ærinde." — „Min Mand har jeg ikke seet for mine Øine, siden han omspændte sin Embedssabel," — svarede Tro, i det hun traad ind i Forhallen og hilsede de Tilstedevære-

rende med et venligt Nik; — „og hvad Reisende angaaer, da bliver det i Dag til Middag netop en Maaned siden, at mit Huus gav den Sidste Herberg. Jeg gjør desuden ikke meget af saadanne Kunder, eftersom Fænrikken ikke er at bringe fra Gjæsteværelset og fra de fremmede Sladderhanke, og forsømmer sit Arbeide paa Bjærget, for at høre paa Underværker fra andre Lande, eller paa Fortællinger om Uroligheder i vore egne Kolonier."

„Du taler letfærdigt, Tro! om den, der fortjener din Agtelse og Omhu."

Den unge Gjæstgiverkone saae med prøvende Die ind i Ruths blide Ansigt; thi fra hende var det at denne milde Bebreidelse kom; den Anstrængelse og den Vemod, med hvilke hun gjorde den, viisde, at hun tænkde paa andre Ting; imidlertid vedblev Tro, som En, der pludseligt kalder sine omsvævende Tanker tilbage til Gjenstanden for Underholdningen, efter en lille Pause saaledes:

„Sandelig, Madame Heathcote! min Omhu, som Ægtefælle, og den Agtelse, som jeg bør vise min Mand, som Officier i Kolonien, udgjøre tilsammen en Opgave, der ikke er let at løse. Den kongelige Statholder skulde have anbetroet min Broder Ruben Fanen, og ladet Dudley beholde sin Hellebarde; det vilde have været

Ophøielse nok for hans Talenter og Kolonien havde ikke kunnet andet, end vinde derved."

„Gouverneuren har ved Uddelingen af sine Gunstbeviisninger spurgt Mænd til Raads, der forstaae at vurdere Fortjenester;" — sagde Content — „i det blodige Slag mellem de Vilde og Beboerne af Plantagerne befandt Eben sig i de forreste Rækker og gav det hele Kompagni, ved sin mandige Opførsel, et efterlignelsesværdigt Exempel. Hvis han bliver saaledes ved i sin Tapperhed og gode Opførsel, saa oplever Du endnu at blive en Kapitains Frue."

„Ikke, hvis han ingen større Heltebedrivter-udfører end Marschen i afvigte Nat; thi se, der kommer han just anstigende med hele Lemmer og sandsynligviis med en Cæsars Mave, ja, jeg indestaaer for med et heelt Regiments. Det er ingen Børneleeg at fore ham mæt, naar han kommer hjem fra et saadant Strøisetog — — ak! Gud give, den gode Dreng ikke er saaret! — ja, sandelig, Nabo Ergot, Doctoren er med ham!"

„Og endnu en Tredie;" — bemærkede Content, — „bag efter de To gaaer En, hvis Gang og Udseende er mig ubekjendt. — Aha! Dudley er kommen paa Spor efter de Vilde og bringer en Fange med sig. — Ja sandelig, en Vild, at dømme efter hans malede Ansigt og det Skind, der hænger om ham!"

Ved den sidste Bemærkning sprang alle op, thi i

disse affidesliggende Egne opvakde Frygt for et Overfald Deeltagelse hos Store og Smaa, hos Mænd og Qvinder. Ingen Stavelse mere blev taelt, førend den Udsendte ankom med sine Ledsagere.

Tro havde, ved et prøvende Blik paa hendes Mands Ansigt, overtydet sig om, at han var uskadt; hun vandt derfor snart igjen sin naturlige Munterhed, og var den Første, der hilsede ham med Ord.

„Hvordan, Fænrik Dudley!" — sagde den Listige, sandsynligviis en Smule ærgerlig over, at hun havde været saa uforsigtig at yttre mere Deeltagelse i hans Velbefindende, end det syntes hende overeensstemmende med Klogskab; — „hvordan Fænrik! er det alle de Trophæer, som Du bringer tilbage fra Dit Felttog?"

„Denne Karl her er ingen Høvedsmand, ikke engang en Kriger, hvilket hans Gang og sløve Blik beviser; men man fandt ham truende i Nærheden af Kolonien og derfor ansaae jeg det for raadeligt at bringe ham med." — Disse Ord henvendte Fænrikken ikke til sin Ægtefælle, som han affærdigede med en kort Hilsen, men til sin Foresatte Content. Han vedblev: „Min egen Efterforsken har ikke bragt noget for Lyset; det er min Svoger Ring, der er truffet paa denne Karl. Sonderingen, som den gode Doctor Ergot pleier at kalde det, Sonderingen af det, som dette Menneske havde for,

har ikke villet lykkes os; vi kunne ikke faae noget ud af ham."

„Hvad for en Stamme af de Vilde hører han til?"

„Derover er blevet disputeret meget," — svarede Dudley med et Sideblik til Lægen — „det ene Parti af os siger, at det er en Narraganſett; det Andet derimod troer, at han nedstammer fra et østligere Land."

„Da jeg yttrede min Mening taelde jeg blot om de secundaire, det vil sige, de antagne Egenskaber;" — faldt Ergot Fænrikken i Talen, — „thi i Henseende til de oprindelige Egenskaber, da er Mennesket vist nok en Hvid."

„En Hvid!" — raabde Alle.

„Unægteligt, som man kan see af forskjellige Tegn i hans Conformation eller Skabning, for Exempel, Hovedets Form, Arm og Been Muskler, hans Udseende og Holding, for ikke at tale om andre Symptomer, der kun ere kjendelige for Saadanne, som have gjort begge Racers physiske Eiendommeligheder til deres særegne Studium."

„En af disse simple Toner for Exempel, er denne!" — afbrød ham den utaalmodige Dudley, i det han slog den Fangnes Bedækning tilside, og derved hjalp de Tilstedeværende til det meest iøiefaldende Beviis, der ganske havde hævet hans egen Tvivl; — „Vel," —

vedblev han — „er Farven af Huden maaskee intet saa uomstødeligt Bevis, som Nabo Ergot paastaaer; imidlertid er det dog altid noget, hvorved ulærde Folk sættes i Stand til ogsaa at have en Mening i saadanne Ting."

„Madame!" — skreg Tro saa pludseligt, at en Gysen foer igjennem den, hun taelde til; — „for Guds Skyld lad Pigerne bringe Vand og Sæbe, at vi kunne faae Ansigtet paa dette Menneske vadsket!"

„Hvad er det nu for et taabligt Indfald?" — svarede Fænrikken, der i den senere Tid antog en Mine fuld af fornem Alvorlighed, saaledes som han fandt det passende med sit nye Embede. — „Vi ere nu ikke under vort Tag i Whip-Poor-Will, Kone! men hos Folk, der ikke behøve Dit Raad, naar det gjælder om at foretage en Undersøgelse paa Embeds Vegne med behørig Anstand."

Tro agtede ikke paa denne Irretesættelse. Istedetfor at bie til Andre udførde det, hun forlangde, gav hun sig selv ifærd med Arbeidet, og det ikke blot med en Behændighed, som hun havde erhvervet sig ved lang Øvelse, men tillige med en Iver, der røbede en eller anden overordentlig Gemytsbevægelse. Endnu et Minut, saa vare Farverne bortviskede af den Fangnes Ansigt, der, hvor garvet det end var af den amerikanske Soel og hede Luft, dog tydeligt røbede en europæisk

Herkomst. Ingen var tilstede, der ikke havde betragtet dette selsomme Arbeide med nysgjerrig Deeltagelse; snart var den ivrige Tro færdig, og neppe var Rensningen forbi førend Forbauselsen fremlokkede et samtidigt Udraab fra alle Læber.

„Denne Maske er ikke antaget uden Aarsag!" — bemærkede Content, efterat han længe og skarpt havde betragtet det aandløse, frastødende Ansigt, der nu fremviisde sig for hans Blikke. — „Jeg har hørt tale om Christne, der have bortskakkret sig selv for en skiden Fordeel, og, forglemmende deres Religion og deres naturlige Hengivenhed for deres Stamme, ere traadte i Forbund med de Vilde, for at tilplyndre sig en Formue i Kolonierne. Ud af denne Ulykkeliges Øine glindser noget af den Snedighed, der er de Franske i Canada egen."

„Bort, bort!" — skreg Tro, trængde sig frem, saa at hun kom til at staae lige overfor den Talende, og lagde begge Hænder paa den Fangnes ragede Hoved, hvormed hun frembragde en Skygge, der lod Omridsene af hans Træk træde tydeligt frem — „Bort med al taablig Snak om Franskmænd og ugudeligt Frafald; denne er ingen rænkefuld Frafalden, men en ulykkelig Fjant! Whittal, min Broder, Whittal, kjender Du mig?"

Taarer strømmede ned ad hendes Kinder, da hun saae sin fjantede Broder i Ansigtet. I den Sidstes

Die viisde sig, som det fra Tid til anden var Tilfældet, et Glimt af Forstand, og efterat han først havde opslaaet en lang, intetsigende Latter, svarede han paa hendes ængstlige Spørgsmaal. „Nogle tale, som de Mennesker, der ere komne fra den anden Side af Havet, og nogle tale som Menneskerne i Skovene. Gives der i denne Wigwam ikke noget som Bjørnekjød, eller en Mundfuld Honning?"

Hvis Stemmen af en, som man forlænge siden havde vidst i Graven, pludseligt havde ladet sig høre for den heathcotske Familie, vilde den neppe have frembragt en mere voldsom Virkning, eller sat Blodet i en raskere Bevægelse end denne pludselige og aldeles uventede Oplysning om hvem den Fangne var. En Tid lang fængslede Forundring og Skræk deres Tunger; derpaa traad Ruth hen til den Gjensundne, med foldede Hænder, bedende Øine, og i hendes hele Udvortes Udtrykket af en Følelse, der længe havde slumret, men nu var bleven vækket paa det piinligste.

„Siig mig," — sagde hun med en bævende Stemme, der maatte have kaldt endogsaa et mere sløvsindet Menneske, end det, hun taelde til, tilbage til Besindelse — „hvis der boer Medlidenhed i dit Hjerte, saa siig mig om min Lille lever endnu!"

„Det er en god Lille," — gav han til Svar, lo igjen saa dumt og tankeløst som før, og vendte Øinene

fulde af dum Forundring igjen til Tro, hvis Udvortes var langt mindre forandret, end det talende, men indfaldne Ansigt paa den, der stod lige for ham.

„Tillad De mig, kjæreste Madame!" — sagde Søsteren — „Jeg kjender Drengens Natur og har altid kunnet udrette mere hos ham end Andre!"

Denne Bøn var imidlertid overflødig. Moderen bukkede under for det smertelige Oprør i hendes Indre, og sank afmægtig i Armene paa hendes Mand, der bar hende bort. Et Øieblik var der ingen uden Mandfolk i Forsalen, thi de ængstlige Fruentimmer fulgde deres Frue.

„Whittal, min gamle Legekammerat, Whittal Ring!" — sagde Contents Søn, i det han traad hen til den Fangne — og greb hans Haand, „Menneske! har Du glemt din tidligere Ungdoms Legekammerat; det er den unge Marcus Heathcote, der taler."

Den Anden saae ham i Ansigtet et Øieblik og med en levende Erindring; men derpaa rystede han paa Hovedet, traad forbittret et Skridt tilbage og brummede:

„Hvor dog et blegt Ansigt er en falsk Løgner! Det er en af de vorne Spidsbuber, der gjerne vilde give sig ud for en indiansk Hyrdedreng!"

Mere kunde Tilhørerne ikke forstaae, thi nu gik han over i en af de indfødte Folkestammers Dialect.

„Forsømmelse og det vilde Levnet har gjort den ulykkelige Ynglings Aand endnu fløvere, end den var af

Naturen:" — sagde Content, der tilligemed de fleste andre imidlertid var vendt tilbage, da han længdes efter en Undersøgelse, der kunde lede til saa vigtige Resultater. — „Lad kun Søsteren omgaaes mildt med Knøsen; vi ville da faae Sandheden at vide, hvis det er Guds Villie."

Den inderlige Faderfølelse gav hans Ord noget Bydende. Den nysgjerrige Skare skildes ad, og paa de hastigt paa hinanden følgende, forvirrede Spørgsmaal, hvormed man i Begyndelsen bestormede den Vanvittige, fulgde nu et Slags regelmæssigt, høitideligt Forhør.

Tjenerne stillede sig i en Halvkreds omkring Patriarchens Stoel, Content stod ved hans Side, og den, man vilde forhøre, var af sin Søster bleven formaaet til at sætte sig ned paa Trappen, saa at alle kunde høre ham. For at den Vanvittige ikke skulde blive forbluffet ved disse formelle Anordninger havde Tro rakt ham noget at spise.

„Og nu, Whittal! ønsker jeg at vide," — begyndte hen snilde Qvinde, da en dyb Taushed forkyndte den almindelige Opmærksomhed, — „nu ønsker jeg at vide, om Du endnu erindrer den Dag, da Du fik den Kjole af Klæde fra hiin Side Havet af mig, og hvorledes Du saa gjerne lod Dig see iblandt Køerne i din brogede Dragt?"

Den Maade, hvorpaa Knøsen betragtede hende,

forraadte vel, at Tonen af hendes Stemme opvakde en behagelig Følelse hos ham; men, istedetfor at svare, saae han veltilfreds paa det store Brød, som hun havde givet ham, for at fremlokke den gamle Fortrolighed, bred et dygtigt Stykke af og tyggede.

„Dreng, Du kan umuligt saa snart have glemt min Foræring; Pengene til den havde jeg suurt fortjent ved at spinde om Natten, det veed Du jo. Paafuglens Hale der, er ikke smukkere end Du var dengang. Nu, jeg vil igjen skjænke Dig en, der er ligesaa smuk, og saa vil Exerceermesteren hver Uge tage Dig med til Mønstringen."

Her lod Knøsen det Skind falde, der bedækkede den øverste Deel af hans Legeme, bøiede sig forover, efterlignede en Indianers Gravitæt og sagde:

„Whittal er en Kriger, der er i Begreb med en Marsch; han har ikke Tid til at snakke med Qvindmennesker."

„Du glemmer, Broder! hvorledes jeg pleiede at give Dig at spise, naar Du frøs i de kolde Morgener, og maatte ud til Kjerne; ellers vilde Du ikke kalde mig et Qvindmenneske."

„Har Du da allerede forfulgt Pequoderne? Kan Du da ogsaa istemme Krigsskriget, naar Mændene ere forsamlede?"

„Hvad er det indianske Krigsskrig mod dine Faars Brægen eller mod Kjernes Brølen i Buskene? Tænker

Du ikke mere paa Lyden af Koklokkerne, naar de klang paa Hjemveien fra Marken, hvor Kløveret stod?"

Den forrige Hyrde dreiede sig halvt om og syntes at lytte, som en Hund, der hører Trinnet af en Kommende. Men dette Glimt af Erindring var strax igjen udslukket og i næste Øieblik fulgde han Hungerens mere bestemte, umiddelbare Paamindelse.

„Saa har Du da ganske tabt din Hukommelse; ellers vilde Du ikke sige, at Du ikke kjender Lyden af Koklokkerne?"

„Har Du nogentid hørt en Ulv hyle?" — raabde den Fjantede; — „Det er en Tone for en Jæger! Jeg var tilstede, da den store Høvidsmand nedlagde den stribede Panther; der var ikke i hele Stammen saa dristig en Kriger, at han ikke blev bleg, som et hungrigt Ansigt af de Blege, ved Dyrets store Spring! — "

„Jeg vil ikke vide noget om dine glubende Dyr og store Høvidsmænd; lader os hellere erindre os de Dage, da vi vare unge, og Du fandt Fornøielse i et christeligt Barns Lege. Husker Du ikke mere hvorledes vor Moder gav os Tilladelse til at lege i Sneen i vore Fritimer?"

„Nipsets Moder er hjemme i sin Wigwam; men han beder ikke først om Tilladelse, naar han vil gaae paa Jagt; han er en Mand; kommer den næste Sne, hører han til Krigerne."

„Taablige Dreng! den forræderiske Indianer har reent forværvet Dig, har lagt din Svaghed i sine arglistige Lænker. Din Moder, Whittal! var en christelig Kone og en Hvid, og ak, mange Gange sørgede den Gode over din indskrænkede Forstand. Erindrer Du da slet ikke meer, hvorledes hun i dine Børneaar pleiede Dig, naar Du var syg, og kom din legemlige Trang imøde? Hvem var det, der gav Dig at spise, naar Du var hungrig, eller havde Medlidenhed med din Egensindighed og Taalmodighed med dine Unoder, medens Du ved din Taablighed var Andre til Byrde?"

Den Halvvilde stirrede et Øieblik paa sin Søsters ophidsede Ansigt, og man kunde mærke, at et mat Skin fra de hensvundne Tider gjennemkrydsede hans indre Anskuelse; men den dyriske Deel beholdt Overhaand; han blev ved at stille sin Hunger.

„Det overgaaer al menneskelig Taalmodighed!" — raabde Tro, der begyndte at blive ærgerlig; — „Se engang paa mig, Tosse! og siig mig, om Du endnu kjender den, der saalænge var Dig i Moders Sted, og som gjorde sig det suurt nok, for at Du ikke skulde mangle, hos hvem alle dine Klager fandt et velvilligt Øre, og alle dine Lidelser et Hjerte, fuldt af Deeltagelse. Se paa mig og tael; kjender Du mig ikke?"

„Jo vist!" — raabde han med en Latter, der viisde, at han virkelig tildeels kjendte hende igjen, — „Du er

et af de blege Ansigters Kone, og udentvivl en, der ikke hviler førend hun har faaet alle Skind i America paa Ryggen, og alt Vildtet bragt i Kjøkkenet. Har Du hørt Sagnet fortælle hvordan det kom sig, at hiin onde Race trængde ind i vore Jagtdistricter og udplyndrede Landets Krigere?"

Tro, der var skuffet i sine Forventninger, var alt for fortrydelig til at høre med Taalmodighed paa Tossen; men nu stillede der En sig ved Siden af hende, og med tause Gebærder, befalede hende, at rette sig efter den Ulykkeliges Luner.

Det var Ruth, hvis blege Kinder, og brændende Øie frembød det høist angribende Syn af en Moders Længsel og Smerte. Endskjøndt hun for nogle faa Minutter siden sank afmægtig og hjælpeløs ned under Byrden af sine Lidelser, saa var det dog just denne hellige Smerte, der igjen gav hende Styrke, og gjorde Andres Understøttelse saa overflødig, at selv Content, da hun sagte gik forbi Folkene, ikke holdt det for nødvendigt at advare hende.

Hendes stumme Vink syntes at sige: „Bliv ved, men hav Overbærelse med det unge Menneskes Sjælstilstand!" Vant til Ærbødighed og Lydighed mod sit Herskab, adlød Tro, nedkjæmpede sin frembrydende Harme, og begyndte igjen, inden Whittals sløve Idegang kunde tage en anden Retning.

„Nu, og hvad berette da de taablige Sagn, som Du taler om?"

„Følgende fortælle Oldingerne i vore Byer, og hvad de sige, er hellig Sandhed. Rundt omkring seer Du Landet udbrede sig i Dale og Høie, der fordum bare Træer, uden at frygte for Øxen, og paa hvilket Vildtet var udbredt i Overflødighed. I vor Stamme gives der gode Fodgjængere og Jægere, der ere dragne lige frem mod den nedgaaende Soel, indtil deres Fødder, bleve ømme, og deres Øine ikke mere kunde see Skyerne der hænge over Saltsøen; og disse fortælle, at der overalt er ligesaa skjønt, som hist paa det grønne Bjærg. Høie Træer og skyggefulde Skove, Floder og fiskerige Søer, og Rødvildt, og Bævere i Overflødighed, som Sand paa Bredden af Havet. Alt dette Land og Vand har den store Aand givet Folkene med rød Hud, thi han elskede dem, fordi de i deres Stamme talede Sandhed, vare trofaste mod deres Venner, hadede deres Fjender, og forstode sig paa at scalpere Pandehuder. Godt! tusinde Gange faldt Sneen og smæltede igjen, siden de havde faaet denne Forære ing," — vedblev Whittal i en høitidelig Tone, som En, der er ifærd med at udrette et høistvigtigt Ærinde, skjøndt han sandsynligviis kun opramsede, hvad hans sløve Aand havde lært ved hyppige Gjentagelser; — „og dog saae man kun røde Mennesker jage Mosedyret og drage i Krig. Men endelig

blev den store Aand fortørnet; han skjulde sit Ansigt for sine Børn, fordi de bleve uenige. Da kom mægtige Canoer fra den opgaaende Soel, og bragde et udhungret, ondskabsfuldt Folk her til Landet. I Begyndelsen taelde de Fremmede mildt og klagende, som Qvinder. De bade om Plads for nogle Wigwammer, og sagde, at naar Krigerne vilde give dem Land til at beplante, saa vilde de bede deres Gud, at han vilde see naadigt til de røde Mennesker. Men da de bleve stærke, da forglemde de deres Ord, og viisde at de vare Løgnere. O, det er nogle ondskabsfulde Kjæltringer. Et blegt Ansigt er en Panther. Naar han er hunrig, kan man høre ham flæbe i Skoven, som et Barn, der er faret vild; men kommer man ham nær, maa man tage sig i Agt for hans Tænder og Kløer! —"

„Denne ondskabsfulde Race har altsaa taget Landet fra de røde Krigere?"

„Det har den! De taelde som syge Qvinder, indtil de havde faaet Kræfter; men da overgik de i Djævlerier og Ondskab Pequoderne selv, i det de gave Krigerne brændende Mælk at drikke, og sloge dem ihjel med en Øld, som de gjorde af guult Meel."

„Og Pequoderne? Var deres store Kriger ikke mere i Live, da Folkene fra hiin Side Havet kom hertil?"

„I er en Qvinde, der aldrig har hørt et Sagn,

ellers maatte I vide det bedre! en Pequod er en svag, krybende ung Bjørn."

„Men Du — Du er vel en Narraganſett?"

„Seer jeg maaſkee ikke ud ſom et Menneſke, at Du ſpørger ſaaledes?"

„Jeg havde holdt Dig for en nærmere Nabo, for en mohiganſk Pequod."

„Mohiganerne ere Yengihernes Kurvemagere; Narraganſetten derimod ſpringer gjennem Skoven ſom en Ulv, naar den forfølger en Raa."

„Det er meget billigt, og da Du ſaa tydeligt har beſkrevet din Stammes Retfærdighed, ſaa er den mig ogſaa indlyſende. Imidlertid gad vi gjerne erfare noget om din ſtore Stamme. Har Du, Whittal! nogenſinde hørt tale om en af dine Landsmænd, ved Navn Miantonimoh? Det er en temmelig berømt Høvidsmand."

Under hele denne Samtale var den Fjantede beſtandigt vedbleven at fortſætte ſit Maaltid; men da han hørde det ſidſte Spørgsmaal, ſyntes han pludſeligt at glemme ſin Hunger, ſaae et Øieblik paa Jorden, og ſvarede derpaa langſomt og med en vis Høitidelighed.

„Et Menneſke kan ikke leve evigt!"

„Hvad?" ſagde Tro, i det hun gav Tilhørerne, hvis Opmærkſomhed var ſpændt paa det Yderſte, et Vink. — „Hvad? har han allerede forladt ſit Folk, og

har Du levet med ham, Whittal! førend han fandt sin Død?"

„Han har hverken seet Nipset, eller Nipset ham."

„Jeg vil ikke høre noget om denne Nipset; Du skal fortælle mig om den store Miantonimoh."

„Skal man sige Dig det to Gange? Vor Sachem er reist til det frie Land, og Nipset bliver med det første Snefald en Krieger."

Denne Udskeielse skuffede Tilhørernes spændte Forventning og foraarsagede derfor en almindelig Bedrøvelse; den Straale af Haab, det tindrede i Ruths Øie, udslukkedes, og hun lignede igjen, som før, et Billede paa Smerten. Imidlertid vidste Tro at holde de Omkringstaaende fra at tale, og endskjøndt hun selv af Ærgrelse saae sig nødt til at gjøre en lille Pause, fattede hun sig dog snart igjen og vedblev saaledes.

„Jeg troede at Krigeren Miantonimoh endnu befandt sig i sin Stamme. I hvilket Slag er han da faldet?"

„Mohigan Unkas begik denne onde Gjærning. De blege Mænd gav ham store Rigdomme til Løn, fordi han myrdede vor Sachem."

„Saa, det er Faderen, Du taler om, men der var endnu en anden Miantonimoh; jeg mener den der, som Dreng, opholdt sig saa længe blandt de hvide Mennesker."

Whittal høide opmærksomt til, samlede med megen Umage sine Tanker, rystede paa Hovedet og sagde:

„Der har aldrig været flere end een af dette Navn, og vil heller aldrig gives en Anden. To Ørne bygge ikke paa et og samme Træ."

Herpaa gav han sig igjen til at spise.

„Deri har Du fuldkommen Ret!" — svarede Tro, thi hun vidste ret godt, at hun ved at modsige sin eensfoldige Broder, ganske vilde stoppe Munden paa ham — „Men fortæl mig noget om Conanchet, Narraganssetternes nuværende Sachem, den samme, der nylig har sluttet et Forbund med Metacom, og for ikke længe siden blev fordrevet fra sin Bolig ved Søen; lever han endnu?"

Andengang blev man en Forandring vaer i den Halvvildes Træk. Det var ikke mere den barnagtige Alvorlighed, med hvilken han hidindtil havde svaret, men et Udtryk af overlistende Snedighed, der samlede sig i Krogene af hans ellers saa døde Øine. Langsomt og speidende lod han sit Blik svæve omkring, som om han ventede, at see den Mistanke, han begyndte at fatte, bekræftet ved et eller andet synligt Tegn. Istedetfor at svare, fortsatte han sit Maaltid, men ikke som En, der havde besluttet ikke at indlade sig i nogen nærmere Forklaring. Denne Forandring blev hverken ubemærket af Tro eller af de Andre, der saa opmærksomt fulgde den

Retning, som Tro havde givet Samtalen, for, om mueligt, at udspeide et Spor af Lys i den Fjantedes forvirrede Ideer, og nu saae man at der, naar det behøvedes, ikke manglede ham paa de Vildes sædvanlige Snedighed. Viseligt forsøgde hun derfor, at henvende hans Tanker paa andre Ting, i det hun forandrede Maaden, hvorpaa hun hidindtil havde forsøgt at udfritte ham.

„Jeg vedder," — vedblev hnn, — „at Du nu begynder, at erindre dig de Tider, da Du førde Qvæget ud i Skoven, og hvorledes Du den Gang var vant til at raabe til Tro, at hun skulde bringe Dig Mad, naar Du vendte tilbage, træt af at have løbet omkring i Buskene efter Køerne. Husker Du Whittal! at Du selv engang er bleven overfaldet af Narraganfetterne den Tid, Du boede i Huset hos de blege Ansigter?"

Han holdt igjen op med at spise, og syntes atter at tænke efter med saa megen Anstrængelse, som der var muelig for et Menneske af en saa sløv Forstand. Men snart rystede han imidlertid paa Hovedet, og gav sig igjen til sin behagelige Forretning, at tygge.

„Hvad! Er Du voxet op til en Kriger, og har aldrig seet en Pandehud scalperes, eller hjulpet til at sætte Ild paa en Wigwam?"

Her lagde han Brødet tilside og vendte sig til den Talende. Udtrykket i hans Miner blev vildere og

grueligere, indtil han endelig overlod sig til en brølende Haanlatter. Derpaa fik han endelig det Indfald at svare.

„Forstaaer sig! Vi droge om Natten imod de løgnagtige Vengihere; og ingen Skovbrand har nogensinde udtørret Jorden saaledes, som vi afsveed deres Marker. Af alle deres stolte Huse have vi gjort Kulhobe."

„Hvor og naar have I da udført denne tappre Hævn?"

„Ha, ha! Pladsen havde de opnævnt efter Natfuglen, som om et indiansk Navn kunde beskytte dem mod et indiansk Overfald."

„Uha! Du taler om Fuglen Wish-Ton-Wish! Men ved denne ubarmhjertige Brand hørde Du jo til de Overvundnes Partie, og ikke til Seierherrernes?"

„Der lyver Du, som en skjændig, hvidhuddet Qvinde, veed Du det! Nipset var vel kun et Barn paa hiint Tog, men han gik med sine Landsmænd. Jeg siger Dig, vi afbrændte alt lige indtil Jorden, og ikke et eneste Hoved i det hele Huus har igjen opløftet sig af Asken."

Trods sin store Selvbeherskelse, og det Maal, hvortil hun med uafladelig Stræben arbeidede, gysde hun, da hendes Broder yttrede en saa blodgjerrig Glæde over den altødelæggende Hævn, som han, i den Indbildning at han var en Indianer, troede at have taget over de Hvide. Men da hun imidlertid var bange for, at bringe

ham ud af en Mening, der maaskee kunde være til Nytte og hjælpe til at gjøre de Opdagelser, hun saa inderligt længdes efter, havde hun Aandsnærværelse nok til at dølge sin Afskye og vedblev:

„Det er sandt! — men nogle ere dog vist blevne skaanede? — Krigerne have dog vel ført Fanger med sig til deres By. Du har dog vel ikke slaaet alle Folkene ihjel?"

„Alle!"

„Ja nu taler Du om de Elendige, der vare indspærrede i det brændende Taarn; men — men nogle udenfor ere maaskee faldne Dig i Hænderne, førend de Beleirede reddede sig ind i Blokhuset? Visselig — Du har ikke slaaet dem alle ihjel?"

Ruths tunge Aandedrag fængslede Whittals Øre, han vendte sig om til hende, og stirrede et Øieblik stivt og forundret paa hende. Derpaa rystede han igjen med Hovedet og svarede i en huul Tone og med Bestemthed:

„Alle! ja der hjalp hverken Qvindernes Skrig eller Børnenes Jamren!"

„Men der gives jo et Barn, — jeg vilde sige, en Kone i din Stamme, der har en lysere Hud og en anden Skikkelse end de fleste Qvinder blandt dine Landsmænd: Er hun ikke bleven ført fangen med, da I opbrændte Wish-Ton-Wish?"

„Mener Du at Raaen kan leve sammen med Ulven, eller har Du nogensinde fundet den feighjærtede Due i et Falkerede?"

„Du er dog selv af en anden Farve, Whittal! og hvorfor skulde Du da være den eneste?"

Den unge Mand saae længe paa sin Søster med mærkeligt Mishag; derpaa vendte han sig pludseligt om til sit Brød og mumlede i Skjægget:

„Den løgnagtige Yengiher har ikke mere Sandhed i Livet, end der er Ild i Sneen!"

Maaskee vil en senere Undersøgelse føre til et lykkeligere Resultat;" — sagde Content med et dybt Suk — „for det første maa vi afbryde, thi der kommer En fra Stæderne ved Kysten, ridende henimod vort Huus; han synes at have et særeget Ærinde, da han saaledes reiser paa en hellig Dag og seer ud til at have Hastværk."

Da den, der kom henimod Byen, kunde sees af enhver, drog Synet af ham Opmærksomheden bort fra Whittal. Den tidlige Time, den Tilsomhed, hvormed han reisde, og den Omstændighed, at han reed forbi Døren af Vertshuset, der stod aaben, og ligesom indbød til at tage ind, forkyndte at han var et Sendebud fra Kolonialregjeringen, der sandsynligviis havde noget vigtigt at meddele den unge Heathcote, den høieste Øvrighedsperson i denne fjerne Kolonie. Denne og lignende Bemærkninger løb fra Mund til Mund, og den Fremmede

var endnu ikke redet igjennem Porten, førend Enhvers Nysgjerrighed var bleven spændt paa det Høieste. Umiddelbar efter at han var steget af Hesten, traad han, bedækket med Støv og med et Udseende, der røbede at han havde reist hele Natten igjennem, ind i Hallen, for at forestille sig for den Mand, til hvilken hans Budskab var rettet.

„Jeg har Ordrer for Kapitain Content Heathcote!" — sagde han med det stive og ikke meget venlige Buk mod de Tilstedeværende, der var hans Classe eget.

„Han er her, for at modtage dem og bringe dem i Udøvelse!" — var Svarret.

Den Reisende havde noget af det Hemmelighedsfulde hos sig, der saa vel behager visse Folk, der, ude af Stand til ved andre Midler at indgyde Agtelse, gjøre en Hemmelighed af Ting, som de uden mindste Fare gjerne kunde sige høit. Denne Følelse var det vel ogsaa, der lod ham yttre det Ønske, at meddele sine Ordrer under fire Øine. Content gav ham roligt et Vink, at han skulde følge efter, og gik foran ind i den indre Gaard. Da denne Afbrydelse nu engang gav deres Tanker, der havde været Tilskuere ved det foregaaende Optrin, en anden Retning, saa ville vi benytte Leiligheden for at meddele Læseren adskilligt, der kan tjene til bedre at forstaae det Følgende.

Et og tyvende Kapitel.

Overlæg vel hvad I gjør, Herre! at I ikke udøver Vold istedetfor Retfærdighed.

Vinter-Eventyr.

Den berømte Metacoms Planer vare blevne røbede for Kolonisterne ved en underordnet Krigers Troløshed. Denne Forræder heed Sausamon, hans Afstraffelse førde til Undersøgelser og disse endte med en svær Anklage mod Wompanoagernes store Sachem. For stolt til at forsvare sig for sine forhadte Fjender, maaskee ogsaa fordi han ikke satte megen Tillid til deres Mildhed, gjorde Metacom nu ingen Hemmelighed mere af sine Intriguer, men kastede Fredstegnene tilside og traadte frem med væbnet Arm.

Dette Sørgespil havde begyndt omtrent et Aar førend den Tid, hvortil vi ere komne i vor Fortælling. En Scene, ikke ulig den, der tidligere er bleven skildret i disse Blade, havde fundet Sted; uden Barmhjærtighed, uden Samvittighed lode de Vilde Ild, Scalpeerkniv og Stridsøxe udbrede deres Ødelæggelser. Men ikke enkelt, som Overfaldet i Wish-Ton Wish, blev dette Rædselsoptrin; paa dette fulgde Lignende Slag paa Slag, indtil hele Ny-Engeland var sat i Skræk ved denne allerede omtaelte Krig.

Hele Befolkningen af de Hvide i Ny-Engelands Kolonier var ikke længe i Forveien bleven anslaaet til hundrede og tyve tusinde Sjæle; og de Vaabendygtige blandt disse til sexten Tusinde. Havde Metacom havt Tid nok til at bringe sine Planer til Modenhed, vilde han let kunne have samlet Skarer af Krigere, der, understøttede af deres Bekjendtskab med Skovene, og vante til de Savn, der følge med en saadan Krig, kunde have været yderst farlige for de Hvides tiltagende Magt. Den utrættelige Metacom havde, lig den indianske Helt fra vore Tider, Tecumthe, tilbragt mange Aar med at jævne alle Stridigheder og inddysse ethvert Slags Had imellem de forskjellige Stammer, for at kunne forene alle røde Mennesker, i den Hensigt at ødelægge en Fjende, der, hvis han blev længere uforstyrret i sin fremskridende Magt, snart vilde være frygtelig endogsaa for alle de indianske Stammers forenede Kræfter. Det alt for hastige Udbrud af Fjendtlighederne afvendte paa en vis Maade Faren. Ved det vandt Engelænderne Tid til at bibringe den Stamme, der var dem meest fjendsk, adskillige svære Nederlag, førend deres Medforbundne havde bestemt at gjøre fælleds Sag med dem. Sommeren og Efteraaret af 1657 hengik under levende Fjendtligheder mellem de engelske Kolonister og Wampanoagerne, uden at nogen af de andre vilde Stammer tog Deel i dem. En Deel af Pequoderne, tilligemed nogle dem undergivne Stam-

mer, slog sig endog til de Hvides Parti og de historiske Sagn fortælle, at Mohiganerne bleve brugte med Nytte til at angribe Sachemmen, da han gjorde sit velbekjendte Tilbagetog fra hiin Landtunge, hvor Engelænderne havde indeklemt ham, i det Haab, ved Hunger at tvinge ham til at underkaste sig.

I den første Sommer var Krigen, som man let kunde forudsee, meget vaklende i sine Følger, da Lykken ligesaa ofte var de Kobberfarvede gunstig i deres afbrudte, men ofte gjentagne Anfald, som deres mere disciplinerede Fjender. Istedetfor at indskrænke sine Operationer til sit eget lille District, der let kunde omringes, havde Metacom ført sine Krigere mod de fjerne, ved Conecticut liggende Kolonier, og under de Fjendtligheder, der foresaldt i dette Feldttog, skeede det først, at flere Stæder ved denne Flod bleve angrebne og stukne i Brand. Med den kolde Aarstid indtraad et Slags Vaabenstilstand mellem Wampanoagerne og Engelænderne, saa at Kolonialtropperne for største Delen vendte tilbage til deres Hjem, og Indianerne paa deres Side gjorde en Pause, for at samle Kræfter efter deres sidste Anstrængelser.

Men endnu førend Fjendtlighederne saaledes hørde op, havde de saakaldte Kommissarer fra de forenede Kolonier en Sammenkomst, for at raadslaae om Midlerne til en planmæssig Modstand. Den Kjendsgjærning, at et fjendtligt Sindelav begyndte at yttre sig paa hele

Grændsen, røbede, at de ikke, som før, havde at gjøre med enkelte Fjender, da nu Oprørsaanden bragde saa megen Enhed i Planen, hvorefter Fjenden rettede sine Bevægelser, som der med Sandsynlighed kunde finde Sted hos et Folk, der levede saa adspredt og adsplittet i saa mange Underafdelinger. Kolonisterne afgjorde — om med Ret eller Uret ville vi ikke undersøge — at denne Krig fra deres Side var retfærdig. Som en Følge heraf blev der gjort store Anstalter til at fortsætte den, naar Sommeren kom, paa en Maade, der svarede til deres Kræfter og Tarv. Til disse Anstalter hørde den Anordning, at en Hær af Kolonisterne ved Connecticut skulde rykke i Marken; derfor er det og at Hovedcharactererne i vor Fortælling træde Læseren imøde i den ovenfor beskrevne krigeriske Forfatning.

Narraganſetterne havde vel i Begyndelsen ikke taget nogen offentlig Deel i de fjendtlige Overfald paa de engelske Kolonier, men Kolonisterne fik snart Kjendsgjærninger at høre, der ikke lode dem nogen Tvivl om denne Nations fjendtlige Stemning. Af de unge Krigere, der hørde til denne Stamme, havde en stor Deel forenet sig med Metacoms Mandskab, og i deres Byer fandtes der Vaaben som de havde taget fra de Hvide, der vare faldne i forskjellige Træfninger. En af Kommissarernes første Forholdsregler var derfor, ved et kraftigt Slag at forekomme et alvorligt Angreb fra denne Side. De i denne Henſigt

sammenbragte Stridskræfter vare maaskee de betydeligste, som Engelænderne hidtil havde samlet i disse Kolonier. De bestode af tusinde Mand, hvoraf en betydelig Deel Cavaleri, et Troppeslags, der, som Erfaring senere lærde, er overordentligt brugbart i Krige mod en saa rapsødet og snedig Fjende.

Overrumplingen fandt Sted midt om Vinteren og var skrækkelig ødelæggende for de Angrebne. Dog kjøbde Kolonisterne ikke Seieren uden med et føleligt Tab; thi den Modstand, som Conanchet gjorde, var i enhver Henseende det Rygte værdig, som denne Fyrste over Narragansetterne stod i formedelst sit Mod og sine store Aandsgaver. Den unge Sachem havde forsamlet den største Deel af sin Stammes stridbare Mænd omkring sig, og med dem taget en Stilling paa et Stykke fast Land, der laa midt i en med tætte Buske bevoxet Sump. Alle hans Forberedelser til Modstand vidnede om et usædvanligt Bekjendtskab med Europæernes militaire Hjælpemidler. Byen var befæstet, og Kolonisterne saae sig satte i den uventede Nødvendighed, at indtage et med Pallisader forsynet Brystværn, et Slags Rodoute, og et regelmæssigt Blokhuus, førend de kunde trænge ind i Byen selv.

Den første Storm blev afslaaet af Indianerne med Tab for Europæerne; imidlertid sikkrede de Sidstes bedre Vaaben og større Overeensstemmelse i Angrebet dem,

efter en Kamp, der varede i flere Timer, Seieren, efterat de Vilde næsten ganske vare omringede.

Begivenhederne paa hiin mærkværdige Dag gjorde et saa meget dybere Indtryk paa de Hvide i hine Egne, som deres Gemytter, der sjeldent bleve satte i Bevægelse ved vigtige Tildragelser, alene pleiede at beskjæftige sig med Hverdagslivets Anliggender. Slaget var endnu undertiden en sørgelig Gjenstand for Kolonisternes Samtaler ved deres huuslige Arner; vi sige en sørgelig Gjenstand, fordi den Seier, de havde tilfægtet sig, erindrede om saa meget, der, hvor uundgaaeligt det endog kunde have været, dog kun var alt for vel skikket til, hos saa samvittighedsfulde Religionsbekjendere, at opvække Tvivl om deres Sags Retfærdighed. Hvis det er sandt hvad Sagnene berette, saa blev der ved hiint Overfald lagt en By i Aske, der ikke bestod af færre end sex hundrede Hytter, og hundrede Døde og Saarede bleve fortærede af Luerne. Man regnede Antallet af de Indianere, der faldt, til eet Tusinde, og da disse just udgjorde Kjærnen af Nationen, formaaede den aldrig at komme sig igjen efter dette Slag. Imidlertid faldt der heller ikke faae paa Kolonisternes Side og Efterretningen om Seieren var et Sorgens Budskab for mange Familier.

En udmærket Rolle ved denne tragiske Begivenhed spillede Beboerne af Wish-Ton-Wish, under Contents Anførsel. Ogsaa de talde deres Døde. Desto tillids-

fuldere var hos disse gode Mennesker Haabet om, ved en langvarig, og for deres forladte og blottede Stilling dobbelt ønskelig Fred, at finde Erstatning for deres Tab.

Men det var langt fra at Narraganſetterne ganske vare bragte til Rolighed. I den vaade Aarstid satte de snart denne, snart hiin Grændseegn i Skræk, og et Par Gange fandt deres heroiske Fyrste Conanchet Leilighed til at hævne sig paa en udmærket Maade for det Nederlag, der var tilføiet hans Folk. Med Foraarets Komme bleve Overfaldene hyppigere og Forvarslerne for Faren saa talrige, at en nye Opfordring til at gribe til Vaaben blev uundgaaelig.

Det ved Enden af det forrige Afsnit optrædende Sendebud fra Regjeringen bragde Befalinger, der stode i en nøie Sammenhæng med disse Krigsanliggender, og virkelig var den specielle Meddelelse, som han havde at gjøre Overhovedet for den militaire Magt i denne Dal, af en meget trængende Natur. „Der forestaaer Eder meget vigtige Forretninger, Kapitain!" — sagde den iilfærdige Coureer, da han saae sig alene med Content — „Huns Herligheds Ordre lyder, at I hverken maae skaane Pidske eller Sporer førend alle de meest anseete Grændsebeboere ere blevne underrettede om hvor farlig Kolonisternes Stilling er."

„Er der da forefaldet noget af Betydenhed, efterſom Gouverneuren finder en mere end sædvanlig Aar-

vaagenhed nødvendig? Vi overlode os til det Haab, at de Frommes Bønner ikke vilde være forgjæves, og at der vilde følge en fredelig Tid paa hine Rædselsscener, som vi, ifølge vort selskabelige Forbund, vel maatte bivaane, men som dog opfyldte os med Sorg og Afsky. Sandelig, Ven! den blodige Indtagelse af Byen Pettyqvamscott har rystet os i vort Inderste, ja, den har endogsaa opvakt Tvivl om vi ogsaa vare berettigede til det, vi gjorde."

„Eders Forsonlighed fortjener Agtelse, Kapitain Heathcote! men skulde I ikke kunne erindre Eder et andet Optrin, end det, hvorved en saa ubarmhjertig Fiende fandt sin Straf. Ved Kysten i det mindste vil man vide at Wish-Ton-Wish allerede har oplevet Hjemsøgelsens Dag og Folk fortælle forunderlige Ting om det, dets Beboere leed i hiin gruelige Nat."

„Hvad der er sandt, bør man ikke nægte, selv om det vilde stifte Nytte at nægte det. Vistnok har jeg og mine lidt meget ved det omtalte Overfald, men ikke destomindre har det siden den Tid været vor bestandige Stræben, at ansee det, der er skeet, som en Tugtelse af Gud, som en Hjemsøgelse formedelst mangfoldige Synder, og ikke som noget man bør erindre for at opvække Lidenskaber, som den christelige Kjærlighed vil skulle hvile saa meget, som det er mueligt for den svage menneskelige Natur."

„Dette er ret smukt, Kapitain Heathcote! og ganske overeensstemmende med de meest anseete Kirkefædres Lærdomme;" — svarede den Fremmede, og — enten det nu var Tilfældet, at hans Reise om Natten havde gjort ham søvnig, eller ogsaa at denne alvorlige Materie kjedede ham — gabede en Smule; — „men det har intet at gjøre med vore nærværende Pligter. Mit Ærinde angaaer ganske fortrinligt Indianernes fuldkomne Udryddelse, men ikke en indre Prøvelse af Beskaffenheden af vore Sindsskrupler, hvorvidt det er tilladeligt eller ikke at udøve Selvforsvar. Der gives ingen uværdige Indbyggere i Kolonien Connecticut, min Herre! der ivrigere beflitter sig paa at bevare en god Samvittighed, end den skyldbelæssede Synder, der staaer for Eder, thi jeg har den udmærkede Lykke at sidde under Udgydelsen af en Aand, der, hvad kostelige Naadegaver angaaer, kun bliver overtruffet af saa Dødelige; jeg taler nemlig om Doctor Calvin Pabst, en høist værdig, salvelsesfuld Geistlig, der veed at bruge Sporen, naar Samvittigheden behøver at opmuntres, men heller ikke tøver med at yde dem rigelige Trøst, der ere komne til Erkjendelse af deres faldne Natur; utrættelig i at anprise Kjærlighed, Ydmyghed, Eftergivenhed mod Vennernes Svaghed, Tilgivelse mod Fjender, som Kjendetegnene paa et gjenfødt aandeligt Liv. Der kan desuden kun være liden Grund til at mistroe deres Aandsretskaffenhed, blandt

hvilke en saadan Prækens rige Skat bliver uddeelt; men naar det angaaer Liv og Død, naar det angaaer Besidelsen af disse skjønne Egne, som Herren har givet os — nu vel, Herre! da siger jeg, at det sømmer os som Israelitterne, da de kjæmpede mod Canaans ugudelige Indvaanere, at holde fast sammen og at kaste et Blik fuldt af Mistillid til Hedningerne."

„Din Tale kan indeholde Sandhed," — bemærkede Content med Græmmelse — „men det bliver ikke destomindre tilladt at beklage, at en saadan Strid er nødvendig. Jeg nærede det Haab, at de, der staae i Spidsen for vore Anliggender, hellere vilde prøve mindre voldsomme Midler til at bringe de Vilde til Fornuft, end at gribe til Vaaben. Af hvad Slags er da dette særegne Erinde?" — „Af et meget trængende Slags, som I vil see af min Forklaring!" — svarede Taleren med en dæmpet Stemme, hvorved han forraadte, at han bedre forstod sig paa Diplomatikens dramatiske Kunster, end paa dens mere aandige Fordringer. — „I var Vidne til de Vildes Tugtelse i Pettyqvamscott, og behøver derfor ingen Skildring af den Maade, hvorpaa Herren paa hiin naaderige Dag gik frem mod vore Fjender; men da I lever saa langt borte fra de Uroligheder, der dagligt forefalde i Christenheden, saa veed I maaskee ikke hvorledes de Vilde have optaget denne Tugtelse. Den rastløse og endnu ubetvungne Conanchet har forladt sin By og er

flygtet ind i de aabne Skove; og der at udforske Fiendens Stilling og Stridskræfter, gaaer ofte over vore disciplinerede Folks Duelighed og Erfaringer. Følgerne lade sig let gjætte. De Vilde have anfaldet og deels ganske, deels for det meeste ødelagt: først, Lancaster, den tiende i forrige Maaned (han tæller paa Fingrene), hvorved Mange ere blevne førte bort som Fanger; for det andet, Marlborough, den tolvte; den trettende Groton; Warwik den syttende, og Rehoboth, Chelmsford, Andover, Weymouth tilligemed adskillige andre Steder, mellem den sidstanførte Dag og den, paa hvilken jeg reisde bort fra hans Herligheds Opholdssted. Pierce af Scituate, en vakker Krigsmand, der har stor Erfarenhed i den indianske Krigsliſt, er med sit hele Compagni hugget ned, og Wadsworth og Brocklebank, Mænd af et stort Rygte formedelst deres Mod og Duelighed, have lagt deres Been i Skovene og sove paa samme Sted, som deres ulykkelige Kammerater."

„Dette er virkelig en Efterretning, ved hvilken man maa begræde den menneskelige Naturs Svaghed," — sagde Content, hvis milde Gemyt en saadan Efterretning forvoldte den oprigtigste Sorg. — „Let er det vist nok ikke at ansee, hvorledes dette Onde kan blive styret paa anden Maade, end ved et Slag! —"

„Dette er ogsaa Hans Herligheds Mening, saavelsom alle hans Raaders. Vi have faaet nok at vide om

Fiendens Handlinger, til at holde os for overbeviste om, at det Ondes Fyrste raser i den saa kaldte Philipps Person overalt paa hele Grændselinien, i det han bringer de vilde Stammer i Oprør, ved at forestille dem hvor nødvendigt det er at gjøre Modstand, for at forhindre videre Indgreb, og ved at opbyde alle de Midler, som en djævelsk List formaaer at tilveiebringe, for at ophidse dem til Hævn."

„Og hvilken Fremgangsmaade har da vor Regjering fundet for godt at vælge under disse farefulde Omstændigheder?"

„Fremfor alt er der blevet anbefalet en Faste, for at vi kunne begynde vort Forehavende, som Mænd, der have renset sig ved aandelig Kamp og dyb Selvprøvelse; dernæst bliver der meddeelt Menighederne det Raad, at gaae frem med mere end sædvanlig Strænghed mod Frafaldne og Ildgjærningsmænd, for at vore Stæder ikke skulle drage den guddommelige Vrede ned paa sig, som det var Tilfældet med dem, der boede i de Stæder i Canaan, der vare bestemte til Fordærvelse; for det Tredie er der bleven besluttet, at bringe Forsynets Tilskikkelser vor svage Bistand derved, at vi kalde Krigscontingentet til activ Tjeneste; endelig har man i Sinde at virke mod Hævnens Udsæd derved, at man sætter en passende Priis paa vore Fienders Hoveder."

„Med de tre Første af disse Forholdsregler er jeg

enig; thi det er de sædvanlige, der ere brugelige hos alle christelige Folk;" — sagde Content — „men den sidste Forholdsregel fordrer megen Forsigtighed i Udførelsen og sætter urene Hensigter i Virksomhed."

„Vær ubekymret; vor Regjering er gaaet saa økonomisk til Værks, som vore Omstændigheder fordre det; den har ikke besluttet et saa overmaade vigtigt Punkt uden foregaaende modent Overlæg. Planen er kun at udsætte Halvdelen af det til Belønning, som den ældre og rigere Søsterkoloni ved Bugten tilbyder, og om der overhovedet skal udsættes nogen Priis for Fjender af den yngere Alder er et Spørgsmaal, der endnu skal afgjøres i Raadsforsamlingen. Og nu, Kapitain Heathcote! vil jeg med en saa agtværdig Undersaats gunstige Tilladelse, skride til at angive Styrken og Beskaffenheden af den Troppemagt, som man venter at I vil bringe paa Benene i næste Felttog og anføre i egen Person."

Resultatet af det, Sendebudet forebragde, vil vise sig af Fortsættelsen af denne Historie; det er derfor unødvendigt videre at underholde Læseren med den Fremmedes nærmere Forklaring; vi forlade nu Content beskjæftiget med denne alvorlige Samtale, og begive os til de andre Personer, der spille en Rolle i dette Skuespil.

Da den Fremmedes Ankomst afbrød Tro i hendes Undersøgelse, havde hun just, som vi have anmærket, valgt en ny Vei, for at aflokke sin Broders forvirrede

Aand nogle Gnister af en rigtigere Besindelse. Ledsaget af den største Deel af Husets Beboere, førde hun ham op paa Toppen af den velbekjendte Høi, der nu var bekrandset med en ung, herligt fremspirende Frugthave. Her stillede hun ham ved Foden af Ruinen i det Haab, at opvække en Række af Erindringer, der knyttede sig til et levende Indtryk, og derved maaskee at udforske hiin vigtige Omstændighed, som de Alle saa meget ønskede Oplysning om.

Forsøget mislykkedes. Pladsen, ligesom overhovedet hele Dalen, var saa aldeles omskabt, at selv et af Naturen rigeligere begavet Menneske vilde have havt Møie med at troe, at det var den samme, som vi forhen have skildret i disse Blade. Denne raske Forandring af Gjenstande, der andetsteds i en lang Række af Aar beholde det samme Udseende, er en velbekjendt Sag for alle dem der beboe de yngre Besiddelser i Unionen, og maa tilskrives de hurtigt paa hinanden følgende Forbedringer, der naturligviis blive foretagne i Colonierne i deres første Begyndelse. Allerede det, at man omhugger en Skov giver Udsigten en væsentlig forskjellig Charakter; men i en By eller paa dyrkede Marker at gjenfinde Sporrene af en Plads, som man længe forhen kjendte som et Opholdssted for vilde Dyr, er, hvor ung Byen og hvor ufuldkommen Agerbruget end er, dog intet mindre end let.

Længe slumrende Erindringer havde Trækkene i Troes Ansigt, men især hendes Øie, opvakt i Whittal Rings Sjæl, og hvor usammenhængende og dunkle de end vare, vare de dog tilstrækkelige til paa nye at opvække hin forrige Fortrolighed, som han, da hun begyndte sin Undersøgelse, ikke synderligt havde lagt for Dagen. Men at kunne besinde sig paa Ting, der ingen Samklang mødte i hans mere levende Følelser, og som ogsaa havde lidt saa betydelige Forandringer, var mere end hans svage Sindskræfter formaaede. Og dog lod Blikket paa Ruinen ikke dette vanvittige Menneske aldeles uden indvortes Bevægelse. Skjøndt Græsset omkring Taarnets Fod stod i Vaarens fulde Glands, skjøndt hans Lugteorgan blev kildret af den kostelige Duft af det vilde Kløver, havde dog de sorte, rævnede Mure, Ruinens Stilling og Udsigten til Bjærgene paa alle Sider, der dog nu vare rensede for en stor Deel af de Træer, der før bedækkede dem, alligevel aabenbar noget, der sagte berørde hans tidligste Erindringer. Han stirrede paa Pladsen, omtrent som en Hund paa sin Herre, efterat han har været saa længe borte fra ham, at selv Naturinstinctet er blevet afstumpet; nu og da forsøgde den Ene, eller Anden af de Omkringstaaende at skjærpe de matte Omrids af de Billeder, der opstod for ham, og da syntes det virkelig, som om hans Hukommelse vilde vinde Seier, som om de skuffende Billeder, hvormed Vane og indianſk

Træskhed havde omtaaget hans Aand, vilde svinde for Sandhedens Lys. Men de Behageligheder, der følger med et Levnet, der frembyder saa mange utvungne, naturlige Glæder, opgav ikke saasnart deres Magt over et saadant Væsen. Naar Tro med en Fiinhed, der grundede sig paa hendes Menneskekundskab, bragde ham tilbage paa de legemlige Nydelser, paa hvilke han i sine Drengeaar satte saa megen Priis, da vakkede, som paa et Balanceerbræt, hendes Broders Indbildningskraft mere over til Sandhedens Side; men saasnart han blev vaer, at han maatte opgive en Krigers Værdighed og alle sit senere Livs friskere og mere tillokkende Glæder, førend han igjen kunde vende tilbage til sin tidligere Tilværelse, satte hans sløve Aandsformue sig haardnakkent imod at overgive sig til en Forandring, der i hans Stilling vilde have lignet en sand Sjælevandring.

Med disse vigtige Anstrængelser, som Tro paa sin Side gjorde i en ærgerlig Stemning, for at kalde nogle Erindringer tilbage om det Liv, han havde ført i sin tidlige Ungdom, hengik der en Time; Forsøget blev derpaa for denne Gang opgivet. Undertiden saae det ud, som om Tro skulde seire. Han kaldte sig ofte Whittal, men han blev bestandigt derved, at han ogsaa var Nipset, en Narraganſett, at han havde en Moder i sin Wigwam og at han endnu førend det første Snefald haabede at blive regnet til Krigerne i sin Stamme.

Paa samme Tid foregik der paa den Plads, hvor man først havde foretaget denne Undersøgelse, og som de Fleste havde forladt strax efter den Fremmedes Ankomst, en Scene af et ganske forskjelligt Slags. Kun et eneste Individ blev siddende ved det lange Bord, paa hvilket Frokosten var sat frem saavel for Huusbonden og hans Familie, som for Tjenestefolkene. Denne Eensomme havde kastet sig i en Stoel, ikke som et Menneske, der vil tilfredsstille sin Appetit, men som en, der er formeget hensjunken i Tanker, til at bryde sig om sit Legems Stilling eller om sine Beskjæftigelser. Hans Hoved hvilede paa Armene, saa at hans Ansigt ganske var skjult; Armene laae udbredte paa det simple, men nette og venlige Bord af Kirsebærtræ, der dannede en Forlængelse af et andet mindre kastbart Bord, og den eneste Forskjel mellem Herskabet og Tjenestetyendet, saaledes som det i ældre Tider og i andre Lande var Saltet, der betegnede de høiere Stænders Plads ved det fælleds Familiebord.

„Markus!" — hviskede en frygtsom Stemme tæt ved Siden af ham — „Du er træt, fordi Du har vaaget hele den forrige Nat og strøifet omkring paa Bjærgene. Vil Du ikke spise, førend Du gaaer hen at hvile Dig?"

„Jeg sover ikke!" — svarede Ynglingen, i det han hævede Hovedet i Veiret og sagte skjød Tallærkenen med den simpelt tillavede Spise tilside. Pigens Die saae deel-

tagende paa hans ophidsede Træk og rødmede derved, som om en hemmelig Stemme sagde hende, at hendes Blik forraadte mere Velvillie, end der kunde enes med jomfruelig Tilbageholdenhed. — „Jeg sover ikke, Martha! og troer at jeg aldrig mere vil komme til at sove!"

„Du forskrækker mig med dit vilde, kummerfulde Øje! Er der da mødt Dig noget paa Dit Tog mellem Bjærgene?" — „Troer Du, at den, der er saa gammel og stærk, som jeg, bryder sig om at gjennemvaage et Par Timer i Skoven. Legemet er sundt, men Sjælen lider, bittert —"

„Og vil Du ikke sige mig hvad der volder Dig Sorg! Du veed, Marcus! at der er ingen i hele Huset, ja, jeg tør vist sige, ingen i hele Dalen, der ikke ønsker, at Du maae være lykkelig."

„Det er trøsteligt at høre det, gode Martha! men — Du har aldrig havt en Søster!"

„Jeg er vist nok alene tilbage af min Slægt, men jeg tænker, at intet Slægtskab kan knytte et tættere Baand, end den Kjærlighed, som jeg i Hjertet bærer til den Tabte."

„Heller ingen Moder! Du har aldrig erfaret hvad barnlig Ærefrygt er!"

„Er din Moder da ikke ogsaa min?" — sagde hun saa bevæget, og dog saa blidt, at det var paafaldende for den unge Mand, og han hæftede et langt, rørende

Blik paa hende, førend han hæftigt og forsonende svarede hende:

„Meget sandt, meget sandt! Du elsker, og maa nødvendigt elske den, der har pleiet din Barndom og opdraget Dig med Omhu og Ømhed, saa at Du er bleven en smuk, lykkelig Pige." —

Marthas Øie straalede; hendes Kinders sunde Farve blev forhøiet ved denne Roes, som Marcus uvilkaarligt offrede hendes Skjønhed; men det undgik ham imidlertid hvorledes hans Bemærkning opvakte hele hendes jomfruelige Blufærdighed og han vedblev saaledes:

„Du seer hvorledes min Moder hver Time mere og mere hentæres af Græmmelse over vor lille Ruth, og hvem kan sige, hvad for en Ende en saa længe vedholdende Kummer vil tage."

„Det er sandt, hun gav megen Grund til Bekymring; men i den senere Tid har Haabet vundet Seier over Frygten. Du gjør ikke vel i, ja, jeg veed ikke, om det ikke endogsaa er Uret, at Du tillader Dig, at knurre imod Forsynet, fordi din Moder i dette Øieblik, formedelst et Menneskes uventede Tilbagekomst, der har havt den samme Skjæbne, som den Tabte, overgiver sig noget mere end sædvanligt til sin Sorg."

„Derfor er det ikke, Pige! derfor ikke!"

„Naar Du ikke vil betroe mig Kilden til din Kummer, kan jeg heller ikke gjøre andet, end græde for Dig."

„Saa hør, jeg vil sige Dig det. Det er nu mange Aar siden de Vilde, jeg veed ikke om det var Mohawker, Narraganſetter, Pequoder eller Wampanoager, brød ind i vore Beſiddelſer, for at kjøle deres Hævn. Dentid, Martha! vare vi Børn, og naar jeg tænker paa hiin forfærdelige Ild, henſætter det mig ſtedſe i Barndomsaarene. Vor lille Ruth var, ſom Du, et blomſtrende Barn paa ſyv til aatte Aar, og jeg veed ikke hvorledes det kommer, men min Søſter, ſvæver kun ſaaledes for min Indbildningskraft, ſom hun var, da hun blev bortrøvet, nemlig ſom et uſkyldigt Barn."

„Men Du veed jo, at Tiden ikke bliver ſtaaende; deſto mere maae vi altſaa være betænkte paa at —"

„Det lærer Pligten os. Tro mig, Martha! naar jeg drømmer om Natten, ſom det undertiden er Tilfældet, ſaa ſeer jeg vor Ruth vanke omkring i Skovene, men aldrig anderledes end i et legende, leende Barns Skikkelſe, ſaaledes ſom vi kjendte hende; og ſelv, naar jeg er vaagen, forekommer det mig ofte, ſom om hun ſtaaer mellem mine Knæer, ligeſom hun pleiede, naar hun hørde paa de Børneæventyr, hvormed vi ſaa ofte pleiede at fordrive Tiden."

„Vi ere jo komne til Verden i ſamme Aar og Maaned; tænker Du da ogſaa paa mig, ſom paa et Væſen fra Børneaarene, Markus?"

„Paa Dig? Det er ikke let mueligt. Seer jeg

da ikke, at Du er voxet op til en Jomfrue, at dine smaa brune Lokker have forvandlet sig til et ravnesort Haar, at Du er bleven stor, og — jeg siger det sandelig ikke af Letfærdighed, Martha! thi Du veed at min Tunge ikke elsker tomme Smigrerier — seer jeg ikke at Du med Værten ogsaa besidder alle en smuk Jomfrues øvrige Fuldkommenheder? Men saaledes er det ikke, eller, rettere sagt, saaledes var det ikke med den, vi sørge over; indtil denne Time har jeg forestillet mig min Søster, som den lille Uskyldige, vi legede med, førend hiin mørke Nat kom, da de grusomme Vilde rev hende ud af vore Arme."

„Nu, hvad har da forandret dette skjønne Billede af vor Ruth?" — spurgde Martha og bedækkede tildeels sit Ansigt, for ikke at lade see hvorledes Glæden over de Ord, hun nylig havde hørt, farvede hendes Kinder. — „Ogsaa for mig svæver hun i den Gestalt, som Du nylig har skildret, og hvorfor skulle vi ikke endnu bestandigt troe, at hun endnu, hvis hun lever, er saaledes, som vi kunde ønske at see hende?"

„Det kan ikke være; — Denne Drøm er borte og i dens Sted viser sig nu den forfærdelige Sandhed. Betragt Whittal Ring; ogsaa han var et Barn, da han blev bortrøvet; en Mand, en Vild er der blevet af ham. O nei, min Søster er ikke mere det Barn,

som hun blev i mine længselfulde Tanker; hun er bleven en Qvinde. —"

„Du gjør hende Uret, medens Du ved at bedømme Andre, stiller dem, der ere mindre begunstigede af Naturen for høit; har Du da glemt, Marcus! at hun stedse var smukkere, end alle dem, vi kjendte?"

„Det vidsde jeg ikke — det vil jeg ikke paastaae — nu, af den Mening er jeg ikke! Men lad Møie og Savn have gjort af hende hvad de ville, saa er Ruth Heathcote dog endnu meget for god for en indianst Wigwam. Hu! det er gyseligt, at tænke sig hende som Slavinde, som Opvarterske, som en Vilds K o n e!"

Martha foer tilbage og et heelt Minut gik hen førend hun igjen fik Fatning nok til at kunne svare. Det var tydeligt at hendes Sjel for første Gang blev gjennemkrydset af denne oprørende Tanke, og Pigens naturlige Følelse, smigret Stolthed, svandt for hiin renere Qvindelighed, for den inderligste Deeltagelse.

„Det kan ikke vært mueligt!" — sagde hun endelig halvt for sig selv; — „nei, aldrig! vor Ruth kan umueligt have forglemt de Lærdomme, som hun har indsuget i sin tidligste Barndom. Hun veed, at hun nedstammer fra christelige Forældre, fra en god Familie, hvis Forhaabninger ere saa ophøiede, der have saa herlige Forjættelser."

„Whittal var ældre, da han blev taget til Fange,

dog lærer hans Exempel, at de Lærdomme, man erholder i Ungdommen, maae vige for Indianernes Kunstgreb."

„Men Whittal mangler ogsaa naturlige Gaver, han stod altid paa det nederste Trin af den menneskelige Forstand."

„Og dog har han naaet et saa høit i Henseende til indianst Forslagenhed."

„Betænk, Marcus!" — svarede Pigen frygtsomt, da hun vel indsaae, at han i Grunden vel ikke havde Uret, og hun blot ikke vilde tilstaae det af Hensyn til en Broders krænkende Følelse; — „betænk, at vi ere af eens Alder; hvorfor skulde Ruth ikke være i samme Forfatning som jeg?"

„Vil Du dermed sige, at fordi Du endnu er ugivt og hidtil har bevaret et frit Hjerte, saa skulde min Søster ogsaa have undgaaet den Forbandelse at være en Indianers Kone, hvilket omtrent er det samme som at være en Slavinde af hans Luner?"

„Nu ja, det er omtrent det Første, jeg mener."

„Og ikke det sidste?" — føiede Ynglingen saa hastigt til, at man kunde mærke, at hans Tanker pludseligt toge en anden Retning. — „Men troer Du, Martha! at fordi Du, uagtet den afgjørende Dom og de Fortrin Du indrømmer den, Du alene begunstiger, endnu altid betænker Dig, troer Du da at det er sandsynligt, at en Pige, der seer sig givet til Priis for et Trælleliv blandt

de Vilde, ogsaa vil nøle saalænge? Selv blandt os her i Kolonien ere jo ikke alle Piger saa vanskelige i deres Valg."

Det lange Bryn over Pigens dunkle Øie sittrede, og det syntes et Minut, at hun slet ikke vilde give noget Svar. Dog forandrede hun sin Beslutning, thi med fravendte, blufærdige Blikke svarede hun saa sagte, at Marcus neppe kunde forstaae Indholdet af hendes Ord:

„Jeg veed ikke, hvorved jeg kan have givet mine Bekjendte Anledning til at have denne Mening om mig; mig forekommer det at man kun alt for let kan gjætte hvad jeg tænker og føler."

„Nu da, saa er den smukke Knøs fra Hartford, der saa ofte gjør den lange Reise fra sin Faders Huus og herhid, vissere paa sin Sag, end jeg troede. Han vil vel herefter ikke saa ofte gjøre Reisen alene."

„Du er vred paa mig, Marcus! ellers vilde Du ikke see paa mig med saa kolde Blikke, da jeg dog altid har levet i Venskab med Dig."

„Jeg er ikke vred; det vilde være ligesaa ubilligt, som umandigt ikke at ville tillade en Pige at have frit Valg; men desuagtet synes det mig uforklarligt, hvad Grund man kan have til at tie, naar Hjertet engang har valgt og Fornuften billiger Valget."

Skal da en Pige i min Alder være saa rask til at

troe at man beiler til hendes Gunst, især da den, Du taler om, maaskee ikke søger andet end din Omgang og dit Venskab?"

„I dette Tilfælde kunde han spare sig megen Møie og legemlig Anstrængelse, hvis han ellers ikke finder en særdeles Behag i at være bestandigt i Sadelen; thi i hele Kolonien Connecticut gives der ingen ung Mand, som jeg agter mindre. Det kan gjærne være, at Andre see noget Godt ved ham; jeg for min Deel finder intet andet end en pralende Tunge, et frastødende Væsen og en ubehagelig Selskabsbroder."

„Saa finder jeg da ogsaa til min Glæde, at Du er af samme Tanker som jeg; thi jeg har allerede for længe siden fundet den unge Mand saaledes, som Du afmaler ham."

„Du? Tænker Du saaledes om den Springfyr? Nu, hvorfor laaner Du da Øre til hans Frieri? Jeg havde anseet Dig for alt for oprigtig en Pige til at kunne begaae et saa feigt Bedrageri, Martha! Naar Du ikke har anden Mening om hans Charakter, hvi forbyder Du ham da ikke Dit Selskab?"

„Tør da en Pige saa hurtigt yttre sine Tanker?"

„Og hvis han var her, og bad om Din Gunst, hvad blev da Svaret?"

„Nei!" — sagde Pigen med Fasthed, endskjøndt hendes Die, der hævede sig, med Undseelse mødte Ynglingens.

Marcus var ganske forvirret. En fuldkommen ny, aldrig ahnet Tanke bemægtigede sig hans hele Sjæl. Denne pludselige Forandring udtaelde sig i hans forandrede Træk, i hans høit glødende Kinder. Hvad han nu vilde have sagt, kunne de fleste af mine Læsere, der have tilbagelagt deres femtende Aar, let gjætte; men just i dette Øieblik hørde man Folkene, der vare gaaede hen til Ruinen, for at bivaane Undersøgelsen med Whittal, komme tilbage; Martha gleed saa sagte bort, at Ynglingen slet ikke mærkede det.

To og Tyvende Kapitel.

Naar Hjertet bliver sygt af Larmen
Af tomme Glæder, o, hvor gjærne da
Vortvende vi os fra den kolde Jord,
Og stirre ind i Himlens Azurhvælving,
Og speide efter Ro! —

Bryants Stjerner.

Det var en Søndag. Denne Dag, der endogsaa i vore Tider bliver helligholdt i de fleste af de forenede Stater, med en Nøiagtighed, som man kun lidet kjender til i

den øvrige Christenhed, blev paa den Tid feiret med en Strænghed, der stemmede overeens med Kolonisternes alvorlige Sæder. Den Omstændighed, at den Fremmede foretog sig en Reise paa en Søndag havde vakt alle Beboernes Opmærksomhed; men da man saae, at den Reisende tog sin Retning mod Heathcotes Bolig, og tillige betænkde, at man levede paa en Tid, der var mere eller mindre svanger med Begivenheder, der vedkom Provindsers Vel og Ve, saa troede man, at den Reisende kunde undskylde sin Overtrædelse af Skik og Brug med den stænge Nødvendighed. Imidlertid prøvede Ingen paa, at komme nærmere paa Spor efter Grunden til dette overordentlige Besøg. Efter een Times Forløb saae man Rytteren trave bort igjen, ligesom man havde seet ham komme, som det syntes, dreven af en eller anden trængende Omstændighed. Virkelig var han ilet videre, for at meddele sine Efterretninger paa andre Steder. Om Retten til at fritage ham fra de bydende Pligter, som Søndagen paalagde ham, havde de, der udsendte ham, længe holdt Raad. Til Lykke havde man fundet, — eller troede at have fundet — at der i den hellige Skrivt forekommer Exempler paa lignende Udsendelser, hvilke kunde tjene dem til fuldkommen Beroligelse.

Imidlertid begyndte den usædvanlige Bevægelse, der saa tidligt havde fundet Sted i Heathcotes Huus at lægge sig, og at gaae over til den Rolighed, der pas-

sede saa vel med Dagens Characteer. Straalende og skyfri gik Solen op over Spidserne af Høien; den forgangne Nats Dunster smæltede ved Solens oplivende Varme og forsvandt i det usynlige Element. Dalen laa i hiin hellige Rolighed, der taler saa sødt og kraftigt til Hjertet. Verden fremstillede et Billed paa Hans herlige Værker, der synes at indbyde sine Skabninger til Taknemmelighed og Tilbedelse. For det endnu rene og uforfærdede Gemyt ligger der en uudsigelig Ynde, en guddommelig Rolighed i et Skuespil af dette Slags. Den almindelige Stilhed tillader at høre endogsaa Naturens sagteste Toner; Biernes Summen, Kolibriens sagte Vingeslag trænger ind i Øret, som tydelige Toner af en almindelig Lovsang. Intet frembyder saa meget Stof til Eftertanke, som en saadan Stilhed. Den lærer os, — eller skulde lære os — at mange af Verdens skjønneste Nydelser, at meget af Naturens Huldsalighed selv, er afhængigt af den Aand; der lever og røres i os. Naar Mennesket hviler, synes alt omkring ham virksomt for at bidrage til hans Rolighed; og naar han standser med Livets grovere Anstrængelser, for at hæve sin Aand, synes alle levende Væsner at forsamle sig omkring ham til samme Gudstjeneste. Denne Naturens tilsyneladende Deeltagelse i hans Andagt ligger maaskee mindre i Virkeligheden end i Indbildningen; alligevel har den Lære, man kan drage deraf, ikke mindre sin fulde Værdi, thi det er

beviist, at det, Menneſket i denne Verden holder for godt, er godt, og at en ſtor Deel af de Gjenvordigheder og Uretfærdigheder, der møde ham, gaae ud fra den menneſkelige Forkeerthed.

Beboerne af Dalen Wiſh-Ton-Wiſh holdt ikke af noget, der kunde forſtyrre Søndagens Rolighed. Snarere forfaldt de til den modſatte Yderlighed, og gjorde ſig Livet tomt paa Glæder, ved det at de ſtræbde at hæve Menneſket over ſin Naturs Svaghed. De ſatte den modbydelige Form af en til det Yderſte drevet Strænghed i deres Levemaade ved Siden af et venligt, og tillige velordnet Udvortes, hvorved Forhaabninger bedſt kunde udtale ſig og Taknemmelighed tydeligſt lægge ſig for Dagen. Dette ſæregne Væſen var en Følge af Tidens og Landets overſpændte Begreber, ſkjøndt noget af denne Kolonies ſtive, ſtrænge og kolde Characteer ogſaa kunde tilſkrives den Mands Exempel og Lærdomme, der ledede Sognets aandelige Anliggender. Da denne Mand ſnart vil træde i en nøiere Forbindelſe med vor Hiſtorie, maae vi gjøre Læſerne nærmere bekjendte med ham.

Hans Velærværdighed, Præſten Meek Wolfe var, hvad hans Aand angaaer, en ſelſom Blanding af ydmyg Selvnedværdigelſe og ſtolt aandelig Anmaſſelſe. Som ſaa mange Andre, der dele hans hellige Kald, var han en Spire af en lang Præſterække, og hans ſtørſte Haab paa Jorden beſtod deri, at han ſkulde blive Stammefa-

deren til en Slægt, i hvilken hans Stand ligesaa strængt og uforanderligt maatte forplante sig, som Præstedømmet i Aarons Slægt. Han var bleven opdraget i det for ikke længe siden stiftede Harvard Collegium, en Anstalt, der vidnede om sine Stifteres, de engelske Emigranteres Foretagelsesaand i de første sem og tyve Aar efter deres Udvandring. I denne Skole havde denne Qvist af en from, orthodox Stamme indsuget en Række af Meninger og holdt saa fast og stadigt ved dem, at det ikke var at vente af ham, at han nogensinde vilde overlade endog det mindste Udenværk til Troens Fjender. Aldrig havde vel en Fæstning sat en mere uoverstigelig Muur mod de Beleirende, end denne Zelot satte imod sine Opponenters Angreb; saa meget havde han sørget for, at enhver Tilgang var spærret og at ethvert Anfald maatte strande paa en ubetvingelig Haardnakkenhed. Det syntes at være kommet saa vidt med ham, at han troede, at de mindre Beviser og Fornuftgrunde for længe siden vare blevne opstillede af hans Forgjængere; og at der intet andet var tilovers for ham, end at besætte Forsvarspunkterne, forskandse sig bag dem, og kun af og til, ved et voldsomt Udfald, at slaae de dogmatiske Blænkere, der vovede at nærme sig hans Sogn, paa Flugt. Hos denne Religionens Tjener fandtes der et særeget Charaktertræk, der, medens det paa en vis Maade gjorde hans Bigotteri ærværdigt, tillige bidrog betydeligt til at befrie

den forvikklede Gjenstand, hvormed han besattede sig, fra det, der kunde have gjort den endnu mere forvikklet.

I ans Øine var den snævre Vei af det Slags, at den kun kunde rumme faa foruden hans Hjord. Han gjorde dog en Undtagelse med to eller tre Naboſogne, med hvis Præster han undertiden skiftedes til at præke, og han aabnede ogsaa engang imellem den snævre Port for denne eller hiin Helgen paa den anden Halvkugle, eller i en langtfraliggende Stad i Kolonierne, hvis Troeslys i hans Øine vandt derved, at det lysde langtfra, ligesom vor Jordkugle maa forekomme dem, der beboe dens Drabant, Maanen, som en gevaltig Lysmasse. Kort sagt, i ham laae en Blanding af aabenbar Kjærlighed med fraſtødende Haardhed, af levende Anstrængelse med udvortes Kulde, af Uagtsomhed paa sig selv med selvbehagelig Sikkerhed, af stum Underkastelse ved jordiske Ønder med den høieste geistlige Anmasselse; og alt dette gjorde en Mand af ham, der var ligesaa vanskelig at begribe, som at beskrive.

Tidligt paa Formiddagen kaldte en lille Klokke, fra et plumpt Bjælkeværk paa Taget af Kirken, Menigheden til Gudstjenesten. Dette Signal blev adlydt; endnu førend Høien gjengav Ekkoet af de første Toner, saae man allerede den brede, græsbedækte Gade fuld af Familiegrupper. I Spidsen for enhver lille Hob gik den alvorlige Familiefader, der vel ogsaa bar et Barn paa

Armen, der endnu ikke var gammelt nok til at kunne tilbagelægge Veien til Fods. I en anstændig Fraſtand fulgde den ærværdige Huusmoder, i det hun rettede ſine ſtrænge Blik til Siden paa den lille Skare, der omgav hende, hos hvilken ældre Vaner allerede laae i Strid med Yttringen af indvortes Letſindighed. I de Grupper, hvori man intet lille Barn havde at bære, eller hvor Moderen holdt det for ſin Pligt, ſelv at paatage ſig denne Forretning, ſaae man Huusfaderen med en ſvær Bøsſe, ſom de den Tid vare beſkafne, paa Skulderen; eller hvis han anvendte Hænder og Arme til den ovennævnte Forretning, var det den ſtærkeſte af hans Drenge, der tjende ham til Vaabendrager. I intet Tilfælde turde denne nødvendige Forſigtighed ſættes tilſide, thi Provindſens Stilling og Fjendens Maade at føre Krig paa, var af det Slags, at Aarvaagenhed ikke turde forſømmes, endogſaa under Gudstjeneſten. Underveis var der ingen der blev efter, ingen, der førde en verdslig, letſindig Samtale; man hilſede ikke engang paa anden Maade, end ved med alvorlige Miner at tage Hatten af og nikke med Hovedet, hvilket var bleven indført og taalt paa Helligdagen ſom et udvortes Kjendetegn paa Høflighed.

Da Klokken ringede anden Gang, traad Meek ud af Døren paa det befæſtede Fort, hvilket han beboede ſom Caſtellan og, iſølge ſit Embede, af den Grund, at

han lettere kunde paatage sig denne Tjeneste, formedelst sine siddende Forretninger, end den, hvis Markarbeide vilde have lidt derved. Ham fulgde hans Ægtefælle i en temmelig betydelig Afstand, som om hun ved denne ærbødige Skik vilde give tilkjende hvilket helligt Embede hendes Mand beklædte. Ni Børn af forskjellig Alder og en qvindelig Medhjælperske, for ung til selv at være Ægtefælle og Moder, udgjorde Præstens Familie. Det kan tjene til et tilstrækkeligt Beviis paa hvor sund Luften er i denne Dal, at de alle ti fulgde Præstekonen, thi kun Sygdom blev anseet for en tilstrækkelig Grund til ikke at bivaane Gudstjenesten. Da denne lille Hjord havde forladt Pallisaderne, viisde der sig et Fruentimmer i Porten, paa hvis blege Kinder man saae Spor af en neppe overstaaet Sygdom, for at indlade Ruben Ring og en anden stærk, ung Mand, der bar den Førstes frugtbare Ægtefælle med hendes Smaa ind i Huset, som ind i et sikkert Tilflugtsted, som den uforfærdede Kone før hendes Barselseng ikke havde kunnet tage i Besiddelse, skjøndt over Halvdelen af Børnene i Dalen havde seet Dagens Lys i denne sikkre Indhegning.

Meek lod sin Familie først træde ind i Kirken, for at indtage deres Sæder. Han fulgde efter og da hans Fødder berørde Helligdommens Dørtærskel, var der intet Menneske at see udenfor dens Mure. Klokkens eensformige Toner forstummede; den Geistliges høie, magre

Skikkelse bevægede sig langs hen ad Chorgangen til sit sædvanlige Sted, med et Udtryk i Ansigtet, der gav tilkjende, at han allerede havde aflagt de jordiske Besværligheders Byrde. Rundt omkring sig kastede han et alvorligt, forskende Blik, som om han besad en instinktmæssig Kraft til at bemærke alle dem, der feilede; derpaa satte han sig ned, og nu herskede hiin dybe Stilhed, der gik forud for den hellige Handling.

Det paafaldende strænge Ansigt, som den Geistlige nu viisde den opmærksomme Menighed, havde ikke saameget til Hensigt, at afdrage dem fra jordiske Ting og at forberede dem paa den Bøn, som de nu skulde opsende til deres Skaber, som at henvende deres Aand paa en Gjendstand af verdslig Vigtighed.

„Capitain Content Heathcote!" — sagde han med en streng Gravitæt, og gjorde her en Pause for at formere Opmærksomhed og den Agtelse man skyldte ham — „der er redet En igjennem denne Dal paa Herrens Dag, og har valgt Din Bolig til at tage ind i. Kan den Reisende frembringe tilstrækkelig Grund for at han saaledes har overtraadt Sabbathen, og har Du fundet hans Bevæggrunde af den Vigtighed, at Du har kunnet tilstede ham Adgang i dit Huus; Kan Du angive en Undskyldning for ham, fordi han ikke har agtet paa den guddommelige Befaling, der udgik fra det hellige Bjærg?"

„Han reed i et særeget Ærinde," — svarede Con-

tent, der, da hans Navn blev nævnet, reisde sig ærbødigt fra sit Sæde; — „Formaalet for hans Reise var af Vigtighed; det angik Koloniens Vel,"

„Med Menneskets Vel, om endog det lever i et mægtigere Rige, kan intet være nærmere eller mere inderligt forbunden, end en ærbødig Lydighed mod Gudommens erklærede Villie," — svarede Meek, der kun var halv tilfreds med dette Forsvar. — „For en, der ikke alene selv giver et saa godt Exempel, men som desuden er beklædt med den offentlige Anseelses Kaabe, vilde det være passende, at sætte Mistillid til de Grunde, man er kommet frem med, for at bevise Nødvendigheden af en saadan Overtrædelse af Skriftens Bud, og som maaskee blot ere Skingrunde."

„Disse Grunde skulle blive forelagte Folket paa en mere passende Tid; det synes mere overeensstemmende med Klogskab at opsætte Bekjendtgjørelsen af Hensigten af hans Reise, indtil Gudstjenesten er forbi, for ikke at svække det Aandelige, ved at blande det med det Verdslige."

„Heri har Du handlet fornuftigt; et deelt Gemyt finder hist oppe kun liden Glæde. Men jeg vil haabe, at der lader sig angive ligesaa gode Grunde for at ikke alle Medlemmer af Din Familie ere forsamlede med Dig her i Guds Huus."

Saa meget det end hos Content var blevet en Vane at beherske sig selv, var det ham dog umuligt,

uden Rørelse at blive ført tilbage paa denne Gjenstand. Han kastede et halvt undertrykt Blik hen paa det tomme Sted, paa hvilket hun, som han elskede saa inderligt, pleiede at sidde ved Siden af ham; derpaa sagde han med en Stemme, der tydeligt kjæmpede, for ikke at tabe den behørige Koldsindighed.

„Der er i Dag paa ny bleven opvakt en mægtig Følelse under mit Tag, saa at det vel er mueligt, at de Pligter, som Sabbathen paalægger os, ere blevne satte tilside, da Gemytterne ere saa oprørte. Have vi syndet heri, vil jeg dog haabe, at Han, som hist oppe fra skuer ned paa de Bodfærdige, vil tilgive os. Hun, som Du taler om, er igjen bleven rystet af en voldsom Sorg; uagtet hendes Aand var villig, har hendes svage, hensynkende Legeme dog ikke formaaet at udholde det Angribende ved denne Vei, endskjøndt den fører til Guds Huus."

Denne Udøvelse af den præstelige Myndighed blev ikke afbrudt af Menigheden, der neppe vovede at trække Aande. Ethvert Optrin, der bar en usædvanlig Charakteer, havde noget Tiltrækkende for Beboerne af denne afsidesliggende Landsby, og her gjaldt det nu en høi huuslig Interesse forbunden med Overtrædelsen af en indført Skik, ja endog af en udtrykkelig Lov. Desuden blev Opmærksomheden forhøiet ved den hemmelige Lyst, man føler, til at agte paa Andres Sindsbevægelser, naar man troer, at det er dem paa nogen Maade magtpaaliggende

at skjule dem. Ikke en Stavelse af det, der kom fra Sjæleſørgerens, eller fra Contents Læber, ikke en eneſte Tone af den Førſtes Strænghed, ikke en eneſte ſittrende Lyd i den Andens Stemme, undgik endogſaa det ſløveſte Øre i Forſamlingen. Uagtet den alvorlige, ſatte og ſtive Tone, der herſkede i denne Forhandling behøver man vel ikke at anføre, at denne korte Afbrydelſe af Gudstjeneſtens ſædvanlige Gang ikke var ubehagelig, iſær for en Menighed, der var af den Tro, at geiſtlig Anſeelſe ſtrakde ſig ud over alle Familieanliggender, og at der kun gaves ſaa huuslige Hemmeligheder og individuelle Følelſer, hvorom ikke en ſtor Deel af Menighedens Lemmer havde Ret til at forſkaffe ſig Kundſkab. Den ærværdige Hr. Wolſe beroligede ſig imidlertid ved denne Erklæring, og begyndte Gudstjeneſten, efterat han havde ladet Menigheden tilſtrækkelig Tid til at ſamle ſig.

Det er unødvendigt at beſkrive Beboernes religiøſe Andagtsøvelſer. Om deres Form og Væſen er der allerede kommet ſaa meget til os, at begge Dele, baade Læren og Foredraget, maae være de fleſte af mine Læſere fuldkommen bekjendte. Vi indſkrænke vor Pligt til Beſkrivelſer af ſaadanne Dele af de Ceremonier, (hvis en ængſtelig Bortfjærnelſe af alt, hvad der bærer Præg af Form, kan kaldes ſaaledes,) — der ſtaae i umiddelbar Berørelſe med Begivenhederne i vor Fortælling.

Den Geiſtlige havde forrettet den korte Bøn, der

tjende til Indgang, forelæst et Sprog af den hellige Skrivt, angivet hvilken Psalme, der skulde synges, og blandet sin Stemme med den paafaldende Næsetone, hvormed hans Hjord troede at gjøre Sangen dobbelt behagelig for Himmelen. Han havde under Aandens Medvirkning endt en Bøn, der varede omtrent fyrgetyve Minutter og i dette aandelige Colloqvium ikke alene indflettet Gjenstanden for sin Samtale med Content, men endogsaa berørt adskillige af sine Sognebørns Privatinteresse, begge Dele uden at enten han selv afveeg fra sin sædvanlige Iver, eller hans Menighed fra en alvorlig Opmærksomhed. Da han just lavede sig til at begynde den anden Psalme, viisde der sig i Hovedgangen, midt i Kirken, en Skikkelse, der trak Alles Øine til sig, deels ved sin Paaklædning og sit Udseende, deels ved den Uærbødighed, hans sildigere Ankomst syntes at røbe. Afbrydelser af dette Slags vare sjeldne; selv Præsten standsede et Øieblik, førend han lod Psalmen begynde, uagtet den hellige Sang, — efter hvad de Bedstunderrettede i Menigheden paastod — var en Udgydelse af hans egen begeistrede Muse.

Den Fremmede, der saaledes havde trængt sig ind, var ingen anden, end Whittal Ring. Denne vanvittige unge Mand havde hemmeligt bortfjærnet sig fra sin Søsters Bolig, og taget Veien til Forsamlingsstedet, hvor den største Deel af Menigheden befandt sig.

Under hans forrige Ophold i Dalen stod Kirken der ikke endnu; Bygningen, den indre Indretning, Forsamlingen, den Forretning, der havde forenet den, alt var ham fremmet. Kun da Folket hævede sin Stemme til Lovsang, udvikkede der sig nogle svage Spor af forbums Erindringer i hans udeeltagende Træk. Først nu begyndte han at forraade noget af den behagelige Følelse, som Tonernes Magt pleie at frembringe endog hos ulykkelige, forsømte Væsner, som han. Og da han, fornøiet over dette Indtryk blev staaende paa et fjernt Sted i Chorgangen og lyttede med dum Forundring til Sangen, saae endogsaa den alvorlige Fænrik Dudley, hvis Blik i Begyndelsen syntes at yttre Misfornøielse, ingen Grund til at hindre ham.

Meek havde valgt til sin Text Dommernes Bog VI—I: „Og da Israels Børn gjorde Ondt for Herren gav Herren dem under Medianitternes Hænder i syv Aar." — Denne Text behandlede han med Fynd, og gjorde hyppigt Brug af de mystiske og allegoriske Hentydninger, der paa den Tid vare saa meget yndede. Han maatte betragte sin Gjenstand under hvilket Synspunkt han vilde, altid fandt han Anledning til at sammenligne de lidende, udplyndrede og dog udvalgte Beboere af Kolonien med Hebræernes Slægt. Vare de end ikke afsondrede og betegnede fremfor alle Folk paa Jorden, for at En, mægtigere end alle Menneskens Børn, skulde ud-

ſpringe af dem, ſaa vare de dog bragte ind i denne fjerne Ørk, langt borte fra mange Friſtelſer, fra en forføreriſk Luxus og fra Saadannes verdslige Sind, ſom opføre deres Troesbygning paa den jordiſke Æres Sand, paa det at Ordet blandt dem ſkulde bevares i Reenhed. Men ſaaledes ſom den aandelige Taler ingen Grund fandt til ikke at holde denne Forklaring af Textens Ord for fuldgyldig, ligeſaa lidet var det at vente, at hans Tilhørere ſkulde have nægtet en for dem ſaa ſmigrende Forklaring deres Bifald.

I Henſeende til Midianitterne, da indlod Præſten ſig paa ingen Maade i nogen tydelig Forklaring; at den ſtore Fader til alt det Onde paa en vis Maade var meent ved denne Hentydning, derom var der nu ſlet ingen Tvivl; men hvorvidt denne Egns udvalgte Beboere vare underkaſtede hans ondſkabsfulde Indflydelſe, var et Spørgsmaal, der ikke ſaa let lod ſig beſvare. Derfor blev ogſaa deres Ører, hvem det allerede ſaa længe var bleven indprentet, at de hver Dag ſaae ſynlige Yttringer af Forſynets Kjærlighed og Vrede, ſmigrede med den reneſte Glæde, ſom den Tro indgav dem, at Krigen, der raſede paa den Tid, var beregnet paa, at prøve deres moraliſke Udruſtning, og at Hæder og Sikkerhed for Kirken vilde være Frugten af deres Kamp og Seier. Men ſnart forekom der ogſaa tvetydige Yttringer, der lode det Spørgsmaal uafgjort, om der ikke i det anførte Sprog

var tydet hen paa at de usynlige Magter vilde vende tilbage, der, som bekjendt, havde viist sig saa virksomme i Provindserne. Man kan ikke forudsætte, at Meek har havt den dybe Skarpsindighed at udgrunde saadanne Spidsfindigheder; men snarere laa der vel en god Deel mystisk Sværmerie i Maaden af hans Behandling, hvilket vi kunne see af Slutningen af hans Tale.

„At indbilde sig," — sagde han — „at Azazel skulde see med et velbehageligt Blik paa et udvalgt Folks Taalmodighed og Vedholdenhed, vilde være at troe, at Retskaffenhedens Marv er at finde i Bedrageriets Aadsel. Allerede have vi seet den fjendtligtsindede Aand rase i flere sørgelige Begivenheder. Var det nødvendigt, at stille Eder et advarende Fyrtaarn for Øie, der skulde underrette Eder om naar denne fordærvelige Fjende nærmede sig, saa vilde jeg sige, anførende en for sin Forslagenhed og Argelist bekjendt Mands Ord, at, dersom nogen, i fuld Besiddelse af sin Fornuft, med Vidende og Villie, søger hos Djævelen, eller hos en anden Gud, end Israels Gud, den Evne at gjøre eller udgrunde selsomme Ting, hvortil han med sine naturlige Forstandskræfter ikke kan naae, da skal han mistroe sine Gaver og sittre for sin Sjæl. Og ak! mine Brødre! hvor mange af Eder klæbe ikke i dette Øieblik ved en saadan sørgelig Forblindelse og bede til denne Verdens Ting, istedet for at nære sig med Ørkenens Hungersnød, der er deres

Spise, der ville leve evindelig. Opløfter Eders Øine, mine kjære Brødre! —"

„Nei, vender dem hellere ned imod Jorden" — afbrød ham fra Skibet af Kirken en dyb, bydende Stemme; — „I behøver i dette Øieblik, at samle eders Evner og Kræfter, for at sikkre eders Liv og tillige at bevare Herrens Huus.

Religionsøvelser opfyldte disse afsidesboende Menneskers Fritimer. Forsamlede de sig, for i Fælledsskab at lette hverandre Livets Byrder, saa var Bøn og Sang den sædvanlige Gjenstand for deres Underholdning. For dem var en Præken, hvad et Skuespil er for andre mere til Forsængelighed vante Mennesker; blandt dem gaves der ingen, der laande Guds Ord et koldt og uopmærksomt Øre. Lydige mod Præstens Befalinger, i sympatetisk Samklang med hans Bevægelser havde ethvert Øie i Forsamlingen, ved hans Ord: „Opløfter eders Øine!" hævet sig mod det nøgne Sparreværk, da de strax derpaa følgende Toner pludseligt forstyrrede deres Andagt.

Alle søgde, ved at vende deres Øine hen imod eet og samme Sted, en Forklaring over denne overordentlige Afbrydelse. Ogsaa den Geistlige forstummede, baade af Skræk og Harme.

Dog et eneste Blik var tilstrækkeligt, til at overbevise Forsamlingen om, at nye og vigtige Tildragelser vare i Udbrud. En Fremmed, af alvorligt Udseende, af

et roligt og forstandigt Væsen, stod ved Siden af Whittal Ring. Hans Klædedragt var efter det i Landet sædvanlige Tilsnit og af det sædvanlige Tøi. Alligevel bar han saa mange Vaaben af dem, der bruges paa den østlige Halvkugle, at de nødvendigt maatte falde i Øinene. Hans Haand var bevæbnet med en stor, funklende Pallask, af det Slags, som det engelske Kavalleri paa den Tid brugde; paa Ryggen hang en kort Karabin af dem, man brugde til at skyde fra Hesten med. Hans Holding var fuld af Værdighed; der behøvedes intet nyt Blik for at udfinde Forskjellen mellem ham og den gabende Vanvittige, der stod ved Siden af ham.

„Hvorfor er En, hvis Ansigt er mig fremmed, kommen hid, for at forstyrre den hellige Tjeneste og Kirkens Andagt?" — spurgde Meek, da han var kommen til sig selv igjen af sin første Bestyrtelse; — „Tre Gange er Herrens Dag bleven vanhelliget ved Fremmedes Trin, og vel skulde man troe, at vi leve under den Ondes Indflydelse."

„Bevæbner Eder, I Mænd af Wish-Ton-Wish! Griber til Vaaben til eders Forsvar!"

Strax paa disse Ord fulgde et Skrig udenfra, der omkredsede hele Dalen. Et tusindstemmigt Krigsraab tonede fra Skoven og syntes at flyde sammen i en eneste Tummel over den til Fordærvelse bestemte By. Det var de bekjendte Toner, der saa ofte vare hørte og saa

ofte beskrevne, at man ikke kunde tage Feil af deres Mening. Et Optrin, fuldt af vild Forvirring, fulgde paa.

Ved Indtrædelsen i Kirken havde Enhver sat sit Vaaben ved Døren, hvorhen de nu alle skyndte sig for at væbne sig igjen. Konerne forsamlede deres Børn omkring sig, og Angstskrig og Klageraab begyndte at fordrive den sædvanlige Sindighed.

„Stille!" — raabde Præsten, aabenbar i et Slags overmenneskelig Bevægelse, — „Stille! førend vi gaae videre, ville vi opløfte vor Røst til vor himmelske Fader! Denne Bøn vil være saa stærk, som tusinde Krigsmænd, der ile os til Hjælp!"

Ligesaa pludseligt, som om Befalingen var kommen fra den, til hvem de skulde henvende sig i Bønnen, ophørde enhver Bevægelse i Kirken. Selv den Fremmede, der med alvorlige, men ængstlige Blikke iagttog alt, bøiede sit Hoved og synes at tage Deel i Bønnen med et andægtigt Hjerte, og fuld af Tillid.

„Herre!" — begyndte Meek, i det han vidt udstrakde sine magre Arme og holdt de flade Hænder høit over Menighedens Hoveder, — „Herre! paa din Befaling drage vi imod Fjenden; naar Du staaer os bi, ville Helvedes Porte ikke formaae noget over os; med din Naade have vi Haab i Himlen og paa Jorden. For din Helligdom flyder vort Blod; for dit Ord drage vi i Kamp. Strid med os, Kongernes Konge! Send os

dine himmelske Hærskarer til Hjælp, paa det at vore Seiersſange maa være Virak paa dit Alter og en Rædſelslyd i vore Fjenders Ører — Amen!"

Her ſank den Bedendes Stemme saa dybt, at den neppe kunde høres; der laa en overnaturlig Rolighed i disse Toner, og en saa ubegrændset Tillid til Guds mægtige Beskyttelse, at hvert Ord trængde ind i Hjertet. Det kunde ikke være anderledes? den indre Natur maatte være mægtigt angreben; en høi Begeistring maatte hæve Tilhørerne høit over deres sædvanlige Tilstand. Saaledes bevægede, ved det at Følelser, der aldrig ganske slumrede, bleve vakte, saaledes opflammede ved Livets vigtigste Anliggender, styrtede Mændene ud af Templet, for at forsvare sig selv, deres Familier, og, som de troede, deres Religion og deres Gud.

Men det var ogsaa den høieste Nødvendighed, ikke blot at vise from Iver, men ogsaa den yderste Anstrængelse af physiske Kræfter. Det Skuespil, der aabnede sig for deres Øine, da de kom ud i det Frie, var af det Slags, at det kunde have faaet mere øvede Krigeres Hjerter til at bæve, og lammet Kraften hos Mænd, der vare mindre modtagelige for Indtrykket af religiøst Sværmeri.

Dunkle Skikkelser bevægede sig i Spring og Løb tværs over Markerne, langs med Høiene; fra alle Bjærgene, der strakte sig ned imod Dalen, saae man bevæb-

nede Vilde styrte rasende ned, Forstyrrelse og Hævn i hvert Trin. Bag dem havde Ild og Kniv allerede været virksomme, thi fra Ruben Rings Blokhuus, Stakitter og Udbygninger og fra flere Huse, der stode længst borte fra Byen, stege graae Røgskyer i Veiret, blandede med Striber af en takket Flamme, og hævede sig hvirvlende i Luften. Men meest trængende var Faren i Nærheden. En lang Række af vilde Krigere var allerede trængt frem paa Engen; til hvilken Side Øiet end vendte sig, sandt det den skrækkelige Ahnelse bekræftet, at Byen paa alle Kanter var omringet af en uimodstaaelig Overmagt.

„Til Citadellet!" — raabde nogle af dem, der ilede foran og som først oversaae Størrelsen af den overhængende Fare. Tillige vilde de strax rette deres Løb derhen, og raabde bestandigt: „Til Citadellet, ellers ere vi forlorne!"

„Holdt!" — raabde en Stemme, der var fremmed for de Flestes Ører, men som lod sig høre paa en Maade, at dens Omfang og Fasthed paabød Lydighed, — „Ved en saadan Uorden ere vi vistnok forlorne. Lad Kapitain Heathcote komme til mig, at vi kunne raadslaae med hverandre!"

Og virkelig havde den Tummel og Forvirring, der allerede havde gjort saa store Fremskridt og grebet saa vældigt omkring sig, ikke berøvet den rolige, i sig selv

indsluttede Mand, hvem Overbefalingen tilkom, det mindste af hans sædvanlige Koldblodighed. Allerede den store Forbauselse, med hvilken han havde betragtet den Fremmede ved den første Afbrydelse af Gudstjenesten, saaledes som de Blikke, de begge verlede, og som røbede at de gjenkjendte og forstode hverandre, beviisde, at de havde taelt med hverandre før. Nu var der ikke Tid til Hilsener, Tiltale, eller Oplysninger, meget mindre var et saadant Optrin skikket til at spilde de kostbare Minutter med unyttige Undersøgelser om deres forskjellige Meninger.

„Her er jeg," — sagde Content — „beredt til at føre Mængden hvorhen din Besindighed og Erfarenhed viser Veien!"

„Tael til Folket og deel alt Mandskabet i tre Hobe af lige Styrke! Den første Afdeling skal rykke ud paa Engen imod Fjenden, for at slaae de Vilde tilbage, førend de omringe Fortet. Dan anden skal ledsage de Svage og Børnene paa deres Flugt til Citadellet; og med den Tredie — dog Du veed hvad jeg har i Sinde med den Tredie; ved Nølen gaaer alt tabt!"

Det var en Lykke at disse høist nødvendige Befalinger kom til en, der var saa lidet vant til overflødig Snak; Content hørde dem uden Tegn til at han billigede eller misbilligede dem. Mændene, der vare overbeviiste om den farlige Stilling, hvori deres Kjære befandt sig, fulgde hans Exempel, føiede sig efter hans

Anseelse og viisde hurtigere deres Lydighed, end det vel ellers pleier at være Tilfældet hos Folk, der vare saa lidet fortroelige med Krigstugt og Tjenesten i Felten. De stridbare Mænd bleve deelte i tre Hobe, enhver noget mere end tyve Mand stærk. Den Første, anført af Eben Dudley, vendte sig i Filmarsch mod Engen bag ved Fæstningen, for at standse de Vildes brølende Skare, der allerede truede med at afskjære Qvinderne og Børnene fra Citadellet. Den anden Hob tog en modsat Retning og besatte Veien til Byen, for at modsætte sig dem, der vilde trænge frem fra den sydlige Indgang til Dalen. Den tredie og sidste Hob, der bestod af de meest modige Krigere, blev staaende for at opbebie nærmere Ordre.

I det Øieblik, da den første lille Afdeling lavede sig til at bryde op, viisde den Geistlige sig i Spidsen for den, med et Ansigt, hvorpaa himmelsk Tillid til Forsynets Styrelse var forenet med verdsligt Mod. I den ene Haand holdt han Bibelen, hævede den høit i Veiret, som en hellig Oriflamme, for dem, der fulgde ham; i den Anden svingede han et Sværd paa en Maade, der syntes at sige: „Ve dem, der kommer mig i Veien!“ Bibelen var slaaet op, med korte Pauser oplæsde den Geistlige med høi, bevæget Stemme, nogle Sprog, der tilfældigt frembød sig for ham, eftersom Vinden bevægede Bladene. Disse afbrudte Steder uden al Sammenhæng gjorde en selsom Virkning. Dog havde saadanne Spring intet Paasal-

bende i Præstens, eller hans Tilhøreres Øine, da deres fromme Grublen havde givet dem en Færdighed i at udfinde en subtil Sammenhæng imellem de meest abstracte Dogmer og Ting, der forekom hver Dag i Livet.

Med de Ord: „Israel og Philisterne havde opstillet deres Hære i Slagorden ligeoverfor hinanden!“ — begyndte Meek sin Opmuntring, da hans Trop satte sig i Bevægelse. Derpaa vedblev han at læse under Marschen og med visse Mellemrum; „Se, jeg vil gjøre Ting i Israel, saa at Ørerne skulle klinge paa enhver, der hører dem! — O, Aarons Huus! hav Tillid til Herren, thi han er din Hjælp og dit Skjold! — Frels mig, o Herre! fra de Ugudelige, bevaer mig fra de Vældige! — Lad gloende Kul falde paa dem; lad dem blive styrtede i Ilden, i dybe Gruber, hvoraf de ikke kunne trækkes frem! — Lad de Ugudelige falde i deres egne Garn, paa det at jeg kan undslippe ved Siden! — Derfor elsker min Fader mig, fordi jeg hengiver mit Liv, paa det at jeg kan tage det igjen! — Hvo som hader mig, hader ogsaa min Fader! — Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke hvad de gjøre! — De have hørt, at der er sagt, Øie for Øie, og Tand for Tand! — Men Josua trak ikke sin Arm tilbage, med hvilken han udstrakte Spydet, førend han ganske havde forstyrret Indvaanerne i Staden Ai!“ — Saavidt vare de Sprog, som Meek forelæsde, forstaaelige for dem, der blev tilbage; men

snart gjorde Asstanden Ordene utydelige, og tilsidst kunde de ikke høre andet, end Fjendernes Skrig, Mændenes Fodtrin, der med deres Sjæleſørger i Spidsen utaalmodigt rykkede frem, og enkelte skarpe, skingrende Toner, hvormed denne som med Trompetstød, opflammede sin Bagtrops Ører, Blod og Hjerter. Nogle Minutter efter var denne lille Hob bedækket af Markens Buske og ikkun Klangen af Vaabnene forraadte den selsomme, eiendommelige Marsch.

Medens denne Bevægelse foregik paa Fronten, spildte den Afdeling, der var beordret til at dække Byen, ingen Tid. Anført af den haandfaste Militslieutenant, tog den, vel med mindre religiøs Prunk, men med en ligesaa stor Virksomhedsaand, sin Retning mod Syden; snart hørde man Larmen af dens Sammenstød med Fjenden og Hæftigheden af Fægtningen beviisde hvor trængende denne Forholdsregel var.

De, der vare blevne opstillede foran Indgangen til Kirken, viisde ligesaa megen Kjækhed; kun var den ifølge Omstændighederne og deres Bestemmelse, at beskytte Qvinderne og Børnene, ikke saa virksom. Saasnart Meeks Hob var rykket langt nok frem, for at yde de Tilbageblivende tilstrækkelig Sikkerhed under deres Opbrud, gav den Fremmede Befaling til at bringe Børnene til Citadellet. De sittrende Mødre udførde den. De havde havt Møie med at opbebie den, saameget var deres varme

Hjerter ilede forud for Anførerens Hoved. Nogle adspredte sig i Husene, for at opsøge de Svage og Syge, medens de ældre Børn skaffede de nødvendigste Redskaber ud af Husene og indenfor Pallisaderne. Da alt blev udført paa en og samme Tid, hengik der neppe nogle Minutter mellem Befalingen og Udførelsen.

„Jeg var af den Mening," — sagde den Fremmede til Content, da der intet andet var at gjøre, end hvad der var bestemt for den tredie Hob, — „at Du skulde have besat Engen med den første Afdeling; men da alt gaaer godt paa den Side, saa ville vi begive os paa Veien sammen. — Men hvad nøler Pigen der for?"

„Jeg veed det sandelig ikke, med mindre det skulde være af Frygt. Martha, hvad tøver Du efter? Veien til Fortet er jo aaben; hvorfor gaaer Du ikke med de andre af dit Kjøn?" — „Jeg vil" — sagde Pigen med en sagte, men fast Stemme — „gaae med dem, der drage i Kampen, for at beskytte vor Bolig."

„Hvoraf veed Du da, at dette er deres Bestemmelse, der her ere opstillede i Geledder?" — spurgde den Fremmede, noget fortrydelig over at hans Plan var gjættet.

„Jeg læser det i deres Træk, der vente paa Dig," — svarede Martha, i det hun kastede et stjaalet Blik til Markus, der brændte af Utaalmodighed ved den Fare, der truede hans Faders Huus og dets Beboere.

„Fremad!" — raabde den Fremmede; — „Her maa man ikke spilde Tiden med Snak. Lad Pigen være klog og ile til Fortet. Følger mig, Mænd med Hjerte og Mod, ellers bliver det for silde!"

Martha ventede til Afdelingen havde gjort et Par Skridt fremad, men derpaa tog hun, uden at agte paa den gjentagne Befaling, at sørge for sin egen Sikkerhed, den samme Retning, som den.

„Jeg frygter for, at det vil overstige vore Kræfter at forsvare Huset," — sagde den Fremmede til Content, da begge gik i Spidsen for Hoben ved Siden af hverandre, — „da vi i en saadan Frastand ikke kunne gjøre Regning paa Undsætning."

„Og dog vilde Ulykken være alt for stor, hvis vi anden Gang skulde nødes til at see os om efter en ny Plads at bygge paa. . . Men hvorledes har Du kunnet advare os for dette Overfald?"

„De Vilde holdt sig for sikkre der, hvor Du veed at jeg har fundet Leilighed til at komme efter deres Ræn-ker. I vore ringeste Beregninger har Forsynet sin Haand med i Spillet; et Fangenskab, der har varet i flere Aar finder sin Løn i denne Advarsel."

Content syntes at lade sig nøie hermed, thi Tiden var ikke skikket til en nærmere Forklaring.

Da de nærmede sig til Heathcotes Bolig, kunde man bedst slutte sig til Tingenes Stilling af Husets

Beliggenhed. Det laa nemlig saa langt fra Byen, at et Forsøg paa at forlade det, førend der kom Hjælp, for at naae Fortet, vilde have været et fortvivlet Vovestykke. De Enge, der skilde det fra Byen, var allerede besaaede med Grupper af vilde Krigere. Desuden var det tydeligt, at Puritaneren, formedelst sin skrøbelige Tilstand, ikke tænkde paa nogen Flugt; thi man saae klarligt hvorledes Vindverne vare tilspærrede og alle Slags Anstalter vare trusne til Forsvar. Contents Følelser lade sig ikke beskrive. Han vidsde at der foruden hans Fader og Ruth, kun befandt sig et eneste qvindeligt Væsen i Huset. I den samme Afstand, hvori han og hans Trop befandt sig fra Bygningen, saae han en Skare Indianere storme frem fra Skoven, tværs over Marken. De Forholdsregler, der vare iværksatte til deres Forsvar, vare vel de samme, som en lang Erfaring foreskrev; kun kom det ham for, som om Qvindens Haand var bleven udmattet, som om baade Tilfærdighed og Frygt havde slappet hendes Sener.

„Afsted imod dem! Angriber dem, eller de Vilde komme os i Forkjøbet!" — raabde han med en Hast, der var fremmed for hans ellers saa rolige Sind; — „Se! de ere allerede i Frugthaven; i eet Minut ere de i Besiddelse af Huset!"

Med fast Fod og et roligere Blik gik hans Staldbroder ved Siden af ham, uden at fordobble sine Skridt.

Hans Blik røbede en erfaren Mands Indsigt, hans Miner en Anfører, der forstod at befale.

„Frygt ikke!" — sagde han — „enten er den gamle Markus Heathcotes hele Kunst veget fra ham, eller han er endnu Mand for at forsvare sin Borg mod det første Anfald. Opgive vi vor Slagorden, tabe vi den Overvægt, som det giver os, at rykke frem i sluttede Geledder; og da vort Antal er ringere, saa er vort Nederlag uundgaaeligt; men byde vi dem med Fasthed Spidsen, og danne vi en imposant Masse, er vort Angreb ikke saa let at slaae tilbage. Dig, Capitain Heathcote! behøver jeg ikke at sige, at den, der giver dette Raad, mere end een Gang har været i Fægtning med de Vilde."

„Hvem veed det bedre end jeg; men seer Du ikke min stakkels Ruth, hvorledes hun plager sig med Vindvesskaaderne, der ikke ville slutte? De ville slaae hende ihjel, førend hun seer sig for! — Hør! en fuld Salve fra Fiendens Side!"

„Paa ingen Maade; den kommer fra den, der pleiede at anføre sin Skare i et ganske andet Slags Kamp!" — raabde den Fremmede; og med det samme syntes hans Gestalt at blive høiere; hans dybtfurede, tankefulde Træk bleve mere levende og udviklede den alvorlige, men tillige hæftige Følelse, der er sædvanlig hos en Krieger, der gaaer i Kamp. „Den gamle Markus Heathcote," — vedblev han — „er bestandigt den Gamle, bestan-

digt sit Navn værdig! Det er ham, der lod Kanonen tordne imod disse Kjæltringer! Se, hvor de skynde sig bort fra en Fjende, der modtager dem saa kjækt. Se, hvor de bryde igjennem Gjærderne der til Venstre, og give os Leilighed til at komme til dem. Velan, tappre Britter! Kraft i Armene og Mod i Brystet! I have lært eders Haandværk; I ville uden Tvivl give et godt Exempel. Børn og Qvinder ere der og kunne see Eder stride; og hist oppe er der En, der giver Agt paa hvorledes I føre Vaabnene for hans Sag. Her er Arbeide for Eder; viser Eder som Mænd, pidsker disse Kannibaler med Dødens Svøbe! Afsted imod dem! Til Angreb! Til Seier!"

Tre og tyvende Kapitel.

Hector: Er det Achilles?
Achilles: Jeg er Achilles!
Hector: Saa staa, jeg beder, at jeg kan
Betragte Dig!
Troilus og Cressida.

Det synes nødvendigt, at give Læseren en Oversigt over Kamppladsen og de forskjellige Fægtninger paa samme.

Den Hob, som Dudley anførde, og som Meek havde opflammet ved sin Bøn, havde opgivet den Orden, hvori den marscherede, efterat den havde naaet Engen bag Fortet, hvor den, beskyttet af Buskene og den moradsige Jordbund, fandt Leilighed til med Fordeel at fyre paa Indianerne, der stormede frem. Den første Salve standsede Fjenden, der ilede ind imellem Buskene, og Fægtningen antog hiin farlige Charakteer, hvorved den Enkeltes Fasthed og Erfaring ikke altid er tilstrækkelig. Udfaldet var uvist; snart lagde de Hvide et stort Rum tilbage imellem dem og deres Boliger, snart trak de sig nærmere hen imod Byen, som om de vilde søge Beskyttelse bag Fortets Pallisader. Indianerne vare dem overlegne i Antal, hvorimod de Hvide havde Fordelen i Henseende til Krigskunst og Vaaben. Det var aabenbart hines Hensigt, at bane sig en Vei igjennem den lille Hob, der stillede sig imod dem, især da de langt fra havde været Vidner til den i forrige Kapitel beskrevne Syslen med Redskaber og Huusgeraad, et Skuespil, der kun var lidet skikket til at afkjøle de Vildes Iver ved et Overfald. Men den Maade, hvorpaa Dudley anførde sit Mandskab, gjorde dem dette Forsøg yderst vanskeligt og farligt.

Saa lidet Aand Fænrikken viisde ved andre Leiligheder, saa meget vidsde han her at udvikle sine bedste mandige Egenskaber. Med en anseelig Legemsbygning forenede han, naar det gjaldt, en Selvtillid, der stod

i Forhold til hans physiske Kræfter; og med denne Selvtillid forbandt han en høi Grad af Begeistring, hvortil endogsaa de søvnigste Gemytter ere i Stand, og som, lig en Phlegmatikers Vrede, er saa meget desto frygteligere, som den staaer i Modsætning til hans sædvanlige Rolighed. Desuden var denne ikke den første af Fænrik Dudleys Krigsbedrivter. Vi have allerede seet ham som modig Kriger ved det forrige Overfald. Ogsaa i andre Felttog mod Landets oprindelige Indbyggere havde han udmærket sig, og ved enhver Leilighed givet Prøver paa Koldblodighed og paa en virksom Aand.

Her behøvede han virkelig begge disse Egenskaber i den betrængte og betænkelige Tilstand, hvori han befandt sig. Det kom an paa, snart at udvide sin lille Magt, snart at trække den sammen igjen, at holde Fjenden bestandigt i en vis Afstand, nøie at iagttage Buskene, og til rette Tid at give Ild, eller at holde inde med at fyre. Paa denne Maade lykkedes det ham ogsaa, at drive de Vilde tilbage, fra Sump til Sump, fra Høi til Høi, fra Gjærde til Gjærde, indtil de havde naaet Udkanten af Skoven. At trænge dem længere tilbage tillod Klogskab og Erfarenhed ikke. Han saae mange af sine Folk bløde, saae deres Kræfter tage af. Den Beskyttelse, Træerne ydede, gav Massen af Indianerne saa stor Fordeel, at det vilde have været dum-

dristigt at angribe dem i deres Stilling; den uundgaaelige Følge vilde have været en blodig Kamp, hvoraf Udfaldet vilde være blevet hans lille Skares fuldkomne Ødelæggelse. I denne Stilling kastede Dudley et ænstligt Blik omkring sig. Han saae, at der ingen Forstærkning var at haabe, saae med Kummer, at Qvinder og Børn endnu vare beskjæftigede med at bringe de nødvendigste Sager til Citadellet. Ifølge deraf trak han sig først tilbage bag et tættere Krat, hvilket betydeligt formindskede Faren for at træffes af Fiendens Pile, et Slags Vaaben, hvormed den største Deel af Indianerne vare bevæbnede, og der opbebiede han det gunstige Øieblik til at udføre sit Tilbagetog.

Medens den Hob, som Dudley anførde, befandt sig i denne Nød, tonede pludseligt fra Skoven et vildt Skrig, der udtrykde Glæde, saaledes som Indianerne paa deres raae Maade pleiede at yttre den, og var et Tegn til at noget særdeles Behageligt var foresaldet. De af Fjenden sammentrængte Landbeboere saae forlegent og ængsteligt paa hverandre, men da der intte Spor af Vaklen eller Urolighed var at læse paa deres Anførers Ansigt, blev enhver ubevægelig, i stille Forventning om hvad der vilde skee. Efter et Minuts Forløb viisde der sig to Krigere ved Randen af Skoven, og det var tydeligt at de vare i Færd med at iagttage hvad der foregik i Dalen. Mere end et Gevær blev

lagt an paa dem, men et Tegn, som Dudley gav, forhindrede at de bleve affyrede. Desuden vilde Skytterne uden Tvivl have forfeilet deres Maal, da man kjender de nordamerikanske Indianeres Aarvaagenhed.

Men der laa tillige noget i de Tvendes Holding og Miner, der formaaede Fænrik Dudley til at give dette Vink. Det var klart, at det var Høvedsmænd og det af den høiere Klasse, endskjøndt de ringere Anførere ogsaa havde den samme mandhaftige og bydende Figur. Langt fra saae den Ene ud som en Kriger, der havde opnaaet sit Livs Meridian; den Andens lettere Bevægelser og smækkrere Bygning forraadte en ringere Alder. Begge vare godt bevæbnede efter Krigsbrug, og kun bedækkede med en Trøie og et Skjørt. Trøien var skarlagenrød og Skjørtet smykket med Frynser og brogede Zirater. Den Ældre bar et Slags Turban vikklet om Hovedet, den Yngres Isse var raget med den sædvanlige Skalpeerlok.

Deres Raadslagning varede kun kort, ligesom overhovedet alt hvad der var foregaaet kun havde varet nogle faa Minutter; hvorpaa den Ældre syntes at meddele den Yngre en Ordre, hvis Indhold Dudley med Ængstlighed søgde at gjætte, for, om mueligt, at forekomme den. Herpaa forsvandt begge, og Dudley vilde længe have brudt sit Hoved forgjæves, hvis Udfaldet ikke havde lært ham at kjende deres Hensigt.

Men pludseligt lød et almindeligt Skrig paa høire Side af ham, og da han stod i Begreb med, at forstærke denne Fløi med tre eller fire af de bedste Skytter, saae han allerede der yngre Høvding i store Spring at storme frem tværs over Engen; ham fulgde en stærk Skare, der udstødte et lydeligt Krigsskrig. De ilede ad en Omvei til det Krat, der var bag ved ham, omgik saaledes Dudleys Stilling, og truede med at afskjære ham Tilbagetoget. Denne farlige Stilling fordrede en hastig Beslutning. Dudley samlede sit Mandskab, førend Fjenden kunde benytte sin Fordeel og ilede til Fortet. Jordbunden var ham lykkeligviis gunstig, en Omstændighed, som han havde stolet paa da han rykkede frem, saa at han kun behøvede nogle faa Minutter til med sit Mandskab at komme under Beskyttelse af Musketilden fra Pallisaderne, der standsede de Vilde i deres Fremtrængen og hindrede al videre Forfølgelse. Foran Fæstningen blev der først gjort Holdt, for at vise Fjenden, at dette Tilbagetog ingen Flugt var; derpaa trak de Saarede sig tilbage i Udenværkerne, saa at Dudleys lille Skare næsten smæltede sammen til det Halve. Med denne ringe Magt besluttede han hurtigt, at ile dem til Hjælp, der vare indviklede i Kampen i den anden Ende af Byen.

Vi have allerede bemærket, at de Huse, der først bleve bygte i Kolonierne, stode tæt op til hinanden. Til den sædvanlige Aarsag, der har indført denne uhen-

sigtsmæssige, umaleriske Bygningsmaade i de ni Tiendele af det europæiske Fastland, kom for vore Kolonister en anden, der var laant af deres Religion. I en puritansk Anordning hedder det nemlig: „Ingen maa opbygge sit Hnus længere end en halv, i det høieste en heel (engelsk) Miil fra Menighedens Bedehuus, hvor han holder sin Andagt." Den fælleds Gudstjeneste blev angivet som den eneste Grund til denne uvilkaarlige Lov; alligevel er det sandsynligt, at en anden mere verdslig, mere politisk, gav Anledning til denne Indretning, nemlig fælleds Understøttelse i Tilfælde af et Angreb. Derfor vare ogsaa Nogle i Fortet af den Mening, at Ødelæggelsen af de hist og her i de opryddede Skovstykker opførte Bygninger var en Følge deraf, at Beboerne havde gjort Afkald paa den Beskyttelse, som ikkun de kunde vente, der ogsaa i jordiske Anliggender overlode sig til det altseende, altstyrende Forsyn. Blandt hine befandt sig Ruben Ring, der ansaae Tabet af sit Huus for en fortjent Straf for den Letsindighed, der havde bevæget ham til at opslaae sin Bolig paa den yderste Grændse af den i Loven foreskrevne Strækning.

Da Dudleys Skare trak sig tilbage, stod Ruben ved Vindvet af det Kammer, hvori hans Kone med sine nyligen fødte Børn lykkeligt havde fundet et Tilflugtsted; i den almindelige Forvirring maatte Faderen træde i Stedet for en Oppasserske og tillige forrette Tjeneste

som Skildvagt. Nyligt havde han just affyret sit Gevær, og det, som han med Rette troede, ikke uden Virkning, paa de fremtrængende Indianere, og var just i Færd med at lade det igjen, da han kastede sit sorrigfulde Øie paa den Hob rygende Aske, der bedækkede den Plads, hvorpaa hans bequemme Bolig havde staaet. „Jeg er bange for, Frugtbarhed!" — sagde han, i det han rystede paa Hovedet og udstødte et Suk; — „at der er begaaet en Forseelse, da vi maalde Afstanden imellem vor Byggeplads og Kirken. Den Tid blev jeg plaget af Ahnelser og Tvivl om jeg ikke havde begaaet nogen lovstridig Handling, da jeg udstrakte Maalekjeden over Dalen; men Høien, hvorpaa Huset stod, var i mine Øine saa sund og bequem, at hvis det har været en Synd, at gaae lidet ud over Grændsen, jeg tør haabe at erholde Tilgivelse. Ak, der er heller ikke bleven en Stolpe tilovers, der ikke er bleven brændt til Aske!"

„Mand, hjælp mig op!" — svarede den svage Barselqvinde, — „tag mig i dine Arme, for at jeg kan see det Sted, hvor mine Smaa først saae Verdens Lys!"

Det skeede, og et Minut stirrede Konen stum og i dyb Smerte paa det rygende Brandsted. Men derpaa, da et nyt Skrig opfyldte Luften, bævede hun tilbage, og vendte sig med moderlig Hjertesorg til de uskyldige Væsner, der slumrede ved Siden af hende, og ikke vidste af nogen Fare.

„Din Broder er af Hedningerne bleven trængt tilbage til Palliſaderne;" — bemærkede hiin, i det han et Øieblik med ſtor Ømhed betragtede ſin Huustrue — „han har ſvækket ſin Skare betydeligt ved at bortſende de Saarede."

En kort veltalende Pauſe fulgde; Frugtbarhed hævede de taareſvangre Øine til ham, rakde ham ſin matte Haand og ſvarede:

„Jeg veed hvad Du vilde gjøre. Det ſømmer ſig ikke, at Sergeant Ring er en Sygepaſſerſke, naar Indianerne huſere fjendtligt i hans Naboers Marker. Gaa hvorhen Pligten kalder Dig, og fuldbring ſom Mand hvad der paaligger Dig; men glem tillige ikke hvor mange de ere, der have en Fordring paa dit Liv og paa din faderlige Omſorg."

Først kaſtede Ring et forſkende Blik rundt omkring ſig, ſaaledes ſom Puritanernes ſtrænge, alvorlige Sæder fordrede det, men da han havde overbeviiſt ſig om, at Pigen, der nylig var traadt ind for at pleie Barſelkonen, igjen var gaaet ud, traad han nærmere, trykkede ſine Læber paa ſin Kones Kinder, hæftede et rørt Blik paa de Spæde, kaſtede derpaa Geværet paa Skuldren og ilede ud i Gaarden.

Da Ruben Ring ſluttede ſig til Dudley og hans Skare, havde denne juſt givet Befaling til at ſætte ſig i Marſch, for at ſtøde til dem, der ſaa mandigt forſva-

rede den sydlige Indgang til Byen. Endnu havde man ikke skaffet alt hvad man vilde til Fæstningen, og det kom fremfor alt an paa, at forsvare Byen mod Fjenderne. Imidlertid var denne vanskelige Opgave just ikke saa ganske vanskelig, som Indianernes store Overmagt lod befrygte. Fægtningen med den Hob, som Content anførde, var begyndt, og Indianerne vare blevne tvungne til at dele deres Magt. Husene med deres Indhegninger og Udbygninger afgave ligesaa mange Forskandsninger; den angribende Fjende gik til Værks med en Vaersomhed og en Overeensstemmelse, der gav tilkjende, at han blev ledet af en mere end almindelig Aand.

Dudley befandt sig ikke længere i den forrige vanskelige Stilling, siden Fjenden trængde mindre ind paa ham og foretrak at iagttage Besætningen i det befæstede Huus, hvis Styrke var ham ubekjendt og som han aabenbart frygtede for vilde gjøre et Udfald. Saasnart Dudleys Hob havde forstærket Lieutenanten, der skulde forsvare Byen, gav denne Tegn til Angreb og hans Mandskab rykkede frem, medens det istemmede Krigsskriget. Nogle sang aandelige Sange, Andre hævede deres Stemmer til Bøn, medens et ringere Antal udstødte hine gyselige Toner, hvorved de maaskee ikke mindre opnaaede deres Hensigt, at indjage Fjenden Skræk, og da det Hele blev ledsaget af en frygtelig Salve af Geværerne, forfeilede de ikke deres Hensigt. Efter

nogle faa Minutter flygtede Fjenden og befriede for det nærværende Øieblik denne Deel af Dalen for al Fare.

At forfølge ham vilde have været ufornuftigt. Der blev kun udstilletForposter paa skjulte, sikkre Steder imellem Husene, og Resten af Hoben vendte om, for at afskjære Fjenden, der endnu bestandigt holdt de Enge, der laae nær ved Fæstningen, besatte. Men dette vilde ikke lykkes, thi i det Øieblik, da Indianerne saae at man trængde ind paa dem, ilede de for at søge Beskyttelse i Skoven, og da de Hvide igjen begave sig til Fortet, fulgde de dem igjen i Hælene, til et Beviis paa at hine ikke kunde gjøre et Skridt fremad, uden at udsætte sig for et nyt Angreb. Saaledes maatte da saavel Fortets Besætning, som det Mandskab, der havde samlet sig udenfor det, være uvirksomme Tilskuere ved det Optrin, der skulde finde Sted ved Heathcotehouse, saaledes kaldtes i Almindelighed den gamle Marcus Heathcotes Bolig.

Denne befæstede Bygning, der var bleven opført, for at forsvare Byen og dens Indvaanere, var formedelst sin Beliggenhed ogsaa særdeles vel skikket dertil; dog kunde den ikke yde dem nogen Hjælp, der vare udenfor dens Skudvide. Den eneste Kanon, de eiede, havde gjort sin Nytte og for Øieblikket forhindret Fjendens videre Fremrykken. Men den Fremmedes Opmuntring til sit Mandskab, hvormed vi sluttede det forrige Kapi-

tel, og den strax derpaa følgende Bevægelse, vare Beviser nok for, at det fra Huset afvendte Angreb vilde antage en farligere Character.

Det Terrain, der omgav Heathcotes Bolig, var mere skikket til tætsammentrængte og morderiske Fægtninger, end noget andet Sted paa den beskrevne Skueplads. Frugttræerne vare med Aarene voxede stærkt til; Haverne vare forsynede med gode Hegn, Udbygningerne vare stærke og i god Stand. I Frugthaven var det nu, at de sjendtlige Partier stødte paa hverandre, og hvor det kom til det Udfald, som den krigserfarne Fremmede havde forudseet. Ligesom Dudley, deelde Content sit Mandskab. Det syrede med den samme Forsigtighed, som dets Kammerater i Engen; ogsaa her fik den mere øvede Krigskunst Overhaand; de Hvide drev Fjenden Skridt for Skridt tilbage, indtil det saae ud til at han vilde blive trængt tilbage i aaben Mark, og de Christne vilde vinde en glimrende Seier; men pludseligt hørdes i dette meget lovende Øieblik de Vildes Krigsskrig, og mellem Røgstøtter styrtede, lig Mørkets Aander, den forstærkede Skare frem paa ny. I Spidsen for den saae man en kjæmpehøi Høvding med Hovedet ligesom omvundet med en Turban; hans Tordenstemme ledede dens Bevægelser og den forhen vakklende Slagorden rykkede frem med faste Skridt. Krigsskriget fordobbledes; thi paa Flanken rykkede en anden Anfører frem, i det han

svingede sin Tomahavk høit i Luften. Begge Skarer flød sammen i en tæt Phalanx, og truede med at rive de Hvide bort med sig, ligesom den fremstyrtende Bjærgstrøm forstyrrer og ødelægger alt i sit Løb.

„Danner Quarreen, Folk!" — raabde den Fremmede, i det han kun saae hen paa den almindelige Nød, uden at agte paa den Fare, hvorfor han udsatte sig selv; — „Danner Quarreen, Christne, og staaer som Mure!"

Content gjentog Befalingen; den løb fra Mund til Mund. Men endnu førend Flankerne kunde slutte sig til Centrummet fulgde Stødet og Slagordenen var sprængt. Nu kom alt i Haandgemæng. Mand imod Mand, Hoved imod Hoved; det ene Parti kjæmpede for Seieren, det Andet for Livet. Efter den første Affyren af Geværerne, efter den første Salve af Pilene, begyndte det morderiske Haandgemæng. Stik af Knive, Hug af Tomahakker bleve besvarede med rasende, sønderknusende Kolbeslag eller med qvælende Hænder, der i Dødskrampen sammenpræssede de Vildes Struber og stræbde at berøve dem Veiret. I hele Dynger faldt Mennesker paa Mennesker, og naar Seierherren reisde sig for at afryste den, der klyngede sig om hans Fødder, faldt hans Øie lige mørkt paa Fjende og Ven. Frugthaven gjenlød af Indianernes Skrig, Kolonisterne kjæmpede i stum Fortvivlelse. Modstanden forsvandt kun med Livet,

og denne frygtelige Dag leverede meer end eet Exempel paa, at Indianernes varmtdampende Seierstegn af Seiervinderen i Triumph blev svunget for de endnu aabne Øine af det ilde tilredte Offer, af hvis Hoved det var bleven skalperet.

Under denne gyselige Scene af vildt Raseri og blodigt Nederlag vare Hovedpersonerne i vor Historie ikke uvirksomme. I taus, men dybttænkt Overeensstemmelse, med Ryg lænet imod Ryg, havde den Fremmede, Content og hans Søn forenet deres Kraft for at sætte en tapper Modstand imod Fjenden og deres vigende Lykkesstjerne. Den Første, ingen Paradekriger, men en Mand, der vel vidste, at der, hvor Livet er paa Spil, kommer ingen Orden, ingen Befaling i Betragtning, lod falde Slag paa Slag, uden at give en Lyd fra sig. Hans Exempel fulgde Content med megen Iver; den unge Marcus kjæmpede i fuld Muskelkraft med sin ungdommelige Alders hele Hæftighed. Saaledes blev det første Angreb af de Vilde slaaet tilbage, og et Øieblik syntes Tilbageveien til Huset dem aaben. Paa den Fremmedes Forslag, vendte den vandrende Trekant sig allerede derhen, i den Hensigt, at betjene sig bedre af deres Kræfter, naar de vare komne ud af Trængselen, da, i det korte Øieblik, der gav dem Haab om at naae Maalet, en indiansk Høvding styrtede frem af den tætte Hob, i det han med opløftet Stridsøxe saae sig om til alle Sider

efter et Offer. Ham fulgde en heel Skare i Hælene og nu syntes det sidste afgjørende Øieblik uundgaaeligt.

Da Indianerne troede de mægtigste og meest udmærkede af deres Fjender i deres Magt og betragtede dem som visse Offre, opløftede de et frygteligt Triumphskrig. Deres Anfører, der tydeligt viisde, at han var hævet over sine Ledsageres lave Udbrud af en vild Glæde, nærmede sig alene taus, medens hans Skare dannede en Kreds, for at omringe dem, der vare indviede til Døden. Tilfældet førde ham ligeoversor den unge Marcus. Begge Krigere vare i Ungdommens fulde Friskhed og Kraft. De syntes hinanden lig i Vært, Aar og Behændighed; og da Indianerne, i den Overbeviisning, at deres Anfører ikke behøvede deres Hjælp, kun beskjæftigede sig med Content og den Fremmede, maatte det komme til en fortvivlet Tvekamp. Alligevel saae det et Øieblik ud, som om ingen af dem syntes at være bange for Angrebet. For en Maler, og endnu mere for en Billedhugger vilde deres Stillinger have været det rigeste Model til et herligt Kunstværk.

Marcus havde, som de Fleste af Hans, afkastet alle overflødige Klædningsstykker, førend han gik i Kampen. Overkroppen var blottet paa Skjorten nær, og selv denne var under Fægtningen bleven sønderreven; hans fulde, hvælvede Bryst var synligt, med dets hvide Hud og blaaagtige Aarer, der røbede en Yngling, hvis

Fædre nedstammede fra Osten. Hans blomstrende Gestalt hviilde paa den ene Fod, der syntes at være rodfæstet i Jorden, medens den Anden var strakt fremad, for at kunne rette sig efter alle Fiendens Bevægelser. Armene vare bøiede tilbage; Hænderne omklamrede Geværet, for med et Sving at sønderknuse alt hvad der vovede sig saa nær, at han kunde naae det. Hovedet, bedækket med det korte, blonde Haar, der vidnede om en sachsisk Herkomst, bøiede sig imod den venstre Skulder, for at holde Ligevægten. Panden brændte, Læberne vare fast sammentrykte, Aarerne i Tindingen og paa Halsen saa opsvulmede, at de vare nær ved at springe, og i hans Blik blandede sig Udtrykket af den meest fortvivlede Beslutning med den høieste Forbauselse.

Paa den anden Side opvakde den indianske Krieger endnu mere Opmærksomhed. Sine Fædres Skikke tro var han dragen halv nøgen i Felten. I hans letudstrakte Stilling saae man det øieblikkelige Spring, og, naar man vilde tale poetisk, kunde man med Rette sammenligne det med en lurende Panthers. Det fremstrakte Been bar Legemet og syntes mere bøiet ved Muskel- og Sene-Kraft, end trykket af den Byrde, der hvilede paa det. Hans stolt opløftede Hoved var bøiet fremad, udenfor den lodrette Stilling. Med den ene Haand havde han grebet Skaftet af sin Stridsøxe, der laa tæt op til Hoften, medens den Anden omfattede Hornskaftet af en

Kniv, der endnu sad i Bæltet. Udtrykket i hans Ansigt var alvorligt, mørkt, og noget grusomt, men tillige formildet af hiin stolte Rolighed, der er en indiansk Anfører saa egen. Det stive Øie syntes forstenet, kun at det, ligesom hans, som det truede, forraadte en høi Grad af Forbauselse.

Den korte Pause, der fandt Sted efter den første Bevægelse, der havde bragt begge Krigerne i den ovenforbeskrevne Stilling, var meget talende. Ingen sagde et Ord, ingen gjorde nogen synlig Brug af sine Muskler, ingen syntes at aande. Det var ingen Opsættelse, der tjende til at forberede sig; begge stode færdige til at udføre Dødslaget; endnu mindre var der at læse i den unge Markus's sammenpressede Holding, eller i Indianerens høiere, freiere, mere øvede Udtryk, den mindste Lyst til at opsætte Kampen. Det var en fremmed Følelse, der havde bemægtiget sig begge, og medens deres Legemer kun opbebiede det Øieblik, da den blodige Forretning skulde begynde, holdt et ubekjendt Noget dem bestandigt tilbage.

Et Dødsskrig, der undslap en Indianers Mund, som den Fremmedes Arm havde slynget hen for Anførerens Fødder, og et kort Udraab af den Sidste for at opmuntre Krigerne, afbrød det forventningsfulde Øieblik. Nu sænkede Indianerens Knæer sig, Spidsen af Tomahakken hævede sig i samme Forhold; Kniven foer ud

af Skeden; Kolben af Markus' Gevær svang sig, medens han anspændte alle Sener, — da et Skrig, en Hvinen, forskjellig fra alt hvad der var hørt paa denne Dag, lød i Nærheden og standsede de Slag, som begge vare i Færd med at anbringe.

Markus følde sig omklamret af Arme, der vare kraftige nok til at standse, ikke til at overvælde ham, medens hans Øre fornam Whittal Rings bekjendte Stemme:

„Slaaer dem ihjel, disse bedrageriske, blege Hungeransigter! der ingen anden Næring unde os, end Luften og ingen anden Drik, end Vandet!"

Den anden Kriger følde sig ogsaa standset, og da han forbittret saae sig om for at straffe den Forvovne, saae han ved sine Fødder en knælende Skikkelse med opløftede Arme, og med Dødskampen malet i alle Træk; det var Martha. Han havde neppe saa megen Tid, at han kunde afvende det Dødshug fra den Bedendes Hoved, som en af hans Undergivne var i Begreb med at fuldføre, hvorpaa han sagde et Par Ord i sit Sprogs hurtigste Toner, medens han i det samme pegede paa Markus, der søgde at rive sig løs; strax kastede et Par Indianere sig over den allerede halvbetvungne Yngling. Et hundredfoldigt Glædesskrig lød fra Kamppladsen, og paa dette fulgde i hele Frugthaven en dyb Stilhed, der næsten var ligesaa gyselig, som den foregaaende Tummel. Strax efter hørde man det langtrukne, frygtelige, ta-

lende Skrig, hvorved den amerikanske Kriger pleier at forkynde sin Triumph.

Med Kampen i Frugthaven ophørde enhver Fægtning paa denne hede Dag. Underrettet ved hine gyselige Toner om Fjendernes Seier, forudsaae Besætningen i Fortet, hvis den vilde vove et Udfald, sin egen Fordervelse og de Svages Undergang, der holdt sig skjulte i Værkerne. Afstanden fra Heathcotehouse var for stor, til at man kunde prøve paa at komme de Betrængte til Undsætning; uvirksomme og ude af Stand til at hjælpe, maatte Krigerne i Fortet lade sig nøie med at være Vidner til en Ulykke, som det ikke stod i deres Magt at forhindre.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Trettende Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1832.

Conanchet

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Sjette Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1832.

Fire og Tyvende Kapitel.

Og er det ogsaa skeet, hvorom vi tale?
Siig, eller har vi spiist af onde Urter,
Der vor Forstand forvirre?

Macbeth.

En Time sildigere og der aabnede sig en Scene af et andet Slags. Fjendtlige Smaaskarer, som man i den dannede Krigskunst vilde kalde Vedetter, stillede sig i de Indsnit i Skoven, der laae nærmest ved Landsbyen. Kolonisterne paa deres Side bleve under Vaaben ved Bygningerne, eller stode i Geledder foran Pallisaderne, der omgave Fortet. Vel vedblev man endnu at bringe Bohavet i Sikkerhed; dog var den første Alarm for største Delen forsvunden; hos de Hvide voxde Haabet om at forsvare sig og hvad de eiede mod de Vildes Angreb. Selv Qvinderne viisde i deres Bevægelser paa den græsrige Landsbygade mindre ængstlig Tilfærdighed,

medens de Bevæbnede lagde en Orden og Planmæssighed for Dagen, der var skikket til at indgyde den vilde, udisciplinerede Fjende Agtelse.

Men alt, hvad der hidtil havde udgjort Heathcotes Velstand, Stuehuus, Udbygninger, Huusgeraad, var fuldkommen og uden Undtagelse i Indianernes Magt. De aabne Vindver og Dørre, det adspredte, halv ødelagte Huusgeraad, Spor af en overmodig Ødelæggelse, og den for alt Forsvar blottede, forladte, til Priis givne Eiendom, vidnede om den tøileløse Uorden, der er en Følge af et lykkeligt Overfald. Dog blev Ødelæggelsen og Plyndringen ikke drevet videre, kun at mangen Kriger, følgende en Nationaldrivt, fandt Fornøielse i at smykke sig med enkelte Dele af det, han fandt paa Pladsen. Derimod ophørde alle Voldsomheder; Erobrernes Raseri var tæmmet, kort, den indtrædende Stilhed syntes at hidrøre fra en hemmeligt virkende, overordentlig Magthaver. De Mænd, der forhen vare ansporede af deres Naturs vildeste Lidenskaber, lode sig, om ikke formilde, saa dog holde tilbage; og istedetfor uden Skaansel at overlade sig til en triumpherende Hævn, den sædvanlige Følge af en indianst Seier, sværmede Krigerne omkring i og udenfor Bygningerne med en Stilhed, der skjøndt mørk og krænkende, dog betegnede Indianerens characteristiske Underkastelse

Saavel Hovedanførerne ved Overfaldet, som de

Overvundne, der havde overlevet det, vare forsamlede i Husets Forhalle. Den blege, af Græmmelse hentærede, mere for Andre end for sig selv sørgende Ruth stod afsides; ved Siden af hende Martha og den unge Pige hvis ulykkelige Skjæbne det var, at være i Heathcotes Huus paa denne uheldsvangre Dag. Content, den Fremmede og Marcus stode længere henne i Forgrunden, overvældede, bundne, de eneste Overblevne af den Skare, som de endnu for en Time siden havde anført. Den gamle Puritaners graae Haar og Legemssvaghed sparede ham den Ydmygelse at blive bunden. Den eneste af europæisk Blod, der fuldendte denne Gruppe, var Whittal Ring. Dette vanvittige Væsen sneeg sig langsomt omkring imellem de Fangne; af og til fremlyste der af hans Eenfoldighed ældre Erindringer og Sympathier, men snart bleve de fortrængte af de Bebreidelser, hvormed han forekastede de Ulykkelige Uretfærdigheden af deres Anmasselser her i Landet, og foreholdt dem de fortrængte Urbeboeres Rettigheder, det Folks, hvortil han troede at høre.

Anførerne for det seirende Parti, der indtog den midterste Plads, syntes i Begreb med en dyb, alvorlig Raadslagning. Da de kun vare faa, lod der sig slutte, at de vare de fornemmeste af Stammen. Andre Underanførere, skjøndt Mænd af et hæderfuldt Navn, efter Stammens indskrænkede Begreber, dannede Grupper under

Træerne, eller gik frem og tilbage i Gaarden, i det de holdt sig i en ærbødig Afstand fra de raadslaaende Høvdinger.

Endog det meest uøvede Øie kunde ikke tage Feil af hvem der var beklædt med den høieste Anseelse. Den Kriger med Turbanen, som der allerede er taelt om i disse Blade, tog sin Plads i Midten af Gruppen, i en indianst Høvdings rolige, majestætiske Stilling, naar han hører paa Andres Meninger, eller foredrager sine egne. Sit Gevær havde han overgivet til et Slags Ordonnants; Kniv og Tomahavk stak i Bæltet. Over den venstre Skulder hang i tækkelige Folder et let Klædebon af skarlagenfarvet Klæde; den høire Arm var fri og Brystet kun halv bedækket. Af denne Beklædning dryhede Blodet langsomt ned og vædede Jorden, hvorpaa han stod. Krigerens Ansigtstræk udviisde Rolighed, kun tilkjendegav hans Øie, der var i bestandig Bevægelse, hans Aands Virksomhed og den Mistanke, der satte hans Sjæl i Uro. En Physiognomists skarpe Øie vilde maaskee ogsaa have læst i hans Træk den Kamp, som hans paatagne Rolighed foraarsagede ham.

To Høvidsmænd, der stode ved Siden af ham, vare ligesom han selv, over de modnere Aar; de havde i deres Træk den Førstes Aand og Udtryk, kun ikke saa tydeligt udtaelte; heller ikke undslap dem de Tegn paa Misfornøielse, der undertiden fremskinnede hos den Før-

ste, uagtet den Umage han gjorde sig, for at under=
tykke dem. En af dem var just i Færd med at tale,
og hans Blik forraadte Gjenstanden for hans Tale, ef=
tersom det faldt paa den fjerde Høvding, der stod langt
nok borte til ikke at kunne høre hvad der blev sagt.

I denne Fjerde vil Læserne gjenkjende den unge Kri=
ger, der havde været saa nær ved at indlade sig i en
Tvekamp med Marcus, og hvis tidligere Flankebevægelse
havde tvunget Dudley og hans Skare til at forlade En=
gen. Den Kraft i Muskler og Sener, det faste legem=
lige Udtryk, som vi ovenfor beundrede, havde gjort Plads
for den paasaldende Rolighed, der ligesaa vel betegner
den indianske Kriger, naar han er uvirksom, som den
dannede Europæer, der i Opdragelsens Skole har lært
at tilegne sig denne Anstand. Med den ene Haand læ=
nede han sig let til sit Gevær; ved Haandleddet af
den Anden hang hans Tomahavk, fra hvilken der ned=
faldt enkelte Blodsdraaber. Arm og Haand vare i en
fri, skjødesløs Stilling. Hans Legeme, der ikke var
anderledes bedækket, end det havde været i Kampen,
var bleven forskaanet for Saar, hvilket ikke var Tilfæl=
det med den ældre Høvidsmands.

I Gestalt og Ansigtstræk var den unge Kriger et
Mønster for en skjøn indiansk Mand. Hans Lemmer
vare runde, fulde og feilfrie; ingen stærktfremragende
Muskler og dog alle Kjendetegn paa en ubeskrivelig Kraft

og Bøielighed. Saavel heri, som i hans herlige Stilling og hans skarpe, ædle Blik, naar han opløftede Panden, viisde der sig en træffende Lighed med den pythiske Apols Staty, medens det fulde, kjødrige, noget til det Qvindelige grændsende Bryst erindrede om den Sandselighed, der bliver fremstillet i den unge Bacchus' Træk. Dog var denne Lighed med en Guddom, der saa lidet er skikket til at vække høiere Følelser i Tilskuernes Sjæle, just ikke ubehagelig, fordi den paa en vis Maade formildede det Alvorlige i et Die, hvoraf der fremlynede Ørneblik, og hvis Ild ellers vilde have efterladt Indtryk, der vilde have bortfjærnet sig alt for langt fra Begrebet om menneskelig Svaghed. Imidlertid var denne fulde Barm, en sædvanlig Følge af Uvirksomhed, tilfredsstillede naturlige Fornødenheder og et Liv, der er befriet for alle Besværligheder, ikke saa paafaldende hos den unge Kriger, som hos de Høvdinger, der stode ikke langt fra ham i Begreb med hemmelige Raadslagninger, eller hos dem, der vare adspredte omkring paa Markerne og imellem Bygningerne. Den var hos ham snarere en Roes, end en Dadel, thi den syntes at sige at der, trods det strænge Udvortes, som Vane, maaskee ogsaa Charakteer og Rang havde paatrykt hans Træk, dog slog et Hjerte i dette Bryst, der ogsaa var bekjendt med menneskekjærlige Følelser. Et Beviis herpaa leverede hans nærværende Stilling. Blikket af hans usta-

dige Øie, skjøndt forskende og megetsigende, forraadte aabenbar en mildere Følelse og en sælsom, usædvanlig indvortes Uro.

Da de tre Raadgivere havde endt deres Raadslagning, traad Anføreren med Turbanen hen til de Fangne. Gang og Mine røbede at en Beslutning var fattet. Da Whittal saae det frygtelige Overhoved nærme sig, stillede han sig ved Siden af den unge Kriger paa en Maade, der tilkjendegav Fortrolighed og en større Tillid til ham. Pludseligt opsteeg hos denne en lys Tanke; han førde den Vanvittige til den yderste Ende af Forhallen, taelde sagte og alvorligt med ham, pegede med Fingeren paa Skoven, og da han saae, at hans Sendebud allerede havde taget Veien tværs over Marken og lagt et godt Stykke tilbage, vendte han langsomt og med Værdighed om igjen og stillede sig midt i Salen, saa nærved sin Ven, at han med sin Albue berørde hans Skarlagenskappe. Intet Ord ledsagede denne Bevægelse. Kun da Overanføreren saae ham, kastede han et nølende Blik paa sine Kammerater, men antog strax igjen sin rolige Mine, og vendte sig til Heathcote.

„Mand af saa mange Vintre!" — begyndte han i forstaaeligt Engelsk, hvorved han møisommeligt ledte efter Udtrykkene, og brugde Vendinger, som vi her ikke ville beholde, — „Mand, der har oplevet saa mange Vintre! hvorfor har den store Aand gjort din Slægt

lig hungrige Ulve? Hvorfor har et biegt Ansigt Aadselgribbens Mave, Hundens Svælg, og Damhjortens Hjerte? Du har seet saa megen Sne smælte hen; Du erindrer Dig den Tid, da Træet kun var en Qvist. Siig mig, hvoraf kommer det, at Vengiheren er saa umættelig, at han vil have alt hvad der ligger imellem den opgaaende og den neddalende Soel? Tael, vi ville gjærne vide hvorfor der sidder saa lange Arme paa et saa lidet Legeme."

Ved Dagens Begivenheder vare alle Puritanerens slumrende Kræfter blevne vakte. Allerede da Morgenen brød frem, havde han, som han altid pleiede paa Herrens Dag, med Varme hævet sin Aand til Gud; derpaa fulgde Overfaldet, der fandt ham rustet mod jordiske Ulykker; vel var der hos ham, der var opdraget i Krigens Tummel, opvaagnet Følelser, der aldrig ganske uddøe, dog seirede Rolighed, Underkastelse og Taalmodighed over Trods og Modstand. Saaledes stemt, svarede han med Alvor og Værdighed.

„Herren har givet os i Hedningernes Baand, — dog være hans Navn velsignet under mit Tag! Af det Onde kommer det Gode; af de Uvidendes Triumph udspringer vor Seier! — en stedsevarende Seier!"

Høvdingen saae, med ufravendte Blikke, paa den Talende, hvem den lange magre Skikkelse, det ærværdige Ansigt, de tynde Haarlokker, de dybtliggende Glas-

øine, om hvilke Begeistringens hektiske Rødme udgjød sig, meddeelde Noget, der syntes at hæve sig over menneskelige Svagheder. Med halv afgudisk Ærefrygt bøiede han sit Hoved og vendte sig derpaa til dem, der klæbede mere ved den menneskelige Natur, fordi han haabede, lettere at opnaae sin Hensigt hos dem.

„Min Faders Aand er stærk, men hans Legeme er som en Green af en hentørret Gran!" — Med denne kraftige Erklæring gjorde han Indledningen til den derpaa følgende Bemærkning; — „Hvoraf kommer dette?" — vedblev han, i det han kastede et skarpt Blik paa det Kløverblad, der nylig havde gjort saa megen Modstand i den blodige Kamp; — „Her staae Mænd, hvis Hoveder ere hvide, som Cornelkirsebærtræets Blomster, og hvis Hænder ere saa sorte, at jeg neppe kan see dem?"

„Arbeide og den brændende Soel have sværtet dem;" — svarede Content, der forstod sig paa det Folks Billedsprog, i hvis Hænder han var; — „Vi have arbeidet, for at skaffe Føde til vore Qvinder og Børn."

„Nei, det er ikke saaledes! De røde Mænds Blod har givet eders Hænder denne dunkle Farve."

„Have vi grebet til Vaaben, saa er det skeet, for at forsvare det Land, som den store Aand har givet os, og for at forhindre at vore Pandehude skulle overtrækkes med Røg i eders Wigwammer. Hvor er der en

Narraganſett, der vilde ſkjule ſine Vaaben og binde ſine Hænder, naar Krigsſkriget lyder i hans Øre?"

Da der blev hentydet paa de Hvides Eiendomsret over Dalen, ſkjød Blodet op i Indianerens Kinder med en ſaadan Styrke, at den af Naturen ſortebrune Farve blev endnu mørkere; krampeagtigt fattede hans Haand Skaftet af Tomahawken; dog blev han Herre over ſine Bevægelſer og tillod ſig ikke at afbryde den Hvides Tale.

„Hvad en Rød formaaer kunne I ſee!" — ſagde han, medens han med Fingrene pegede hen paa Frugthaven; i det ſamme gled Kappen tilſide og fremviisde to endnu dampende Trophæer af hans nysvundne Seier. — „Vore Øren ſtaae vidt aabne. Vi ere begjerlige efter at erfare paa hvad Maade der af Indianernes Jagtdiſtrikt er blevet en pløiet Ager i Yengihernes Eie. Nu, lad mine viſe Mænd lytte til, for at de kunne blive klogere, naar Sneen bleger deres Hoveder. De blege Mænd beſidde den Hemmelighed, at faae det, der er ſort, til at ſee ud ſom om det var hvidt."

„Narraganſett! —"

„Wampanoag!" — ſvarede Anføreren med det ſtolte Blik, hvormed Indianeren pleier at ſammenvæve ſin Stammes Hæder med ſin egen perſonlige. Men ſtrax derpaa blev hans Blik mildere, i det han betragtede den unge Kriger, der ſtod ved Siden af ham, og hurtigt føiede han til i en venlig Tone: „Det er godt, meget godt! —

Narraganſett eller Wampanoag — Wampanoag eller Narraganſett! De røde Mænd ere Brødre og Venner. De have afbrudt Gjærderne, der begrændſede deres Jagtpladſer; de have renſet Stierne, der føre til deres Byer, for Buſkværk. Hvad har Du at ſige Narraganſetten; hans Øre er ikke lukket for Dig?"

„Saa hør da, Wampanoag, hvis dette er din Stamme," — tog Content igjen til Orde — „hvad min Samvittighed befaler mig at ſige Dig! En Engelænders Gud er alle Menneſkers Gud, af enhver Stand, af enhver Tid." — Med Undtagelſe af den yngſte Høvding, hvis Øie intet Øieblik veeg fra den Talendes Mund og ſom ſyntes begjærligt at indſuge og dybt at indpræge hvert Ord i ſin Hukommelſe, ryſtede alle de Andre med Hovederne til et Tegn paa deres Tvivl. Content blev ved: — „Jeg byder eders Yttringer af Tvivl, eders Gudsbeſpottelſe Trods, og forkynder dens Magt, ſom jeg tilbeder!" — Efter en kort Pauſe lagde han til: — „Min Gud er din Gud; han ſeer i dette Øieblik uden Forſkjel paa os, paa vore Handlinger, og ſkuer med uudforſkelig Viisdom ind i vore Hjerter. Jorden er hans Fødders Fodſkammel, Himmelen hiſt oppe hans Throne. Jeg fordriſter mig ikke til at trænge ind i hans Hemmeligheder, eller til at angive Grunden hvorfor han ſaa længe har ladet den ene Halvdeel af ſit ſkjønne Værk forblive i Uvidenhedens Sump og i Hedenſkabets Vederſtyg-

gelighed, hvori mine Fædre have fundet den; jeg vover ikke at forske efter hvorfor disse Høie i saa lang Tid ikke havde gjenlydet af Lov- og Takkesange, hvorfor disse Dale saalænge ere blevne stumme. Dette er Sandheder, der skjule sig bag hans hellige Villies Raadslutninger og som ikke blive aabenbarede førend Tidens Fylde er kommen. Men saa meget er vist; en stor, retfærdig Aand har ført Mænd til disse Egne, der ere opfyldte med Kjærlighed til Sandhed og befrugtede med en haardtbetrængt Troes mægtige Iver, haardtbetrængt, fordi deres Forlængsel staaer til den, som er reen, medens Bevidstheden om deres Overtrædelser trykker dem ned i Støvet. Du beskylder os for, at vi begjere dine Landstrækninger og at vore Gemytter ere fordærvede af Rigdom og Yppighed. Dette kommer deraf, at Du ikke veed hvad vi have ladet blive tilbage, for at blive den guddommelige Sandhed tro. Da Yengiheren kom til disse Skove, lod han alt blive tilbage i sit Fædreneland, hvad der kunde behage Øiet, smigre Sandserne og tilfredsstille et længselfuldt Hjertes Trang; thi saa skjønt Herrens Værk end er i alle Lande, saa er det dog intetsteds saa skjønt som der, hvorfra disse Pillegrimme ere uddragne i Ørkenen. Paa hiin begunstigede Øe sukker Jorden under Byrden af sine Frembringelser; Duften af deres Vellugt omsvæve dens Beboere, og Øiet bliver ikke træt af at indsuge dens Yndigheder. Nei, Mændene med de

blege Ansigter have forladt deres Fædreneland og alt hvad der gjorde Livet sødt og behageligt, for at tjene Gud, ikke af umættelig Havesyge eller syndig Forsængelighed."

Content holdt inde, thi han følde, at han, henreven af den Iver, der opflammede hans Aand, umærkeligt bortfjærnede sig fra Hovedgjenstanden. Seierherren iagttog den alvorlige Anstand, med hvilken en Indianer altid hører paa en Andens Tale uden at afbryde den. Derpaa lagde Høvdingen, eller Wampanoagen, som han selv havde kaldt sig, Fingeren sagte paa den Fangnes Skulder og spurgde i det samme:

„Hvorfor har Vengiherens Folk forvildet sig paa den blinde Sti? Er det Land, som de beboede, lyst og yndigt, hvorfor kan deres Gud da ikke høre dem fra deres Fædres Wigvammer? Se, naar vore Træer ikke er andet end Buske, saa lad de røde Mænd beholde dem; de ville finde Rum under deres Grene og hvile i Skyggen af deres Løv. Ere vore Bække smaa, saa ere vi det ogsaa; ere vore Høie lave, vore Dale snævre, velan, mit Folks Fødder ville desto bequemmere gjennemstrøife dem, naar de ere trætte af Jagten. Men nu, hvad den store Aand har skabt for den røde Mand, skal den røde Mand ikke beholde det? Skulle de, hvis Hud er hvid, som Morgenen, ikke vende tilbage, hvor

Morgensolen staaer op, hvor de ere komne fra, for at fornærme os?"

Høvdingen taelde med Rolighed, men med et Eftertryk, der viisde, at han var vant til med Behændighed at føre en spidsfindig Strid efter det Folks Maade, til hvilket han hørde.

„Gud har besluttet det anderledes;" — sagde Content; — „han har ført sin Tjener hid, paa det at hans Priis skal stige som en Virak i Ørkenen."

„Eders Aand er en ond Aand. Eders Ører ere bedragede. Det Raad, der bevægede eders unge Mænd til at drage saa lang en Vei herhen, kom ikke fra Manitus Mund; det kom fra Ens Læber, for hvem det er en Glæde at see Vildtet formindskes og Qvinderne hungre. Gaa! I laane Øre til en falsk Aand, ellers vare eders Hænder ikke saa sorte."

„Jeg kan ikke vide," — svarede Content — „hvilken Uret Wampanoagerne have lidt af onde Mennesker, thi onde Mennesker gives der overalt, selv i de Godes Boliger, men af mig og mit Huus er intet Ord vederfaret dem. Den Grund, som Du her seer, have vi retmæssigt betaelt; Dalens Velstand og Overflødighed have vi kjøbt med vore Ansigters Sveed. Du, som Wampanoag, maa vide, at din Stammes Jagtdistrikter af vort Folk ere blevne anseete for hellige og uforkrænkelige. Staae Indhegningerne ikke endnu, som vore

Hænder have opført, for at Hestens Hov ikke skal nedtræde ebers Korn? og naar indtraf det Tilfælde, at en Indianer klagede over en Tyr, der havde anrettet Skade i hans Eiendom, uden at vi gav ham Erstatning?

„Musdyret * afgnaver ikke Græsset ved Roden, det lever af Træets Løv. Det er for stolt til at nære sig af det Græs, som det træder under Fødder. Skuer Ørnen ned paa en Sværm af Musquitoer? Hans Øie foragter dem, han kan speide efter Fugle. Gaa, gaa! naar Wampanoagen mangler Vildt, bryder han selv igjennem Indhegningerne og forstyrrer dem med egen Haand. Den Hungriges Arm er stærk. Den kloge Blege har gjort Indhegninger, han lukker Hesten ude, og Indianeren inde. Men en Krigers Aand er for stolt, og vil ikke æde Græs som en Tyr."

En sagte, men udtryksfuld Bifaldsmumlen lod sig høre blandt de gruelige Skikkelser, der omgave Anføreren.

„Din Stammes Distrikt ligger langt herfra;" — svarede Content — „jeg vil ikke betynge min Sjæl med en Usandhed, ved at afgjøre om dine Landsmænd have lidt Uret eller ikke ved Delingen af Landet; men i denne Dal har det i det mindste aldrig været Tilfældet. Har en Indianer nogensinde forlangt Spise hos os og ikke faaet den? Var han tørstig, rakde vi ham vor Must; frøs han, var den bedste Plads ved Arnestedet for ham;

* Den amerikanske Hjort.

og hvem er Skyld i, at min Haand forhen har grebet til Vaaben og min Fod betraadt Krigsveien? I mange Aar levede vi fredeligt paa denne Grund, der deels er bleven kjøbt af hvide, deels af røde Mennesker. Men efter et langvarigt Soelskin, blev Himmelen endelig overtrukken med Skyer. Wompanoag, en mørk Nat sank ned over denne Dal. Død og Brand stormede paa een Gang ind i min Hytte. Vore unge Mænd bleve slagne og — vore Sjæle stillede paa en haard Prøve."

Content holdt inde, thi hans Stemme nægtede ham sin Tjeneste; det blev sort for hans Øine, da han tilfældigviis kastede et Blik paa den blege, kummerfulde Skabning, der lænede sig til den endnu bestandigt hæftigt forbittrede Marcus. Den unge Høvedsmand havde bestandigt hørt til med den største Opmærksomhed, og medens Content taelde tilkjendegivet sin indre Deeltagelse ved den foroverbøiede Stilling, som man uvilkaarligt antager, naar man hører til med spændt Opmærksomhed.

„Men Solen er dog opstaaet paa ny," — svarede Overanføreren, i det han henviisde paa Koloniens blomstrende Tilstand, og tillige kastede et mistænkeligt Blik paa den unge Kriger. — „Morgenen var klar, skjøndt Natten havde været mørk. Den kunsterfarne Blege formaaer at drage Korn frem af en Klippe. Den taablige Indianer er fornøiet med Rødder, naar Høsten mis-

lykkes, og Jagten slaaer feil." „Gud har ophørt at vredes!" — svarede Content med en rørt Stemme, og slog Armene overkors, som en, der ikke ønsker at fortsætte Samtalen.

Overanføreren var i Begreb med at svare, da hans unge Stalbroder lagde en Finger paa hans nøgne Skulder, og tilkjendegav ved dette Tegn, at han havde noget hemmeligt at meddele ham. Hiin rettede sig med Ærefrygt efter hans Ønske, endskjøndt man kunde mærke, at Udtrykket i den Andens Ansigt ikke behagede ham, og at han ugjerne, ja endogsaa med Ærgrelse gav efter. Men den unge Mands Mine viisde saa megen Fasthed, at der vilde have hørt en mere end almindelig Bestemthed til, ikke at efterkomme en Opfordring, der udtaelde sig saa eftertrykkeligt. Men først sagde han dog nogle Ord til den Kriger, der stod ved Siden af ham, og som han tiltaelde med Navnet Annavon. Derpaa tilkjendegav han, med en Gebærde, der var saa naturlig og saa fuld af Værdighed, at den vilde have gjort en Hofmand Ære, sin unge Ven, at han var beredt til at følge ham. Hvor meget Indianerne ære Alderdommen er almindeligt bekjendt; men i dette Tilfælde trak de tvende Høvdinger sig tilbage for den unge Mand, paa en Maade, der tilkjendegav, at Fortjenester, Fødsel, eller begge Dele tilsammen, gjorde ham værdig til en Udmærkelse, der sjelden blev Mænd af hans Alder til

Deel. Begge forlode nu Forhallen med sagte Trin, saa at man neppe kunde høre Lyden af deres Moccasiner.

Det er Umagen værd nøiere at beskrive deres Gang til Engen bag ved Huset. Den var charakteristisk, ligesom alle Indianernes Vaner ere. Ingen taelde et Ord; ingen yttrede qvindagtig Nysgjerrighed eller Utaalmodighed efter at trænge ind i den Andens Tanker; ingen lod det mangle paa de smaa forekommende Høflighedеr, der gjøre Gangen lettere og beqvemmere. Paa denne Maade havde de naaet den ofte omtaelte Høi, og først nu troede de at være langt nok borte, til at kunne begynde en Samtale, som de vilde holde hemmelig for Uvedkommendes Ører. Beskygget og omduftet af Træerne i den blomstrende Have paa Høien, stod den Ældre stille, i det han kastede et af de hurtige næsten umærkelige, betænksomme Blikke omkring sig, der, som ved en medfødt Instinkt, underretter Indianeren om hans Stilling; derpaa begyndte han Samtalen. Den blev ført i Landets Sprog; men da vi vist ikke gjøre nogen af vore Læsere en Tjeneste, ved at foredrage den i Originalsproget, saaledes som vi ere komne over den, foretrække vi at oversætte den overeensstemmende med vort Sprogs Mening og Aand.

„Hvad ønsker min Broder?" — begynde Krigeren med Turbanen, i det han nedstemmede sit Sprogs dybere Strubelyde, til Venskab, ja til Hjertelighed. — „Hvad

beskjæftiger Narraganſetternes ſtore Sachem? Hans Tanker ſynes fordunklede. Mig tykkes det, at hans Øine ſee noget mere, end mine, der begynde at blive matte. Seer han maaſkee Aanden af den tappre Miantonimoh, der faldt, ſom en Mand, under de feighjertede Pequoders og de tvetungede Yengihers Hug? Eller ſvulmer Hjertet i hans Bryſt af Længſel efter at ſee de forræderiſke Bleges Hovedhuder hænge om hans Bælte? Stridsøxen er for længe ſiden nedgravet paa den Vei, der adſkiller vore Byer, og dine Ord naae til en Vens Ører."

„Jeg ſeer ikke min Faders Aand;" — ſvarede den unge Sachem; — „den er langt borte herfra i de fuldendte Krigeres Jagtdiſtrikter. Mine Øine ere for ſvage; de naae ikke ud over ſaa mange Bjærge; de ſvømme ikke hen over ſaa mange Strømme. Min Fader jager Musdyret i Egne, hvor der ingen Torne gives; han behøver ikke en ung Mands Syn, ikke hans Veiledning for at finde Sporet. Hvorfor ſkulde jeg ſee hen til det Sted, hvor Pequoderne og de blege Mænd berøvede ham Livet; Ilden, der afſveed denne Høi, har ſværtet Stedet; jeg finder ingen flere Spor af Blod.

„Min Søn er viis, er erfaren, og klog over ſine Aar! Hvad der er hævnet, er forglemt. Min Søn ſeer ikke over ſex Maaneder frem. Han ſeer ikke hvorledes Yengiherne trænge ind i hans By, hvorledes de myrde de gamle Mødre og ihjelſlaae Narraganſetternes Døttre;

hvorledes de nedlægge hans Krigere bag fra og antænde deres Ild med de Rødes Been. Jeg vil tilstoppe mine Ører, thi de Slagnes Sukke gjøre min Sjæl blød og feig."

„Wampanoag!" — svarede Hiin med flammende Øneblik, i det han lagde Haanden paa Brystet; — „den Nat, der farvede Sneen rød med mit Folks Blod, er draget ind her. Af min Slægt har ingen siden den Tid seet de Steder, hvor Narraganſetternes Hytter have staaet; men aldrig er dette Sted veget af mine Øine. Siden den Tid have vi opholdt os i Skovene, bærende paa Ryggen hvad der er blevet os tilbage, med Undtagelse af vor Kummer; den bære vi i vore Hjerter. — "

„Hvorfor er da min Broder bevæget? Der gives mange Pandehude iblandt dette Folk, og se, hans egen Tomahawk er rød af Blod! han dæmpe sin Vrede! naar Natten træder ind, da vil hans Stridsøxe blive overtrukken af et dybere Rødt. Jeg veed, min Broder er utaalmodig, men i vort Raad hedder det, at det er bedre at opbebie Mørket; de Bleges Træskhed er for stor for Antallet af vore unge Mænd."

„Blev en Narraganſett nogensinde tilbage, saasnart Krigsskriget lod sig høre? var han nogensinde uvillig til at holde inde naar en Mand med graae Haar sagde: „Det er bedre!" Jeg elsker dit Raad; det er fuldt af Viisdom. Men en Indianer er dog kun et Menneske.

Kan han gaae i Kamp med Yengihernes Gud? Han er for svag. En Indianer er kun et Menneske, om endogsaa hans Hud er rød."

„Jeg seer i Skyerne, op i Træerne, omkring i Hytterne," — sagde den Anden, og lod tillige, som om han saae nysgjerrigt efter de Gjenstande, som han nævnede; — „men den hvide Manitu kan jeg ikke see. De blege Mænd talede til ham, da vi opløftede Krigsskriget paa deres Marker, men han har ikke hørt dem. Nei, min Søn har med kraftig Haand slaaet deres Krigere; han har glemt at tælle hvor mange af dem der ligge henstrakte under Træernes duftende Blomster?"

„Metacom!" — svarede Narragansetternes Sachem, i det han forsigtigt traad nærmere hen til sin Ven og talde sagte, som om han frygtede for en usynlig Tilhører; — „Metacom! Du har opfyldt de røde Mænds Hjerter med Had; men kan Du gjøre dem klogere og listigere end Aanderne? Hadet er stærkt, meget stærkt; og dog har Snedighed en længere Arm. Se!" — lagde han til og holdt Fingrene paa begge Hænder udstrakte mod sin opmærksomme Tilhører; — „Ti Gange er Sneen faldet og smæltet siden der paa denne Høi stod en Bolig, der tilhørde de blege Mænd. Conanchet var den Tid en Dreng. Hans Arm havde ikke fældet andet end Skovens Dyr. Hans Bryst længdes efter mere. Om Dagen tænkde han paa Pequodernes Pandehude; om Nat-

ten hørde han Miantonimohs døende Ord. Skjøndt myrdet af de feighjertede Pequoder, af de løgnagtige Yengiher, kom hans Fader dog hver Nat i hans Wigwam, for at undeholde sig med ham. — „Er Sønnen af saamange Sachemmer bleven voxen?" — pleiede han at spørge: — „Begynder hans Arm at blive stærk, hans Fod at blive let, hans Øie at blive hurtigt, hans Hjerte at blive modigt? Vil Conanchet komme til at ligne sine Fædre? Naar vil Narraganſetternes unge Sachem opvoxe til en Mand?" — Dog hvorfor skal jeg fortælle min Broder om disse natlige Besøg? Har Metacom ikke mange Gange seet den lange Række af Wampanoagernes Overhoveder i sin Søvn? De tappre Sachemmer pleie jo at tage ind i deres Sønners Hjerter." —

Den stolte, snedige Philipp slog med Haanden kraftigt paa Brystet og svarede:

„De ere altid her! Metacom har ingen anden Sjæl, end hans Fædres Aand!"

Conanchet iagttog den Pause, der efter Indianernes Skik maatte følge paa hans Staldbroders emphatiske Udraab, og vedblev derpaa:

„Da den myrdede Miantonimoh var træt af at tie, lod han sin Stemme høre. Han befoel sin Søn, at staae op, og at gaae til Yengiherne, for at han, belæsset med Pandehude kunde vende tilbage til sin Wigwam; thi den døde Høvdings Øie saae ugjærne de

tomme Steder. Den Tid var den unge Conanchets Stemme endnu for svag til at lade sig høre om Raadforsamlingens Ild; han taelde ikke; han drog bort alene. En ond Aand gav ham i de blege Mænds Hænder. Han var deres Fange i flere Maaneder. De indsluttede ham i et Buur, som en tæmmet Panther. Her var hans Buur! Efterretningen om hans Fangenskab naaede fra de unge Yengihers Mund, til Jægernes Ører, og fra Jægerne til Narragansetternes Ører. Mit Folk havde mistet sin Sachem, og kom, for at opsøge ham. Metacom! Drengen havde følt den Magt, som Yengihernes Gud besidder. Hans Gemyt begyndte at blive svagt; han tænkde mindre paa Hævn; hans Faders Aand viisde sig ikke mere for ham om Natten. Der blev taelt meget med den ubekjendte Gud, og milde og venlige vare hans Fjenders Ord. Han jagede med dem. Da han stødte paa sine Krigeres Spor i Skoven, blev hans Aand forvirret, thi han erkjendte deres Hensigt. Derpaa saae han igjen sin Faders Aand og ventede. Om Natten blev Krigsskriget hørt; mange faldt, og Narraganssetterne skalperede Hovedhude. Du seer her den Bygning af Steen, hvorover Ilden gik. Den havde et Stokværk deroppe, anlagt med stor Kunst, hvor de blege Mænd værgede sig paa Liv og Død. Men det blev stukket i Brand, og nu var der intet Haab om Redning tilbage for dem. Ved dette Syn rørdes Conan-

chets Aand, thi Folkene derinde havde behandlet ham med Godhed. Skjøndt deres Hud er hvid, var det dog ikke dem, der dræbde hans Fader. Men Flammerne vilde ikke lade sig stille, og Stedet lignede snart Kullene paa et forladt Forsamlingssted. Alt i Taarnet blev brændt til Aske. Glædede Miantonimohs Aand sig derover, saa gjorde den ret; men hans Søns Aand var bekymret. Svaghed bemægtigede sig hans Gemyt; han tænkde ikke mere paa lydt at forkynde sine Krigsbedrivter."

„Hiin Ild udtørrede Blodpletten paa Sachemmens Slette!"

„Det gjorde den. Siden den Tid saae jeg ikke mere Spor af min Faders Blod. Graae Hoveder, Ynglinger og Drenge stode i hiin Ild, og da Bjælkerne styrtede sammen, blev der intet andet tilbage en Kul. Men nu staae der de samme, der omkom i Luerne."

Den opmærksomme Metacom blev forbauset og kastede et hurtigt Blik paa Ruinen.

„Seer min Søn Aander i Luften?" — spurgde han ligesaa hurtigt.

„Nei, de leve, de ere bundne og opbevarede til Qvaler. Den med de hvide Haar, er den Olding, der taelde saa meget med sin Gud. Den ældre Anfører der, der gik saa haardt løs paa vore unge Mænd, var den Tid ligeledes en Fange i det samme Rum. Den, der nylig holdt hiin Tale, og den Qvinde, der er blegere

end hendes Stemme, døde i hiin Nat, og dog ere de her og leve! Selv den tappre Yngling, som det kostede saa megen Umage at fange, ligner Drengen, der den Tid omkom i Ilden. Yengiherne have at gjøre med ubekjendte Guder; de ere Indianerne for kloge."

Philipp hørde paa denne sælsomme Fortælling, som en, der er bleven opdraget i Troen paa overtroiske Legender! dog heldede noget i ham til Vantro, en Følge af hans stolte, ubetvingede Drivt til at udrydde den forhadte Slægt. Allerede flere Gange havde hans Stemme beholdt Overhaand i hans Nations Raadforsamlinger, naar lignende overnaturlige Begivenheder vare blevne anførte til Gunst for hans Fjender; men aldrig havde Kjendsgjerningerne taelt saa tydeligt som nu; aldrig vare de blevne anførte af en, der var stillet saa høit. Selv den listige Fyrstes stolte Stivsindethed, og skarpe Blik bleve rystede af et saadant Vidnesbyrd. Et Øieblik vandt endog den Tanke Indgang hos ham, at opløse en Sammensværgelse, hvis Udfald syntes saa tvivlsomt. Men det følgende Øieblik og en ny Tanke befæstede ham i den Beslutning, at blive sig selv og den Sag tro, for hvilken han stred, skjøndt hans Tvivl ikke lode sig opløse.

„Hvad ønsker Conanchet?" — sagde han. — „To Gange ere hans Krigere trængde ind i denne Dal; to Gange ere hans unge Mænds Tomahavker blevne mere

blodrøde end en Træpikkers Hoved. Ilden har ikke gjort sin Skyldighed. Tomahavken er mere tilforladelig. Havde min Broder ikke sagt til sine Mænd: „Lader de Fangne beholde deres Hovedhude;" kunde han nu have sagt: „Der staae de!"

„Min Faders Ven, mit Sind er sørgmodigt. Lader os anstille et kunstigt Forhør med dem, for at komme efter Sandheden!"

Metacom tænkde et Øieblik efter; derpaa tilsmilede han venligt sin unge, dybt bevægede Ledsager, vinkede ad en af sine Folk, der gik enkelte omkring paa Marken, og gav ham det Ærinde at bringe de Fangne op paa Høien. Herpaa gik begge Høvdingerne tause frem og tilbage paa Pladsen, i dyb Grublen over en Begivenhed, som enhver af dem forklarede sig ifølge sin Character og Tænkemaade.

Fem og Tyvende Kapitel.

Her seer man ingen sammenkrumpne Hexer,
Og ei den vilde Jagt ved Midnatstid,
Kun Feer, spøgende paa grønne Enge,
Bestrøe din Grav med Perledug. —

Collins

Det er kun sjeldent Tilfældet at den fornemmere Indianers Philisophie lader sig bringe ud af sin Ligevægt. Da Content og Heathcotes Familie havde naaet Høien, fandt de begge Høvdingerne gaaende frem og tilbage i Haven, med uforanderlig Rolighed og hele deres Rangs værdige Anstand. Annawon, der havde ført Fangerne hid, lod dem danne en Række ved Foden af Ruinen, og opbebiede taalmodigt det Øieblik, da hans Overhoveder vilde fortsætte Forhøret. Men hans ærbødige Taushed havde intet af Asiens krybende Underdanighed. Den var kun en Følge af den Selvbeherskelse, der sætter Indianeren i Stand til at holde sine naturlige Følelser i Tømme. Hos dem, som Skjæbnen havde givet i deres Fjenders Hænder, frembragde en religiøs Taalmodighed en lignende Virkning. Det vilde have været en interessant Forretning for den, der havde gjort det til sit Studium, at sammenligne vor Slægts Sæder, at udfinde

Forskjellen mellem den vilde Skovbeboers rolige Herredømme over sig selv, og de Fangnes aandelige Underkastelse under Forsynets Villie. Naar vi sige de Fangnes, saa fandt her en Undtagelse Sted; den unge Marcus' Pande forblev mørk og rynket; det flammede Blik af hans dunkle Øie tabde sig kun, naar det undertiden faldt paa hans nedbøiede Moders blege Skikkelse. Alle Kjendetegnene paa begge Partiers forskjellige Sindsbevægelser fik Tid nok til at udvikle sig; thi nogle Minutter gik hen, førend en af to Sachemmer syntes tilbøielig til at begynde Samtalen. Endelig traad Philipp, — eller Metacom, thi han førde begge Navne — nærmere og sagde:

„Denne Jord er en god Jord; den har flere Farver, for at behage dens Øine, der har skabt den. Paa nogle Steder er den mørk, og ligesom Ormen antager Bladets Farve, hvoraf den nærer sig, saa ere Jægerne paa den sorte; paa andre Steder er den hvid, og disse Steder ere de Hvides Fædreneland, hvor de ere fødte, og hvor de burde døe, hvis de ikke ville forfeile Veien, der fører til de lykkelige Jagtdistrikter paa hiin Side. Mange fuldendte Krigere, der ere ihjelslagne paa fjerne Valdpladser, vanke endnu omkring i Skovene, fordi Sporene ere bortviskede og deres Øine ere dunklere. Det er ikke godt at forlade sig paa —"

„Elendige, blinde Tilbeder af Apollyon;" — af-

brød Puritaneren ham, — „vi høre ikke til Afguds-tjenerne eller til de aandelige Daarer! Os er det givet at kjende Herren; for hans udvalgte Tilbedere ere alle Egne lige. Aanden kan hæve sig paa samme Maade af Sne og Virvelvinde, af soelbare Egne og af iisdækte Sletter, af Oceanets Dyb, af Ild, af Skov —"

Her blev han afbrudt paa sin Side. Ved det Ord: Ild, faldt Metacoms Finger betydende paa hans Skulder, og da han taug af sig selv, thi Indianerne lade enhver tale ud, spurgde hiin ham med en alvorlig Mine:

„Og naar nogen, naar en Hvid er omkommet i Ilden, kan han da igjen gaae omkring paa Jorden? Er Strømmen imellem disse Skovegne og hine tilkommende Lande saa smal for Yengiherne, at de fuldendte Mænd kunne overskride den, naar det behager dem?"

„Det kan kun den indbilde sig, der vader omkring i den hedenske Vederstyggeligheds Mose. Uvidenhedens Barn! du maa vide, at de Skranker, der skille Himmelen fra Jorden, ikke kunne overskrides! thi hvorledes kunde et renset Væsen udholde Kjødets Syndighed?"

„Her have vi grebet de blege Ansigter i en Løgn" — raabde den listige Philipp; — „De ville ikke at Indianerne skulle lære deres Kunster, og blive stærkere end Yengiherne, en Løgn, siger jeg, thi engang blev Du, min Fader, og de, der staae ved Siden af Dig,

opbrændte i hiin Bygning, og nu staaer Du her levende og i Stand til at svinge Tomahavken!"

„At vredes over en saadan Bespottelse vilde slet passe til den Medlidenhed, jeg føler," — sagde den gamle Marcus, mere forbittret over denne Beskyldning for Troldom, end han vilde lade sig mærke med, — „men at lade en saa skjændig Vildfarelse udbredes blandt disse vildfarne Satans Offere, strider imod min Pligt. Wamponoag, Du har blandt dit vilde Folk hørt om et Sagn, der er vidt udbredt og som vil opdynge dobbelt Fordærvelse paa din arme Sjæl, naar Du ikke har den Lykke at blive frelst af Kløerne paa Løgnens Fader. Det er sandt, at jeg og de, der staae her omkring mig, have svævet i den største Livsfare i dette Taarn, saa at de Mænd, der vare udenfor, ikke kunde troe andet, end at vi vare blevne et Rov for Luerne; men Herren indgav vor Aand, at søge Redning der, hvor Luerne ikke kunde komme til os. Brønden var Redskabet til vor Frelse, paa det at Herrens uudforskelige Raad kunde blive opfyldt."

Saa øvede den Gamles Tilhørere end vare i den Kunst at styre deres Bevægelser og ikke at røbe deres Indre, var det dem dog ikke muligt, at skjule deres Forbauselse over denne simple Forklaring af en Begivenhed, som de havde anseet for et Underværk. Aabenbart var den første Følelse, der røbede sig hos dem, Forundring over den Maade, de havde reddet sig paa;

men strax derpaa søgde de ogsaa, førend de skjænkde dette Foregivende Tiltro, at overbevise sig om at det var mueligt. De undersøgde Brønden; den lille Jerndør, der havde tjent til Dække over Aabningen, og til huusligt Brug naar man hentede Vand, var der endnu; begge fandt nu, ved at undersøge det dybe Hul, at Sagen ikke var umuelig. Nu glindsede et triumpherende Blik i Philipps Øine, medens hans Medsorbundnes Ansigtstræk paa een Gang tilkjendegav Tilfredshed og Sorg. De gik begge til en Side, beskjæftigede med det de havde hørt og seet, og da de igjen begyndte at tale, var det i deres Stammes Sprog.

„Min Søns Tunge kan ikke lyve!" — bemærkede Metacom i en mild, smigrende Tone; — „Han beretter hvad han har seet, og hvad han beretter er sandt. Conanchet er intet Barn meer; han er en Høvding, hvis Viisdom er graa, endskjøndt hans Legeme er ungt. Vel-an, hans Folk skille Huden fra Yengihernes Hoveder, for at de ikke mere skulle skjule sig i Huller og Huler, som listige Ræve!"

„Sachemmen har Lyst til Blod!" — svarede den unge Anfører med en usædvanlig Varme; — „Lad de unge Folks Arme hvile, indtil de møde Yengihernes bevæbnede Arme, ellers ville de blive for trætte til at føre kraftige Hug. Mine unge Mænd have afrevet Pandehuder nok siden Solen gik op over Træerne; de ere til-

fredsstillede.... Hvorhen seer Metacoms Blik saa stivt? Hvad seer min Fader?"

„Han seer en sort Plet midt paa en hvid Slette; Græsset er ikke grønt; det er rødt som Blod; mørkerødt, ikke som de blege Mænds Blod. Det er det rige Blod af en stor Kriger. Ingen Regn kan afvadske det; med enhver Soel bliver det mørkere. Ingen Sne kan farve det hvidt; i mange Vintre har det været synligt. Fuglene skrige saa ofte de flyve hen over det; Ulvene tude; Fiirbenene gjøre en Omvei!"

„Dine Øine blive gamle; Ild har gjort Stedet sort, og hvad Du seer er Kul.

„Ilden blev anlagt i en Vandbrønd; den brændte ikke klart. Hvad jeg seer er Blod."

„Wamponoag!" — svarede Conanchet stolt; — „jeg har afsviet Grunden med Yengihernes Boliger; min Faders Grav er bedækket med Pandehuder, som hans Søn har aftrukket.... Hvorhen seer Metacom paa ny? Hvad seer Høvdingen atter?"

„En af Indianernes Byer, der brænder midt i Sneen; de unge Mænd nedslagne bagfra, de skrigende Jomfruer, Børnene stegte paa Kul, og de Gamle myrdede som Hunde! Det er de feighjertede Pequoders By! — Dog nei, nu seer jeg bedre: Yengiherne ere brudte ind i den store Narraganſetts Land; den tappre Sachem

er i Spidsen for Sine, i Kamp med dem! Jeg trykker Øinene til, thi Røgen gjør dem blinde."

Conanchet hørde med mørk Taushed paa denne Hentydning paa hans Stammes senere, ynkværdige Skjæbne; thi Hævngjerrigheden, der paa en saa frygtelig Maade var bleven vækket, syntes kun at slumre i ham, underkuet af en hemmelig mægtig Følelse, om den ikke ganske var udslukket. Mørkere rullede hans Øie forbi hans Stalbroders skumle Skikkelse, og hæftede sig paa de Fangne, hvis Skjæbne var afhængig af hans Dom, eftersom den Skare, der om Morgenen var brudt ind i Wish-Ton-Wish, for det meeste bestod af Krigere af hans mægtige Stamme. Men var end hans Blik fordunklet af Vrede, saa havde han dog alt for uddannede Sandser, til at endogsaa det ringeste omkring ham kunde undgaae hans Opmærksomhed.

„Hvad seer min Fader igjen?" — spurgde han af en Drivt, over hvilken han ikke kunde blive Herre, da han opdagede en ny Forandring i Metacoms Ansigtstræk.

„Jeg seer et Væsen, hverken hvidt eller rødt, en ung letfodet Qvinde, lig en hoppende Raa. Hun har levet i Indianernes Hytter, uden at forrette noget; hun taler med to Tunger; hun holder med begge Hænder en Krigers Øine tildækkede, saa at han bliver blind, som en Ugle i Soelskin. Jeg seer hende..."

Her holdt Metacom inde, thi i det samme Øieblik viisde der sig et Væsen, der paa det meest Træffende lignede hans Beskrivelse, og leverede Originalen til det Phantasibillede, som han havde udkastet med saa megen Ironi og List.

Den frygtsomme Raahinds Bevægelser ere neppe raskere, ubestemtere, end det unge Væsens, der pludseligt fremstillede sig for Krigernes Blikke. Det tvivlsomme, halvt tilbagetrædende Skridt, der fulgde paa det lette Spring, hvormed hun var ilet hid, røbede, at hun tog i Betænkning at komme nærmere, og at hun dog ikke ret vidste hvor langt hun skulde trække sig tilbage. I det første Øieblik blev hun i en svævende, uvis Stilling, saaledes som man maatte tænke sig en Taageskikkelse, der just var i Begreb med at henflyde i Luften; men derpaa, da hun mødte Conanchets Blikke, satte hun den opløstede Fod igjen paa Jorden, og nu antog hendes hele Skikkelse en indianst Piges beskedne, tilbageholdne Stilling, naar hun staaer ligeoversor sin Stammes Sachem. Da dette qvindelige Væsen spiller en Hovedrolle i det Følgende, vil Læserne maaskee vide os Tak, dersom vi nøiere beskrive hendes Person.

Hendes Alder var under tyve Aar. Skjøndt hun var høiere af Vext, end det er sædvanligt hos indianske Piger, vare dog alle Delene af hendes Legeme saa lette, at de stode i et fuldkomment Forhold med den hendes

Alder saa naturlige Fylde og fine Runding. Hendes Lemmer nedenfor Folderne af et Skjørt af glindsende Skarlagen, vare af det fineste Omrids og i den nøieste Harmoni med den classiske Skjønheds Fordringer; aldrig prydede en Fod af en ædlere Dannelse den med Fjere udsmykkede Moccasin. Skjøndt iført fra Halsen til Knæet en snævert tilsluttende Klædning af Callicot og et kort Skjørt, forraadte dog Omridsene af hendes Skikkelse sig saameget, at man maatte overtyde sig om, at hun hverken havde lidt noget af Modens Misgreb eller af de skadelige Følger af haardt Arbeide. Farven af hendes Hud var kun synlig paa Hænderne, i Ansigtet og paa Halsen. Udsat for Luften havde den tabt noget af sin Politur; et høit Rosenrødt var kommet istedetfor den oprindelige blændende Hvidhed. Øiet var fuldt, mildt, af et Blaat, der kappedes med Aftenhimmelen; Øienbrynene vare hvælvede og fiint tegnede; Næsen lige, ædel, næsten græsk formet; Panden mere fremragende, end det er sædvanligt hos Piger af Narraganfetternes Stamme, regelmæssig, fiin og glindsende; Haaret, istedet for at hænge ned i lange, sorte Flætninger, brød frem i rige guldgule Lokker under et Bind, der var smykket med Perler.

Det, der adskilde denne Pige fra de øvrige af hendes Stamme, indskrænkede sig ingenlunde til Naturens uudslettelige Kjendetegn. Hendes Trin vare mere

elastiske, hendes Gang mere opreist, mere behagelig; hendes Fod mindre bøiet indad; alle hendes Bevægelser vare friere, bestemtere end hos den fra Barndommen til Underkastelse og grovt Arbeide opdragede Indianerinde; skjøndt smykket med nogle af den forhadte Races saa meget prisede Klenodier, til hvilken hun ifølge Fødselen aabenbar hørde, havde hun dog deres vilde, ængstlige Blik, blandt hvilke hun havde naaet den mandbare Alder. Hun vilde i alle Egne og Dele af Verden være bleven anseet som en Skjønhed, men Spillet af hendes Muskler, hendes aabne, uskyldige Blik, hendes Lemmers Holding var saaledes, som de sjeldent vise sig længere end i Barndommen hos de Folk, der ved deres Forsøg paa at hjælpe Naturen, kun alt for ofte forhutle dens Værk.

Farven af hendes Diestene var forskjellig fra de indianske Pigers; derimod havde deres raske, forskende Bevægelighed, det halv bange, halv sindige Blik, hvormed hun undersøgde i hvilken Forsamling hun skulde fremtræde, ganske det Instinctagtige, som de Indfødte pleie at erlange ved bestandig og anstrænget Øvelse af deres Seeredskaber.

Hun pegede med Fingeren paa Whittal Ring, der var bleven staaende i Baggrunden, og spurgde derpaa med en blid, sagte Stemme, i Indianernes Sprog.

„Hvorfor har Conanchet kaldet sin Hustrue til sig fra Skovene?"

Den unge Sachem gav intet Svar. En almindelig Tilskuer vilde ikke engang have mærket, at han vidsde, at den Talende var i Nærheden. Tværtimod vedligeholdt ganske et i Forretninger fordybet Overhoveds stolte Tilbageholdenhed. Saa dybt Synet af hende maatte have virket paa ham, saa vanskeligt var det at læse hans Hjertes Tilstand i de rolige Træk, der efter indianst Vane syntes ganske ubevægelige. Kun et eneste kort Øieblik forraadte ham; et mildt, venligt Blik undgik ikke den blusærdige, men opmærksomme Pige; derpaa kastede han den endnu bestandigt af Blod dryppende Tomahavk i den venstre Armhulning, slog den høire Haand om Skaftet, og stod igjen der, ligesaa uforandret i sine Træk, som ubevægelig i sin Stilling. Det samme var ikke Tilfældet med Philipp. Det første hans Øie faldt paa den Uvelkomne, samlede der sig om hans Øienbryn et mørkt Udtryk af Utilfredshed, der snart gik over til sarkastisk, bidende Spot.

„Ønsker min Broder igjen at vide hvad jeg seer?" — spurgde han, da han, efter en lang Pause havde overtydet sig om, at hans Vaabenbroder ikke var til Sinds at besvare Pigens Spørgsmaal.

„Hvad seer da Wamponoagernes Sachem nu?" — svarede med Stolthed den unge Conanchet, der ikke gjerne lod sig mærke med, at der var indtruffet en Omstændighed, der havde afbrudt deres Samtale.

„Han seer, hvad hans Øine ikke gjerne vilde troe. Han seer en stor Stamme paa Krigsveien. Der ere mange Tappre iblandt den og et Hoved, hvis Fædre komme fra Skyerne. Deres Hænder ere i Luften; de føre tunge Slag; Buen er hurtig; hvor Pilen blot trænger ind, dræber den ogsaa. Blod flyder af Saarene, vandfarvet Blod .... Nu seer han intet mere; han hører; et Skalpeerskrig; Krigerne glæde sig ved Seieren. Høvdingerne i de lykkelige Jagtdistricter komme de slagne Brødre glade imøde, thi de gjenkjende deres Børns Skalpeerjubel."

Den yngre Sachems udtryksfulde Ansigt gav uvilkaarligt tilkjende, hvormeget han glædede sig ved Beskrivelsen af denne Scene, som han nylig havde oplevet. Ved den Opdragelse, som han havde erholdt, var det ikke andet mueligt, end at hans Blod derved maatte strømme raskere til det ærgjerrige Hjerte.

„Hvad seer min Fader mere?" — spurgde han med en Stemme, i hvilken der uformærkt blandede sig en Seierstone.

„Et Sendebud — derpaa hører han — Qvinders Moccasiner." „Nok! — Metacom! Narraganssetternes Qvinder have ingen Hytter. Deres Byer ligge i Aske; de følge de unge Mænd, for at finde Næring."

„Jeg seer intet Vildt. Jægeren vil intet Raadyr finde i de Egne, som de blege Ansigter have opryddet.

Men Kornet har ogsaa Næring; Conanchet er meget hungrig; han har sendt Bud efter sin Hustrue, for at faae noget at spise."

Her syntes Fingrene, der omklamrede Tomahavken, at indgrave sig i Træet; den funklende Stridsøxe hævede sig let, men det vilde, harmfulde Blik udslukdes eftersom den unge Sachems Hæftighed lagde sig, og en høitidelig Rolighed udbredte sig igjen over hans Træk.

„Gaa, Wamponoag!" — sagde han, i det han stolt bevægede Haanden frem og tilbage, til et Tegn paa, at han havde besluttet ikke længere at laane Øre til sin listige Vens Tale; — „Gaa! mine unge Folk ville opløfte deres Krigsskrig, saasnart de høre min Stemme; da ville de fælde Vildt til deres Qvinder. Sachem, min Billie er min egen."

Philipp besvarede det Blik, der ledsagede disse Ord, med et hævntruende Diekast; dog undertrykde han sin Harme med sin sædvanlige Klogskab og antog, i det han gik bort, med Forsæt en mere medlidende, end fornærmet Mine.

„Hvorfor har Conanchet sendt Bud til Skoven efter sin Hustrue?" — gjentog den samme blide Stemme, i det den nærmede sig mere til den unge Sachem, og taelde med mindre Blyhed nu, da den Aand, der opvakde Uroligheder blandt Indianerne i hine Egne, var forsvunden.

„Narra=mattah!* trin nærmere!" — svarede den unge Høvding. Det var ikke mere de dybe, stolte Toner, hvormed han havde tiltalt sin dristige, tirrende Vaabenbroder; det var blødere Toner, der mere vare skabte for dens Øre, som han talede til; — „Frygt ikke, Du Morgenens Datter! thi de, der omgive os, ere af den Race, der er vant til at see Qvinder ved deres Raadslagningsild. Se omkring Dig med aabent Øie; seer Du noget under disse Træer, der opvækker gamle Sagn hos Dig? Har Du nogensinde seet en saadan Dal i dine Drømme? Ere hine blege Ansigter, som mine unge Mænds Tomahavker have forskaanet, nogentid af den store Aand blevne førte forbi Dig i den mørke Nat?"

Med den største Spænding hørde den unge Kone til. Hendes Blik var vildt og uroligt, men ikke ganske uden en Gnist af en halv igjen opvaagnende Erindring. Hidindtil havde hun været alt for meget beskjæftiget med at gjætte hvorfor hun var bleven kaldet, til at hun skulde have betragtet de Naturgjenstande, der omgave hende; men da hendes Opmærksomhed blev ledet hen paa dem, omfattede hendes Øie det Enkelte og Samlede saa fuldstændigt, som det kun var mueligt for den, hvis Sandser vare blevne skjærpede ved Fare og Nødvendighed. Hun vendte sig om efter alle Retninger; gjennem=

* Nysfalden Sne.

løb med hurtige Blikke den længere borte liggende By, med det lille Fort; derpaa de nærmere liggende Bygninger, de herlige grønne Marker, den blomstrende Frugthave, under hvis skyggefulde Løv de stode, det røgede Taarn, der hævede sig i Midten, som et mørkt Mindesmærke, der advarer den, der betragter det, om ikke for meget at forlade sig paa den Fred og Fryd, som alt der omkring syntes at aande. Strygende Lokkerne tilside, hvormed Luften ombølgede hendes Pande, vendte den forundrede Pige eftertænksom og taus om til sin forrige Plads.

„Det er en af Yengihernes Byer!" — sagde hun efter en lang udtryksfuld Taushed; — „En narragansettisk Qvinde seer ikke gjerne dette forhadte Folks Boliger."

„Giv Agt! Aldrig er en Løgn trængt ind i Narramattahs Øre. Min Tunge har taelt som en Høvdings Tunge. Du er ikke kommen af Garvertræet, men af Sne. Denne din Haand er ikke som Qvindernes Hænder af min Stamme; den er lille; thi den store Aand har ikke skabt den til Arbeide; den er af Morgenhimmelens Farve, thi dine Fædre ere fødte i den Egn, hvor Solen staaer op. Dit Blod er som Kildevand. Alt dette veed Du, thi ingen har taelt Usandhed til Dig. Siig, seer Du ikke din Faders Wigwam? Hvisker hans Stemme aldrig hans Folks Toner i dit Øre."

Det qvindelige Væsen stod der i den Stilling, hvori man kan tænke sig en Sibylle, naar hun lytter til det mystiske Orakels hemmelige Sprog, og en overdreven Spænding anstrænger alle hendes Sjælekræfter.

„Hvorfor gjør Conanchet sin Hustrue saadanne Spørgsmaal? Han veed hvad hun veed; han seer hvad hun seer; hans Sjæl er hendes Sjæl. Gjorde den store Aand deres Hud af forskjellige Farver, saa gjorde han dog hendes Hjerte lig hans. Narra-mattah laaner ikke Øre til Usandhed; hun lukker det, thi Bedrageri ligger i dens Toner. Hende er det magtpaaliggende at glemme det. En Tunge er tilstrækkelig til at sige Conanchet alt hvad hun ønsker; hvorfor skulde hun agte paa Drømme, naar en stor Høvding er hendes Mand?"

Da Krigerens Øie her faldt paa den Talendes uskyldige, fortroelige Ansigt, blev det mildt indtil Ømhed. Den raae Fasthed var forsvunden og i dens Sted traad Kjærligheds tiltrækkende Blidhed, der, som et Værk af Naturen, undertiden straaler i Indianerens Øie, ligesom den, endogsaa blandt cultiverede Mennesker, pleier at afslibe det Raae og Ujævne.

„Pige!" — sagde han høitideligt, som om han vilde forberede baade hende og sig selv paa høiere Pligter; — „denne her er en Krigsvei; de, der befinde sig paa den, ere alle kun Mennesker. Du var som Duen, førend dens Vinger udfoldede sig, da jeg bar Dig bort fra Re-

den; dog havde Vindene hensuset over Dig i mange Vintre. Tænker Du aldrig paa den Varme og Næring Du nød i den Hytte, hvori Du tilbragde saa mange Aar?"

„Conanchets Wigwam er varm; ingen Qvinde af hans Stamme har saa meget Pelsværk at bedække sig med, som Narra-mattah!"

„Han er en stor Jæger. Naar Rævene høre Trinnene af hans Moccasiner, ligge de paa Jorden, for at han kan nedlægge dem. Men de blege Mænd føre Ploven. Tænker den nysfaldne Sne ikke paa de Mænd, der beskyttede hendes Faders Wigwam mod Frosten? Tænker hun ikke paa den Maade, hvorpaa Yengiherne leve?"

Hans unge opmærksomme Kone syntes at tænke efter; men derpaa opløftede hun sit Ansigt, med et Udtryk af Tilfredshed, der ikke lader sig fremkunstle, og rystede paa Hovedet.

„Seer hun ikke en Ildebrand i Bygningerne? Hører hun ikke Krigernes Kampskrig, naar de bryde ind i en Koloni?"

„Mangen Ild har jeg seet lue i Veiret. Asken af Narragansetternes By er endnu ikke kold."

„Hører Narra-mattah ikke sin Fader tale med Yengihernes Gud? Hør, han beder om Gunst og Naade for sit Barn!"

„Narraganſetternes ſtore Aand har Ører for ſit Folk!"

„Men jeg hører en blidere Stemme! Det er en af de blege Qvinders Stemme midt mellem ſine Børn; kan Datteren ikke høre den?"

Narra-mattah lagde ſin Haand ſagte paa Høvdingens Skuldre, ſaae ham længſelfuldt og længe i Anſigtet uden at ſvare. Hendes Blik ſyntes at ville bede om Forladelſe for den Misfornøielſe, ſom det, hun havde at ſvare, maaſkee vilde opvække.

„Anfører for mit Folk!" — ſagde hun derpaa, opmuntret ved hans rolige, frie Pande, der ſyntes at ſige: „Bliv ved!" — „Hvad en Pige fra de oprydde Egne ſeer i Drømme, ſkal ikke blive fordulgt. Ikke hendes Stammes Boliger, thi hendes Mands Wigvam er varmere; — ikke et liſtigt Folks Spiſe og Klæder, thi hvo er rigere end en ſtor Høvdings Huſtru; — ikke hendes Fader, hvorledes han taler med ſit Lands Aand, thi ingen er mægtigere end Manitu! — Narra-mattah har glemt alt; hun vil ikke tænke paa ſaadanne Ting. Hun kan hade en hungrig, umættelig Stamme! — Men hun ſeer en, hvem Narraganſetternes Qvinder ikke ſee. Hun ſeer en Qvinde med hvid Hud, ſeer hende i Drømme, øm og blid ſkue ned paa ſit ſlumrende Barn. Hendes Øie er intet Øie, det er en Tunge. Hun ſiger: „Hvad ønſker Conanchets Huſtrue? Fryſer

Du? Her er Skind! — Hungrer Du? Her er Vildt! — Er Du træt? Her aabner en hvid Moders Arme sig for Dig; de aabner sig, for at den indianske Pige kan hvile og sove. Naar alt er stille i Hytterne; naar Conanchet og de unge Mænd sove, da lader den blege Qvinde sig høre. Sachem! hun taler ikke om mit Folks Kampe, eller om Hovedhuder, som mine Krigere afrive, ikke derom, at Pequoderne og Mohiganerne skjælve for min Stamme. Hun siger ikke, hvorledes Narraganſetternes unge Qvinder maae adlyde deres Huusbonder, ikke hvorledes de maae lave Spise i Hytterne for de hjemvendende trætte Krigere; hendes Tunge fører selsomme Taler. Hun nævner en mægtig og retfærdig Aand; hun fortæller om Fred, ikke om Krig; hendes Tunge toner, som en, der taler fra Skyerne; den er som Vandets Rislen mellem Klipper. Narramattah hører gjerne paa hende; thi hendes Ord tone som Wish-Ton-Wishs Stemme, naar den piber i Skovene."

Medens hun taelde, holdt Conanchet sit Blik fuldt af inderlig Deeltagelse hæftet paa det blide, søde Væsen, der stod for ham. Hun havde taelt med et Udtryk af alvorlig, naturlig Veltalenhed, som ingen Kunst kan opnaae. Da hun taug, lagde han med hjertelig, vemodig Ømhed sin Haand paa hendes halvnedbøiede Hoved og svarede:

„Wish-Ton-Wish er Nattens Fugl, der synger for

sine Unger! Dine Fædres store Aand er vred fordi Du lever i en Narraganſetts Boliq. Hans Blik er for skarpt, man kan ikke bedrage ham. Han veed at Moccasinerne, Bæltet og den laadne Skindklædning ere Løgn; han seer den hvide Farve skinne igjennem."

„Nei, Conanchet, nei!" — svarede den unge Kone hastigt og i en afgjørende Tone, som man ikke skulde have ventet af hendes Blyhed; — „hans Blik trænger ogsaa ind igjennem Hudens Farve; han kjender Aandens Farve. Han har glemt, at der mangler en af hans Piger."

„Nei! Ogsaa fra mit Folk blev en Ørn fanget inden de Bleges Enemærker. Han var ung, og de lærde ham at synge med en fremmet Tunge. Farven af hans Fjere forandrede sig, og de troede, at kunne bedrage Manitu. Men da Døren paa Buret stod aaben, udbredte han sine Vinger og fløi tilbage til sin Rede. — Saaledes er det ikke, som Du tænker. Hvad der er skeet, det er godt; hvad der vil skee, er bedre. Kom, her ligger en lige Vei for os!"

Med disse Ord tilvinkede Conanchet sin Hustrue, at hun skulde følge ham hen til de Fangne. Deres Samtale var bleven holdt paa et Sted, hvor Taarnruinen undtog dem for de Fangnes Blikke; men da Mellemrummet kun var lidet, stod Sachemmen og hans Ledsagerinde snart ligeoverfor dem. Han lod hende nogle

Skridt bag ved sig, traad ind i Kredsen, tog den næsten bevidstløse Ruth under Armen, førde hende noget fremad og stillede begge Fruentimmerne saaledes, at deres Blik maatte møde hinanden. Dette skeede paa hans Side under en hæftig indvortes Kamp, der trods Farven paa hans efter Krigerskik malede Ansigt, viisde sig i alle hans Træk.

„Seer!" — sagde han paa Engelsk, i det han snart betragtede den Ene, snart den Anden; — „seer! den gode Aand skammer sig ikke ved sit Værk. Hvad han har gjort, har han gjort; ingen Narraganssett, ingen Vengiher kan forandre det. Denne her" — lagde han til, i det han sagte berørde Ruths Skulder med Fingeren, — „denne her er den hvide Fugl, der er fløiet over Søen, og denne" — i det han pegede paa den Anden, — „den Unge, som den har varmet under sine Vinger."

Nu foldede han Armene over det nøgne Bryst, som om han saaledes med sin hele Kraft vilde ruste sig mod det Optrin, der, som han vel visde, nu vilde følge paa; for at han kunde modstaae alt, hvad der vilde forlede ham til en Yttring, der ikke passede med hans Krigernavn.

For de Fangne var Meningen af dette Optrin, hvortil de nu havde været Vidner, en Hemmelighed. Saa mange selsomme vilde Skikkelser havde der afvexlende viist sig for deres Blikke og igjen unddraget sig

for samme, at een mere eller mindre ikke kunde fængsle deres Opmærksomhed. Derfor havde Ruth ligetil det Øieblik, da Conanchet tiltaelde hende, ikke mærket at noget Fruentimmer var tilstede. Men nu vakde Indianerens meget paasaldende Billed og Geberde-Sprog hende ligesaa pludseligt som hæftigt op af hendes Sørgmodighed.

Intet lille Barn kunde uformodentlig vise sig for den moderlige Ruth Heathcotes Blikke, uden at vække smertelige Erindringer om den Cherub, som hun havde mistet. Aldrig traf Barndommens smigrende Stemme hendes Øre, uden at Klangen foer hende som en Kniv gjennem Hjertet. Enhver Hentydning, hvor fjærn den endogsaa maatte være, paa Personer eller Tildragelser, der havde nogen Lighed med den sørgeligste Begivenhed i hendes Liv, bragde den moderlige Kjærligheds aldrig hvilende Pulse i hurtigere Bevægelse. Intet Under derfor, at Naturen, i hendes Stilling og under saadanne Omstændigheder, blev mægtig i hende, og frembragde dunkle Ahnelser i hendes Sjæl om en Sandhed, som Læseren forudseer. Dog manglede det hende endnu paa en sikker Ledetraad. I hendes Indbildningskraft var Billedet af et lille, uskyldigt Barn indprentet, saaledes som hendes Datter var, da hun blev reven ud af hendes Arme, og her, hvor saameget svarede til Forstandens Beregninger, stemmede dog saa lidet overeens med det Bil-

lede, som hendes Hjerte havde udkastet. Dette var for dybt indprændet i hendes Sjæl, til at det kunde vige ved det første Blik. Ruth hæftede sine Øine længe, alvorligt og med et Udtryk, der forandrede sig med enhver afvexlende Følelse, paa denne Fremmede; holdt hende med begge Arme fra sig, uvis om hun skulde lade hende fare, eller trykke hende til et Hjerte, der maaskee var en Andens Eiendom.

„Hvem er Du?" — spurgde hun med en Stemme, i hvis sittrende Tone alle en Moders Følelser udtaelde sig; — „Tael, hemmelighedsfulde, yndige Væsen, hvem er Du?"

Narra-mattah havde imidlertid kastet et frygtsomt, bedende Blik paa Conanchet, der stod der ubevægelig og rolig, som om hun søgde Beskyttelse hos den, af hvis Hænder hun var vant til at modtage den. Men en ny Følelse bemægtigede sig hende, da hun hørde Tonerne af en Stemme, som hun saa ofte havde hørt i sin Barndom og som hun aldrig havde kunnet forglemme. Al Modstand havde en Ende; hun bøiede sig forover, i en Stilling, der forraadte den meest spændte Opmærksomhed, heldede Hovedet til den ene Side, for at de søde Toner desto lettere kunde trænge ind i hendes Øre, medens hendes Øie, endnu forvirret og henrykt, stirrede paa hendes Ægtefælle.

„Syn fra Skovene! vil Du give mig et Svar?"

— vedblev Ruth, — „Føler dit Hjerte Ærbødighed for de Hellige i Israel, saa svar mig, at jeg kan kjende Dig!"

„Tys! Conanchet!" — hviskede den unge Kone, i hvis Træk en Straale af glad, uforklarlig Forundring blev mere og mere synlig; — „Kom, nærmere, Sachem! den Aand, der taelde med Narra-mattah i hendes Drømme, er nær."

„Yengihqvinde!" — sagde Conanchet, i det han med Værdighed nærmede sig til Stedet, hvor begge stode; — „Lad Skyerne omkring din Pande, adsprede sig! Du, en Narragansetts Hustrue! se klart! Eders Slægts Manitu taler kraftigt; han byder en Moder gjenkjende sit Barn!"

Længere kunde Ruth ikke tvivle; ingen Lyd undslap hende, intet Udraab; men da hun trykde sin gjensundne Datters eftergivende Skikkelse til sit Bryst, syntes det, som om hun stræbde, at sammensøie begge Legemer til eet. Et Skrig af Glæde og Forbauselse trak Alle hen til dem. Nu aabenbarede sig hele den Magt, som Naturen udøver paa Gamle og Unge, naar den bliver vakt i sit Inderste; et Øieblik rene Henrykkelse lod alle saa nylig udstandne Lidelser forsvinde. Selv Conanchets kraftige Aand blev rystet. Han opløstede Haanden, ved hvis Led den blodige Tomahavk hang endnu, bedækkede sit Ansigt, vendte sig til Siden, for at ingen skulde see en stor Krigers Svaghed og — græd.

Sex og tyvende Kapitel.

Man flere Djælve seer, end Helvede kan rumme;
Det er, "en Gal: —"

Sommernatsdrøm.

Da Philipp var kommen ned fra Høien, lod han sine Wamponoager forsamle sig, og understøttet af den ligesaa lydige som krigeriske Annavon, en Vild, der under gunstigere Omstændigher kunde have afgivet en god Adjutant hos en Cæsar, forlod han Markerne ved Wish-Ton-Wish. Vante til det pludselige Udbrud af deres Anførers Vrede, saae de unge Mænd, der stode under Conanchet, hvis Rolighed under langt misligere Omstændigheder stedse var bleven urokkelig, uden Tegn til Nysgjerrighed eller Skræk, at han gik bort og forlod Dalen. Men da deres egen Høvding traad frem paa den Plads, der endnu var farvet med de Kjæmpendes Blod, og forkyndte dem sin Beslutning, at opgive en Seier, der allerede var mere end halv vunden, lod der sig hist og her høre en Knurren. En indianst Fyrstes Herskermagt er intet mindre end uindskrænket; tør man endogsaa antage, at Byrd og Fødsel forstærke, om ikke ganske frembringe den, saa skylder den dog især Anførerens personlige Egenskaber sin Varighed. Til Lykke for Narra-

ganſetternes Høvding var det Rygte, ſom hans Fader, den berømte, ulykkelige Miantonimoh havde erhvervet ſig ved ſin Viisdom og Tapperhed, i ingen Henſeende større, end det ſom hans unge Søn med Rette var i Beſiddelſe af. Ingen af hans Undergivne var ſaa dri=ſtig, at ikke hans utæmmede Opbruſen, hans hemmelige Tørſt efter Hævn, blev viiſt tilbage inden ſine Skranker af et Flammeblik fra det Øie, der aldrig truede uden at bringe Fordærvelſe; ikke en eneſte var der iblandt dem, der, udfordret til at trodſe Anførerens Harme, eller modſætte ſig hans Veltalenhed, ikke gysede tilbage for en Tvekamp, ſom den ſædvanlige Ærbødighed lod ham anſee for alt for ulige til at han kunde vente ſig et lykkeligt Udfald. I mindre end een Time efter at Ruth havde trykket ſit Barn til ſit Hjerte, vare alle de, der havde taget Deel i Overfaldet, forſvundne. Men først bar de, ifølge deres Skikke, Omſorg for at bringe deres Døde bort fra Valpladſen og ſkjule dem, for at ikke en Krigers Scalp ſkulde blive i deres Fjenders Hæn=der.

Det var ingen Sjeldenhed hos Indianerne, at de trak ſig tilbage, tilfredſe med lykkeligt at have udført det førſte Slag. Udfaldet af deres krigeriſke Foretagen=der, var ſaa meget afhængigt af Overraſkelſe, at de langt oftere toge Flugten, naar den mislykkedes dem, end ved Standhaftighed ſøgde at tilkjæmpe ſig Seieren.

Saalænge Slaget raſede, var ingen Fare for ſtor for deres Mod; men det kan ikke ſynes fremmed hos et Folk, der ſatte ſaa megen Værd paa Snildhed, at det ſjeldent vovede at ſætte mere paa Spil, end den ſtrængeſte Beregning billigede. Da, derfor den Efterretning udbredte ſig i Byen, at Fjenden i Skoven var forſvunden, anſaae de gode Koloniſter denne Bevægelſe for en Følge af deres egen mandige Modſtand, og tænkde ikke paa, at en mindre ſmiggrende Bevæggrund kunde have frembragt dette Reſultat. Tvertimod, man betragtede denne Retirade ſom noget, der ganſke forſtod ſig af ſig ſelv; vel forbød Klogſkab, at forfølge Fjenden, dog vilde man ikke lade det mangle paa nogle Demonſtrationer; derfor bleve nogle behændige, haandfaſte Mænd ſendte ud, for at efterſpore hvad Vei Indianerne havde taget, deels for at de kunde tage ſig i Agt for et nyt Overfald, deels for at ſee at faae at vide hvilken Stamme af de Vilde det havde været.

Nu fulgde et Optrin fuldt af ligeſaa ſtor Høitidelighed, ſom af dyb Sorg. Den Hob, der var bleven anført af Dudley og Militslieutenanten havde havt den Lykke, at ſlippe derfra med nogle lette Saar; dette var ikke Tilfældet med de Soldater, i Spidſen for hvilke Content havde ſtaaet; med Undtagelſe af dem, vi allerede have nævnet, vare de alle faldne indtil den ſidſte Mand. Tyve af de ſtærkeſte Mænd i denne eenſomme

Koloni havde Døden bortrykket med et eneste Slag. Ved en Seier, der, som denne, ingen Fordeel bragde, maatte Glæden naturligviis være langt ringere, end Smerten over de Faldne. Jublen antog Ydmyghedens Skikkelse; og Selvbevidstheden om at have holdt sig tappert tabde sig i den Følelse, at de saae sig hjemsøgte af en Magt, som de ligesaa lidt kunde udforske, som naae. Virkningen var at de exalterede Anskuelser, hvorved disse Religionsbekjendere udmærkede sig, bleve endnu mere forhøiede, og var Begyndelsen af Dagen mærkværdig ved sine Blod- og Rædsels-Scener, saa blev Enden det ikke mindre, da Kolonisternes religiøse Meninger udfoldede sig i deres hele Overspændthed.

Da en af de meest rapfodede Speidere var kommen tilbage med den Efterretning, først, at Indianerne havde ladt et bredt Spor efter sig, et tilforladeligt Beviis paa, at de ikke mere havde i Sinde at lure i Nærheden af Dalen, og for det andet, at man kunde spore deres Tilbagetog flere engelske Mile, vendte Landsbybeboerne tilbage til deres Boliger. Herpaa bleve de Døde fordeelte imellem dem, der havde en Ret til at vise dem den sidste Kjærlighedstjeneste, og med Sandhed kunde man paastaae, at Sorgen var trængt ind i alle Hytter. Slægtskabet omslynger i et saa snævertbegrændset Selskab, næsten ethvert Individ med eet og samme Baand; i det mindste hænge Alle sammen med mere inderlig og naturlig Kjær-

lighed end andetsteds; derfor talde vor By ikke en eneste, hvem denne Dags Begivenheder ikke havde frarevet for evigt et elsket Menneske, af hvem hans Lykke og Vel var afhængig.

Henimod Aften tonede Kirkeklokken igjen og indbød Menigheden til Gudstjenesten. Faa af de Overblevne feilede ved denne høitidelige Leilighed. Hjertegribende og almindelig var Bevægelsen, da Meek hævede sig i Bønnen. De Pladser, der saa kort forhen vare besatte af dem, der vare faldne i Kampen, bleve nu tomme, ligesom saa mange ubeskrevne Steder i Skildringen af det Skeete, men som taelde langt mere kraftigt end de levende Ord. Den Geistliges Bøn bar Præget af hans overspændte Religiøsitæt; selsomt blandte sig det mystiske Hang til at ville erkjende Forsynets skjulte Villie, med den forstandige Fremstilling af menneskelige Fornødenheder og Følelser. Himmelen tilskrev han Prisen for Seieren, men den Ydmyghed, hvormed han taelde om de Redskaber, som Himlen havde betjent sig af til at udfolde sin Magt, lod ikke destomindre Stolthed og Anmasselse skimte igjennem. Sine Sognebørn sagde han reent ud, at de fuldkommen havde fortjent det Slag, der havde rammet dem saa tungt; men hæftig Vrede imod dem, der havde udført Slaget, opfyldte ikke destomindre hans Indre. Sectererens Grundsætninger vare paa en saa bizar Maade blevne sammensmæltede med Grænd-

sebeboerens Følelser, at det vel ikke vilde have været vanskeligt for klartseende og upartiske Mænd at udfinde det Falske i denne Jvrers Slutninger; med den metaphysiske Taage, der omhyllede hans Ord, de Almeenstæder af Kirkelærerne, som han indstrøede hist og her, havde den Virkning, at enhver af hans Tilhørere fandt noget i Bønnen, der angik ham, og saaledes sagde alle med den største Tilfredshed Amen.

Uden Forberedelse, ligesom Bønnen, var ogsaa Prækenen, hvis man kan sige, at nogen kommer uden Forberedelse fra en Aand, hvis Anskuelser ere blevne saa stive og uforanderlige. Dens Indhold var saa temmelig det samme, kun mindre indklædt i Form af en Tiltale. Han opreisde nogenlunde den nedbøiede Menighed med den Tro, at den bestod af Kar, som Forsynet havde udvalgt til store og herlige Hensigter; men strax derpaa erklærede han dem reent ud, at de Gjenvordigheder, der nylig havde mødt dem, endnu vare alt for ringe for deres Synder; fremdeles, at Pligten egentlig fordrede, endogsaa at ønske den evige Fordømmelse, naar dette kunde bidrage til at forherlige den, der havde skabt Himmelen og Jorden. Herpaa fulgde igjen mere beroligende Steder: om ogsaa dette i og for sig selv var den sande Christens Pligt, havde man alligevel Grund til at vente, at alle de, der hørde en saa reen Lære, vilde blive erindrede med særdeles Naade og Velbehag.

At en saa virksom Kirkens Tjener, som Meek Wolf skulde udelade den praktiske Anvendelse af sin Materie, vil ingen af vore Læsere kunne vente. Vel blev der intet synligt Crusifix foreviist, for at bevæge Tilhørerne, heller ikke ophidsede han dem til at sende Blodhunde i Sporet af deres Fjender, men desto mere levende blev Korset foreholdt Menigheden ved uophørlig Henviisning paa dets Fortjeneste; desto tydeligere bleve Indianerne forestillede som Satans Redskaber, hvilke det Ondes Fader betjende sig af for at forhindre „at Ørkenen skulde opblomstre som en Rose" og „duste af Gudfrygtighedens søde Lugt." Philipp og Conanchet nævnde han udtrykkeligt ved Navn; ikke ganske saa ligesrem blev der givet at forstaae, at den Førstes Person ikke var andet end Moloks Yndlingsresidenz; men hvilken af de andre i Bibelen forekommende onde Magter der havde valgt at beherske den sidste Hærførers physiske Kræfter, blev overladt til Tilhørernes Indbildningskraft og Belæsthed. Tvivlen om Retmæssigheden af Kampen, der maaskee forurolige en og anden, blev kort og kjækt affærdiget, ikke ved et Forsøg paa at bevise det man tvivlede om, men, som alle Vanskeligheder af det Slags, ved at erklære den for ufravigelig Pligt. Nogle ikke saa uæsne Hentydninger paa den Maade, hvorpaa Israeliterne fratoge Judæas Indvaanere deres Eiendomme, vare i denne Deel af Talen af god Virkning; for Mennesker, der vare saa

tilgjængelige for religiøse Følelser, kunde det ikke falde vanskeligt at udvikle Ligheden og derved at bibringe dem den Overbeviisning, at deres Sag var gudbehagelig. Støttende sig paa denne Fordeel, gjorde Taleren, da han kom til Hovedpunktet, slet ingen Mine til at ville omgaae det; han paastod meget mere uden videre, at hvis den sande Troes Herredømme ikke kunde blive indført og oprettet paa anden Maade, — og at det ikke kunde, det var noget, erhver let kunde indsee, — end ved at hjemsøge Landets oprindelige Beboere med den fornærmede Guds Vrede, — thi saaledes udtrykde han sig, — saa var det en Pligt for Gamle og Unge, Stærke og Svage, at anvende dette eneste Middel. Det gruelige Slagteri i forrige Vinter, ved hvilket hverken Alder eller Kjøn blev skaanet, omtaelde han som den retfærdige Sags Triumph, som en Opmuntring til at være standhaftige. Overgangen, ved Slutningen af Talen, til den milde Lære, der overalt er forherskende i Evangeliet, var rigtigt nok mindre en Overgang, end et Spring, men i en Tidsalder, der er saa rig paa religiøse Spidsfindigheder, gjælder Spring ofte for Overgange. Med den Formaning at føre et Levnet, fuldt af Ydmyghed og Kjærlighed og med den sædvanlige Velsignelse bleve hans Sognebørn sendte til deres Boliger.

De gode Folk forlode Kirken i den fuldkomne Overbeviisning, at de stode i et overordentligt og særdeles

inderligt Forhold til al Sandheds Kilde, og de muhamedanske Armeer kunde ikke staae under en mere umiddelbar Indgydelse af Fanatismen, end disse Zeloter. Der laa saa meget behageligt for den menneskelige Svaghed, i denne Sammensmæltning af deres Harme og deres verdslige Anliggender med Religionens Fordringer, at Læseren ikke maa forundre sig naar vi endnu føie til, at de fleste af dem vare fuldkomne beredte til at lade sig bruge af den første, den bedste modige Anfører som Hævnens Tjenere. Medens Landsbyens Indvaanere paa denne Maade laae i Kamp med de meest stridige Sindsbevægelser, blev det lidt efter lidt Aften og paa Solens Nedgang fulgde hurtigt, som det er naturligt under denne Bredegrad, det sorteste Mørke.

Ikke længe førend den Tid, da Træernes Skygger frembringe de barokke Billeder, der gaae forud for den sidste Soelstraale, og medens Folket endnu hørde paa sin Sjæleførgers Præken, indtog et eneste Menneske paa en svimlende Høide, som i et Ørnerede, et Punkt, hvorfra han kunde iagttage Landsbybeboernes Bevægelser, uden selv at blive seet. Bjærget dannede med sin Spids et Slags Næb, der bøiede sig hen over Dalen til den Side, hvor Heathcotes Bolig stod. I dette Bjærgs Klippeskjød havde en lille Bæk, der snoede sig hen mellem sønderrevne Klippeblokke, og som af den smæltede Sne og det stærke Regnskyl undertiden forvandle-

des til en rivende Strøm, gravet en dyb Rende. Paa mange Steder saae Væggene af denne Bjærgkløft ud som en af raae Stene opført Muur af en menneskelig Bolig. Det var Tiden og de af Vinter og Efteraarsstorme pidskede Bølger, der havde dannet dem. Men et særeget Sted gaves der, hvor en nøiere Betragtning, end den man kunde anstille fra de fjærne Hytter i Dalen, vilde have opdaget nogle mindre tvetydige Spor af virksomme Menneskehænder.

Lige paa det Sted, hvor Bjærgskrænten bøiede sig saaledes, at den ydede den frieste Udsigt ud over Dalen, havde Klippen det vildeste Udseende, og der var følgelig den meest passende Plads for et Opholdsted, der kunde være skjult for Kolonisternes nysgjerrige Øine, og tillige afgive den Fordeel, at man kunde overse alle deres Bevægelser. En Fremmed kunde her tilfredsstille sin Tilbøielighed til i Frastand uforstyrret at betragte Verden, og til i ascetisk Andagt at opløfte sit Blik til Himmelen. Den der har gjennemreist de snævre, udhulede Viinbjærge og Egne, der blive beskyllede af Rhonen, førend den udgyder sig i Genfersøen, har sikkert seet et saadant Punkt; det rager ud over Landsbyen St. Maurice i Canton Le Walais, og afgiver et ønskeligt Opholdssted for et Menneske, der har helliget sit Liv til Ensomhed og Gudsdyrkelse. Men denne schweizeriske Eremitbolig har noget mere Paatrængende i sit

Udvortes, — en Dadel, som det Sted, vi her beskrive, var frit for. Hint hænger paa den høie, smale Bjærgrand, ret som om det vil vise, at Gud ogsaa kan blive tilbedet paa dette farlige Punkt, der neppe er sjernet et Haarsbred fra Afgrunden; det synes at stræbe, at undgaae den absolute Ensomhed, men indbyder dog i andre Henseender til en for ethvert Øie utilgjængelig Hemmelighed. Op til Siden af Klippen lænede en lille Hytte sig saaledes, at den vendte en spids Vinkel ud ad, og denne Bolig var omhyggeligt omgiven med raae Naturgjenstande, der gjorde det umueligt, at nogen kunde gjætte dens sande Beskaffenhed, naar han ikke klattrede op paa den steile Bjærgtind. Lys erholdt dette beskedne Opholdsted fra et Vindue, der vendte ud til Kløften. Den lave Dør var anbragt paa den Side, der vendte ud til Dalen. Iøvrigt bestod den simple Bygning deels af Stene, deels af Træblokke, med et Tag af Træbark, og en Skorsteen af Grene, der vare overklinede med Leer.

Et Menneske, hvis mørke, furede Pande betegnede ham som en passende Beboer af en saa afsidesliggende Celle, sad paa den ovennævnte Tid paa en Steen, der befandt sig paa den meest fremspringende Vinkel af Bjærget, der hvor Øiet havde den frieste og videste Udsigt i det Fjærne ud over Menneskernes Boliger. Stene vare opstablede rundt omkring dette Punkt, og dannede et Slags lille Brystværn foran det. Et Blik nedenfra,

der tilfældigviis foer hen over denne Side af Bjærget, vilde neppe have opdaget, at der befandt sig et Menneske deroppe, da hans Gestalt blev usynlig, paa de øverste Dele af Legemet nær.

At angive hvad der havde ført dette eensomme Væsen til dette Sted, om det var den Vane, at underholde sig i Indbildningen med den lille Verden dernede i Dalen, om det var den Hensigt at speide efter noget, vilde ikke have været nogen let Sag. Hans Mine begunstigede saavel den Første af disse Formodninger, som den Sidste; snart var hans Blik rørt og sørgmodigt, som om hans Sjæl var gjennemtrængt af den det menneskelige Hjerte saa naturlige Hengivenhed for menneskelige Væsner; snart trak hans buskede Øienbryn sig sammen og hans Læber bleve sammenpræssede, som ved en Mand, der ingen anden Støtte kjender, end sin medfødte Bestemthed.

Stedets Eensomhed, den almindelige Taushed, der herskede deroppe, de grændseløse Bladetoppe, som Øiet overskuede fra denne Høide, og den høitidelige Stilhed, som Skovene aandede, gav denne Scene en ubeskrivelig Majestæt. Uden Bevægelse, som alle de Gjenstande, Naturen fremviisde, var ogsaa Cellebeboerens Gestalt; Udtryk og Farve undtagen, syntes han af Steen. Med Albuerne paa det lille Brystværn støttede han Hovedet paa den ene Haand. Paa et Pileskuds Afstand vilde Blikket ogsaa let have taget denne Deel af ham for en af de

tilfældige Skikkelser, som Aarhundredernes Meisel havde udhugget i Klippen. En Time forløb og neppe rørde sig et Led, neppe bevægede en Muskel sig. Dybsindig Betragtning eller taalmodig Venten efter Udfaldet af en Begivenhed, som han vidsde forud, syntes at have hævet Livets sædvanlige Functioner. En Raslen, ikke lydeligere, end om den kom fra et Egerns Spring, lod sig først høre oppe i Buskene; derpaa fulgde en Knagen af sønderbrudte Grene, og derpaa styrtede et Fjældstykke hoppende ned ad den steile Skraaning, foer hen over den endnu bestandigt ubevægelige Eremits Hoved, og faldt med et Brag, som Ekkoet gjengav fra hundrede Huler, ned i Kløften.

Uagtet det Pludselige i denne Afbrydelse, og den overordentlige Larm, der ledsagede den, gav den, der herved syntes meest at blive truet, intet Tegn til Frygt eller Overraskelse. Vel lyttede han med spændt Opmærksomhed, indtil den sidste Tone hendøde; men det var en Lytten, der ikke røbede Frygt, men at han ventede nogen.

Roligt reisde han sig nu, saae sig forsigtigt omkring, derpaa ilede han med raske Skridt langs Bjærgranden hen til sin Celle, og forsvandt igjennem Døren. Det varede imidlertid intet Minut, førend han igjen var at see paa sin forrige Post, med en kort Karrabin, saaledes som de ridende Jægere den Tid førde dem,

tværs over Knæet. Hvis Tvivl eller Forlegenhed over et saa utvetydigt Beviis paa at den Eensomhed, som han søgde, var i Fare for at blive forstyrret, overhovedet frembragde en Sindsbevægelse hos ham, maa den have været meget ringe, da hans Udvortes forblev ligesaa roligt som før. Bladene raslede anden Gang, og dertil kom Tonerne fra et lavere Sted i Kløften, antydende, at den Fod, der foraarsagede dem, var i Færd med at stige ned. Endskjøndt Ingen var synlig, kunde man dog ikke længe miskjende Aarsagen til denne Bevægelse. Det var aabenbar Trinnet af en menneskelig Fod, da et Dyr, der var svært nok til at træde saa stærkt, ikke vilde have vovet sig op til et Sted, hvor endogsaa Mennesket ikke gik sikkert, uden baade at betjene sig af Hænder, og Fødder.

„Kom kun frem!" — sagde den, som vi vilde have vedblevet at kalde Eremitten, hvis krigeriske Vaaben havde tilladt denne Benævnelse; — „Jeg er allerede her!"

Disse Ord vare ikke taelte hen i Vind og Veir; thi pludseligt viisde der sig et Menneske paa den Bjærgrand, der vendte ud imod Kolonien, femten til tyve Skridt fra den Talende. Da begges Øine mødte hverandre, var den Overraskelse, der tydeligt bemægtigede sig den Nysankomne ikke mindre, end den, der overfaldt ham, der gjorde Fordring paa at have større

Ret til at befinde sig her. Den Sidstes Karabin og en Flint, som den Første bar, kom i et og samme Øieblik til at ligge i den farlige Sigtelinie, og foer ligesaa hurtigt igjen tilbage, som om en fælleds Impuls havde ledet begges Bevægelser. Den, Stedet tilhørde, tilvinkede den Anden at han skulde træde nærmere, hvorpaa ethvert Skin af Fjendtligheder tabde sig, og i det Sted traad en Venlighed, der aldrig forfeiler at opvække Tillid.

„Hvorledes har Du baaret Dig ad for at finde dette hemmelige Opholdsted?" — spurgde den Første sin Gjæst, efterat begge roligt havde taget Plads bag det lille Brystværn; — „Ingen fremmed Fod har ofte betraadt denne Kløft, og aldrig er et Menneske kommet ned ad denne steile Klippevæg."

„En Moccasin gaaer sikkert!" — svarede der Anden med indiansk Fynd! — „Min Fader har et godt Øie. Han kan see meget langt fra Døren af sin Hytte."

„Du veed, at Folk af min Farve ofte tale med en god Aand; de bede ikke gjerne om hans Gunst paa offentlig Gade. Denne Plet er indviet til hans hellige Navn." Den Nysankomne var Narraganssetternes unge Sachem, og den, der trods dette sandsynlige Foregivende, befandt sig her, ikke for at være eensom, men for at være skjult, var det Menneske, der saa ofte optræder i disse Blade, indhyllet i en hemmelighedsfuld Dunkelhed.

Den øieblikkelige Gjenkjendelse, og den derpaa følgende gjensidige Tillid, behøver ingen videre Forklaring, da det allerede er tydeligt nok af det vi have fortalt, at begge ikke vare fremmede for hinanden.

Desuagtet havde denne Sammenkomst ikke fundet Sted uden Ængstlighed paa den ene Side, og en stor, skjøndt paa en beundringsværdig Maade dulgt Forbauselse paa den Anden. Conanchet, ifølge sin høie Stilling og stolte Charakteer, forraadte i sin Opførsel aldeles intet af den barnagtige Nysgjerrighed, der er almindelige Sjæle egen. Han begegnede sin gamle Bekjendte med sømmelig Værdighed; og selv for en Forskers Øie vilde det have været vanskeligt at opdage et flygtigt Sideblik, en eneste forskende Bevægelse med Øinene, eller noget andet Tegn, der kunde have afgivet et Beviis for at dette Sted, hvor de vare stødte sammen, paa nogen Maade forekom ham usædvanligt. Han hørde den Andens smaalige, afvigende Erklæring med alvorlig Høflighed, og lod en Pause gaae foran sit Svar.

„De blege Menneskers Manitu," — sagde han nu, — „maa være meget tilfreds med min Fader. Hans Ord tone ofte i den store Aands Ører! Træerne og Klipperne høre det tit."

„Ligesom enhver Dødelig, der er født i Synden," — svarede den Fremmede efter sin Tidsalders strænge Maade, — „behøver ogsaa jeg Bønnen; men hvorfor

troer Du, at min Stemme toner saa ofte her paa dette hemmelige Sted?"

Conanchet pegede med Fingeren paa den udhulede Klippe ved deres Fødder, og kastede et hastigt Blik paa den tiltraadte Sti, der gik imellem Kløften og Døren til Cellen.

„En Vengiher har er haard Fod, men Stenen er dog haardere. Raadyrets Hov maatte gaae mange Gange her forbi, for at danne en saadan Sti."

„Du har et skarpt Øie, Narragansett! men Du kunde dog tage Feil. Min Tunge er ikke den eneste, der taler til mit Folks Gud."

Sachemmen nikkede bifaldende med Hovedet, som om han ikke mere vilde forfølge denne Gjenstand. Men den Anden var imidlertid ikke saa let stillet tilfreds; han var sig et mislykket Forsøg bevidst paa at føre en Anden bag Lyset, og dette ansporede ham til at finde paa et Middel, der kunde bortfjerne Indianerens Mistanke og faae ham til at troe hvad han havde foregivet.

„At jeg i dette Øieblik var alene, kan have været Valg eller Tilfælde," — vedblev han, — „Du veed at det i Dag har været en blodig og ulykkelig Dag for de blege Mænd, og deres Hytter huse Døde og Døende. En egen Wigwam har jeg ikke; her fandt jeg Ro til at bede alene."

„Sjælen er meget kunstrig," — svarede Conanchet, — „den kan høre, naar Øret er døvet; den kan see hvor Øiet er lukket. Min Fader har taelt til den gode Aand paa samme Tid, som de Øvrige af hans Stamme."

Ved de sidste Ord pegede Høvdingen paa den fjerne Kirke, af hvilke den begeistrede Menighed, som vi have beskrevet, i dette Øieblik strømmede ud paa den græsrige, lidet betraadte Landsbygade.

Den Anden syntes at begribe hvad Indianeren vilde sige, og tillige at indsee, hvor taabligt og unyttigt det var, længere at ville skuffe en Yngling, der allerede kjendte saa meget til hans tidligere Levemaade.

„Indianer, Du taler Sandhed!" — sagde han sørgmodigt, — „Sjælen seer vidt og seer ofte, naar den er opfyldt med bitter Sorg. Da jeg først kunde høre dit Trin, havde min Aand Omgang med deres Aander, som Du seer gaae dernede; foruden Dig har endnu ingen besteget denne Plads, undtagen de Mennesker, der bringe mig hvad der kan tilfredsstille Legemets Fordringer. Ja, Du taler Sandhed; det indre Øie er skarpt, og langt hen over hine fjerne Bjærge, paa hvilke den nedgaaende Soels sidste Straaler i dette Øieblik forklare sig, bærer mit mig ofte i Aanden. Du har engang boet sammen med mig, unge Mand! og megen Glæde gjorde mig mine Bestræbelser for at aabne din unge Sjæl for de Sandheder, som mit Folk bekjender, og for at lære

Dig de Christnes Sprog; men Aar ere henrundne.... hør! Der kommer nogen op ad Stien. Frygter Du maaskee for en Vengiher?"

Den rolige Mine, med hvilken Conanchet havde hørt til, forandrede sig til at koldt Smiil. Allerede en Tid førend den Fremmede tilkjendegav ham at han hørde Fodtrin, havde han følt med Haanden efter Laasen paa sit Gevær, uden derved i mindste Maade at forandre sine Ansigtstræk, førend nu det ovenanførte Spørgsmaal blev henvendt til ham.

„Frygter min Fader for sin Ven?" — spurgde han paa sin Side og udstrakde Fingeren imod den Egn, hvorfra den Tredie kom; — „Er det en bevæbnet Kriger?"

„Nei! Han kommer med Midler til at styrke mig under en Byrde, der maa bæres, indtil det behager den, der veed hvad der er tjenligt for alle hans Skabninger, at tage den af mig. Maaskee er det Hendes Fader, som Du i Dag har givet tilbage til sine Forældre, maaskee ogsaa hendes Broder, thi denne Velgjærning bliver mig afværlende viist af forskjellige Lemmer af denne Familie."

Pludseligt syntes en Tanke at gjennemlyne Høvdingens Sjæl; dette beviisde hans levende bevægede Træk. Hans Beslutning var snart sattet. Han stod op, lod sit Vaaben ligge ved den Fremmedes Fødder

og bevægede sig rask langs hen ved Fjældranden, som om han vilde gaae den Kommende imøde. Men i næste Øieblik var han igjen tilbage med en lille Pakke, tæt sammenvikklet i Slangehuder, der vare rigeligt smykkede med Muslingskaller. Dette Bundt lagde han sagte ved Siden af den Gamle, — thi Tiden havde strøet sin Sne paa Eneboerens Hoved, — pegede med Eftertryk paa det, og sagde med en sagte, bevæget Stemme.

„Sendebudet vil ikke gaae tilbage med tomme Hænder. Min Fader er viis; han vil sige hvad der er godt."

Der var ingen Tid tilovers til nærmere Forklaring. Døren paa Hytten var neppe lukket efter Conanchet, førend den unge Marcus Heathcote viisde sig paa det Sted af Veien, hvor den bøiede sig om Hjørnet af den steile Klippevæg.

„Du veed hvad der er skeet, og vil tillade mig at vende om igjen uden mange Ord;" — sagde den unge Mand, i det han satte Spisen ned for den, for hvis Skyld han var kommet: — „Ha! hvad seer jeg her? — Har Du gjort dette Bytte i Fægtningen i Morges?"

„Det er et Bytte, som jeg gjerne skjænker Dig; tag det med Dig til din Faders Huus. Dertil er det blevet mig betroet. Men, fortæl mig nu ogsaa, hvorledes Døden har baaret sig ad med Vore, thi Du veed at vi neppe havde faaet vor Frihed, førend Nødvendigheden drev mig ud af eders Kreds."

Marcus viisde ingen Lyst til at opfylde det Ønske, den Gamle yttrede. Han stirrede stivt paa det Bundt, som Conanchet havde bragt, som om han aldrig før havde seet en lignende Gjenstand, og frygteligt kjæmpede Lidenskaber trak hen over hans Pande, der overhovedet aldrig fremviisde den Rolighed og Selvfornægtelse, der den Tid var Mode i hans Fædreneland.

„Det skal skee, Narraganſett!" — sagde han og skjar med Tænderne; — „Det skal skee!" — Med disse Ord dreiede han sig om, og ilede med hurtige Skridt hen ad Stien langs med Afgrunden; den Anden blev tilbage i sittrende Uvished om Ynglingen ikke vilde styrte ned fra den svimlende Høide, indtil han omsider tabde ham af Syne. Nu stod han op og opsøgde den, der var skjult i Nærheden.

„Kom kun frem!" — sagde han og aabnede Døren for Høvdingen, — „Ynglingen er borte og har taget Pakken med; Du er nu igjen alene med din forrige Staldbroder."

Paa denne Indbydelse kom Conanchet igjen frem, men hans Øie var mattere, hans Træk blødere, end da han traad ind i Hytten. Langsomt bevægede han sig hen til den Steen, hvorpaa han før sad, men holdt underveis pludseligt et Øieblik stille, og kastede et Blik fuldt af inderlig Vemod til det Sted, hvor han havde lagt Bundtet. Men strax undertrykte han dog, med

en Indianers sædvanlige Selvbeherskelse, sine Følelser, og da han nu sad og hans Øie hvilede paa hans Vert, var kun hans naturlige Alvorlighed synlig; intet Spor af at hans beundringsværdige Rolighed kostede ham Anstrængelse. Efter en lang dybsindig Taushed begyndte Eneboeren saaledes:

„Vi have altsaa Narraganſetternes Fyrste til Ven, og Forbundet med Philipp er opløst?"

„Yengiher!" — svarede den Anden, — „mig opfylder Sachemmernes Blod!"

„Hvorfor skulde ogsaa Indianerne og de Hvide bekrige hverandre! Jorden er stor, og dens Overflade har Rum for Mennesker af alle Farver og Nationer."

„Min Fader! Dig er kun lidet undt af dette Rum!" — sagde den Anden, med et saa sjælfuldt Blik paa sin Verts snævre Bolig, at man foruden den sarkastiske Hentydning ogsaa kunde læse hans Hjertes Høflighed deri.

„En letsærdig, forfængelig Fyrste sidder paa et eengang gudfrygtigt Folks Throne, og Mørke har paa ny omgivet et Land, der endnu for kort siden straalede i Lysets herligste Glands! De Retfærdige maae flygte fra deres Ungdoms Boliger og de Udvalgtes Templer ere givne til Priis for Afguderiets Vederstyggeligheder. O, Engeland! Engeland! naar vil din bittre Kalk være tømt! — naar vil denne Hjemsøgelse gaae forbi Dig! —

min Aand sukker over dit Fald, — ja, min inderste Sjæl sørger ved Synet af din Jammer!"

Conanchet havde for megen siin Følelse til at betragte den Talendes dunkle Die og brændende Pande, men Forbauselse og det Ønske, at forstaae hvad han havde sagt, gjorde ham til en opmærksom Tilhører. Saadanne Udraab havde hans Øre vel oftere fornummet, og endskjøndt de nu, da han var bleven Mand, gjorde et større Indtryk paa ham, end dentid paa hans barnlige Sjæl, saa var dog Meningen af disse Ord bestandigt bleven ham en Hemmelighed. Med nogen Hast berørde han sagte den Gamles Knæ og sagde:

„Min Faders Arm opløstede sig i Dag ved Yengihernes Side; dog give de ham ingen Plads ved deres Raadslagningsild?"

„Den syndige Mand, der hersker paa den De, hvorfra mit Folk er kommet, har en ligesaa vidtrækkende Arm, som en letsindig Aand. Er ogsaa min Stemme udelukket fra denne lille Dals Raadslagninger, Høvding! har der dog været en Tid, da den lod sig høre i Raadsforsamlinger, der haardt hjemsøgde hans Familie. Disse mine Øine vare Vidner til Udførelsen af den retfærdige Dom, der fældte den, der var Fader til det tvetungede Belials Redskab, der nu regjerer et rigt og herligt Land."

„Min Fader har taget en stor Høvdings Hjærneskal?"

„Min Hjærneskal var behjælpelig til at han mistede sit Hoved!" — svarede Eneboeren, og en Straale af bitter Triumph gjennemlynede hans ellers saa barske Ansigtstræk.

„Saa kom! Ørnen flyver over Skyerne, for at den frit kan bevæge sine Vinger; Pantheren gjør store Spring, naar Sletten er ret viid, og i det dybe Vand svømme de største Fiske. Min Fader kan ikke udstrække sig, da han er indeklemt imellem Klipperne; han er for stor til at lægge sig ned i en lille Wigwam. Skovene have Rum; han forandre sin Huds Farve og blive et Graahoved ved mit Folks Raadslagningsild. Krigerne ville høre paa hans Ord, thi han har udført en stor Gjærning."

„Det kan ikke.... kan ikke skee, Narraganset! Hvad der er avlet i Aanden maa blive, og „lettere var det, at en Mohr blev hvid, og Leoparden mistede sine Pletter," end at den, der engang har erfaret, hvor mægtig Herren er, fornægtede hans aandelige Gaver. Dog jeg optager dit venskabelige Tilbud med Kjærlighedens og Tilgivelsens Aand. Min Sjæl bliver evigt mit Folk hengiven; ikke desto mindre har den ogsaa Rum for Andres Venskab. Saa bryd da dette Forbund med den ondskabsfulde, urolige Philipp, og lad Stridsøxen for bestandigt være begravet paa Stien imellem din By og Vengihernes Boliger!"

„Hvor er min By? Nær ved Øerne, paa Bredden af den store Sø er der en sort Plads, men jeg seer ingen Boliger!"

„Vi ville opbygge din By igjen og befolke den. Lad Fred være imellem os!"

„Min Sjæl bliver evigt mit Folk hengiven!" — svarede Indianeren, i det han med et umiskjendeligt Eftertryk gjentog den Andens Ord.

En lang, nedslaaende Taushed. Da Samtalen mellem de To begyndte igjen, angik den Begivenheder, som de havde oplevet siden den Tid, da Blokhuset, der stod midt i Heathcotes forrige Bolig, tjende dem begge til Opholdssted. Enhver besad en alt for nøiagtig Kundskab om den Andens Charakter, til at gjøre flere Forsøg paa at bevirke en Forandring i hans Forsæt. Saaledes sade de sammen, indtil Mørket allerede for længe siden havde leiret sig omkring dem; endelig stode de op og traad begge ind i Hytten.

Syv og Tyvende Kapitel.

Vogn op! Du er min Ahne, Du har givet
Mig Faderen; og skabte desforuden
To Brødre og een Moder.

Cymbeline.

Det korte Aftenmørke var allerede forbi, da den graahærdede Marcus Heathcote endte Aftenbønnen. Den blandede Charakter, der betegnede de Begivenheder, der vare indtrufne paa denne Dag, havde frembragt en Følelse, hvis Hæftighed kun fandt Lettelse ved Udgydelsen af en heed, tillidsfuld Andagt. Ved nærværende Leilighed havde den Gamle endogsaa kaldt et overordentligt Middel til Hjælp, for at tilfredsstille Trangen til andægtig Tak og Priis, et Middel, som Folk af en ringere Grad af Religiøsitet, vilde fristes til at kalde supererogatorisk. Da nemlig Tjenestetyendet havde begivet sig bort, havde han, lænet til sin Søns Arm, forføiet sig til sit indre Værelse. Her, hvor kun de vare tilstede, der stode hans Hjerte nærmest, hævede Patriarchen igjen sin Stemme, for at prise det Væsen, der midt i saa store Lidelser, havde kastet et naadigt, forbarmende Blik paa Heathcotes Familie. Sin gjengivne Datterdatter nævnede han ved

Navn, og behandlede hele hendes Fangenskab blandt Hedningerne og hendes Tilbagekomst til Alterets Fod med den fromme Inderlighed, der i Udfaldet af Begivenhederne erkjender og ærer Forsynets vise Raadslutninger og med en fiin Følelse, som Alderen ingenlunde havde berøvet ham. Just ved Enden af denne lønlige og særegne Andagt er det at vi igjen føre Læseren ind i denne Familiekreds.

Reformationsaanden havde forledet dem, som den meest virkede paa, til mange Skikke, der, for ikke at betjene os af et haardere Udtryk, vare ligesaa ubehagelige for Indbildningskraften, som de Former, de belagde med Navnet Afguderi, vare anstødelige for deres ubøielige Theorier. De første Protestantere havde allerede forviist saa meget af Gudstjenesten, at der kun var lidet tilbage for Puritaneren at nedrive, naar han ikke vilde staae Fare for at berøve Altret sin sidste Prydelse. En forunderlig Spidsfindighed havde forkastet Knæfaldet under Bønnen, som en pharisæisk Skik; man meende, at det, hvorpaa det især kom an ved Andagten, lettelig kunde blive tilsidesat for en Ceremoni, der var saa let at udføre. Medens man med Proselytiver holdt over et hovedhængende Væsen og en foreskreven Stivhed af en ganske ny Opfindelse, fordømte man gamle, endogsaa langt mere naturlige Skikke; hvortil Grunden, efter

vor Mening, iſær laa i den Drivt til nye Forandringer, der pleier at følge med alle Forvandlinger ſaavel til det Slettere, ſom til det Bedre. Men endſkjøndt Puritanerne, naar Menneſkeøine ſaae dem, vægrede ſig ved at bøie deres ſtive Knæer, endogſaa naar de bade om Gaver, der paſſede til deres exalterede Troesbekjendelſe, betragtede de det dog alligevel ſom noget Tilladeligt, naar ingen ſaae det, at antage en Stilling, ſom de erklærede for en grov Misbrug, fordi den under Skin af en dyb religiøs Følelſe, kun gjorde Sjælen ſikker ved den Indbildning, at den var ſtegen til høiere ſædelig Fuldkommenhed.

Ved den omtalte Leilighed havde de, der ſaaledes forrettede deres Bøn i Løndom, antaget en Stilling, der vidnede om den inderligſte, ydmygſte Andagt. Da Ruth Heathcote igjen ſtod op, laa hendes Barns Haand endnu faſt i hendes; thi hvad Oldingen i ſin glade Begeiſtring havde taelt, var aldeles ſkikket til at faae hende til at troe, at den Tilſtand, hvorfra hendes Yndling var bleven befriet, var mørkere end Graven ſelv. Hun havde tvunget det halv beængſtede Væſen ved Siden af ſig, til i det mindſte med udvortes Gebærder at tage Deel i Bønnen. Men nu, da den var forbi, ſøgde hun at læſe i Datterens Anſigt det Indtryk, den havde gjort paa hendes Sjæl; hvorved hendes Blik ganſke var op-

fyldt af en Christindes Bekymring, der endnu fik en ei=endommelig Tilvæxt ved den ømmeste moderlige Kjær=lighed.

Narra=mattah — saaledes ville vi vedblive at kalde hende — lignede i Miner, Udtryk og Stilling et Men=neske, som en levende Drøms Gjøglebilleder give en frem=med Tilværelse. For hendes Øre vare de Toner vel ikke fremmede, som hun saa ofte havde hørt i sin Barn=dom; ogsaa tilbagekaldte hendes Hukommelse forvirrede Erindringer om de fleste af de Skikke, som hun nu saa pludseligt fik at see; men de Førstes aandelige Indhold traf paa en Sjæl, hvis Kræfter vare blevne udviklede under et meget forskjelligt theologisk System, og de Sidste kom for sildigt til at de skulde have formaaet, at forandre en Tænkemaade, der grundede sig paa Kjær=lighed og var bleven styrket af alle hine vilde, forføre=riske Sæder, som Mennesker, der længe have været ud=satte for deres Indflydelse, ikke gjerne modstaae. Hun stod derfor i hendes Slægtningers alvorlige, sluttede Kreds, lig en Fremmed, lig en sky, kun halvtæmmet Luftbeboer, som den menneskelige Kunst vil opdrage til et Huusdyr, derved at den bringer den i Selskab med Gaardens mere rolige, huusvante Beboere.

Vare end Ruth Heathcotes Følelser dybe og stærke, og levede hun end ganske for de Pligter, hendes Stil=

ling i Verden paalagde hende, havde hun dog for længe siden lært, at dæmpe ethvert hæftigt Udbrud af de Første. Efterat hun derfor var kommen til sig selv igjen efter den første glade Overraskelse, efterat hendes Hjerte havde udgydet sig i Tak til Gud, bemærkede man hos hende kun hiin utrættelige, men dog ordnede Opmærksomhed, som det Forefaldne naturligviis maatte fremkalde. Hverken Tvivl eller Ahnelser, ja ikke engang Bekymring kunde opstaae hos hende, saaledes udbredte Tilfredsheden sig over alle hendes Træk; ja selv en Straale af Glæde spillede igjen paa hendes Pande, som en stille, ødelæggende Kmmer saa længe havde overtrukket med Skyer.

„Og Du erindrer Dig igjen din Barndom, min Ruth?" — spurgde Moderen, da den ærefrygtsfulde Pause var forbi, der i denne Familie altid pleiede at følge paa Bønnen; — „nei, vi ere ikke blevne ganske fremmede for dine Tanker; Naturen har beholdt sin Plads i dit Hjerte! Fortæl os, mit Barn! om din Omvanken i Skovene, og om de Lidelser, som et saa ungt qvindeligt Væsen, som Du, har maattet udstaae i Omgang med et vildt Folk. Nu vi vide, at Ulykken har naaet sin Ende, er det en Glæde at høre, hvad Du har seet, hvad Du har erfaret."

Hun taelde til et Øre, der var døvt for saadan noget. Det var tydeligt at Narra-mattah forstod de enkelte Ord, men Meningen af det Hele indhyllede s i en

Dunkelhed, som hun hverken kunde, eller yttrede nogen Lyst til at gjennemtrænge. Hendes Blik, hvori Glæde og Forundring taelde lige kraftigt, hvilede ufravendt paa Moderens milde Øine, der straalde af Kjærlighed. Pludseligt greb hun med Haanden i Folderne af sit Klædebon og trak efter nogen Søgen et Bælte frem, der efter hendes Folks Mode var smykket med de meest brogede Farver, med dette nærmede hun sig den halv smerteligt, halvt fro bevægede Moder, og med en Haand, der bævede af Undseelse og Glæde, slyngede hun det om Moderens Midie, hvorved hun ikke glemde at sørge for, at Rigdommen af dets Prydelser ret kunde falde i Øinene. Denne Handling voldte det naturlige Væsen Glæde, og hun saae sig begjærligt om, for at læse Bifaldet i de Omkringstaaendes Øine, men mødte intet, uden nedslaaede, sorgfulde Blikke. Forskrækket over et Udtryk, som hun ikke kunde forklare sig, svævede hendes Øie omkring, som om hun søgde Beskyttelse mod en Følelse, der var bleven hende fremmed. Da hun savnede det, der pleiede at omgive hende i hendes kjære Hjem, blev hendes Blik hæftet paa den vanvittige Whittal, der uformærket havde sneget sig ind i Værelset. Ivrigt pegede hun paa sit Arbeide, og med en veltalende, ukunstlet Gebærde, beraabde hun sig paa Whittals Smag, der jo maatte vide om hun havde gjort sine Sager godt eller ikke.

„Fortræffeligt!" — svarede denne, og traad nærmere til den Gjenstand, han beundrede; — „det er et fortræffeligt Bælte, og ingen, uden en Sachems Hustrue, kan forfærdige en saadan Foræring."

Pigen foldede beskedent Armene over Brystet, og syntes nu igjen at være tilfreds med Verden og sig selv.

„Her er dens Haand umiskjendelig, der er virksom ved alt det Onde!" — sagde Puritaneren; — „at fordærve Hjertet ved Forsængelighed, og at føre Tilbøiehederne paa urigtige Veie, ved verdslige Tillokkelser, er hans kjæreste Argelist. Den faldne Natur kommer han kun alt for beredvilligt imøde. Vi maae anvende ivrige Bønner og megen Aarvaagenhed med Barnet, ellers vilde det være bedre, om hendes Been hvilede hos de hulde Smaa, der allerede ere i Besiddelse af Forjættelsens Arv."

Agtelse paalagde Ruth Taushed, men uagtet al hendes Smerte over hendes Barns forvildede Gemyt, fornægtede Styrken af de moderlige Følelser sig ikke. At Strænghed ikke var Middelet til at bevirke den Forbedring, man ønskede, sagde den qvindelige Takt hende, bekræftede det ømme Moderhjerte. Hun satte sig ned, trak sit Barn til sig, og da hun med et stumt Blik havde bedet de Tilstedeværende om at forholde sig roligt, greb hun, for at trænge ind i sin Datters Inderste, det Middel, som Naturens uudforskelige Virken foreskrev.

„Kom nærmere, Narra-mattah!" — sagde hun, i det hun betjende sig af det Navn, som Datteren alene vilde erkjende. — „Du er endnu i din Ungdom, mit Barn! dog har det behaget den, hvis Villie er vor Lov, at lade Dig erfare mange Forandringer i dette ustadige Liv. Siig mig, om Du erindrer Dig din Barndoms Tid, og om dine Tanker i de mange Aar, da Du var fjernet fra vore Blikke, nogensinde vendte sig til din Faders Huus?"

Ruth trak, medens hun sagde dette, sin Datter sagte til sig, og denne sank hen i den samme Stilling, af hvilken hun nylig havde reist sig, knælende for Moderen, ligesom hun saa ofte pleiede som Barn. Denne Stilling var alt for fuld af søde Erindringer, til at den ikke skulde volde hende den Glæde, og man lod det halv forskrækkede Væsen beholde den under den følgende Samtale. Men uagtet denne udvortes Følgagtighed viisde Narra-mattah, ved at stirre hen for sig, eller, rettere sagt, ved sit forbausede Blik, der ellers med saa megen Veltalenhed formaaede at udtrykke Følelser og Ideer, som hun selv var Herre over, at hun kun begreb lidet mere, end den Ømhed, der udtaelde sig i Moderens Tone og Miner. Ruth indsaae Grunden til at hun saaledes stirrede hen for sig. Undertrykkende den Smerte, som dette foraarsagede hende, prøvede hun paa at indrette

sine Ord saaledes, at de passede for en saa oprigtig Skabnings Forstand.

„Selv dit Folks graae Hoveder vare engang unge;" — begyndte hun igjen; — „og de erindre sig deres Fædres Hytter. Tænker min Datter undertiden paa den Tid, da hun legede med de blege Ansigters Børn?"

Det lyttende Væsen ved Ruths Skjød geraadede i Spænding. Kundskab om hendes Barndoms Sprog havde slaaet for dybe Rødder, førend hun kom i Fangenskab og var ogsaa siden holdt i for megen Øvelse ved tilfældig Omgang med Hvide, men især med Whittal Ring, til at hun ikke skulde være i Stand til fuldkommen at begribe hvad der nu blev taelt. Hemmeligt og frygtsomt søgde hun ved at see over Skulderen, Marthas Ansigt, stirrede næsten et Minut med dyb Eftertanke paa hendes Træk, og udbrød derpaa med en indiansk Piges anstikkende Munterhed i en lydelig Latter.

„Nei, Du har ikke forglemt os; dette Blik paa din Barndoms Legesøster overbeviser mig derom, og snart ville vi igjen besidde vor Ruths Kjærlighed ligesaa fuldkommen, som nu hendes Legeme. Jeg vil ikke sige Dig noget om hiin skrækkelige Nat, da de Vildes Grusomhed rev Dig bort fra os, ikke noget om den bittre Smerte, hvormed Tabet af Dig opfyldte vore Hjerter; men En gives der, der endnu maa være Dig bekjendt: Den, der

sidder over Skyerne, der holder Jorden i sin Haand, der seer i Naade ned paa Alle, der vandre paa den Sti, hans Finger peger paa; har han endnu Rum i dine Tanker? Erindrer Du endnu hans hellige Navn? Tænker Du endnu paa hans Almagt?"

Den Lyttende bøiede sit Hoved til Siden, ligesom om hun ret vilde fatte Meningen af det hun hørde; i det samme overtrak en ærbødig Alvorlighed hendes Ansigt, paa hvilket nyligt enhver Muskel smilde. Efter en Pause hviskede hun tydeligt det Ord:

— „Manitu!" —

„Manitu eller Jehovah, Gud eller Kongernes Konge og Herrernes Herre! Lidet kommer det kun an paa, hvilket Navn der bliver brugt, for at betegne hans Magt. Du kjender ham altsaa, og har aldrig ophørt at anraabe hans Navn?"

„Narra-mattah er en Qvinde. Hun frygter for at tale høit til Manitu. Han kjender Høvdingernes Stemmer, og aabner sit Øre, naar de bede ham om Bistand?"

Puritaneren stønnede; men Ruth lykkedes det at undertrykke sin Smerte, for at hun ikke igjen skulde føre sin Datters atter oplevende Fortrolighed vild.

„Dette maae være en Indianers Manitu;" — sagde hun, — „men de Christnes Gud er det ikke. Du nedstammer fra en Slægt, der beder paa en anden Maade;

det sømmer sig, at Du anraaber dine Fædres Gud. Selv Narraganſetter erkjender dette for Sandhed! Din Hud er hviid, og dit Øre maae ikke lukke sig for saadanne Menneskers Lære, som ere af samme Blod som Du."

Ved denne Hentydning paa hendes Farve lod den Halvvilde sit Hoved synke ned paa Brystet, som om hun gjerne vilde skjule denne udmygende Sandhed for ethvert Øie. Men førend hun kunde svare, traad Whittal Ring hen til hende, viisde paa hendes Kinders brændende Farve, i hvilken Skamfuldhed havde ligesaa megen Deel, som den amerikanske Soels hede Straaler, og sagde:

„Sachemmens Hustrue har allerede forandret sig betydeligt. Hun vil snart ligne Nipset, ligesaa rød — Se!" — vedblev han, i det han med Fingeren viisde paa en Deel af sin Arm, hvor Soel og Vind endnu ikke ganske havde udslettet den oprindelige Farve; — „den onde Aand har ogsaa blandet Vand i Nipsets Blod, men det skal ud igjen. Saasnart han er bleven saa mørk, at den onde Aand ikke kan kjende ham meer, drager han i Krig; og da kan de blege Ansigter berede sig paa at opgrave deres Fædres Been og igjen drage mod Solens Opgang; thi Nipset vil ikke see sin Hytte foret med Haar af Raadyrets Farve."

„Og Du, min Datter! kan Du høre uden Gysen paa denne Trusel mod Mennesker af din Stamme, dit Blod, din Gud?"

Narra=mattahs Die forraadte en indvortes Vakklen, dog vedblev hun at see paa Whittal med Bifald. Den naturlige Nar, der var opfyldt af sine indbildte Seire, opløftede jublende Haanden, og tilkjendegav med utvetydige Gebærder Maaden, hvorpaa han vilde fratage sine Slagtoffere den gyselige Trophæ. Ved denne ligesaa udtryksfulde, som modbydelige Fremstilling, bevogtede Ruth, i næsten aandeløs Angst, sit Barns Ansigt. Det vilde have været hende en Trøst, om blot det fjerneste Glimt af Misbilligelse, blot den letteste, uvilkaarlige Trækken af en Muskel, kort, det ringeste Tegn havde tilkjendegivet hende, at et ydmygt, og i andre Henseender saa blidt Væsen, ikke kunde have seet paa denne troe Efterligning af en barbarisk Skik, uden at oprøres i sit Indre. En Keiserinde i Rom kunde med Ligegyldighed betragte den overvundne Gladiators Dødskamp; en af den nyere Tids Fyrstinder kan ubevæget læse den blodige Fortegnelse paa de Offre, som hendes Gemahls Triumph har kostet; en Bruud hører med Rolighed den Mands morderiske Bedrivter, som hendes Indbildningskraft afmaler hende som en Helt: men alle disses Ligegyldighed, Rolighed og Kulde forenede Sachemmens Hustrue, medens hun betragtede den mimiske Fremstilling af Bedrivter, der havde erhvervet hendes Mand et Ry, der overgik alle Andres. Kun alt for tydeligt viisde det sig, at

denne Scene, hvor raa og grusom den end var, ikke førde andre Billeder frem for hendes Sjæl, end saadanne, som alene kunde vække behagelige Erindringer hos en Krigers udvalgte Ledsagerinde igjennem Livet. Ja, det afverlende Spil i hendes Ansigtstræk, og Udtrykket i hendes Blikke forkyndte tydeligt, at hun følde med, og altsaa ikke forgjæves var bleven underviist i at glæde sig over de Kjæmpendes Seier. Endnu mere! da Whittal, opflammet og ophidset ved sin egen Anstrængelse, overgik sig selv i rasende Gebærder, belønnede hun ham med en utvetydig Bifaldslatter. De ulykkelige Toner, der forkyndte dette Udbrud af Glæde, vare i og for sig selv bløde, og saaledes som det sømmede sig for den skjønneste Qvindelighed; men Anledningen til dem gjorde, at de klang for det saarede Moderøre som en Liigklokke, der ringede hendes Barns sædelige Skjønhed til Graven. Dybsindigt holdt hun, i det hun endnu bestandigt beherskede sine Følelser, Haanden for den blege Pande, blev længe saaledes og syntes at ville tænke sig ind i en Sjæls Forstyrrelse, der engang lovede at blive saa reen.

De naturlige Baand, ved hvilke Kolonisterne hang sammen med den østlige Halvkugle, vare paa ingen Maade opløste. Deres Legender, deres Stolthed, og, i mange Tilfælde, deres Familiemonumenter bidroge til, at de ikke ophørde at elske deres Forfædres Land, at de — ikke

lode deres Tro paa det fare. Nogle af deres Efterkommere kunde, selv lige indtil vore Dage, ikke skille det Ideal, de dannede sig om det Fortræffeligste i menneskelig Dyd og menneskelig Lykke, fra Billedet af det Land, hvorfra de nedstammede. Man veed jo, at en lang Fraskand viser ikke blot det legemlige, men ogsaa det aandelige Die Gjenstandene i blødere Omrids. Bjærgets blaae Bølgelinier, der halvt henflyde i den glødende Horizont, gjøre Diet godt; men eftersom den skuffende Reisende kommer nærmere, finder han kun alt for ofte, nøgne, hæslige Skikkelser, hvor han meende at finde Skjønhed. Ligesaa smigrende, og ligesaa skuffende ere ofte de Billeder, som Indbildningskraften udkaster af mindre sandselige Ting. Derfor maa det ikke undre os, at Beboerne af Ny-Engelands paa Skjønheder ikke rige Provindser, i alle deres poetiske Livsbilleder, indvævede Erindringer om det Land, som de endnu bestandigt kaldte deres Fædreneland. De havde endnu Engelændernes Sprog, Bøger og for største Delen ogsaa deres Sæder. Dog begyndte en forskjellig Stilling, forskjellig Interesse og eiendommelige Meninger allerede den Tid at aabne det Kløft, som Tiden siden har udvidet, og som, efter al Sandsynlighed snart ikke vil lade andet tilbage af det, disse Folk besad i Fælledsskab, end et og samme Sprog og en og samme Herkomst; gid christelig Kjærlighed forlene disse to sidste Baand Styrke og Varighed.

Strængheden af de Religioses Sæder i samtlige britiske Kolonier stod i den stærkeste Modsætning til alt, hvad der gjør Livet behageligere. Af Kunsten blev kun saa meget taalt, som de nyttigste og umiddelbareste Fornødenheder krævede. Musikken var hos dem alene indskrænket til Gudstjenesten, og endnu længe efter den Tid, da de første Kolonier nedsatte sig i Landet, havde man intet Exempel paa, at Sang havde bortfjernet Gemytterne fra det, der nu engang gjaldt for det udelukkende store Maal for vor Tilværelse. Intet Vers blev sjunget, der ikke forbandt en hellig Gjenstand med det Behagelige af Melodien, og de Toner, der pleie at høres ved Drikkelag, vare bandlyste udenfor deres Grænser. Desuagtet kom Ord, der passede til deres særegne Stilling, lidt efter lidt i Brug; Poesien var vistnok hos et Folk af saa strængascetisk Disciplin hverken hyppig eller udmærket, dog lod dens Almagt sig heller ikke her undertrykke ret længe; der kom selsomme Sange for Dagen, hvis Maal, Guddommens Forherligelse, maaskee ikke blev opnaaet, men dog altid var roesværdigt. Det kan kun betragtes som en naturlig Udbredelse af denne fromme Skik, at man benyttede nogle af disse fromme Sange til Vuggeviser.

Medens Ruth Heathcote dybsindigt trykte Haanden paa Panden, gjennemtrængdes hun af den sørgelige

Overbeviisning, at hendes Indflydelse paa hendes Barns Sjæl paa en beklagelsesværdig Maade var bleven svækket, om ikke ganske tilintetgjort; men moderlig Kjærlighed afstaaer ikke saa let fra sine Bestræbelser. En Tanke opblussede i hendes Sjæl, og strax forsøgde hun Virksomheden af det Mirakel, som den foreskrev. Naturen havde givet hende en behagelig Stemme, og et Øre, der lærde hende, at lægge noget i hendes Toner, der ikke forgjæves taelde til Hjertet. Hun besad Musikkens Aand, Melodie, usvækket af det Kunstleri, der ofte anmasser sig Navn af Videnskab.

Da Ruth havde trukket sit Barn nærmere til sig, begyndte hun en af de Sange, der den Tid vare brugelige blandt Mødrene i Kolonierne. Hendes Stemme hævede sig i Begyndelsen neppe over Aftenluftens Hvisken, men lidt efter lidt, eftersom hun blev ved, udfoldede hun hele den Rigdom og det Omfang, som en saa ukunstlet Melodi fordrede.

Strax ved de første sagte Toner af denne Ammevise blev Narra-mattah ubevægelig; det var som om man saae et Marmorbilledes afrundede, tvangløse Skikkelse sidde der. Kun Øiet levede; Glæden fremstraalde mere og mere i det, ved enhver Tone, og førend endnu det andet Vers var endt, steeg den til Henrykkelse, og udbredte Veltalenhed over enhver Muskel i hendes aabne

Ansigt, over hendes hele Stilling. Ruth vovede ikke dette Forsøg, uden med Zittren at tænke paa Følgerne; denne indvortes Bevægelse gav hendes Sang noget uudsigeligt. Sjælfuldt, og da hun ved det tredie Vers vendte sig til sit Barn, mødte hun dets blaae Øine, der svømmede i Længselens Taarer. Opmuntret ved dette umiskjendelige Tegn paa at det vilde lykkes hende, vandt Naturen ny Styrke til sine Anstrængelser, og Moderen sang det sidste Vers for et Øre, der lænede sig tæt op til hendes Hjerte, ligesom Narre-mattah ofte gjorde som Barn, naar hun lyttede til disse søde, sørgmodige Melodier.

Content var med Taushed, men med en inderlig Rørelse, Vidne til dette Bevis paa en igjenoplevende Forstaaelse mellem sin Kone og sit Barn. Han forstod bedst det Blik, der straalde i Moderens Øie, medens hun med den ængstligste Forsigtighed, — ligesom af Frygt for at et saa bange Væsen, ved en pludselig eller usædvanlig Bevægelse i Værelset, skulde blive opskrækket af sin Sikkerhed, — slyngede sine Arme om den Kjære, der hvilede ved hendes Hjerte; selv Whittal Ring var dysset i Ro. Lange og kummerfulde Aar vare henrundne siden Ruth nød saa rene, saa uformørkede, saa salige Øieblikke. Et tungt Trin i Forværelset afbrød denne Taushed; med usædvanlig Hæftighed rev en

Haand Døren op, hvorpaa den unge Marcus viisde sig, med et Ansigt endnu brændende rødt af den stærke Gang, med den samme Harme i sine Miner, som paa Kampdagen, og med noget hæftigt i sin Gang, der hentydede paa en vild, uvelkommen Sindsbevægelse, der bragde ham i Oprør.

Han bar Conanchets Bundt paa Armen, lagde det paa Bordet, pegede paa det paa en Maade, at man ikke kunde nægte ham sin Opmærksomhed, dreiede sig om, og forlod Værelset ligesaa barsk, som han var traadt ind.

Neppe saae Narra-mattah de med Muslingskaller besatte Snorer paa Bundtet, førend et lydeligt Glædesskrig brød frem af hendes Bryst. Overrasket holdt Ruth hende mindre tæt omslynget, og endnu førend hendes Forbauselse kunde vige for mere sammenhængende Tanker, havde den vilde Skabning vikklet sig ud af hendes Arme, var ilet hen til Bordet, og begyndte, da hun var vendt tilbage igjen og havde indtaget sin forrige Stilling, at opløse Bundtet, hvorpaa hun holdt et taalmodigt indianst Pattebarn frem for Moderens forvirrede Blikke. Det overstiger den lidet ærgjerrige Pens Kræfter, som vi føre, at give Læseren et beskueligt Begreb om de med hinanden stridende Følelser, der kjæmpede om Herredømmet paa Ruths Ansigt. Den medfødte,

aldrig uddøende Følelse af moderlig Glæde havde hiin hele Stolthed imod sig, der maa fremspire endog i en saa blid Qvindes Barm, naar den er bleven næret af Fordomme. Man behøvede ikke først at fortælle hende hvorfra den Lille stammede, der ligesom bedende saae op til hende; den havde allerede alle de Træk, der saameget udmærkede dens Stamme. Selv det Matte og Ubestemte hos en saa spæd Alder hindrede ikke i at gjenkjende Conanchets dunkeltlynende Øie. Ligeledes fremviisde Barnet Faderens tilbagetrædende Pande og sammenpræsede Læber. Men alle disse Kjendetegn paa dets Herkomst formildede et Anstrøg af hiin Skjønhed, der saa meget udmærkede Ruths Datter som Barn.

„Se!" — sagde Narra-mattah, i det hun holdt Barnet endnu nærmere til Ruths forvirrede Blikke; — „det er en af de røde Folks Sachemmer! Den lille Ørn har for tidligt forladt sin Rede!"

Det overgik Ruths Kræfter, ikke at følge det elskede Væsens Opfordring. Hun bøiede Hovedet saa dybt, at hun ganske skjulde sit ophidsede Ansigt, og trykde et Kys paa den indianske Drengs Pande. Men at skuffe den skinsyge unge Moders Øie var umueligt. Narra-mattah opdagede Forskjellen mellem dette kolde Kys og den varme Omfavnelse, der var bleven hende selv til Deel; hendes Hjerte gysde da hendes Forventning saa-

ledes blev skuffet. Med rolig Værdighed lagde hun Folderne af Dækket sammen igjen, stod op, og trak sig sørgmodig tilbage i den fjerneste Krog af Værelset. Der satte hun sig ned, og med et næsten bebreidende Sideblik begyndte hun sagte at synge en indianst Sang for sit Barn.

„Forsynets Viisdom er synlig i denne, som i alle andre Tilskikkelser;" — hviskede Content til sin halv bevidstløse Ægtefælle, i det han bøiede sig hen over hendes Skuldre, — „hvis hun var bleven os givet tilbage saaledes som vi havde mistet hende, turde en saadan Gunst let have været for stor for vor Fortjeneste. Vor Datter er bedrøvet, fordi du har seet paa hendes Klenodie med Kulde."

Disse Ord vare tilstrækkelige. Ruths Kjærlighed var bleven krænket, ikke kjølnet. Nu kom hun igjen til sin fulde Besindelse, og det var nok til paa een Gang at adsprede de mørke Skyer, der uvilkaarligt havde samlet sig paa hendes Pande. Den unge Moders Fortrydelse, eller, som man med mere Sandhed kan sige, Kummer var snart igjen forjaget. Hun saae, at man smilde til hendes Barn, og dette bevægede det stivnede Blod igjen til at flyde hurtigere til Hjertet. Hvad Ruth angaaer, da lod den uskyldige Fornøielse, med hvilken hendes Datter nu i en Hast gjorde sig Umage

for at vise alle Drengens legemlige Fuldkommenheder i det bedste Lys, hende snart forglemme, at hun overhovedet havde Aarsag til at være misfornøiet. Content blev alt for tidligt kaldet bort fra denne hjerteopløftende Scene; han erholdt det Budskab, at der var nogen, der ventede paa hom udenfor, for at tale med ham om et Anliggende, der var af den høieste Vigtighed for Kolonierne.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Fjortende Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1832.

Conanchet

eller

Grændsebeboerne.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Syvende Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

Otte og Tyvende Kapitel.

Det skriger efter Blod; Menneskerne sige,
At Blod forlanger Blod.

Macbeth.

Dette Besøg bestod af Doctor Ergot, Præsten Meek Wolfe, Fænrik Dudley og Ruben Ring. Content fandt dem siddende i Forværelset saa alvorlige og bestemte, at de vilde have gjort en indianſk Raadsforsamlings mørke Alvorlighed Ære. De modtoge ham med den stive, afmaalte Hilsen, der endnu er saa brugelig i Omgang blandt Beboerne af de østlige Egne af denne Fristat, og som har paadraget dem hos Folk, der ikke kjender dem nøie, det Rygte, at de mangle Hjertelighed og en levende Følelse. Men hiin Tidsalder var fortrinligviis de høitskruede Lærdommes, Selvbeherskelsens og den strænge geistlige Tugts Tidsalder, saa at de Fleste søgde en For-

tjeneste i at fremvise en Beherskelse af den dyriske Impuls ved Hjælp af Aandens Magt. Hvad der i Begyndelsen var en Skik, der havde sin Oprindelse i overspændte Ideer om aandig Fuldkommenhed, er siden bleven til en Vane, der skjøndt noget formildet ved det nærværende Aarhundredes forskjellige Aand, dog endnu er forhaanden i en Grad, der ofte giver Anledning til falske Domme.

Saasnart Herren i Huset traad ind, paafulgde en Stilhed, der omtrent lignede den, der, som bekjendt, pleier at gaae foran for de oprindelige Indbyggeres Forhandlinger. Endelig-yttrede Fænrik Dudley, hos hvem det jordiske Stof — sandsynligviis formedelst den større Masse af hans Legeme — stod i et noget usædvanligt Forhold til hans mindre materielle Dele, dog nogen Utaalmodighed, der tilkjendegav at han ønskede at den Geistlige dog engang vilde skride til Sagen.

Efter denne Yttring, — maaskee ogsaa fordi han selv troede, at Pausen havde varet længe nok, for at tilfredsstille den menneskelige Værdighed, — aabnede Meek Munden.

„Capitain Content Heathcote!" — begyndte han med den mystiske Vidtløftighed, som en lang Vane havde gjort til en næsten uadskilleligt Kjendetegn ved alle hans Taler; — „Capitain Heathcote! denne Dag har været en Dag fuld af svær Hjemsøgelse og naadige time-

lige Gaver. Hedningen er bleven føleligt tugtet ved de Troendes Haand, og de Vildes Grusomhed har været et Redskab til at straffe de Troende for deres Ufuldkommenhed i Troen. Asasel er bleven løsladt mod vor By; Ondskabens Legioner have strøifet frit omkring i vore Marker; alligevel har Herren tænkt paa sit Folk og ført det igjennem en Blodprøve, der var ligesaa farlig, som det udvalgte Folks Gjennemgang gjennem det røde Hav. Grund til Sorg og Grund til Glæde, fordi der blev fundet Naade nok til at frelse vort Hjertes Zoar fra Undergang. Dog, jeg taler med En, der er bleven stor i aandelig Tugt og velerfaren i Verdens afværlende Begivenheder; der behøves ingen Tale meer, for at oplyse hans Forstand. Lader os derfor henvende vore Blikke paa umiddelbar timelige Forretninger. Ere alle Medlemmerne af din Huusholdning komne uskadte derfra paa Stridens Dag?"

„Vi prise Herren, fordi dette har været hans Villie;" — svarede Content; — „naar man undtager, at Sorg over Venner har bedrøvet vore Hjerter, har dette pludselige Slag kun let truffet mig og mine."

„Du har allerede for længe siden havt din Dag; Faderen holder inde med Tugtelsen, saa længe man ikke glemmer den tidligere Straf. Dog Sergeant Ring her har Ting at meddele Dig, der endnu fremdeles ville gjøre Fordring paa dit Mod og din Viisdom."

Content vendte nu sit rolige Blik til Miltisofficieren, for at høre hvad han havde at sige. Ruben Ring, en Mand af mange væsentlige og agtværdige Egenskaber, vilde uden Tvivl have beklædt sin Svogers militaire Charge, hvis han havde besiddet dennes Talegaver. Men da hans Styrke mere laa i at handle, end i at tale, strømmede Folkegunsten ikke saaledes til ham, som det ellers vilde have været Tilfældet. Imidlertid var den nærværende Foranledning af den Beskaffenhed, at den opfordrede ham til at gjøre Vold paa sin Utilbøielighed til at tale, og han lod derfor sin militairiske Foresattes spørgende Blik ikke længe vente paa Svar.

„Det er allerede Capitainen bekjendt, at vi ved den sydlige Ende af Staden have bibragt de Vilde dygtige Hug;" — begyndte den haandfaste Nybygger, — „og det er overflødigt at fortælle dette udførligere. Der er fundet sex og tyve af de Røde paa Engen, og ligesaa mange have de Andre slæbt med sig. Hvad Mandskabet angaaer, da erholdt vi nogle Saar, dog kom enhver hjem paa sine egne Been."

„Det er saa temmelig hvad der allerede er berettet mig!"

„Derpaa blev der affendt en Afdeling for at gjennemstrøife Skoven i alle Retninger;" — vedblev Ruben uden at bekymre sig synderligt om denne Afbrydelse; — „Speiderne begyndte parviis paa denne Forretning, men

endte med, at enhver af dem alene undersøgde Skoven; jeg var en af dem. De to Karle, som Talen er om. —"

„Om hvad for Karle taler Du?" — spurgde Content.

„De to Karle, som Talen er om," — svarede den Anden, i det han vedblev sin Maade at fortælle paa, uden at indsee, at det er nødvendigt at sammenknytte to afrevne Traade i en Fortælling; — „de to Karle, som jeg allerede har taelt med Præsten og Fænrikken om —"

„Bliv ved!" — sagde Content, der allerede kjendte sin Mand.

„Efterat den Ene af disse Karle havde endt, indsaae jeg ikke hvorfor man skulde gjøre Dagen blodigere, end den allerede havde været, især da Herren havde begyndt den med en naadig Haand, og saa rigeligt ladet sine Gaver nedstrømme over min Bolig. Da jeg altsaa troede, at handle som jeg burde; blev den Anden ført bunden med os tilbage."

„Du har altsaa gjort en Fange?"

Ruben mumlede med neppe aaben Mund et kort bekræftende Svar; at lægge mere til var ikke hans Sag. Derpaa paatog Dudley sig at give den Spørgende flere Oplysninger, hvilket han ogsaa bedre kunde gjøre, da den Deel af Begivenhederne, hvortil han ikke selv havde været Vidne, allerede var bleven fortalt af Ruben.

„Som min Svoger har sagt," — vedblev Dudley

Fortællingen, — „en af Hedningerne faldt, og den Anden staaer nu udenfor, og venter Afgjørelsen af sin Skjæbne."

„Der er dog vel ingen, der ønsker at gjøre ham noget Ondt," — sagde Content, i det han ængstligt betragtede den Ene efter den Anden, — „Striden har, skulde jeg troe, anrettet Ulykke nok. Sergeanten har Ret til at forlange en Belønning for den Dræbte, men den Fangne ville vi lade vederfares Naade."

„Naade er en Egenskab af himmelsk Herkomst," — svarede Meek Wolfe, — „og bør derfor ikke misbruges til at tilintetgjøre hvad den himmelske Viisdom har besluttet. Asasel maa ikke triumphere, om saa hele Narragansetternes Stamme skal med en Kost bortfeies af Jorden. Sandelig, vi ere en syndig, feilende Slægt, Capitain Heathcote! men desto større er Nødvendigheden af at underkaste os uden Knurren den indre Paaminder, som Naaden indplantede i vort Hjerte, for at vise os Pligtens Vei."

„Jeg kan ikke give min Stemme til mere Blodsudgydelse;" — faldt Content ham noget hidsigt i Talen, — „takket være Forsynet, vi ere Seierherrer; det er nu paa Tiden at laane Øre til mildere Raad."

„Dette er den kortsynede Viisdoms Raad!" — svarede den Geistlige, og af hans matte, indfaldne Øie lynede en overspændt, sophistisk Aands Fanatisme; —

„Det er det Heles Vel man bør stræbe efter; og hvis vi ikke ville udsætte os for den Fare, at blive fordømte, maae vi ikke have den Anmasselse, at ville drage det i Tvivl, som den himmelske Naade indgiver os. Men i øvrigt er Talen nu ikke om at henrette en Fange, især da han gjør det Tilbud, at ville være os nyttig i langt vigtigere Ting. Hedningen har opgivet sin Frihed uden at værge sig, og hans Forslag ere af den Art, at de kunne tilveiebringe et lykkeligt Resultat af den bittre Erfaring, som vi have gjort i Dag."

„Hvis han kan være os behjælpelig til noget, der kan afvende disse ubarmhjertige og blodige Krige, vil han ikke finde nogen tilbøieligere end mig, til at laane Øre til hans Forslag."

„Han paastaaer, at han kan dette."

„Nu, saa lad ham da i Guds Navn komme ind, for at vi kunne høre og overveie hans Raad."

Meek gav Sergeant Ring et Vink, hvorpaa denne gik ud, og et Øieblik efter førde han den Fangne ind. Indianeren var en af hine mørke, ondskabsfulde Vilde, der med alle disse Skovmenneskers slette Egenskaber forene faa eller ingen gode, der kunde danne en Erstatning for de Første. Hans Øie var sky og mistroisk; Frygt og Hævngjerrighed speilede sig i det; hans Gestalt var hiin middelmaadige Uddannelse, der hverken frembyder noget til at beundre eller til at dadle; hans Dragt betegnede

en Kriger af den ringeste Klasse. Men alligevel udvikle han i sin rolige Mine, sine afmaalte Skridt, og i den Magt, han havde over alle sine Bevægelser, hiin stolte Holding, som hans Landsmænd sjeldent mangle, saalænge en alt for stærk Omgang med de Hvide ikke har begyndt at afslibe deres Eiendommeligheder.

„Her er Narraganſetten," — sagde Ruben Ring, i det han lod den Fangne træde hen i Midten af Værelset, — „at han ingen Høvding er beviser det Ustadige i hans Blik."

„Af hvad Stand han er, er en temmelig ligegyldig Ting, naar han blot udfører det Talen er om. Vor Stræben er at tilstoppe de Blodstrømme, der flyde som Vand i denne ulykkelige Koloni."

„Det vil han bevirke;" — svarede den Geistlige, — „hvis ikke skal han bøde fordi han har brudt sit Løvte."

„Og paa hvilken Maade mener han at kunne være os behjælpelig, til at sætte en Grændse for al denne Blodsudgydelse?"

„Derved at han udleverer os den blodige Metacom og hans ligesaa grusomme Bundsforvante Conanchet til Straf. Ere først disse Høvdinger henrettede, kunne vi igjen betræde vore Templer i Fred, og Taksigelsens Stemme kan da igjen opløfte sig i vort Bethel, uden at afbrydes af de Vildes ugudelige Skrig."

Content blev forfærdet og traad endogsaa gysende et Skridt tilbage, da han hørde af hvilken Beskaffenhed Sonofferet skulde være.

„Og dersom nu dette Menneske virkelig holder sit Ord, have vi da ogsaa Fuldmagt til at gjøre dette Skridt?" — spurgde han i en Tone, der tilstrækkeligt udtrykde hans egen Tvivl om det Retmæssige ved dette Forehavende.

„Loven, Nødvendigheden og Guds Forherligelse retfærdiggjøre os!" — svarede den Geistlige tørt.

„Dette overskrider den beskedne Udøvelse af et anbetroet Embede. Jeg overtager ugjerne en saa stor Myndighed, uden at have skriftlig Fuldmagt."

„Denne Indvending har ogsaa opvakt Skrupler hos mig," — bemærkede Eben Dudley; — „jeg har overlagt Sagen ved mig selv, og der er faldet mig en Middelvei ind, der maaskee vil erholde Kapitainens Bifald."

Content kjendte sin forrige Tjener som en Mand, der vel havde et raat Udvortes, men i Grunden et menneskeligtfølende Hjerte. Paa den anden Side kunne han ikke, hvor gjerne han end vilde, undslaae sig for menneskeligt at frygte for, at hans geistlige Fører, formedelst hans exalterede Stemning, var en usikker Raadgiver. Af disse Grunde glædede han sig over, at Dudley havde afbrudt ham, og bestræbde sig heller ikke meget for, at dølge denne Glæde.

„Tael kun frit," — sagde han; — „naar Mænd

raadslaae om en Gjenstand af saadan Vigtighed, er det enhvers Pligt at sige sin Mening efter de Gaver, der ere blevne ham til Deel."

„Velan! Det synes mig at den omtaelte Forretning kan blive udført, og at man dog tillige kan undgaae den Vanskelighed, der gjør Kapitainen bekymret. Her er Indianeren, godt; han lover, at føre en Afdeling af vore Folk igjennem Skoven, og at bringe os til de blodige Hærføreres Smuthuller, godt; have vi nu først fundet disse Smuthuller, kommer jo Resten an paa vor egen Klogskab og Tapperhed."

„Og hvori afviger da dit Forslag fra de Vink, der allerede ere givne os?"

Dudley var ikke avanceret til Fænrikspoften, uden at have tilegnet sig noget af den Tilbageholdenhed, med hvilken Folk af en vis Rang pleie at give deres Mening en vis Værdighed. Efterat han havde vovet at forelægge sine Tilhørere sin Mening, skjøndt just ikke med synderlig Tydelighed, gjorde han en Embedspause, som om han vilde opbebie hvad Virkning hans sidste Ord vilde gjøre paa hans Foresatte. Men nu viisde denne Sidstes spændte, intet ahnende Ansigtstræk, ligesom ogsaa det ovenfor meddeelte Spørgsmaal, at han endnu befandt sig i Uvished angaaende det Middel, som hans Undergivne vilde have fundet.

„Jeg mener, at det vil være overflødigt, at gjøre

endnu flere Fanger," — vedblev Dudley, — „da allerede den Ene, som vi have, sætter os i saa stor Forlegenhed. Hvis der i Kolonien skulde gives en Lov, der siger, at man i et aabent Slag kun skal slaae sagte til, saa er det en Lov, som man ikke hører noget til i det daglige Liv; jeg i det mindste kjender intet saadant Statut, og endskjøndt jeg ikke besider en saadan Viisdom, som en Lovgiver bør have, saa vil jeg dog paatage mig at bevise, at det, hvis en saadan Lov gives, ikke kan skade, hvis man lader som om den ikke er til, i det mindste saa længe til den Krig, der er udbredt med de Vilde, er dæmpet."

„Vi have at gjøre med en Fjende, der aldrig holder sin Haand tilbage, naar der bedes om Naade," — bemærkede Meek Wolfe, — „Barmhjertighed er vist nok kun en Frugt af christelige Egenskaber; men der gives en langt større Pligt, end alle dem, som vi skylde vor Næste. Vi ere intet andet, end svage, afmægtige Redskaber i Forsynets Haand, og som saadanne tør vi ikke forhærde os mod den indvortes Stemme. Hvis der i de Vildes Handlinger aabenbarede sig en Helden til det Gode, da turde vi haabe, at see Forjættelsen opfyldt paa dem; men endnu rase Mørkets Magter i deres Hjerter, og Evangeliet lærer os, at vi skulle kjende Træet af dets Frugter."

Content tilvinkede de Omkringstaaende, at de skulde

opbebie hans Tilbagekomst og gik ud. Strax efter vendte han igjen tilbage med sin Datter ved Haanden, som han stillede midt i Kredsen. Den halvforskrækkede unge Kone trykde sin Dreng tæt til sit Bryst, medens hun ængstligt betragtede Grændsebeboernes mørke Ansigter, og da hendes hurtige Blik faldt paa hans Høiærværdigheds, glasagtige, begeistrede, men dog tvetydige Øie, foer hendes tilbage af Skræk.

„Du har sagt, at de Vilde aldrig laane Øre til Barmhjertighedens Stemme;" — vedblev nu Content, — „her er et levende Exempel paa, at Du tager feil. Den Ulykke, der for mange Aar siden rammede min Familie, er ikke ubekjendt for Nogen i denne Koloni; i denne sittrende Skabning seer Du vor Kjærligheds Datter, den samme, som vi saa længe have begrædt. Hun, som mit Huus har sørget over, er gjengivet os; nu ere vi igjen glade. Gud har skjænket os vort Barn igjen."

Der laa noget uendeligt Rørende i Faderens Tone, der gjorde et stærkt Indtryk paa de Fleste af hans Tilhørere, skjøndt denne Virkning yttrede sig paa forskjellig Maade efter enhvers Sindsbeskaffenhed. Den Geistliges Følelse blev vakt, og han behøvede hele den Energi, som hans strænge Grundsætninger forlenede ham, for ikke at forraade en Svaghed, som han sandsynligviis ansaae for upassende for hans geistlige Charakteer. Taus sad han der, omfavnede sine Knæer med Hænderne, og Kampen

mod den opvaagnede Medlidenhed var synlig i den krampeagtige Sammenpræssen af de sammenflettede Fingre og nu og da i en uvilkaarlig Trækken af de større Ansigtsmuskler. Dudley dulgde ikke et Glædessmiil, der opklarede hans brede, aabne Ansigt; og Lægen, der hidindtil havde været en blot Tilhører, mumlede, overrasket ved dette uventede Syns legemlige Fuldkommenheder, nogle sagte Toner, der især udtrykde Beundring, men dog ogsaa Godmodighed.

Ruben Ring var den eneste, der ikke paalagde sig nogen Tvang, men ligefrem yttrede sin Glæde over den tabte Piges Tilbagekomst. Den kraftige Landmand stod op fra sit Sæde, gik hen til den forskrækkede Narramattah, og tog den Lille paa sine stærke Arme. Et Øieblik saae han paa den indianske Dreng med et mildt, rørende Øie, derpaa hævede han hans Ansigt op til sit mandige, skjæggede Ansigt, berørde hans lille Kind med sine Læber, og gav Barnet tilbage til Moderen, der under denne hele Handling var tilmode, som den forskrækkede Gjærdesmutte, naar hun seer Pindsvinet nærme sig hendes Rede.

Paa denne lille Mellemact fulgde en dyb Taushed; derpaa tog Content igjen Ordet:

„Du seer, at Narragansetten har holdt sin Haand tilbage!" — sagde han, allerede halv triumpherende.

„Forsynets Veie ere hemmelighedsfulde!" — svarede Meek; — „Bringe de Hjertet Trøst, saa er det Ret, at vi vise os taknemmelige; ere de opfyldte med Kummer for det Nærværende, saa er det sømmeligt, at vi føie os med Ydmyghed efter en høiere Tilskikkelse. Men de Hjemsøgelser, der træffe Familier —"

Han holdt inde, thi i dette Øieblik gik Døren op, og flere Mænd bare en Byrde ind, som de med Anstand og alvorlig Agtelse satte ned midt i Værelset. Den lidet ceremoniøse Maade, hvorpaa de vare traadte ind, den Tillid og Alvorlighed, der stod malet i deres Ansigter, lod sig kun forklare derved, at de i Anledningen til deres Indtrædelse fandt en tilstrækkelig Undskyldning for den Maade, hvorpaa den skeede. Hvis Begivenhederne fra den forrige Dag ikke i og for sig selv havde givet Anledning til den naturlige Formodning, at det var et menneskeligt Legeme, vilde deres Udseende og Holding, der bar det, strax have udviist det.

„Jeg havde troet at ingen var faldet i Kampen uden de, der fandt Døden nær ved min Bolig!" — sagde Content efter en lang Pause, fuld af Ærbødighed og Sorg. — „Tager Klædet bort fra Ansigtet, at vi kunne see hvem Slaget har rammet!"

En af de unge Mænd fuldførde denne Befaling. Det var ikke let, at kjende den Ulykkeliges Træk, saa ilde havde vild Hævngjerrighed tilredt ham. Imidler-

tid gjenkjendte man omsider i det halv med Blod besmurte, endnu af Dødsangsten forvreiede Ansigt den Mand, der om Morgenen var afreist fra Wish-Ton-Wish med et Budskab fra Colonialregjeringen. Uagtet nu alle de Tilstedeværende vare fortroelige med de afskyelige Opfindelser af indianst Grusomhed, vendte de sig dog med Ækelhed bort fra et Syn, der maatte faae Blodet til at stivne hos enhver, der ikke var forhærdet mod enhver Følelse for menneskelig Elendighed. Content gav et Vink, at man igjen skulde lade Klædet falde ned over den Fremmedes mishandlede Lævninger og tildækkede gysende sit Ansigt.

At beskrive det Optrin, der nu fulgde paa, vilde være overflødigt. Meek Wolfe benyttede dette uventede Tilfælde, for at vinde Coloniens militaire Overhoved for sin Plan; og virkelig var denne, da et saa træffende Beviis paa hans Fjenders mordlystne Charakter fremstillede sig for hans oprørte Blikke, langt mere tilbøielig til at laane Øre til den Geistliges Forslag, end før. Imidlertid gav han, ikke uden Modbydelighed og i den Hensigt at forbeholde sig en nærmere Beslutning i dette Anliggende, sit Minde til at en Befaling blev udfærdiget, at en Hob næste Dag skulde være færdig til at bryde op. Da en stor Deel af Samtalen var bleven indklædt i de kun halv forstaaede Hentydninger, der

ere Folk af denne Skole egne, saa er det ikke usandsynligt at ethvert Individ i Værelset betragtede Sagen fra et eget Synspunkt. Kun vare de alle tilhobe af den Tro, at deres eneste Bevæggrund ikke var nogen anden, end Hensyn paa deres jordiske Fordeel, noget der i og for sig selv var tilladeligt, og da det var forenet med den guddommelige Mesters Tjeneste, endogsaa roesværdigt.

Da Folkene gik bort, nølede Dudley endnu nogle Øieblik, for at tale allene med sin forrige Herre. Den redelige Fænriks Ansigt havde et mere betydningsfuldt Udtryk, end sædvanligt. Alle de Andre vare allerede saa langt borte, at de ikke kunde høre noget, og endnu nølede han bestandigt, ligesom om han først maatte samle al sin Bestemthed, for at komme frem med det, der nu sysselsatte hans Tanker

„Capitain Heathcote!" — begyndte han endelig; — „Det Onde saavelsom det Gode kommer sjeldent alene i dette Liv. Du har fundet den, som vi ledte efter med saa megen Møie og Fare, men Du har med hende fundet mere, end der kan være et christeligt Hjerte kjært. Jeg er vel kun en ringe Mand, men jeg tør dog troe, at jeg veed, hvorledes en Faders Følelse maae være, hvis Barn bliver ham gjengivet med en saa overflødig Gave."

„Tael tydeligere!" — sagde Content med Fasthed.

„Nu, jeg vilde sige, at det ikke kan være en Mand, der hører til de Fornemmeste i Kolonien, behageligt at have en Efterkommer, i hvis Aarer der flyder en Blanding af indianſk Blod og hvis Fødsel ikke er bleven gjort retmæssig ved en forudgaaende christelig Vielse. Rubens Hustrue, Frugtbarhed, en Kone af overordentlig Nytte i en ny Koloni, har i Morges skjænket sin Mand tre vakkre Drenge. Om denne Tilvæxt i hans Familie vide kun Faa, og kun Færre tale om den; for det første fordi man er vant til en saadan Gavmildhed hos den gode Kone, og for det andet fordi der paa denne Dag er foregaaet langt vigtigere Ting. Om nu en saadan Kone har et Barn meer eller mindre, kan ikke volde nogen Snak iblandt Naboerne, og heller ikke være andet end ligegyldigt for Familien. Min Broder Ring vilde sætte en Glæde i, at føie Drengen til sit Forraad, og hvis den unge Herres Farve i Fremtiden skulde give Anledning til Bemærkninger, saa havde det jo ikke været at undres over, om de paa en Dag, da et saadant Overfald fandt Sted, vare komne alle Fire saa røde til Verden, som Metacom selv."

Content lod sin Staldbroder fuldføre sin Tale uden at afbryde ham. En eneste Gang, da det, Fænrikken vilde sige, var tydeligt, blev han greben af en Følelse, der længe havde været ham fremmed og Blodet steeg ham

til Hovedet. Men denne Bevægelse, der kun var forbigaaende, gjorde ham selv ondt, og i dens Sted herskede snart den rolige Hengivenhed i Forsynets Villie, som man var vant til at læse i hans Miner.

„At denne Tanke har voldt mig Urolighed, vil jeg ikke nægte;" — svarede han; — „men Herren har givet mig Kraft til at modstaae den. Det er hans Villie, at et Barn af hedensk Herkomst skal boe under mit Tag; hans Villie ske! Min Datter og alle de, der tilhøre hende, ere mig velkomne."

Fænrik Dudley opgav nu sit Forslag og saaledes skildes de ad.

Ni og Tyvende Kapitel.

"Tov lidt endnu, og saa vim noget andet — "
Kjøbmanden i Venedig.

Vi forandre Skuepladsen. Læseren henflytte sig i sin Indbildningskraft fra Dalen Wish-Ton-Wish til Hjertet af en tyk og mørk Skov.

Maaskee troer man, at Skildringen af saadanne Scener allerede er gjort saa ofte, at der ikke behoves nogen ny. Da det imidlertid er mueligt, at disse Blade ogsaa blive læste af saadanne, som aldrig have forladt de ældre Dele af de forenede Stater, saa ville vi prøve paa at give dem et svagt Billede af et Sted, hvorhen vi nu maae flytte Handlingen i vor Fortælling.

Endskjøndt der ingen Tvivl er om, at den livløse Natur ikke mindre har sit bestemte Maal af Tid, end den levende, saa lader der sig dog ikke fastsætte nogen vis og almindelig Grændse for Træets Alder. Egen, Almen, Linden, det hurtigvoxende Morbærfigentræ og den høie Gran, ethvert Træ, har sine særegne Love, efter hvilke dets Vext, Høide og Varighed rette sig. Ved denne Forsigtighed af Naturen bliver Skoven, uagtet den uophørlige Afværling i dens Skjød, stedse lige fuld-

kommen, da Efterværten er gradeviis nok, til ikke at frembringe nogen Forandring i dens Charakteer.

Den majestætiske Rolighed udfolder sig intetsteds i en saa høi Grad, som i en amerikansk Skov. Da Naturen aldrig overtræder sine egne Love, saa frembringer Jordbunden kun saadanne Planter, som den er meest skikket til at ernære, og Diet bliver ikke saa ofte paa en ubehagelig Maade berørt af en sygelig Vegetation. Her synes en ædel Kappelyst stedse at herske imellem disse Træer, hvilken ikke er at finde blandt andre Arter, endogsaa naar de nyde deres rolige Tilværelse i eensomme Marker. Her stræber ethvert Træ mægtigt op imod Lyset, hvorved der opstaaer en Lighed i Høide og Gestalt, der næsten staaer i Modsætning til Arternes Forskjellighed. Virkningen heraf lader sig let tænke. De hvælvede Buer blive baarne af tusinde høie, lige Søiler, der udbrede en eneste, kolossalsk, bevæget Bladebaldachin mod Skyerne. Neden under hersker et indbydende Mørke, og en til Ærefrygt opfordrende Taushed i deres uoverseelige Rige, der ikke synes at have noget tilfælleds med den Atmosphære, der hviler over Løvhvælvingen.

Medens det gjøglende Lys spiller paa Trætoppenes værlende Overflade, hersker en og den samme dunkle Farvetone paa Jordbunden nedenunder. Uddøde, musbedækte Træstammer; smaa Høie, bedækkede med for-

raadnet Plantestof, ligesom Gravminder for længst hensfarne Trægenerationer; Render, dannede ved Faldet af omstyrtede Træer; geile Svampvæxter omkring de henraadnende Rødder af de Stammer, der ikke ere langt fra deres Fald; tilligemed nogle tynde, spæde Planter af uanseelig Gestalt, der bedst trives i Skyggen af de mægtigere Træer; alt dette danner Decorationerne ved vor Skueplads. Om det Hele udbreder sig, især om Sommeren, en livlig Friskhed, der har det Behagelige ved underjordiske Hvælvinger, uden at have deres isnende Fugtighed. I Skjødet af denne dunkle Eensomhed hørdes sjeldent Trin af Mennesker; kun en Gang imellem en forbihoppende Raa, et travende Muusdyr, næsten de eneste levende Skabninger, der ofte bevæge sig paa denne Jordbund; derimod træffer man kun sjeldent det springende Pantherdyr eller den klodsede Bjørn, siddende paa Grene af gamle ærværdige Træer. Undertiden drager vel en Flok Ulve, der ere paa Spor efter en Raa, gjennem Skoven, men dette er snarere en Undtagelse, der kun sjeldent afbryder den sædvanlige Stilhed. Endogsaa Fuglene ere i Almindelighed stumme; og bryde de nogensinde Tausheden, da er det skurrende Toner, men disse skurrende Toner staae i Samklang med det Øde paa et sandant Sted. Harmoni i en saadan Omgivelse vilde være de slemmeste af alle falske Toner.

En saadan Plads var det nu, at to Mennesker Da-

gen efter det sidst skildrede Overfald gjennemreisde med hurtige Skridt. Den Ene efter den Anden, som sædvanligt, den Yngre og Kraftigere foran, vandrede de gjennem den eensformige Kjæmpeskov, med saadan Stadighed, som den hvormed Sømanden, understøttet af Magnetnaalen fortsætter sit Løb gjennem Vandenes uhyre Ørken. Den Forreste var af en let Legemsbygning, behændig, og, som man tydeligt kunde see, ikke træt; den derimod, der fulgde efter ham, var meget høiere og hans Skridt røbede; at han ikke var meget øvet i at gjøre saadanne Reiser til Fods, og at hans legemlige Kræfter snart vilde være udtømte.

„Efter dit Øie, Narraganſett! kan man styre, som efter et ufeilbart Kompas, og din Fod er en Hest, der aldrig bliver træt." — sagde den Sidste, stødte Kolben af sit Gevær mod et Stykke henraadnende Træ, og lænede sig til det. — „Hvis Du bevæger Dig med samme Udholdenhed paa Krigsveien, som paa denne vor Fredsgang, have Kolonisterne Grund nok til at frygte Dig som Fjende."

Den Anden dreiede sig om og uden engang at sætte Geværet, som han bar over Skuldren, paa Jorden, langt mindre at støtte sig paa det, pegede han med Fingeren paa de forskjellige Gjenstande, som han nævnede i sit Svar.

„Fader! Du er dette gamle Morbærfigentræ; det

støtter sig til den unge Eg. Conanchet er en lige Gran. Der er megen Erfarenhed i graae Haar," — lagde Høvdingen til, i det han traad nærmere hen til Underkastelse, og med Fingeren berørde hans Arm; — „Kan den sige mig, naar vi skulle ligge under Mussel, som en visnet Skarntyde?"

„Dette overgaaer den menneskelige Viden. Nok, Sachem! naar vi, saasnart Tiden kommer at vi skulle segne, kunne sige med Sandhed, at Landet ikke er blevet magrere ved den Skygge, vore Legemer kastede paa det. Dine Been ville komme til at ligge i den Jord, som dine Fædre traad paa, men mine blegne maaskee eengang under Hvælvingen af en eller anden dunkel Skov."

Roligheden i Ynglingens Ansigt var forstyrret. Hans mørke Øie trak sig sammen; hans Næsehuller udvidede sig, og det fulde Bryst hævede sig mægtigt; — dog snart vendte alt igjen tilbage til sin rolige Tilstand, lig det dovne Ocean, naar det i et herskende Vindstille forgjæves søger at optaarne sine Vande til en Bølge.

„Ild har bortvisket Sporret af min Faders Moccasin af Jorden;" — sagde han med et roligt, men bittert Smiil; — „mine Øine kunde ikke finde det igjen. Jeg vil komme til at døe under hiint Dække;" — han pegede gjennem en Aabning imellem Grenene paa den blaae Æther, — „de faldende Blade ville begrave mine Been."

„Saa har Herren omslynget os med endnu eet Venskabs Baand. Der staaer et Hyldetræ og en stille Kirkegaard i et fjernt Land, hvor hele Generationen af min Slægt sover i deres Grave. Stedet er hvidt af Stene med Navnene af —"

Underkastelse holdt pludseligt inde med at tale, og hans opløftede Øie mødte endnu til rette Tid hans Reisefelles, for at bemærke den pludselige Overgang i hans Indre fra en opmærksom Tilhører til kold Tilbageholdenhed, fra kjærlig Deeltagelse til et Udtryk af kold Høflighed, med hvilket han gav Samtalen en anden Retning.

„Bag hiin lille Høi er en Kilde," — sagde han; — „min Fader drikke af den, for at han kan blive stærk, og opleve at nedlægge sit Hoved i sit Fædreneland."

Den Anden bukkede sig, og tause gik de hen til Stedet. Den betydelige Tid, som de Reisende nu tilbragde med at udhvile sig, berettiger til den Formodning, at de allerede havde været længe underveis, og lagt et langt Stykke tilbage. Narragansetten tog ikke saa rigeligt Forfriskninger til sig, som den Fremmede; det var tydeligt at en svær Byrde betyngede hans Sjæl, men alligevel beholdt han sin Fatning, og under det stille Maaltid beholdt hans Udvortes en Krigers værdige Holding og forraadte ingen indvortes smertelig Bevægelse. Efterat Naturen var bleven tilfredsstillet,

stode begge op og fortsatte deres Vandring gjennem den veiløse Skov.

En heel Time efterat de havde forladt Kilden, fornam man under begge Eventyrernes hurtige Gang ikke en eneste flygtig Bemærkning, og ikke en eneste Gang gjorde de Holdt. Men efter denne Tids Forløb begyndte Conanchet at gaae sagtere og hans Øine, istedet for at see bestandigt fremad, vendte sig med et Udtryk af Ubestemthed til Siderne.

„Du har tabt de hemmelige Kjendetegn, der hidtil have tjent os til Ledetraad igjennem den vildsomme Skov;" — bemærkede hans Ledsager; — „det ene Træ ligner det andet; jeg kan i denne Naturens Ørken ikke holde noget Kjendetegn fast; hvis Du har taget Feil, maa vi fortvivle om at naae vort Maal."

„Her er Ørnereden;" — svarede Conanchet, i det han pegede paa en Rede, der svævede i den hvide Top af en udgaaet Pinie; — „og i denne Eeg seer min Fader Forsamlingstræet, — men her er ingen Wampanoager."

„Rigtigt! men Skoven huser mangen Ørn, og Egen der har sandsynligviis sin Lige. Dit Øie har bedraget Dig, Sachem! vi ere komne paa et falskt Spor."

Conanchet saae opmærksomt paa sin Staldbroder. Efter en Pause spurgde han roligt:

„Har min Fader nogensinde taget Feil af sin Vei,

naar han forlod sin Wigwam, for at gaae til det Sted, hvor han kunde see den store Aands Huus?"

„Med hiin saa stærkt banede Sti har det en anden Beskaffenhed, Narraganſett! Min Fod havde, ved tit at gaae paa Stenene, efterladt sit Spor i dem og Fraſtanden var kun et Spand. Men vi have tilbagelagt mange Mile igjennem Skoven, og vor Vei gik gjennem Buske og Hække, over Bjerge og Sumpe, hvor intet dødeligt Øie formaaede at opdage det ringeste Tegn til menneskelig Tilværelse."

„Min Fader er gammel," — sagde Indianeren med Ærbødighed; — „hans Øie er ikke mere saa skarpt som den Tid, da han tog den store Høvdings Pandehud, ellers vilde han erkjende Indtrykket af en Moccasin.... Se!" — Her gjorde han Underkastelse opmærksom paa Sporret af en menneskelig Fod, der kun med megen Møie kunde kjendes af den Maade, hvorpaa de visnede Blade laae adspredte; — „Stenene paa din Vei have vel Kjendetegn, men denne Grund er dog blødere. Var min Fader ikke i Stand til at sige, hvem der var gaaet over hans Steen og naar."

„Jeg seer vidstnok noget, som Ildbildningen kan forestille sig som et Indtryk af en menneskelig Fod; men det er kun et eneste Spor og kan være et tilfældigt Spil af Vindene."

„Min Fader see noget mere omkring sig; han vil see at en heel Stamme er draget her forbi."

„Du maa tale Sandhed, skjøndt mit Syn ikke er skarpt nok til at overbevise sig om det, der bevæger Dig til at gjøre denne Slutning. Men har en heel Stamme taget denne Vei, hvorfor skulle vi da ikke gaae videre frem?"

Conanchet rystede med Hovedet og udbredte Fingrene ligesom Radierne af en Cirkel.

„Ha!" — skreeg han opfarende, som om den megetbetydende Geberde ikke var nok for hans indvortes Bevægelse; — „der kommer en Moccasin!"

Den Fremmede, der saa ofte, og det endog saa nylig havde budet de Vilde Spidsen, greb uvilkaarligt efter Laasen paa sin Flint. Blik og Stilling vare truende, endskjøndt hans søgende Øie intet Mistænkeligt kunde opdage.

Med Conanchet forholdt det sig anderledes. Hans skarpere, mere øvede Syn havde, esterat det først af hans fine Ører var bleven gjort opmærksomt paa en Raslen mellem de tørre Blade, opdaget Krigeren hvorledes han nærmede sig, medens han snart forsvandt og snart igjen kom tilsyne. I en fattet Stilling, fuld af Værdighed, med Armene korsviis over Brystet, opbebiede Narraganssetternes Høvding den Andens Ankomst. Intet Ord slap over hans Læber, ingen Muskel fortrak sig, førend den

Ankommendes Haand berørde hans Arm, medens han tiltaelde ham venligt og med Agtelse.

„Er den unge Sachem kommen for at besøge sin Broder?"

„Wampanoag! jeg er gaaet efter eders Spor, for at eders Ører maa høre paa en bleg Mands Tale."

Den tredie Person i denne Samtale var Metacom. Han kastede et stolt, hadefuldt Blik paa den Fremmede og vendte sig derpaa med paatagen Rolighed til sin Vaabenbroder.

„Har Conanchet talt sit unge Mandskab, siden de opløftede Krigsskriget?" — spurgde han og betjende sig af de Indfødtes Sprog; — „jeg saae mange drage i Kampen, der ikke ere komne tilbage. Den hvide Mand dø!"

„Wampanoag! han har en Sachems Leide. Mit Mandskab har jeg ikke overtalt; men jeg veed, at det er stærk nok til at sige, at det deres Overhoved har lovet, maa blive holdt."

„Hvis Yengiheren er en Ven af min Broder, saa er han velkommen. Metacoms Wigwam staaer aaben for ham; han maa træde ind!"

Philipp gav et Tegn, at de Begge skulde følge ham, og gik foran til sit nærværende Opholdsted.

Stedet, hvor han nu havde opslaaet sin Leir, svarede fuldkommen til hans Hensigter. Den ene Side lænede sig op til et usædvanligt tæt Krat, og Ryggen

dækkede og beskyttede en høi, steil Klippe; en bred, rivende Skovstrøm skummede over Stene, der fra Tid til anden havde løsrevet sig fra Klippevæggen paa den modsatte Bred; og Skoven, fortyndet af den fældende Stormvind, aabnede sig imod den nedgaaende Soel, og dannede en lang, mørk Allee. Ved Foden af Høien saae man nogle Hytter, der vare opbyggede af Grene, i hvilke de vilde Familiers ringe Bohave laa adspredt hist og her. Dog talde hele Leiren ikke tyve Mand, da, som vi allerede have bemærket, Wampanoagernes Overhoved i den senere Tid kun virkede lidet ved sine egne Stridskræfter, men desto mere ved sine Medforbundnes Magt.

De Tre havde snart taget Plads ved Foden af en Klippe, hvis Fod den raske Strøm beskyllede med sine brusende Vande. Nogle mørke, barske Indianere holdt Vagt i Baggrunden af Raadslagningsstedet.

Da Philipp, for at undgaae Skinnet af at være nysgjerrig, havde tøvet en rum Tid, begyndte han saaledes:

„Min Broder har fulgt mit Spor, for at jeg skal høre en Yengihers Ord; han maa tale."

„Jeg er uden Følge gaaet en Løve i Kløerne, urolige, grusomme Høvding for de Vilde," — svarede den kjække Flygtning, — „for at skaffe Fredens Ord Modtagelse hos Dig. Hvorfor har Sønnen betragtet Englændernes Handlinger med andre Øine end Faderen?

Massasoit var en Ven af den forfulgte, taalmodige Pilegrim, der her i dette Bethel for de Troende søgde et sikkert Tilflugtsted. Men Du har forhærdet dit Hjerte imod deres Bønner og søger Menneskers Blod, der ikke ønske Dig noget ondt. Sikkert har Du et Gemyt fuldt af Stolthed og falskberegnende Forsængelighed, som din hele Nation; og den smaalige Lyst til at bringe dit Navn og din Stamme i Ry, er blevet til en Trang til at føre Krig med Mennesker af en anden Herkomst. Men Du maa vide, at der gives En, der hersker over Alle paa Jorden, ligesom han ogsaa er Konge over Himmelen histoppe. Hans Villie er det, at den behagelige Vellugt af hans Tjeneste skal stige op til ham fra Ordenen. Hans Villie er en Lov, og de, som modstaae den, stampe blot imod Braadden. Saa laan da Øre til fredelige Raad, for at Jordbunden saaledes kan blive deelt efter Billighed, at alles Fornødenheder kunne blive tilfredsstillede, og Landet maa blive forberedt til et virakduftende Alter."

Denne formanende Indledning blev udtaelt med en dyb, næsten spøgelseagtig Stemme, og med en Begeistring, der ikke var bleven lidet opflammet, deels ved hans anstrængte, metaphysiske Grublen i hans Celle, deels ved det frygtelige Optrin, i hvilket han nylig havde spillet en saa virksom Rolle.

Philipp paa sin Side hørde til med en indianst

Fyrstes fornemme, høflige Mine. Endskjøndt han mere maatte gjætte Meningen af Talen, end han virkelig forstod den, kom der dog intet Tegn til Utaalmodighed tilsyne i hans Miner, intet spottende Smiil paa hans Læber; meget mere herskede der i alle hans Træk en ædel, ophøiet Alvorlighed, og hans opmærksomme Øie og fremadbøiede Hoved viisde klart, at, hvis han end ikke forstod den Andens Ord, saa nærede han dog i det mindste det Ønske at kunne forstaae dem.

„Min blege Ven har taelt meget viseligt!" — sagde han, da den Hvide holdt op; — „men han seer ikke klart i disse Skove; han sidder for meget i Skyggen. Hans Øie passer bedre for de Hvides opryddede Steder. Metacom er intet glubende Dyr. Hans Kløer ere sløve af Alder; hans Fødder ere trætte af mange Reiser. Han kan ikke springe langt. Min blege Ven vil dele Jordbunden. Hvorfor gjøre den store Aand Uleilighed med at gjøre det, som han allerede engang har gjort? Wampanoagerne har han givet deres Jagtdistrikter, og Steder ved Saltsøen, hvor de fange Fiske og Muslinger; og hans Børn, Narraganſetterne, ere ogsaa blevne betænkte; dem har han tildeelt Pladserne midt i Vandet, fordi de forstod sig paa at svømme. Ere Nengiherne da blevne forglemte? Eller har han henviist dem til et Morads, hvor der er blevet Frøer og Fiirbeen af dem?"

„Hedning! min Stamme skal aldrig fornægte min Guds rige Mildhed. Han har sat mine Fædre i et frugtbart Land, rigt paa Verdens gode Ting, med en gunstig Beliggenhed, ombæltet af Havet, og uindtageligt. Lykkelig hvem hans Samvittighed tillader at blive boende inden dets Grændser!"

Paa Klippen ved Siden af Metacom laa et huult Græskar. Bøiende sig ned ad Strømmen, fyldte han dette indtil Randen med Vand, og viisde sin Stalbroder det fulde Kar, med disse Ord:

„Se! saa meget, sagde den store Aand, skal det rumme. Nu" — han øsde med den anden hule Haand Vand af Bækken og gjød det i Græskarflasken, — „kan min Broder see, at noget maa flyde over. Saaledes er det med hans Land. Det har intet Rum mere for min blege Ven."

„Hvis jeg søgde, at skuffe dit Øre med en Fortælling, vilde jeg betynge min Sjæl med en Usandhed. Det er sandt, at vi ere mange; ja, det gjør mig ondt, at jeg maa tilstaae det, der findes nogle iblandt os, der ligne dem, hvis Navn er Legio; men at paastaae, at der endnu ikke er Plads nok for Alle til at døe der, hvor de ere fødte, vilde være at sige en fordømmelig Løgn."

„Vengihernes Land er altsaa et godt, et meget godt;" — svarede Philipp, — „men deres Ungdom foretrækker et, der er endnu bedre?"

„Dit Gemyt, Wampanoag! er ikke i Stand til at fatte de Bevæggrunde, der have ført os hid, og vor Samtale begynder at opholde sig ved Ting, der ikke føre til noget."

„Min Broder Conanchet er en Sachem. De Blade, der i den kolde Aarstid falde ned af Træerne i hans Land, henvister Vinden i mine Jagtdistrikter. Vi ere Naboer og Venner," — her nikkede han sagte med Hovedet ad Narragansetten. — „Naar en Dødenigt løber bort fra Derne, og kommer til mine Folks Wigwammer, bliver han pidsket og sendt tilbage. Vi holde Stien imellem os kun aaben for ærlige, røde Mænd!"

Philipp taelde med et haanende Udtryk, som hans sædvanlige stolte Mine vel ikke skjulde for hans Staldbroder, men som dog ikke var mere tydeligt, end at det ganske undgik Gjenstanden for hans Spot, den Fremmede.

Conanchet følde, at han maatte lægge sig derimellem og brød førstegang efterat Samtalen var begyndt, Tausheden.

„Min blege Fader er en tapper Kriger;" — sagde Narraganssetternes unge Sachem, — „Hans Haand har berøvet hans Nations store Sagamor sin Hovedhud."

I Øieblikket verlede Udtrykket i Metacoms Ansigt. Istedetfor den ironiske Spot, der sad omkring hans Mund, traad alvorlig Høiagtelse. Fast stirrede han paa Gjæstens barske, forældede Træk, og sandsynligviis vilde han

nu have betjent sig af hæftigere Ord, end før, hvis ikke i dette Øieblik den Indianer, der stod som Skildvagt paa Toppen af Klippen, havde givet et Tegn til at nogen nærmede sig. Saavel Metacom, som Conanchet, syntes at blive bragte en Smule ud af deres Fatning ved hans Skrig; dog stod ingen af dem op, og Yttringen af deres Urolighed var ingenlunde saa stærk, at Forholdene ikke gjorde den ganske naturlig. Det varede ikke længe, førend man fra den Egn af Skoven, der laa i samme Retning som Dalen Wish-Ton-Wish, saae en Krieger træde ind i Leiren.

Saasnart Conanchet havde overbeviist sig om hvem det var, der havde forstyrret dem, fik hans Øine og hans Holding den forrige Rolighed igjen. Men Metacoms Blik blev mørkt og mistroisk. Dog yttrede denne Forskjel i begge Høvdingernes Væsen sig ikke saa tydeligt, at Underkastelse kunde bemærke den, og han vilde just begynde Samtalen igjen, da den Nysankomne gik forbi Krigerhoben i Leiren, og satte sig, ikke langt fra de Talende, paa en Steen, der laa saa lavt, at Menneskets Fødder hang ned i Vandet. Da den Fjerdes Ankomst ikke syntes uventet, paafulgde der, efter indiansk Skik, i de første Øieblik ingen Hilsen. Metacom var imidlertid i formegen Bevægelse, til at han kunde opbebie Enden paa den sædvanlige Anstandspause.

„Mohtucket" — begyndte han i sin Stammes Sprog,

— „har tabt sine Venners Spor. Vi troede allerede at Krågerne hos de blege Mænd hakkede paa hans Been."

„Mohtucket havde ingen Scalp ved sit Bælte at fremvise, og derfor skammede han sig ved at træde frem blandt de unge Mænd med tomme Hænder."

„Han vidste, at han allerede ofte var kommet tilbage, uden at have lemlæstet en død Fjende;" — svarede Metacom, der kun slet skjulde den Foragt, der boede i ham; — „har han nu berørt en Kriger?"

Indianeren, en Mand af en underordnet Klasse, holdt den ved hans Bælte hængende Trophæ hen imod sit Overhoved. Metacom saae paa dette ækle Seierstegn med Rolighed, ja næsten med den brændende Begjærlighed, hvormed en Oldgrandsker vilde betragte et antikt Mindesmærke om en Triumph fra en længst hensvunden Tid. Han stak Fingeren igjennem en af de Aabninger, der fandtes i Huden, vendte tilbage til sit Sæde, og bemærkede tørt:

„En Kugel har truffet dette Hoved. Mohtuckets Piil gjorde det kun liden Skade."

„Metacom har aldrig seet venligt til sin unge Mand, siden Mohtuckets Broder blev dræbt."

Det Blik, som Philipp kastede paa sin Undergivne, udtrykte den meest skjærende Foragt, dog ikke uden en Blanding af Mistanke og Bekymring. Den Fremmede, der hørde paa denne Samtale, forstod vel ikke Ordene,

men kunde let slutte af de vrede Blik, som begge vexlede, at den ikke maatte være af noget venskabeligt Indhold. Anvendende denne Anmærkning paa sit eget Diemed vedblev han saaledes:

„Sachemmen er misfornøiet med sin unge Soldat; dette kan paa en Maade gjøre ham det begribeligt hvorfor saa mange forlade deres Fædreneland ved den opstaaende Soel, for at flygte til Drknerne i Vesten. Hvis han nu vil laane mig sin Opmærksomhed, er jeg beredt til udførligere at fremsætte det Ærinde, der har ført mig hid, og som jeg endnu kun har taelt overfladisk om."

Philipp lod som om han var opmærksom; et Smiil til hans Gjæst og et Hovednik skulde udtykke at han samtykkede i hans Forslag; imidlertid vare hans Falkeøine hæftede paa hans Undergivne og syntes gjennem Sløret af hans mørke Ansigt at ville læse i hans Sjæl. Han lod Armene synke ned fra Brystet til Siden, og hans Fingre bevægede sig, som om de kløede eft.r at fatte en Kniv med Hornskaft, der laa ikke langt derfra. Men trods denne Bevægelse blev hans Mine mod den Hvide rolig og fuld af Værdighed, og denne Sidste lavede sig derfor til at tale. I dette Øieblik gjenlød Skovhvælvingen af Knaldet af et Geværskud. Alle de Vilde, der befandt sig i Leiren eller i Nærheden af den, sprang op ved denne velbekjendte Lyd, og stode nu saa stive, som om de vare ligesaa mange dunkle, aandende

Billedstøtter. Det varede ikke længe, saa hørde man en Raslen i Løvet, og næsten i det samme Øieblik rullede den unge Indianers Legeme, der holdt Vagt ovenpaa Klippen, ned over Randen af Afgrunden, og faldt, lig en Træklods, ned paa en Hytte, hvis svage Tag, der ikke kunde modstaae en saadan Vægt, styrtede sammen og nedrev Hytten. Fra Skoven bag ved dem lød et Skud, og strax derpaa væltede Tordenen af en fuld Salve sig igjennem Træerne, og ligesom et Regnskyl i et naturligt Uveir, raslede en Regn af Grene ned, medens det lynende Bly, pibende suusde igjennem Lusten. Endnu to Wampanoager saae man strax derpaa vælte sig paa Jorden og kjæmpe med Døden.

Nu tonede Annavons lydelige Kommandoraab, og i næste Øieblik var Pladsen tom for Mennesker.

De fire Individer bleve i dette skrækkelige Øieblik uvirksomme. Conanchet og hans Ven, den Christne, holdt sig kampfærdige, dog ikke til Angreb, men kun som Mennesker, der i en stor Fare berede sig paa det yderste. Metacom syntes ubestemt. Ligesaa vant til at blive overrumplet, som til at overrumple Andre, kunde en Kriger af en saadan Erfarenhed umueligt have tabt sin Fatning; desuagtet nølede han, uvis hvad han skulde beslutte sig til. Men nu da Annavon, der var nærmere ved Kampplatsen, blæsde til Tilbagetog, sprang Metacom, som en Tiger paa den hjemkomne Marodeur, og

kløvede hans Hjærneskal med et eneste Slag af sin Tomahavk. Et Blik fuldt af uudslukkeligt Had kastede det henstyrtende, rallende Offer paa sin Høvding; et andet fuldt af den vildeste Hævngjerrighed gav denne ham tilbage; derpaa vendte han sig, og svang det af Blod dryppende Vaaben over den Hvides Hoved.

„Ikke saa, Wampanoag!" — tiltordnede Conanchet ham, — „vi to have kun eet Liv!"

Philipp studsede. Vilde, fordærvende Lidenskaber gjennemstormede hans Bryst; men imidlertid vandt den Magt over sig selv, som denne Skovens snilde Politiker havde gjort sig egen, Seieren. Selv midt i dette blodige Optrin, da Alarmskrig tonede fra alle Sider, havde han den Magt over sig, at han kunde tilsmile sin mægtige, uforfærdede unge Bundsforvante, og angivende med udstrakte Arme, den Retning han vilde tage, satte han, liig en rapfodet Hjort ind i det tykkeste af Skoven.

Tredivte Kapitel.

Dog Fred med ham!
Er Døden, friet fra sin Frygt for Døden,
Ei Liv, og Livet, fuldt af Dødsfrygt, Død?
Lige for Lige.

Mod er en Dyd, hvis Værd og Uddannelse er betinget ved Forholdene. Er Frygt for Døden virkelig en Svaghed, der er den hele menneskelige Slægt medsødt, saa er den i det mindste af det Slags, at den, ved hyppige Farer, taber i Styrke, og ved Eftertanke ganske kan fordrives. Deraf kom det nu, at de to Individer, der efter Philipps Tilbagetog vare blevne overladte til sig selv, bleve opfyldte af ganske nye Følelser, da de saae af hvilken Beskaffenhed Faren var, der nærmede sig. Det Sted, hvorpaa de stode, nær ved Bækken, havde hidtil ydet dem Beskyttelse mod de Angribendes Kugler; men Begge indsaae nu, at det ingen to Minutter vilde vare, førend Kolonisterne vilde trænge ind i den allerede forladte Leir. Følgen heraf var, at enhver af dem handlede overeensstemmende med de forskjellige Anskuelser, de ved Opdragelsen havde vænnet sig til.

Da Conanchets Gemyt ikke, som Metacoms, var bleven mørknet ved en umiddelbar Hævn, saae han sig

strax ved det første Alarmraab i Stand til, med udeelt Opmærksomhed, at undersøge den Fare, der truede dem. Et eneste Minut var tilstrækkeligt, til at give ham en fuldkommen Forestilling om Sagernes Tilstand, og neppe var endnu eet forløbet, førend han allerede havde taget en Beslutning.

„Kom!" — sagde han hastigt, men aldeles fattet, i det han, medens han taelde, pegede paa den hurtige Flod foran ham, — „vi ville følge Løbet af dette Vand; Sporene af vor Reise maae gaae foran os og forsvinde efter os."

Underkastelse nølede. Den urokkelige Bestemthed i hans Die havde noget af den Krigerstolthed ved sig, der lod ham forsmaae en saa skammelig, utvetydig Flugt. Han troede ved en saadan Handling at bortgive noget af sin Charakter; derfor svarede han:

„Nei, Narraganſett! fly, hvis Livet er Dig kjært; men lad mig høste Frugten af mine Gjerninger. De kunne i det høieste dræbe mig, og lade mine Been blive liggende ved Siden af denne Forræders."

Conanchet saae hverken bevæget eller fortrydelig ud. Stille kastede han igjen den lette Kappe over Skuldrene, og vilde igjen tage sit Sæde paa den Klippe, hvorpaa han før havde siddet, da hans Kammerat endnu een Gang opfordrede ham til at flye.

„En stor Høvdings Fjender skulle ikke sige, at han

har lokket sin Ven i Fælden," — sagde Conanchet — „og siden er løbet derfra som en flygtende Ræv, da han saae ham sangen. Bliver min Broder her for at lade sig dræbe, vil man finde Conanchet ved Siden af ham."

„O Hedning!" — svarede den Anden, næsten rørt til Taarer ved sin Førers ubrødelige Troskab; — „mangen Christen kunde tage din Sanddruhed til Mønster! Gaa foran; jeg følger Dig, saa hurtigt som mine Been kunne bære mig."

Narragansetten sprang i Bækken og fulgde Strømmen nedad, en Retning, der var den modsatte af den, Philipp havde taget. Dette var en viis Forholdsregel, da Forfølgerne derved vilde blive i Uvished om den Vei, de Flygtende havde taget, selv om de bleve opmærksomme paa at Vandet var plumret. Conanchet havde strax i Begyndelsen lagt Mærke til denne lille Fordeel, og, sin Races instinctagtige Hurtighed tro, undlod han nu ikke at benytte sig af den. Metacom derimod kunde kun henvende sig til Klippehulen ovenfor Bækken, hvor hans Krigere havde trukket sig tilbage.

Flygtningerne vare endnu ikke komne ret langt, da de hørde Larmen af Fjenderne i Leiren, og strax efter forkyndte en Skyden fra forskjellige Retninger, at Philipp allerede havde samlet sine Folk til Modstand, en Omstændighed, der gjorde dem noget mere sikkre, saa at de fortsatte deres Flugt med mindre Tilskærdighed.

„Min Fod er ikke mere saa bøielig som i gamle Dage," — sagde Underkastelse, — „lader os heller trække Aande lidt, medens vi endnu have Ro; naar saa Fjenden er os i Hælene, have vi igjen Kræfter til at flye. Narraganſett! Du har stedse holdt dit Ord imod mig; jeg skal aldrig glemme det, af hvad Slags din Race og din Maade at tilbede Gud paa, end er."

„Min Fader saae med en Vens Øine paa den indianske Dreng, da man havde indspærret ham i et Buur, som en ung Bjørn. Han lærde ham at tale Yengihernes Sprog.

„Vi tilbragde nogle langvarige Maaneder sammen i vort Fængsel, Høvding! og Apollyon maatte have sidet meget fast i mit Hjerte, naar det i en saadan Stilling formaaede at modstaae Venskabs Indflydelse. Dog endogsaa den Gang belønnede Du min Fortroelighed og min Omhu; thi uden de hemmelighedsfulde Vink, som dine Jagttagelser paa Jagten satte Dig i Stand til at give mig, havde det ikke staaet i min Magt at advare mine Venner, da dine Landsmænd gjorde Anstalter til Angrebet i hiin ulykkelige Nat, da Blokhuset gik op i Flammer. Ja, Narraganſett! vi have, hver paa sin eiendommelige Maade, givet hinanden manget Beviis paa Venskab, og med Glæde tilstaaer jeg det, at det Sidstnævnte hører til dine ringeste. Er jeg end af høit Blod

og af christelig Herkomst, kan jeg dog sige med Sandhed: mit Hjerte er indianſk."

„Saa dø en Indianers Død!" — lød en Stemme, ikke tyve Skridt fra det Sted, hvor de vadede i Strømmen.

Paa denne Truſel, eller meget mere paa ſamme Tid ſom den, fulgde et Skud, og Underkaſtelſe faldt. Conanchet kaſtede ſit Gevær i Vandet, og vendte ſig om, for at tage ſin Staldbroder op.

„Gamle Fødder, der have at gjøre med de glatte Stene paa Bunden af Strømmen, andet ikke!" — ſagde den Sidſte, da han igjen var kommen paa Benene. — „Skuddet var nær ved at bringe mig Døden! men Gud har, af ham kun bekjendte Grunde, endnu afvendt Slaget."

Conanchet taelde ikke. Han tog ſit Gevær op af Vandet igjen, trak ſin Ven efter ſig til Bredden og ſkjulde ſig i det Krat, der trak ſig langs hen med Strømmen. Her vare de dækkede mod Skydegeværerne, dog kun paa nogle Øieblik. Den Hvides Krigsſkrig, der forhen havde ladet ſig høre alene, da han affyrede Geværet, lød nu igjen, men blandet med Pequoders og Mohiganers Krigsraab, Stammer, der levede i et dødeligt Fjendſkab til Narraganſetterne. Haab om at blive ſkjult for ſaadanne Forfølgelſer, kunde de ikke nære, og at undkomme ved en hurtig Flugt var en Umuelighed

for den Hvide; dette vidsde Conanchet. Heller ikke var der nogen Tid at spilde. I saadanne farlige Stillinger er hos Indianerne Tanke og en ufeilbar Instinct eet og det samme. Flygtningerne stode tæt ved et ungt Træ, hvis Stamme var saa omvoxet af løvrige Buskvæxter, at man aldeles ikke kunde see dets Top. Paa dette Træ hjalp Indianeren sin Ven at klattre op, hvorpaa han, uden først at forklare sin Plan, ilede hurtigt bort fra Stedet, og slog medens han løb Buskvæxterne ved Siden til Jorden, for at gjøre Sporet ret bredt og kjendeligt.

Denne List af den trofaste Narraganſett lykkedes efter Ønske. Han var endnu ikke meget over fire hundrede Skridt borte fra det Sted, hvor hans Ven var skjult, førend de Forreste af de fjendtlige Indianere havde opdaget hans Spor, og satte efter ham som Støverhunde. Med Hensigt løb han ikke hurtigt, førend han saae, at Forfølgelsen kun gjaldt ham alene, og at alle Fjenderne allerede var forbi Træet; men da fløi han hen over Jorden med en Hurtighed, der næsten lignede en Piils, der udskydes fra Buen.

Nu blev Førfølgelsen lig en indianſk Jagt, ligesaa heftig, ligesaa fuld af opfindsom List. Conanchet saae sig snart dreven ud af Krattet, og nødt til at sætte over den mere aabne Deel af Skoven. Saaledes gik det milelangt over Høie og Klipper, gjennem Moser, Floder og Kløfter. Den fuldkomne indianske Kriger tabde ikke sin

Selvtillid og næsten ligesaa rask som ved Begyndelsen holdt han Løbet ud.

Den Vildes Fortjeneste i saadanne Tilfælder bestaaer ikke saameget i hans Letfodethed, som i hans utroelige Udholdenhed. Til den Hob, der var bleven udsendt for at afskjære ham Veien, da han flygtede langs med Strømmen, hørde ogsaa tre eller fire Hvide; men de bleve snart langt tilbage, og Flygtningen havde kun Forfølgere bag efter sig, der næsten vare ham lige i legemlig Behændighed, Udholdenhed og List.

Pequoderne sikkrede det overlegne Antal en betydelig Fordeel. Den Flygtendes hyppige Vendinger gjorde, at Jagten beskrev en Kreds af omtrent een engelsk Miil i Gjennemsnit; dette gjorde det mueligt for de udmattede Fjender at udhvile sig, medens andre med friske Lemmer vedligeholdt Jagten. Da Kræfterne vare saa ulige, kunde Udfaldet ikke længe være tvivlsomt. I to hele Timer havde Conanchet beskjæftiget sine Forfølgere; men nu begyndte hans Fødder at blive trætte, og mere og mere aftog hans Hurtighed, indtil han endelig, udmattet ved den næsten overnaturlige Anstrængelse, kastede sig plat ned paa Jorden, og laa i nogle Minutter som død.

Denne Tid var ogsaa tilstrækkelig; Pulsslaget og Hjertets Banken tabde deres Hæftighed og Blodets Omløb fik igjen den naturlige Regelmæssighed, som det har i en rolig Tilstand. Men neppe følde han sine Kræf-

ter tiltage, førend han hørde Trin af Moccasiner bag ved sig. At springe op og overskue den Strækning, han med saa megen Anstrængelse sidst havde lagt tilbage, var et Secunds Sag. Kun en eneste Kriger var der at see; Haabet fik for et Øieblik Overhaand, og han tog sit Gevær op, for at nedlægge Fjenden, der nærmede sig. Koldt og langsomt sigtede han, og Ve den Anden, hvis Krudtet paa Panden havde været i saa god Stand, som Sigtet var rigtigt. Conanchet befindede sig nu først, at hans Vaaben havde ligget i Vandet, kastede det fra sig som unyttigt og greb sin Stridsøxe; dog en heel Hob af Pequoder styrtede nu frem; en længere Modstand vilde have været Afsindighed. Den alt Haab berøvede Høvding, lod derfor ogsaa Tomahavken falde, løsde sit Bælte af, og gik med ædel Resignation ubevæbnet sine Fjender imøde. I næste Øieblik var han en Fange.

Da den indianske Pøbel, i hvis Hænder han var faldet, gjorde Mine til at overvælde ham med nysgjerrige Spørgsmaal angaaende hans Staldbroders Skjæbne, sagde den Fangne med Stolthed:

„Før mig til eders Høvidsmand. Min Tunge er vant til kun at tale med Sachemmer."

Man adlød, og det varede ingen Time førend den berømte Conanchet saae sig lige over for sin dødeligste Fjende.

Den af Metacoms Krigerhob forladte Leir var Sammenkomststedet. Tilstede vare de fleste Indianere, der allerede vare komne tilbage fra Forfølgelsen, og alle de Kolonister, der vare blevne beordrede til dette Tog, Meek Wolfe, Fænrik Dudley, Sergeant Ring og et Dusin Gemene fra Landsbyen.

Enhver vidsde allerede at Metacom, hvem dette Foretagende i Særdeleshed gjaldt, var undkommet, men at derimod Narraganfetternes Sachem var bleven fanget: et Udfald, der var almindeligt tilfredsstillende, i det enhver betragtede denne Fangst som en rig Erstatning for den Møie og Fare, som han havde udstaaet. Mohiganerne hykklede Ligegyldighed: en lydelig Triumph vilde have smigret deres Fjendes Stolthed, da han i samme vilde have erkjendt hvor vigtigt man ansaae det for, at han var bleven taget til Fange. Men de Hvide, for hvem en saadan Bevæggrund var fremmed, gjorde sig ingen Umage for at skjule deres Glæde og trængde sig omhyggeligt frem for at see Høvdingen nærved. Ikke, som om de gjorde Fordring paa den Rettighed, at afgjøre hans Skjæbne; meget mere ansaae de det for billigt at overlade ham til de Indianeres Naade, der havde gjort ham til Fange, og usandsynligt er det ikke, at denne Handling, der blot saae ud til at være en Følge af deres Retfærdighed, ikke var andet end Resultatet af en dybtberegnende Politik.

Conanchet, omringet af en Kreds af Nysgjerrige, stod nu umiddelbart ligeoverfor Mohiganerstammens Overhoved. Det var Uncas, Sønnen af den Fyrste af samme Navn, der engang ved de Hvides Hjælp havde overvundet den Fangnes ulykkelige Fader, den ædle Miantonimoh. Skjæbnen vilde, at den samme onde Stjerne, der styrede Faderens Skjæbne, ogsaa skulde bringe Fordærvelse over Sønnen.

Uncas' Slægt var engang berømt formedelst sin Magt og Storhed, og endskjøndt hans unaturlige Forbindelse med Engelænderne betydeligt havde svækket den, saa besad han dog endnu bestandigt alle den skjønne indianske Heroismes Egenskaber. Den der nu midt i Kredsen traad frem for sin Fange, var en middelaldrende Krieger af en skjøn Legemsdannelse, og med et Die, der baade røbede Alvor og Grusomhed; kort sagt, det var en Vild med alle hine modsigende Egenskaber, der gjør den indianske Høvding paa een Gang baade beundringsværdig og forfærdelig. Indtil dette Øieblik havde disse to Fyrster aldrig mødt hinanden paa andre Steder, end i Krigstummelen. Maalløse stode de nogle Minutter der, hensjunkne i gjensidig Beskuelse. Det var tydeligt at enhver af dem beundrede den Andens skjønne Omrids, Ørneøie, stolte Holding, og alvorlige Værdighed, skjøndt deres urokkelige Rolighed gjorde at almindelige Blikke ikke bleve denne indvortes Bevægelse vaer. Men lidt efter

lidt antog enhver af dem den Mine, der passede til hans Rolle i det følgende Optrin. Uncas' Træk bleve mere ironiske og haanende, den Fangnes mere kolde og ligegyldige.

„Mine unge Mænd," — sagde den Første, — „have fanget en Ræv, der sneg sig om i Buskene. Hans Fødder vare lange nok; men han havde ikke Hjerte til at bruge dem."

Conanchet foldede Armene over Brystet, og hans rolige Blik syntes at sige hans Fjende, at en saadan gemeen Spot var dem begge uværdig. Den Anden, der enten forstod hans Blik, eller virkelig blev gjennemtrængt af stoltere Følelser, vedblev i en bedre Tone:

„Er Conanchet kjed af sit Liv, siden han kommer i Nærheden af mine Undersaatter?"

„Mohiganer!" — sagde nu Narragansettfyrsten, — „Han har allerede før været i Nærheden af dem! Hvis Uncas vil tælle sine Krigere, vil han savne nogle."

„Blandt Indianerne paa Øerne gives der ingen Sagn!" — svarede den Anden, i det han paa en ironisk Maade lod, som om han taelde til sin Underanfører; — „De have aldrig hørt om Miantonimoh; de kjende ikke en saadan Slette, som Sachemmens Mark!"

Her forandredes den Fangnes Udseende; en dunkel Skygge syntes at fare over hans Ansigt; men i næste Øieblik var den forsvunden og rolig Værdighed leirede

sig igjen paa over en Ansigtsmuskrl. Den skarptiagttagende Seierherre undgik denne Bevægelse ikke, og den frembragde en tilsvarende hos ham; da han troede, at den naturlige Følelse vilde overvælde Sønnen, straalde Triumph i hans vilde Blikke; men neppe blev han vaer, at den Fangnes Selvbeherskelse vendte tilbage, førend han ogsaa antog en ligegyldig Mine og blev ved:

„Naar Folkene paa Derne ikke erindre noget, saa gjøre Mohiganerne det anderledes. Engang havde Narraganſetterne en stor Sachem; han var visere end en Bæver, hurtigere end Hjorten, listigere end den røde Ræv. Men han kunde ikke see ind i Fremtiden. Daarlige Raadgivere sagde ham, at han skulde drage paa Krigsveien mod Pequoder og Mohiganer; da mistede han sin Scalp; den hænger i Røg i min Wigwam. Vi ville see om den vil kjende Sønnens paa Haarene. Narraganſett! her er hvide Folk af de blege Ansigter; de ville tale med Dig. Byde de dig Piben, saa ryg; thi Tobak findes ikke i Overflødighed hos din Stamme."

Da han havde sagt dette, vendte han sig om og overlod den Fangne til sine hvide Medforbundne, der vilde forhøre ham.

„Dette er ganske Miantonimohs Blik, Sergeant Ring!" — bemærkede Fænrik Dudley, efterat han længe og skarpt havde betragtet Anføreren for Narraganſetterne, — „jeg seer Faderens Væsen og Die hos den unge Sa-

chem. Endnu mere, Sergeant! denne Høvding har overordentlig megen Lighed med den Dreng, som vi for en halv Snees Aar siden samlede op paa Marken, og som i flere Maaneder var indspærret i Blokhuset? En gloende Ovn er ikke hedere end Taarnet var, da vi skjulde os under Jorden. Naar vor gode Præst taler saa hjertegribende om de Ugudeliges Straf og om Ildovnen Tophet, tænker jeg endnu bestandigt paa hiin Nat."

Den vakkre Landeværnsmand svarede ikke, skjøndt han let begreb sin Slægtnings usammenhængende Hentydninger; ligesom han, opdagede han ogsaa strax den paafaldende Lighed imellem den Fangne og den, hans Øie engang saa vel bekjendte indianske Dreng. Forundring og Overraskelse malede sig paa hans redelige Ansigt; men meest læseligt var et Udtryk af dyb Medlidenhed. Imidlertid var han og Dudley ikke Hovedpersonerne blandt de Udsendte; de toge derfor med Opmærksomhed Deel i hvad der nu fulgde paa, men uden selv at tale.

„Du Baals Tilbeder!" — lød den Geistliges Gravstemme, — „det har behaget Himmelens og Jordens Konge, at beskytte sit Folk! Dit syndige Gemyts Triumph var kun kort; nu kommer Dommen."

Den Tiltaelte lod som om han ikke forstod det, der blev sagt. Som Fange ligeoversor sin dødeligste Fjende var Conanchet ikke den Mand, hvis Beslutning kunde bringes til at vakle. Koldt stirrede han paa den

Talende, og intet Øie, om ogsaa Mistanke eller lang Øvelse havde skjærpet det, kunde kjende af hans Miner, at han forstod Engelsk. Ogsaa den Geistlige blev skuffet ved den Fangnes Stoicisme, afbrød sin Tale og mumlede i dens Sted en kort Bøn, i hvilken, ifølge Tidsalderens Bizarreri og overspændte Tænkemaade, Beskyldninger og Bønner blandedes med hverandre paa den selsomste Maade. Efterat denne Act var endt, traad Meek Wolf tilbage, for at lade dem komme til, der skulde dømme Indianeren.

Eben Dudley førde vel den militaire Overkommando paa dette krigeriske Strøifetog, men han havde ingen afgjørende Stemme i Ting, der ikke strængt hørde til den fuldbyrdende Deel af dette Foretagende. Kolonialregjeringen havde skikket Commissairer med, der havde Fuldmagt til at afsige Dommen over Philipp, hvis Paagribelse man med Tillid forventede. Til disse Mænds Dom blev nu Conanchet overgivet.

Vi ville ikke opholde Fortællingens Gang, og forbigaae derfor de enkelte Omstændigheder ved denne alvorlige Raadslagning. Streng Samvittighedsfuldhed og en levende Bevidsthed om deres Ansvar, besjælede Dommerne ved Afgjørelsen, der først kom i Stand efterat de havde overveiet med hverandre i nogle Timer. Herpaa forkyndte den Geistlige, der havde aabnet og sluttet Raadslagningen med en Bøn, Uncas Dommen.

„Mit Folks Vise" — sagde han — „have holdt Raad over denne Narraganſett og deres Aand have underkaſtet denne Gjenſtand en ſtræng Prøvelſe. Det Reſultat, hvortil denne førde, kunde for mange have det Udſeende, at kun timelige Fordele laae til Grund for det; men det himmelſke Forſyn har — det forglemme ingen! — ſaaledes ſammenflettet de menneſkelige Anliggender med ſin egne, hellige Henſigter, at de forekomme det kjødelige Die ſom uadſkillelige. Hvad vi gjøre i den Sag, der ligger for os, ſkeer i Overeensſtemmelſe med vor Hovedgrundſætning, hvilken er, at holde Dig og alle dem, der i denne Ørken hjælpe til at beſkytte Alteret, vort givne Ord. Vor Beſlutning er altſaa denne: Vi overgive denne Narraganſett til din Retfærdighed, ſaaſom og efterſom det er klart, at, ſaalænge han beholder ſin Frihed, ingen kan nyde Sikkerhed, hverken Du, ſom Kirkens ſvage Stytte i disſe Egne, eller vi, ſom dens ydmyge, uværdige Tjenere. Derfor tag ham hen og beſtem over ham efter din Indſigt. Kun i to Ting ville vi ſætte Skranker for din Magt. Det ſømmer ſig ikke, at en, der er født af et Menneſke, et Væſen med menneſkelig Følelſe, lider mere i Kjødet, end det er nødvendigt for at tilfredsſtille Pligtens Fordringer; derfor beſtemme vi, at din Fange ikke maa dræbes med Piinsler; og ſkulle to af Vore ledſage Dig og ham til Retterſtedet, for at de kunne ſee at denne vor barmhjertige Be-

slutning strængelig bliver udført. Vor anden Betingelse, ved det at vi saaledes føie os efter den forudbestemmende Nødvendighed, er, at en christelig Geistlig skal være tilstede, for at den Dømte ikke skal ende uden et Menneskes Bøn, der er vant til at hæve sin bedende Stemme til den Almægtiges Fodskammel. Dog alt dette under den bestandige Forudsætning, at det er din Hensigt at straffe den Fangne med Døden."

Med spændt Opmærksomhed hørde Mohiganeren til; en mørk Sky trak hen over hans dunkle Ansigt, da han fandt, at den Fyldestgjørelse blev nægtet ham, at sætte sin Fjendes Fasthed paa den yderste Prøve, og maaskee at overvinde den. Men hans Stammes Magt var for længe siden knækket, og Modstand vilde have været ligesaa unyttig, som Knurren fornedrende. Høvdingen fandt sig altsaa i disse Indskrænkninger, og hans Indianere gjorde Anstalt til at fuldbyrde Dommen.

Hos dette Folk gaves der faa Stridigheder at hævne, og de Haarkløverier, hvorved Processernes Afgjørelse bliver draget i Langdrag i christelige Lande, vare dem ganske ubekjendte. Ligesrem og simple i alle deres Skikke, havde de i nærværende Tilfælde lidet eller intet andet at gjøre, end at samle de fornemste Krigeres Stemmer og at meddele deres Fange Resultatet. Grundene, der bestemde dem, var den Kjendsgjærning, at Lykken havde bragt en uforsonlig Fjende i deres Vold, og den Tro,

at deres egen Frelse fordrede hans Død. Om han var bleven grebet med Pile i Hænderne, eller ubevæbnet havde overgivet sig til dem, veiede intet i Vægtskaalen. Den ulykkelige Høvding vidsde ret godt, hvad der forestod ham, da han kastede Vaabnene fra sig; at han alligevel gjorde det, skeede ikke fordi han vilde skaane sine Fjender, men fordi han ansaae en saadan Fremgangsmaade for mere passende for sin Charakter. Hvis de derfor blot førde ham til Døden uden foregaaende Pinsler, saa havde han blot de Hvide at takke for denne Skaansel.

Saasnart Commissairerne for Kolonien vare blevne underrettede om Indianernes Beslutning, iilde de bort fra Stedet med et Indre, der behøvede al deres Læres Sophisteri, for ikke at blive foruroliget af Samvittighedsbid. Deres skarpe Casuistik lykkedes det dog undervei, at gjøre den beroligende Opdagelse, at de, langt fra at have begaaet en virkelig grusom Handling, egentlig ved deres Mægling havde udøvet en christelig Barmhjertigheds Gjerning.

Conanchet sad i de tre eller fire Timer, der bleve tilbragte med disse høitidelige Tilberedelser, paa en Steen, som en opmærksom, men, som det syntes, ubevæget Tilskuer. I hans Øine laa et Udtryk af Mildhed, og undertiden af Sørgmodighed; men aldrig tabde det den Glands og det faste Blik, der saa fordeelagtigt udmærkede ham. Uforandret hørde han sin Dom; rolig, som

under hele Forhandlingen, saae han de Hvide drage bort. Først da Uncas med sine Indianere og de to Kolonister, der vare blevne tilbage som Vidner ved Henrettelsen, nærmede sig til ham, syntes han at vaagne op af sine Drømmerier.

„Mine Folk have sagt, der skal ingen Ulve mere gives i Skovene," — sagde Uncas, — „og have befalet vore unge Mænd at dræbe den Hungriste af alle Ulve."

„Det er godt!" — svarede den Anden koldt.

Et Glimt af Beundring, maaskee af Menneskelighed foer over Uncas' barske Ansigt, da han med Forbauselse saae den Rolighed, der forklarede Slagtofferets mandige Træk. Hans Beslutning vakkede et Øieblik, og han føiede til:

„Mohiganerne er en stor Stamme! Uncas' Slægt tager af. Vor Broder bemale sit Ansigt, saa ville de løgnagtige Narragansetter ikke kjende ham igjen, og han bliver en Kriger paa Fastlandet."

I Conanchets ædle Gemyt bevirkede denne hans Fjendes mildere Stemning en lignende Følelse. Af hans Øie svandt den ubøielige Stolthed, og hans Blik blev blødere og menneskeligere. Et heelt Minut syntes han med Anstrængelse at tænke efter, medens en sagte, neppe synlig Bæven spillede om hans Læber; derpaa sagde han:

„Mohiganer! hvorfor skulle dine unge Mænd have Hastværk? Min Scalp bliver ogsaa i Morgen en stor

Høvdings Scalp, og til to bliver den ikke, om de endogsaa tage den strax."

„Har Conanchet glemt noget, saa at han ikke er beredt?"

„Sachem! han er altid beredt.... Men...." — han holdt inde og sagde de følgende Ord med en bævende Stemme: — „Lever en Mohiganer uden Hustru?"

„Hvormange Sole forlanger Narraganſetten?" —

„Een; naar Granen der med Spidsen af sin Skygge berører Bækken, er Conanchet beredt. Han vil da staae i dens Skygge med bare Hænder." —

„Gaa!" — sagde Uncas med Værdighed; — „Jeg har fornummet en Sagamors Ord."

Conanchet vendte sig, skred hurtigt gjennem den tause Hob og var snart forsvunden i Skoven, der omgav dem.

Et og Tredivte Kapitel.

Thi blot dit Bryst!

Kjøbmanden i Venedig.

Vild og mørk var Natten. Maanens næsten fulde Skive viisde sig kun, naar dens bævende Lysstraale et Øieblik nedsænkde sig til Jorden gjennem en Aabning i de Dunstmasser, der trak igjennem Luften. En Sydvestvind sukkede gjennem Skovene, og blev stødviis saa hæftig, at de laveste Planter med alle deres Blade ret som med ligesaa mange Tunger syntes at gjentage Vindens Klager. Disse Naturtoner vare den eneste Larm, der paa en behagelig Maade afbrød den høitidelige Stilhed i Landsbyen Wish-Ton-Wish og dens Omegn. En Time forend det Øieblik, til hvilket vi igjen knytte Traaden af vor Fortælling, var Solen allerede sjunket ned bag den nærliggende Skov, og de Fleste af de simple, arbeidsomme Indvaanere vare allerede gaaede til Ro.

Imidlertid straalde endnu Lys gjennem mange Vinduer i Heathcotehouse, som Landsbybeboerne pleiede at kalde Puritanerens Bolig. I Udhusene og i Gaarden forrettede Karle og Piger deres landlige Sysler og kun i den øverste Deel af Huset herskede den sædvanlige Rolighed. Eensomt gik i Forhallen et Menneske hestigt

frem og tilbage, som om der var mødt ham noget ubehageligt. Det var den unge Marcus.

Efter nogle Minutters Forløb blev han forstyrret i denne urolige Bevægelse; en Dør gik op, og to lette Gestalter gled frygtsomt ind i Huset.

„Du er ikke kommen alene, Martha!" — sagde Ynglingen halv fortørnet, — „Jeg sagde Dig, at hvad jeg vilde meddele Dig, kun var bestemt for dine Ører,"

„Det er vor Ruth. Du veed, Marcus! at man ikke tør lade hende være alene, af Frygt for, at hun igjen skal undvige til Skoven. Hun ligner et flettæmmet Raa, der vil springe bort ved enhver velbekjendt Tummel i Skoven. Jeg troer endogsaa, at jeg nu har ladet hende komme for langt fra mig."

„Vær ubekymret! Min Søster leger med sit Barn og tænker ikke paa Flugt; jeg er jo ogsaa her, og skal nok holde hende tilbage, hvis hun faaer saadan noget i Sinde. Men tael nu oprigtigt, Martha! og siig mig, om det virkelig var dit Hjertes Mening, da Du forsikkrede mig at Besøgene af Frieren fra Hartfort vare mindre efter din Smag, end dine Bekjendte for største Delen troede?"

„Hvad jeg har forsikkret, kan jeg ikke tage tilbage."

„Men fortryde?"

„At jeg ikke kan lide den unge Mand regner jeg ikke til de Feil, jeg behøver at fortryde. Jeg føler

mig for lykkelig i denne Familie til at jeg skulde ønske nogensinde at forlade den. Og nu, da vor Søster .... der taler nogen med hende, Marcus!" —

Den unge Mand henvendte sit Blik til den anden Ende af Forhallen, og sagde derpaa.

„Det er kun den taablige Whittal. De tale ofte sammen. Han er just kommen tilbage fra Skoven, hvor han gjerne strøifer omkring et Par Timer om Aftenen. Dog bliv ved, nu da, vor Søster?"

„Nu da hun er her, har jeg endnu mindre Lyst til at forandre mit Opholdsted."

„Nu vel, hvorfor vil Du da ikke altid blive hos os, Martha?"

„Stille!" — afbrød Pigen ham, der saa temmelig kunde gjætte hvad hun nu vilde faae at høre, men med den, den qvindelige Natur saa eiendommelige, Egensindighed, frygtede for den Erklæring, som hun længdes efter. — „Stille! Jeg hører noget bevæge sig. Ak! vor Ruth og Whittal ere flygtede!"

„Hun leder efter noget Legetøi til sit Barn; der seer Du hende jo ved Udhusene. Nu, saa tael, hvorfor vil Du ikke antage den Rettighed, at blive her for bestandigt og — "

„Det kan ikke være, Marcus!" — skreg Pigen, i det hun vred sin Haand løs af hans, — „De ere flygtede!"

Marcus lod, skjøndt kun ugjerne, hendes Haand fare, og fulgde hende til det Sted, hvor hans Søster havde siddet. Hun var virkelig borte. I de første Par Minutter vilde endogsaa Martha ikke tilstaae sig, at Ruth var forsvunden, med det Forsæt ikke at vende tilbage. De vare begge for stærkt bevægede, til at kunne søge med Sindighed og paa den rette Vei; og sandsynligviis var den hemmelige Fornøielse, som de fandt i at være sammen, Aarsag til at de ikke tænkde paa at gjøre Alarm førend det var for silde. Markerne, Haverne, Udhusene bleve nu gjennemsøgte, men intet Spor af de Flygtende vare at finde. At gaae ud i den mørke Skov, vilde have været forgjæves; der blev intet andet tilbage, end at udstille en Vagt om Natten, og at berede sig paa at anstille en mere virksom og regelmæssig Undersøgelse den næste Dag.

Men længe førend Solen stod op, reisde de sørgelige Flygtninger allerede i en saadan Frastand fra Dalen gjennem Skoven, at alle Familiens Anstalter maatte blive frugtesløse. Conanchet foran; bag efter ham hans tause Hustrue og Whittal Ring med Barnet paa Ryggen, sluttende Troppen i ufortrøden Trav; saaledes gik Flugten fremad, over Høie, gjennem Strømme, langs med knudrede Huulveie, med en Hurtighed, der maatte gjøre de Søgendes Iver til Skamme. Tiden hengik paa denne Maade og ingen af de Tre undfaldt der en eneste Stavelse

Et Par Gange gjorde de Holdt paa Steder, hvor der flød chrystalklart Vand ned af Klipperne, drak af den hule Haand og fortsatte derpaa deres Reise, tause og vedholdende som før.

Endelig blev Conanchet staaende. Alvorligt saae han efter det Sted paa Himmelen, hvor Solen stod, og derpaa længe og nøie efter Kjendetegnene i Skoven, for at overbevise sig om at han ikke tog Feil. For et uøvet Øie vilde Buegangen under Træerne, den med Blade bedækte Jord og de raadne Træstumper intet Kjendetegn have frembudt; men Conanchet, der var bleven stor i Skovene, kunde ikke tage Feil. Lige tilfreds med det Forspring han havde vundet og med det, at det endnu var saa tidligt paa Dagen, gav han sine Reisefeller et Vink, at de skulde sætte sig ved Siden af ham, i det han selv tog Plads paa en lav Klippe.

Saadeles sad de ved Siden af hverandre og brød endnu ikke Tausheden. Narra-mattahs Øie hvilede prøvende paa hendes Ægtemands Ansigt, som det overhovedet er naturligt for Qvinden, at søge Underretning i dens Miner, som hun er vant til at betragte med Ærbødighed. Whittal lagde det fromme Barn ved Moderens Fødder og efterlignede de Andres Taushed.

„Er Luften i Skovene behagelig for Gedebladet, efterat det har levet i sin Stammes Wigwam?" — saaledes afbrød Conanchet endelig Tausheden; — „Kan Skyggen blive en Soelblomst kjær?"

„En Narraganſetts Huſtrue er intetſteds lykkeligere end i ſin Mands Hytte."

Høvdingens Die mødte med Kjærlighed hendes fortroelige Blik, og faldt derpaa mildt og med Fadergodhed paa det ved hendes Fødder liggende Barn, medens et Udtryk af bitter Smerte omtaagede hans Pande.

„Den Aand, der har gjort Jorden," — vedblev han, — „er meget klog. Han har vidſt hvorhen Skarntydegranen hører og hvor Egen trives. Han har overladt Hjorten og Raadyret til den indianſke Jæger, og givet de blege Anſigter Heſten og Oxen. Enhver Stamme har ſine egne Jagtdiſtricter og ſit eget Vildt. Narraganſetten veed hvorledes Aborren ſmager, men Mohawkerne ſpiſe Bær paa Bjærgene. Du har ſeet den ſkjønne Bue, der glindſer paa Himmelen, Narra-mattah! og veed hvorledes den ene Farve flyder i den anden, lig Malningen paa en Krigers Anſigt. Skarntydegranens Blade ligne Bladene paa Garvertræet, Garvertræets ſee ud ſom Aſkens, Aſkens ſom Kaſtanietræets, Kaſtanietræets ſom Lindens, og Lindens Blade ligne de brede Blade paa det Træ, der i Yengihernes opdyrkede Steder bærer de røde Frugter, og dog har Træet med de røde Frugter ingen Lighed med Skarntydegranen. Conanchet er en høi, lige Skarntydegran og Narra-mattahs Fader Træet med de røde Frugter. Den ſtore Aand vredes fordi de voxde ſaa nær ved hverandre."

Den forstandige Kone kunde kun alt for godt følge Høvdingens Tankegang; men hun elskede, og naar en Qvinde elsker, falder det ikke vanskeligt for hendes Indbildningskraft at skjule Smerten for den Elskede."

„Hvad Conanchet har sagt," — svarede hun — „er sandt. — Men Yengiherne have sat deres Lands Æbler paa Tornene i vore Skove, og Frugten er god."

„Den er som Drengen der," — sagde Høvdingen, i det han pegede paa sin Søn, — „ikke rød, ikke bleg. Nei, Narra-mattah! naar den store Aand har befalet, maa selv en Sachem adlyde."

„Vil da Conanchet sige, at denne Frugt ikke er god?" — spurgde hans Hustrue, i det hun med en Moders Glæde løftede den smilende Dreng op og holdt den hen imod ham.

Krigerens Hjerte var rørt; han bøiede Hovedet og kysjede den Lille ligesaa ømt, som endog Forældre af mindre vilde Sæder kunne kysse deres Børn. Et Øieblik syntes det at volde ham Glæde at betragte det meget lovende Barn. Men da han igjen løftede Hovedet op, og hans Øie uvilkaarligt mødte Solen, forandredes Udtrykket i hans Ansigt kun alt for snart. Han tilvinkede sin Hustrue, at hun igjen skulde lægge Barnet paa Jorden, vendte sig derpaa høitideligt til hende og blev ved:

„Narra=mattahs Tunge tale uden Frygt! Hun har været i sin Faders Hytte og har der smagt Overflødighed. Er hendes Hjerte glad?"

Den unge Kone nølede med at svare. Dette Spørgsmaal tilbagekaldte pludseligt Erindringer om hendes Barndom, om den ømme Omhu, den kjærlige Moderfølelse, for hvilken hun nylig havde været Gjenstanden. Men alle disse Følelser vege snart for en mægtigere. Uden at vove at slaae Øiet op, og at møde den opmærksomme Høvdings prøvende Blik, svarede hun med en fast Sjæl, skjøndt med en bævende Tunge:

„Narra=mattah er en Ægtequinde!"

„Nu, saa vil hun høre paa sin Ægtefælles Ord. Conanchet er ingen Høvding meer. Han er Mohiganernes Fange. Uncas venter ham i Skoven."

Trods den Erklæring, den unge Kone nylig havde gjort, lagde hun ved denne sørgelige Tidende, kun lidet af en indianst Qvindes Rolighed for Dagen. Først syntes det, som om hendes Sjæl vægrede sig ved at fatte Meningen af hendes Ægtefælles Ord. Forundring, Tvivl, Skræk og gyselig Vished bemægtigede sig efter hinanden hendes Bevidsthed; thi kun alt for meget var hun fortroelig med de Folks Skikke og Anskuelser, blandt hvilket hun havde levet, til at hun ikke skulde have begrebet hele den Fare, hvori hendes Ægtefælle svævede. „Narragansetternes Sachem en Fange hos

Mohiganernes Uncas!" — gjentog hun for sig selv, ligesom hun med Tonen af sin Stemme vilde bortskræmme et eller andet frygteligt Skrækkebillede; — „Nei, Uncas er ingen Kriger, der kan dræbe Conanchet!"

„Hør op med Ord!" — sagde Høvdingen, i det han berørde sin Hustrues Arm paa samme Maade, hvorpaa man pleier at vække en sovende Ven. — „I denne Skov opholder der sig en bleg Mand, en Ræv, der skjuler sig i Huler. Han skjuler sit Hoved for Vengiherne. Da hans Folk kom paa Spor efter os, hylende som hungrige Ulve, fortroede denne Mand sig til en Sagamor. Det var en flink Jagt, og min Fader begynder at blive gammel. Han besteeg et ungt Valdnødtræ lig en Bjørn, og Conanchet lokkede de løgnagtige Hvide bort fra Stedet. Men Conanchet er intet Musdyr; hans Fod kan ikke vedblive at løbe som flydende Vand."

„Og hvorfor har den store Narraganſett hengivet sit Liv for en Fremmed?"

„Den Hvide er en Tapper;" — svarede Sachemmen stolt. — „Han har taget en Sagamors Scalp."

Narra-mattah taug igjen. Mørkt grublede hendes Sjæl over denne skrækkelige Vished.

„Den store Aand seer, at Manden og hans Hustrue ere af forskjellige Stammer," — svarede hun bævende, — „han vil at de skulle høre til et og samme Folk.

Conanchet forlade Skovene og gaae med sin Drengs Moder til de dyrkede Egne! Hendes hvide Fader vil glæde sig, og Mohiganernes Uncas vil ikke vove at følge Høvdingen derhen."

„Qvinde! jeg er en Sachem og en Kriger iblandt mit Folk."

Der laa en saadan Strænghed og kold Uvillie i Conanchets Stemme, som hans Hustrue endnu aldrig havde hørt. Han taelde som en Høvding til sin Slavinde, ikke med hiin mandlige Skaansel, som han havde vænnet sig til i sin Omgang med en Datter af en af de Blege. Hans Ord virkede paa hendes Hjerte, som en brændende Kulde, og Smerten gjorde at hun forstummede. Høvdingen selv blev endnu et Øieblik siddende i mørke Tanker, derpaa stod han mismodig op, pegede paa Solen og tilvinkede begge, at de skulde bryde op. I en Tid, der forekom den, der med høitbankende Hjerte fulgde hans hurtige Skridt, ikkun som et Secund, kom de forbi en lille Høi, og i næste Øieblik saae de sig i Nærheden af nogle Mennesker, der aabenbart ventede paa dem. Denne alvorlige Gruppe bestod af Uncas, to af hans grusomste og kraftigste Krigere, den Geistlige og Eben Dudley.

Conanchet gik hurtigt hen til det Sted, hvor hans Fiende stod, og stillede sig ved Foden af det skjæbnesvangre Træ. Efterat han havde peget paa Skyggen,

der endnu ikke havde vendt sig mod Østen, slog han Armene overkors paa det nøgne Bryst og saae stolt og ligegyldigt hen for sig. Dødestilhed herskede rundt omkring ham.

Roligheden paa Uncas' mørke Ansigt var en Maske, der kun slet skjulde Kampen af skuffet Forventning, af tvungen Beundring, og Mistillid i alle hans Træk. Han betragtede sin hadede, frygtelige Fjende med et lurende Øie, for at ingen Svaghed, der maaskee kunde yttre sig, skulde undgaae ham. Det var ikke let at sige, om Ærgrelse eller Agtelse var den herskende Følelse hos ham, da han saae, at Narragansetten saa strængt holdt sit Ord. Ledsaget af sine to grusomme Krigere, gik Høvdingen, for at undersøge hvilken Stilling Skyggen havde, og da de ikke længere kunde nægte eller betvivle deres Fanges punktlige Nøiagtighed, undslap enhver af dem et uvilkaarligt Bifaldsraab. Som en forstandig Dommer, hvis Dom er betinget af tidligere Retssager, glæder sig, naar han endelig har naaet den Overbeviisning, at der ingen Feil er begaaet i Processens Gang; saa tilfreds tilvinkede Mohiganeren nu de tvende Hvide, at de skulde træde nærmere.

„Du Menneske af vild og utæmmelig Natur!" — begyndte Meek Wolfe i sin sædvanlige ascetiske, formanende Tone, — „Enden for din Tilværelse nærmer sig! Retfærdigheden er tilfredsstillet! Du er bleven veiet i

Vægtskaalen og befundet for let. Vi kunne vel ikke modsætte os Forsynets Anordninger, men vi tør gjøre Synderen Slaget mindre smerteligt. At Du er her for at døe, er en Befaling, som Retfærdigheden har besluttet og Himmelens uudforskelige Hemmeligheder skulle vi ære med Underkastelse; mere forlanger hans Villie ikke af os. Hedning! Du har en Sjæl, og den er i Begreb med at forlade sin jordiske Bolig, for at gaae til en ubekjendt Verden..."

Hidtil havde den Fangne hørt paa ham høfligt, som en Indianer, naar Lidenskaberne hos ham tie. Endnu mere, den Geistliges indre brændende Begeistring, den selsomme Kamp af dristige Følelser, som hans Miner forraadte, opvakde hos Høvdingen noget af hiin bestikkende Ærefrygt, med hvilken han vilde have hørt paa en Prophet af sin egen Stamme, der foregav at forkynde ham Manitus Aabenbaringer. Men da den Geistlige taelde om hans Død, forsvandt hiin Taage; Indianeren troede at kjende Sandheden tydeligt og ufeilbarligt og faldt derfor Taleren pludseligt i Ordet. I det han berørde Meeks Skulder, sagde han:

„Min Fader forglemmer, at hans Søns Hud er rød. Stien til de retfærdige Indianeres Jagtdistricter ligger foran ham."

„Hedning! i dine Ord yttrer Løgnens og Syndens øverste Aand sin Gudsbespottelse!"

„Tys!... Har min Fader seet hvad der rørde sig i Buskene?"

„Det var den usynlige Vind, Du afgudiske, legende Barn i en Mands Skikkelse!"

„Og dog har min Fader tiltaelt den!" — svarede Indianeren med sin Stemmes rolige, men dog bidende Ironi. — „Se!" — lagde han med Stolthed, ja med Vildhed til; — „Skyggen er allerede forbi Roden af Træet. Den kloge Mand med det blege Ansigt træde tilbage; en Sachem er rede til at døe."

Meek sukkede høit, og det af virkelig Bekymring; thi trods de overspændte Theorier og dogmatiske Sophisterier, der formørkede hans Dømmekraft, vare hans Følelser, som Menneske, dog uhykklede. Føiende sig efter det, som han kaldte Himmelens uudforskelige Raadslutning, trak han sig noget tilbage, knælede ned paa en Steen, og under de øvrige Forberedelser hørde man ham bede høit og inderligt for den Domfældedes Sjæl.

Neppe havde den Geistlige bortfjernet sig, førend Uncas vinkede ad Dudley, at han skulde træde nærmere. Hvor redeligt og godmodigt denne Grændsebeboer end meende det, var han, ifølge sine Anskuelser og Fordomme, dog altid kun en Skabning af sin Tid. Da han gav sin Stemme til den Dom, der overleverede den Fangne til dennes dødeligste Fjender, havde han i det mindste den Fortjeneste, at han først raadede til, at den Ulykkelige

skulde blive sikkret imod hine udtænkte Grusomheder, som de Vilde pleie at udøve mod deres Offre. Han havde endogsaa frivilligt tilbudt at være tilstede ved Dommens Fuldbyrdelse, for at paasee, at det, han havde raadet til, nøie blev fulgt, endskjøndt han herved gjorde Vold paa sine naturlige Følelser. Læseren maa derfor bedømme hans Opførsel i dette Tilfælde med den Mildhed, som en billig Betragtning af Landets Tilstand og Tidens Sæder, med Rette fordrer. Men endog uagtet alle sine Fordomme kunde Dudley dog ikke modstaae sit Indres menneskeligere Følelser, og da han nu tiltaelde Uncas, skeede det ikke, uden at hans Beslutning vakkede, ikke uden at han ønskede at redde den Fangne.

„Et lykkeligt Tilfælde, Mohiganer!" — sagde han, — „og nogen Understøttelse fra de Hvides Side har bragt denne Narraganset i din Vold. Det er ikke at nægte, at Kommissarerne fra Kolonien have tilladt Dig, at handle med hans Liv efter dit eget Godtbefindende; men i ethvert Menneskes Bryst er der en Stemme, der skulde tale lydeligere, end Hævnens Stemme. Endnu er det ikke for sildigt at følge den. Tag Narragansettens Løvte om hans Troskab, — tag mine Ord, tag dette Barn som Gissel; det skal blive bevogtet tilligemed dets Moder hos Engelænderne, og lad den Fangne gaae."

„Min Broder fordrer med en viid Mund!" — sagde Uncas tørt. „Jeg veed ikke hvorledes det kom-

mer, at jeg saa at sige føler mig nødt til at gjøre denne Bøn;" — vedblev Dudley, — „men denne Indianers Ansigt og Væsen kalder gamle Erindringer og beviiste Føieligheder tilbage i min Hukommelse. Og ligeledes til denne Qvinde her knytter Mindet om saa mangen Time sig; hun hænger sammen med en Familie i Kolonien ved et stærkere Baand, end det af sædvanlig Menneskekjærlighed.... Mohiganer! jeg vil endnu lægge en skjøn Foræring af Krudt og Bly til, hvis Du vil laane Øre til Barmhjertigheden og være tilfreds med Narragansettens Løfte."

Uncas pegede med kold Ironi paa den Fangne og sagde:

„Conanchet tale selv!"

„Du hører det, Narragansett! Er Du virkelig den samme, som jeg begynder at holde Dig for, saa ere de Hvides Sæder Dig ikke ganske ubekjendte. Tael, vil Du sværge Mohiganeren, at der skal være Fred imellem eders Byer?"

„Den Ild, der opbrændte mit Folks Hytter, ha forvandlet Conanchets Hjerte til Steen," — var det faste Svar.

„Saa kan jeg ikke gjøre andet, end sørge for, at Forliget ikke bliver brudt," — svarede den i sin Forventning skuffende Dudley. — „Du har din egen Charakteer og den vil gaae sin egen Vei. Herren være Dig naa-

dig, Indianer! og tage i sin Dom Hensyn paa, at Du, som en Vild, ingen Leilighed har havt til at underrette Dig om Sandheden!"

Taus gav han Uncas at forstaae, at han var færdig, og trak sig nogle Skridt tilbage fra Træet. I hans redelige Ansigtstræk taelde den inderligste Deeltagelse, uden at han dog tabde af Syne det Hverv, der var ham paalagt, strængt at bevogte de fjendtlige Partier. Nu toge Mohiganerhøvdingens grumme Tjenere, paa et givet Vink af denne, deres Plads paa hver sin Side af den Fangne, aabenbart opbebiende det sidste dødbringende Signal, for at udføre deres gruelige Forehavende. I dette alvorlige Øieblik indtraf der en Pause, under hvilken begge Hovedpersonerne i denne Handling i deres Inderste beskjæftigede sig med vigtige Ting.

„Narraganseten har ikke taelt med sin Hustrue;" — sagde Uncas endnu bestandigt i det hemmelige Haab, at hans Fiende, ved en saa svær Prøve, skulde røbe en umandig Svaghed; — „hun er her i Nærheden!"

„Jeg sagde, mit Hjerte er Steen!" — svarede Narraganseten koldt.

„Se kun! Pigen kryber som en frygtsom Raa mellem Bladene. Hvis min Broder Conanchet vil see op! vil han see sin Elskede."

Conanchets Ansigt blev mørkt, men forraadte ingen Vakklen. „Hvis Sachemmen er bange for, at tale med

sin Hustrue i en Mohiganers Nærværelse, saa ville vi gaae ind imellem Buskene. En Kriger er ingen nysgjerrig Qvinde, og ønsker ikke at see en Høvdings Kummer."

Conanchet foer hastigt med Haanden til Siden, som om han søgde efter et Vaaben, for at strække sin Fjende til Jorden. Men i dette Øieblik stjal en sagte, klagende Tone fra en, der traad nærmere, sig til hans Øre, og gav pludseligt hans Lidenskabers Strøm en anden Retning.

„Vil en Sachem ikke see sin Dreng?" — spurgde hun bedende. — „Det er en stor Krigers Søn; hvorfor seer hans Fader saa mørkt paa ham?"

Narra-mattah var nær nok, for at kunne naae ham med Haanden, og holdt tillige Pantet paa deres forrige Lykke hen imod ham, som om hun vilde bede ham om et Blik endnu, som et Beviis paa hans Kjærlighed.

„Vil den store Narraganſett ikke see sin Dreng?" — gjentog hun med Toner, der klang som en neppe hørbar Sørgesang. — „Hvorfor seer han saa mørkt til en Qvinde af sin Stamme?"

Selv Mohiganernes Sagamors Træk røbede at han var rørt. Han tilvinkede sine glubende Blodhunde, at de skulde træde bag Træerne og gik selv tilside, med den ædle Mine, som den Vilde har, naar hans bedre Følelser faae Overhaand. Nu opklaredes snart Conanchets omtaagede Ansigt. Han saae sig pludseligt om

efter sin Ægtefælle, der var nedbøiet af Smerte, af Smerte mindre over den Fare, han var i, end over hans sidste vrede Tiltale. Han modtog Drengen af hendes Haand og betragtede ham længe og stivt. Herpaa vinkede han ad Dudley, det eneste Vidne til dette Optrin, og lagde Barnet i hans Arme.

„Se!" — sagde han, i det han pegede paa Drengen, — „det er en Blomst fra de dyrkede Egne; han vil ikke trives i Skyggen."

Herpaa hæftede han sit Blik paa sin sittrende Ægtefælle. En Ægtemands Kjærlighed laa i hans Blik. — „Du Blomst fra det frie Land!" — sagde han — „dit Folks Manitu vil hensætte Dig i dine Fædres Marker. Solen vil skinne over Dig og Vindene fra hiin Side af den salte Sø ville drive Skyerne i Skovene. En retfærdig og stor Fyrste kan ikke lukke sit Øre for sit Folks gode Aand. Min kalder sin Søn til at jage iblandt de Tappre, der allerede have gjort den lange Reise; Din viser Dig en anden Vei. Gaa, laan Øre til hans Stemme og adlyd. Din Sjæl være som en opdyrket Mark, alle dens Skygger være fjernt ved Randen af Skoven; den forglemme den Drøm, den drømde imellem Træerne. Det er Manitus Villie."

„Conanchet forlanger meget af sin Hustrue; hendes Sjæl er kun en Qvindes Sjæl!"

En Qvindes af de blege Ansigter; hun gaa nu

tilbage til sin Stamme. Narra=mattah, Dine Landsmænd have selsomme Sagn, De fortælle, at en retfærdig Mand er død for alle Farver. Jeg veed det ikke, Conanchet er et Barn iblandt Vise, og en Mand iblandt Krigere. Hvis det er sandt, saa vil han see sig om i de lykkelige Jagtdistricter efter sin Hustrue og sin Dreng, og de ville komme til ham. Der gives ingen Jæger blandt Yengiherne, der kan dræbe saa mange Raadyr. Narra=mattah forglemme sin Høvding indtil hiin Tid og da, naar hun nævner hans Navn, tale hun høit, thi glad af Hjertet vil han være ved at høre hendes Stemme igjen. Gaa, en Sagamor bereder sig til den lange Vei. Han tager med sørgende Sind Afskeed med sin Hustrue. Hun vil sætte den lille Blomst med to Farver foran sig, og finde sin Lykke i dens Vært. Hun gaaer nu! En Sagamor vil døe!"

Den opmærksomme Qvinde indsugede langsomt hans Ord, Stavelse for Stavelse, ligesom en, der er opdraget i overtroiske Legender, indsuger et Orakelsprog. Vant til at lyde, men tillige forvirret af sin Smerte nølede hun ikke. Med dybtbøiet Hoved og Ansigtet ganske indhyllet i sin Klædebon, forlod hun ham. Hun gik forbi Uncas; hendes Skridt hørde han ikke; men da han saae hendes vakklende Skikkelse, vendte han sig hurtigt og udstrakde Armen høit i Luften. De skrækkelige Stumme viisde sig bag Træet og forsvandt i samme Øieblik. Co=

nanchet foer op og det saae ud, som om han vilde falde paa Ansigtet, men med en forfærdelig Anstrængelse hævede han sig igjen, tumlede tilbage imod Træet og sank ned i den Stilling, en Høvding har, naar han sidder i Raadet. Et Smiil, der forkyndte en vild Triumph, sad paa hans Ansigt og hans Læber bevægede sig synligt. Uncas bøiede sig fremad og lyttede aandesløs.

„Mohiganer! jeg døer, men mit Hjerte er Steen!" — var de i Dødskampen, men med Fasthed, udtaelte Ord, som han fik at høre. Nu fulgde to lange, svære Suk. Det Ene var Uncas Aande, som han hidindtil havde holdt tilbage; det Andet det Dødsuk, som den sidste Fyrste over Narraganſetternes for bestandigt svækkede og adspredte Stamme udstødte.

To og Tredivte Kapitel.

Hvor Taushed herſker, døer du ei;
Der flyder Taarer uden Tal;
Du elſkes, indtil Lyſet ſvinder,
Begrædes til Medlidenheden ſynker
I Graven.

Collins.

En Time ſildigere og Hovedperſonerne i den foregaaende Scene vare forſvundne. Kun Høvdingens Enke, Dudley, den Geiſtlige og Whittal Ring vare tilbage.

Conanchets Lig ſad endnu paa det Sted, hvor han havde opgivet Aanden, lig en Indianerfyrſte i Raadet. Contents Datter havde ſtjaalet ſig hen til ſin Huusbondes Lig, og ſad ved Siden af det, hensjunken i hiin ſtumme Smerte, der ſynes at være en beſtandig Ledſager af pludſelige, nedſlaaende Ulykkestilfælde. Hun taelde ikke, hulkede ikke, jamrede ſig ikke; Smerten aabenbarede ſig ikke hos hende paa den ſædvanlige Maade. Alle hendes Sjæls Følelſer ſyntes lamme; Bevidſtheden om det Slag, der havde truffet hende, ſad ſtivt i enhver Linie af hendes ſaa talende Phyſiognomi. Borte var Farven af hendes Kinder, Blodet af hendes Læber, der af og til bævede uvilkaarligt, ſom paa et ſlumrende Barn, og hendes Barm hævede ſig efter længere Mellemrum, ſom om Aanden kjæmpede for

at bryde ud af sit Fængsel. Uden at agtes paa laa Barnet ved Siden af hende. Whittal Ring havde taget Plads paa den anden Side af Liget.

Begge de Mænd fra Kolonien, der havde faaet det Hverv, at bivaane Henrettelsen, stode ikke langt fra Træet og stirrede sorgfulde paa denne Jammerscene. Saasnart den Domfældte havde opgivet Aanden, hørde den Geistlige op med at bede; thi ifølge hans Tro, stod Sjælen nu for den Eviges Domstoel. Men hans Udseende vidnede nu mere om en almindelig Menneskjærlighed og mindre om en overdreven Strænghed, end der sædvanligt var at læse i de dybe Fucer af hans barske Ansigt. Nu da Gjerningen var skeet og det Oprør, hans exalterede Theorier havde tilveiebragt i hans Inderste, havde lagt sig for Resultatet, han nu havde for Øinene, begyndte han maaskee for et Øieblik at pines af Tvivl om denne Handling virkelig ogsaa havde været lovmæssig, som han hidindtil havde villet undskylde dermed, at den var skeet, ifølge en regelmæssig og uundgaaelig Retsærdighedspleie. Dudley vidste mindre af Jurisprudentsens og Theologiens Sophismer, derfor blev nu ogsaa hans Sjæl fremmed for denne Uvished. Saaledes som hans oprindelige Mening angaaende Nødvendigheden af denne Fremgangsmaade ikke beroede paa overspændte Begreber, kunde han nu med mindre Bæven tænke paa Udførelsen af den afsagte Dom. En ganske

forskjellig Følelse, eller meget mere Rørelse foruroligede denne bestemte, men redeligtsindende Grænsebeboer.

„Dette har været en sørgelig Hjemsøgelse af Nødvendigheden og en stræng Aabenbarelse af den forudbestemmende Villie," — sagde Fænrikken, i det han saae hen paa den nedslaaede Gruppe ligefor sig. — „Fader og Søn døde begge, ligesom i min Nærværelse, og begge ere paa en Maade gangne over i Aandernes Verden, hvilket beviser hvor uudforskelige Forsynets Veie ere. Men seer Du ikke Spor af et bekjendt Ansigt i hendes Physiognomi, der sidder derhenne, som en Billedstøtte af Marmor?"

„Du gjør en Hentydning paa Capitain Content Heathcotes Hustrue, ikke sandt?"

„Sandeligen, paa ingen anden! Du boer ikke længe nok i Wish-Ton-Wish, til at kunne vide hvorledes denne Kone har seet ud i sin Ungdom. Men mig forekommer den Tid, da Capitainen førde Sine til Ørkenen, som om det havde været en Morgen i afvigte Aar. Jeg var den Tid en snild Knøs, men noget letsindig og ikke tilbageholden nok i min Tale. Paa hiin Reise lærde jeg først at kjende hende, der nu er Moder til mine Børn. Ogsaa mange andre smukke Fruentimmer har jeg seet i mine Dage, men aldrig nogen der saaledes har behaget Øiet, som Capitainens Ægtefælle indtil den Nat, da Blokhuset brændte af.

„Du har hørt om det Tab, som hun den Tid leed; siden hiin Time var hendes Skjønhed som Bladene om Efteraaret, og ikke mere som Foraarsblomsten. Betragt nu hiin Sørgendes Ansigt og siig om det ikke ligner Moderens, som Buskene i Bækken dem paa Bredden. I Sandhed, jeg kunde næsten troe, at det var Moderens eget kummerfulde Øie og bedrøvede Blik!"

„Smerten har ladet sin Haand falde tungt paa dette uskyldige Barn," — sagde Meek meget rørt; — „vi maae opløfte vore Stemmer i Bønnen for det, ellers —"

„Tys! der er Folk i Nærheden! Jeg hører Bladene rasle!"

„Hans Stemme, der har skabt Jorden, hvisker i Vinden; hans Aande giver Naturen Bevægelse!"

„Det er levende Mennesker! — dog, Gud ske Lov! det er Venner, og vi behøve ikke at kjæmpe igjen. Faderhjertet er sikkrere end det skarpeste Øie og den hurtigste Fod."

Dudley lagde igjen sit Gevær paa Jorden, og han og hans Kammerat bleve staaende i en rolig og ærbødig Stilling for at opbebie de Kommende. Den Side af Træet, hvor Conanchet sandt sin Død, var den modsatte af den, hvorfra de Kommende nærmede sig, saa at den Gruppe, der sad ved Foden af Træet var skjult af dets Kjæmpestamme og stærkt fremragende Rødder, og kun Meeks og Dudleys Personer vare at see. Ansøre-

ren for de Kommende henvendte sig derfor strax til den Plet, hvor disse stode.

„Hvis, som Du troer, Narraganſetten virkelig har ført hende, som Du saa længe har begrædt, tilbage til Skoven," — sagde Underkastelse, der tjende den Anden til Fører, — „saa ere vi her ikke i nogen stor Fraſtand fra hans Opholdsted. Ikke langt herfra er Klippen hvor han havde Sammenkomsten med den blodtørstige Philipp, og det Sted, hvor hans Omhu reddede mit unyttige, kummerfulde Liv, befinder sig midt inde i hint Krat langs med Bækken. Denne Herrens Tjener og vor vakre Ven, Fænrikken, kunne maaskee give os nærmere Oplysninger om hans Bevægelser."

Den Talende stod stille ikke langt fra dem, han nævnede, men dog endnu bestandigt paa den anden Side af Træet, i det Content, med hvilken han just taelde, ogsaa var blevet staaende, for at vente paa Ruth, der, støttende sig paa sin Søn, og ledsaget af Tro og Lægen, der vare gaaede med, for at oplede den Forsvundne, sluttede Troppen. Det moderlige Hjerte havde givet den svagelige Kone Kraft til at udholde mangen langvarig Miil *; men kort førend de ikke langt fra det Sted, hvor de stødte paa de to Udsendte fra Kolonien, vare saa lykkelige at finde Spor af Mennesker, havde hendes Fødder begyndt at nægte hende deres Tjeneste.

* Engelsk.

Skjøndt den Grund, der havde bragt ethvert Medlem af begge disse Grupper, hid, var af den Art, at den vel kunde opvække en levende Deeltagelse, var dog ingen af begge Partier synderlig forbauset over dette uventede Møde i Skoven. En Reise i Skoven var noget sædvanligt for disse Folk, og naar de efter dagelang Omvanken i disse Trælabyrinther stødte paa en eller anden Ven, var deres gjensidige Hilsen ikke anderledes, end naar Folk i cultiverede Lande møde hverandre paa en meget besøgt Landevei. Selv Synet af den Fremmede i Spidsen for de Ankommende syntes ikke at forundre dem, der saae ham komme; deres Miner bleve rolige som før. Og virkelig kan man af deres Rolighed, der mere end een Gang havde seet ham i paasaldende hemmelighedsfulde Forhold, og af deres, med hvilken han, den saa længe skjulte, traad dem imøde, drage den Slutning, at Hemmeligheden af hans Ophold i Nærheden af Wish-Ton-Wish ikke var bekjendt for Familien Heathcote alene; en Formodning, der erholder megen Sandsynlighed, naar man tager den Enes Embede og den Andens Redelighed i Betragtning.

„Vi følge Sporret af et Væsen, der er flygtet bort, som en tam Raa, der vanker frit omkring og igjen har søgt sit Opholdsted i Skoven," — sagde Content; — „vor Søgen var uvis, og der er for kort siden gaaet saa mange Fødder igjennem Skoven, at den let kunde have

faldet ganske uheldigt ud, hvis Forsynet ikke havde ladet os træffe sammen med en af vore Venner, der har havt Leilighed til at kjende det Sted, hvor Indianernes Leir omtrent maa være. Har Du hørt eller seet noget til Narraganſetternes Sachem, Dudley? Hvor ere de Folk, som Du anførde mod den listige Philipp? At Du har stødt paa hans Folk, vide vi allerede; men foruden denne almindelige Efterretning have vi ikke erfaret noget. Wampanoagen er altſaa undſluppet?"

„De onde Magter, der staae den grusomme Indianer bi i hans Planer, have hjulpet ham ud af denne Klemme; ellers var det vederfaret ham, som jeg er bange for har truffet en langt Værdigere."

„Om hvem taler Du.... Dog nok herom; vi lede efter vort Barn; hun, som du har kjendt og nylig har seet, er bortflygtet. Vi søge hende i hendes — Dudley! har Du seet noget til Narraganſetternes Sachem?"

Det Blik, ſam Fænriken nu kaſtede paa Ruth, lignede fuldkommen det ved en tidligere, ligeſaa smertelig Leilighed, og ligeſom han den Tid ikke kunde frembringe et Ord, saaledes var han heller ikke nu i Stand dertil. Meek foldede Hænderne over Brystet og syntes inderligt at bede. Imidlertid var En i Nærheden, der brød Tausheden, skjøndt hans truende Ord mere bleve mumlede i Skjægget, end udtaelde.

„Det var en blodig Gjerning!" — brummede den

Vanvittige; — „den falske Mohiganer har myrdet en stor Høvding bag fra. Han sørge kun for at udkradse Sporrene af sin Moccasin af Jorden med sine Negle, lig en gravende Ræv; thi der vil være nogen paa Spor efter ham, førend han kan skjule sit Hoved. Nipset bliver en Kriger, naar den næste Sne kommer!"

„Der hører jeg min vanvittige Broder tale!" raabde Tro og styrtede frem; men hurtigt tumlede hun tilbage, bedækkede sit Ansigt med begge Hænder, og sank til Jorden; saa hæftigt blev hun rystet af det hun saae.

Tiden beholdt sit sædvanlige Løb; men dem, der vare Vidner til det følgende Øjeblik, forekom det som om det ringe Omfang af nogle faa Minutter indeholdt Begivenhederne for mange Dage.

Der behøvedes ingen halv Time for at forklare Alle Sammenhængen. De første smertelige Momenter af denne smertelige Opdagelse vare saa rystende, at vi foretrække at kaste Taushedens Slør over denne halve Time, og at begynde vor Fortælling igjen der, hvor den første Paroxysme var forbi.

Conanchets Lig saae man endnu i den siddende, op til Træet lænede Stilling. Hans Øine vare aabne, endskjøndt brustne, hans Læber sammenpræssede, hans Næsehuller opsvulmede, og hele Ansigtet udtrykde endnu det stolte Mod, der havde ført ham seierrig igjennem hans Livs sidste Kamp. Vel hang Armene slappe ned

paa Siderne, dog var den ene Haand knyttet, som om den endnu holdt den Stridsøxe, han saa ofte havde svunget; paa den Anden kunde man endnu see, at den under Dødskampen forgjæves havde gjort sig Umage for at finde det Sted i Bæltet, hvor hans Kniv sædvanligt sad. Dog maatte disse to Bevægelser have været uvilkaarlige; thi i enhver anden Henseende laa der Værdighed og Rolighed, men ikke Raseri i den Dødes Gestalt.

Ved Siden af Liget blev den vanvittige Nipset siddende ubevægelig; i hans i Almindelighed af stille Vanvid sløvgjorte Miner sad truende Harme. Alle de Andre, der vare tilstede, stode omkring Moderen og hendes nedbøiede Datter. Bekymring for denne Sidste syntes for et Øieblik at have fortrængt enhver anden Følelse. Der var kun alt for megen Grund forhaanden til at befrygte, at det dødelige Hug, der havde truffet hendes Ægtefælle, ogsaa vilde blive dødeligt for hende. Den skrækkelige Virkning yttrede sig imidlertid mere ved en vis Apathie og almindelig Slaphed i hendes Udvortes, end ved hæftige umiddelbare Symptomer.

Pulsene sloge endnu, men tungt og uregelmæssigt, som Møllens Vinger, naar den hendøende Vind bestandigt driver dem svagere, indtil de tilsidst staae ganske stille. Udtrykket af Smerten hvilede ubevægeligt paa hendes blege Ansigt. Af Farve ikke den svageste Skygge; selv Læberne havde det, hvorved Vorbilleder gjøre et saa

unaturligt Indtryk. Ubevægelige, som hendes Miner, vare ogsaa hendes Lemmer; dog nei, efter visse Mellemrum forkyndte en krampeagtig Bevægelse af Legemet, at den Ulykkelige ikke blot levede, men ogsaa besad en levende, smertelig Bevidsthed om Virkeligheden af sin Stilling.

„Dette gjør min Kunst til Skamme," — sagde Doctor Ergot, idet han, efter længe og taus at have undersøgt hendes Puls, igjen rettede sig i Veiret; — „der gives et Mysterium i Legemsbygningen, som den menneskelige Viden endnu ikke har formaaet at afsløre. Livets Strømme stivnes undertiden paa en ubegribelig Maade, og det nærværende Tilfælde synes mig at være et af dem, der sætte de lærdeste Læger, endogsaa i de ældste Lande paa Jorden, i Forvirring. I min Praxis har jeg seet mange træde ind i denne larmende Verden, og kun faa gaae ud af den; ikke desto mindre troer jeg at kunne forudsige, at vi her har en for os, der vil forlade Livet, førend hendes Dages naturlige Maal er opfyldt."

„Lader os til Frelse for hendes udødelige Sjæl vende os til ham, der fra Tidens Begyndelse har anordnet denne Begivenhed!" — sagde Meek, og gav de Omkringstaaende et Vink, at de skulde forene sig med ham i Bønnen.

Den Geistlige opløftede nu sin Stemme under Skov-

hvælvingen i en from, inderlig og veltalende Bøn. Da denne høitidelige Pligt var opfyldt, henvendte Alles Opmærksomhed sig igjen paa den Lidende. Til almindelig Forbauselse var Blodet igjen vendt tilbage i hendes Kinder, og i det straalende Øie lysde Glands og Fred. Hun gjorde endogsaa en Gebærde, at man skulde reise hende mere op, for at hun bedre kunde see de Omkringstaaende.

„Kjender Du mig?" — spurgte den sittrende Moder; — „Se paa dine Venner, mit saa længe begrædte, ulykkelige Barn! Det er mig, der beder Dig derom, mig, der leed ved din Barndoms Lidelser, glædede mig ved dine Glæder, og udgjød saamange bittre Taarer over dit Tab. O, tilbagekald i dette skrækkelige Øieblik mine Lærdomme i din Erindring. Sandelig den, Gud, der i Naade gjengav os Dig, vil ikke forlade Dig nu, om han endogsaa har ført Dig paa forunderlige Veie. Tænk paa din tidligere Underviisning, Du min Kjærligheds Barn! opmuntre din udmattede Aand! Sæden kan endnu spire frem, om den endogsaa er udstrøet paa et Sted, hvor den herlige Forjættelse saa længe er bleven ubekjendt."

„Moder!" — svarede en barnlig, kjæmpende Stemme. Ethvert Øre fornam denne sagte, men dog klare Lyd, der foraarsagede en almindelig, taus Opmærksomhed.

„Moder, hvorfor ere vi i Skovene," — lagde den

Talende til. — „Har man berøvet os vort Hjem, at vi maae døe under Træerne?"

Ruth vinkede bønligt med Haanden, at ingen skulde forstyrre hende i hendes Indbildning.

„Naturen" — hviskede hun, — „fører hendes Ungdom igjen for hendes Sjæl. Hendes Aand fare hen, — hvis det er Hans hellige Villie — i den barnlige Uskyldigheds Salighed!"

„Hvorfor tøve Marcus og Martha?" — vedblev den Anden; — „Du veed, Moder! at det er usikkert at gaae langt ind i Skoven; Hedningerne kunde have forladt deres Steder, og man kan ikke vide hvad for et Uheld der kan hende den Uforsigtige."

Et dybt Suk undslap Faderens Bryst, og den stærke Dudleys Haand, der hvilede paa hans Hustrues Skulder, trak sig lidt efter lidt fast sammen, hvilket, trods hendes paa det høieste spændte Opmærksomhed, uvilkaarligt tvang hende, til at unddrage sig for hans Kjæmpetag.

„Jeg har allerede sagt Marcus det; han tænker ikke altid paa din Befaling, Moder! og begge Børnene gaae saa gjerne sammen! dog Marcus er i Grunden god; skjænd ikke, Moder! hvis han har forvildet sig; nei, kjære Moder! skjænd ikke!"

Ynglingen vendte sig bort. Thi endog i et saa-

dant Øieblik var det hans Stolthed imod, at høre fortælle om hans egen Svaghed.

„Har Du ogsaa bedet i Dag, min Datter?" — spurgde Ruth, i det hun tiltvang sig Fatning; — „Du skulde ikke glemme din Pligt mod Hans velsignede Navn, om vi ogsaa ere i Skoven og uden Tag."

„Nu vil jeg bede Moder!" — sagde den Lidende og stræbde at skjule sit Ansigt i Ruths Skjød. Man efterkom hendes Ønske, og nu gjentog hun tydeligt og næsten med den samme Stemme, som i hendes Børneaar, en Bøn, der passede for hendes tidligere Alder. Hvor svag end hendes Stemme var, undgik dog ikke en eneste Lyd de Lyttende, lige indtil hen imod Enden, da hendes Røst bestandigt blev svagere og endelig gik over til en høitidelig Stilhed. Ruth løftede sin Datter op og saae, at hendes Ansigt havde et slumrende Barns blide Udseende. Livet spillede endnu paa det, som det nølende Lys bæver paa en halvudslukt Fakkel. Hendes Dueøine hvilede paa Ruth, og Moderens Smerte formildede et forstaaende, et elskende Smiil. Derpaa vankede hendes Blikke gjenkjendende og tilfredse fra det ene Ansigt til det andet; ved Whittal bleve de forvirrede og tvivlsomme; men da de kom til den døde Høvdings stive, forbittrede og endnu bydende Øie, da havde deres Vandren paa Jorden en Ende for evigt. I et heelt Minut kjæmpede Frygt, Tvivl og Forvildelse med

tidligere Erindringer om Seieren. Hendes Hænder sit-trede og krampeagtigt omfattede hun Ruths Klædebon.

„Moder, Moder;" — hvidskede det af saa mange Sindsrystelser udmattede Offer; — „Jeg vil endnu en-gang bede! — En ond Aand vil gribe mig!"

Ruth følde hvorledes hun af al Magt holdt fast ved hende, og hørde hende udaande nogle Ord af Bøn-nen, hvorpaa hendes Røst forstummede og hendes Hæn-der bleve slappe. — Da den halvafmægtige Moder blev bragt bort, syntes de Døde at see paa hinanden med en hemmelighedsfuld, spøgelseagtig, gjensidig Forstaaelse. Narraganfettsyrstens Blik var bestandigt, som i hans blomstrende Tid, stolt, ubøieligt, og fuldt af Trods; medens det Væsens Die, der saalænge var bleven elsket af ham, udtrykde Forvirring og Frygt, men ogsaa Haab. Der fulgde en høitidelig Stilhed; derpaa hævede Meek igjen sin Stemme i Skoven, bedende Himmelens og Jordens almægtige Beherfker, at hans Styrelse maatte blive de Overlevende til Helliggjørelse.

Forunderlige ere de Forandringer, der i mindre end halvandet hundrede Aar ere foregaaede paa dette Fast-land. Stæder ere opstaaede hvor før de yppige Skove bedækkede Jorden, og der er Grund til at troe, at der

staaer en blomstrende Stad paa eller nær det Sted, hvor Conanchet fandt sin Død. Men uagtet den almindelige Virksomhed, der herskede i Landet, er den Dal, der udgjør Skuepladsen for denne Legende, indtil den Dag i Dag bleven temmelig uforandret. Landsbyen er bleven til en Flække; Meierierne have vundet et bedre Udseende; Boligerne ere blevne mere rummelige og bequemmere; Antallet af Kirkerne er steget til tre; og forlængst ere de befæstede Bygninger forsvundne tilligemed ethvert Tegn til Frygt for Overfald; men endnu er Stedet affides, lidet bekjendt, og bærer tydelige Spor af sin oprindelige Skovnatur.

En Efterkommer af Marcus og Martha er i dette Øieblik Eier af Godset, hvor faa mange af de hjertegribende Hændelser, vi have fortalt, ere forefaldne. Endog den Bygning, der har været hans Stammefaders anden Bolig, staaer endnu tildeels, endskjøndt betydeligt forandret ved Tilbygninger og Forbedringer. Frugthaverne, der i Aaret **1675** vare unge og blomstrende, ere nu gamle og udgaaede. Træerne have afstaaet det Ry, de vare i formedelst deres Fortræffelighed, til hine mangfoldige Frugter, med hvilke Jordbunden og Climatet siden have gjort Beboerne bekjendte. Men deres Plads indtage de endnu, forbi man veed at der er skeet vældige Gjærninger under deres Skygge og den sædvanlige Interesse derfor holder dem i Agt og Ære.

Ogsaa Ruinen af Blokhuset er endnu bestandigt at see, skjøndt vist nok i en meget forfalden og forfaldende Tilstand. Ved dens Fod staaer Familien Heathcotes sidste Bolig, hvis Medlemmer nu for to hundrede Aar siden levede og døde i denne Egn. Deres Grave, der sidst ere døde, ere kjendelige ved de Marmorstene, der bedække dem; men nærmere Ruinen gives der nogle med Græs bedækkede Gravminder af den almindelige, grove Sandsteen, der findes der i Landet.

En, hvem Erindringer om længsthensvundne Dage ere dyrebare, havde for nogle Aar siden Anledning til at besøge denne Plet. At udfinde Tiden, naar hele Generationer vare fødte og døde, var ham let ved de læselige Indskrivter paa Mindesmærkerne over dem, der vare døde i de sidste hundrede Aar; men længere tilbage vare hans Undersøgelser ikke uden møisommelige Vanskeligheder; dog lykkedes det hans Iver at overvinde dem.

Enhver lille Høi af Jord, undtagen blot en eneste, havde en Steen, paa hvilken der stod en Indskrivt, der vist nok ofte var vanskelig at tyde. En eneste, ikke betegnet Grav, indeholdt — saaledes formodede man formedelst dens Størrelse og Beliggenhed, — Levningerne af dem, der vare faldne i hiin Nat, da det første Overfald skeede. Paa en anden læsde man Puritanerens Navn, udhugget med dybe Bogstaver. Han døde i Aa-

ret **1680.** Tæt ved fandt man en lavere Steen, men kunde kun med megen Møie læse det eneste Ord, der stod paa den: Underkastelse. Om Aarstallet var **1680** eller **1690** lod sig ikke bestemme. Den samme Hemmelighed, der havde omtaaget en stor Deel af denne Mands Liv, indhyllede ogsaa hans Død. Foruden det, der af disse Blade lader sig udlede angaaende hans Navn, Familie, og Stand, har ingen nogensinde erfaret noget videre derom. Dog gjemmer Heathcotes Familie endnu en Parolebog for et Korps Kavalleri, der, ifølge Sagnet, skal have staaet i en eller anden Sammenhæng med hans Skjæbne. Til dette ufuldkomne og næsten afblegede Document er føiet et Brudstykke af en Dagbog, der har Hensyn paa Carl **I**, fra den Dag, da han blev dømt, indtil den Dag, da han besteeg Schaffottet.

Contents Lævninger hvilede ved Siden af hans tidligt døde Børn; det synes at han endnu har levet i den sidste Fjerdedeel af det sidste Aarhundrede. For nogen Tid siden var der endnu en Olding i Byen, der erindrede, at han havde seet ham, som en hvidhaaret Patriarch, ærværdig ved sine Aar, og høit agtet formedelst sin Ydmyghed og Retfærdighed. Han havde levet næsten et halvt Aarhundrede som Enkemand. Denne nedslaaende Kjendsgjerning blev tilstrækkeligt beviist ved Aarstallet paa den nederste Steen, der laa paa den nærmeste Grav: „Her hviler Ruth, en Datter af Georg

Harding fra Kolonien i Massachusetts, og Capitain Content Heathcotes Ægtefælle." Hun døde i Efteraaret af **1675**, og det, som Stenen videre berettede: „af Hjertesorg over jordiske Anliggender og megen Familieulykke, men med et paa det nye Forbund grundet Haab og med Tro paa Herren."

Den Geistlige, der for nogle Aar siden forestod Gudstjenesten i Stedets Hovedkirke og maaskee endnu i dette Øieblik forestaaer den, heed Lam Meek.* Vel nedstammer han fra den, der i hiin Periode var en Tjener i dette Tempel, men Tiden og Mellemgiftermaal have forandret Navnet og lykkeligviis ogsaa den dogmatiske Udtydning af hvad der er Christenpligt. Da denne værdige Guds Tjener bemærkede, at han, som var født i en anden Provinds, ogsaa nedstammede fra Religionsbekjendere, der havde forladt deres fælleds Fædreneland, for at tilbede Gud paa deres eiendommelige Maade, og at Formaalet for hans Reise herhid stod i Forbindelse med de første Beboeres Skjæbne i denne Dal, gjorde han sig en Fornøielse af, at være den Fremmede behjælpelig i hans Undersøgelse. Dudleys og Rings Familier vare talrige saavel i Byen, som i dens Omegn. Han førde ham til et Sted, hvor der midt iblandt mange med dette Navn betegnede Gravsteder, hævede sig en Ældre, paa hvilken man læsde disse Ord: „Jeg er Nipset, en

* Meek betyder Blidhed.

Narraganſett, til næſte Snefald bliver jeg en Kriger.“ Rygtet gik at Troes ulykkelige Broder lidt efter lidt vendte tilbage til de cultiverede Menneſkers Sæder og Levemaade, men dog ofte i ſin Indbildning overgav ſig til de forføreriſke Glæder, ſom han engang havde nydt i de frie Skove.

Paa deres Vandringer gjennem de ſørgelige Minder om henſvundne Begivenheder ſpurgde den Fremmede, hvor Conanchet laa begravet. Den Geiſtlige var ſtrax villig til at viſe ham Stedet. Graven befandt ſig paa en Høi, og var kun kjendelig ved en Steen, ſom den Fremmede ved den førſte Underſøgelſe overſaae, formedelſt det yppige Græs. Der var kun et eneſte Ord at læſe paa den: „Narraganſetten.“

„Og denne her ved Siden?“ — ſpurgde den Fremmede, — „her er jo endnu en, ſom jeg ikke har bemærket før.“

Den Geiſtlige bøiede ſig til Jorden og renſede det beſkedne Gravminde fra det yppige Mus. Derpaa pegede han paa en med mere end ſædvanlig Omhyggelighed udhugget Linie. Indſkriften var ſimpel:

„Den Begrædte i Dalen.“

